VALLANKUMOUKSELLINEN SYNDIKALISMI

WILLIAM RISTO

Vallankumouksellinen Syndikalismi

Sisältöluettelo:

Vallankumouksellinen Syndikalismi

Kirjoittanut

WILLIAM RISTO

NEW YORK, N. Y., 1916

ALKULAUSE.

"Vallankumouksellinen Syndikalismi"-nimisen kirjoitussarjaa, sen mikä nyt kirjana ilmestyy, kirjoitin keväällä 1916, kuten tämän kirjan ensimäisestä luvusta selviää. Tarkoitus silloin oli julaista tämä kirjoitussarja jatkuvana kirjoituksena silloisessa Sosialistilehdessä, ja kirjoitusta julaistiinkin sen VIII:n luvun alkuun asti. Mutta siihen se pysähtyi siksi, että mainitun lehden politisradikaalinen johtava aines lehden johtokunnan kautta saattoi kirjoituksen edelleen lehdessä julkaisemisen suorastaan mahdottomaksi.

Sitten keväällä 1916 käsiteltiin tämän kirjoitussarjan julkaisemisjuttua Sosialistin yhtiökokouksessa. Yhtiökokous velvotti uuden johtokunnan ryhtymään toimenpiteisiin ja julkaisemaan V. S. kirjasena. Lehden johtokunta ei kuitenkaan ryhtynyt mihinkään toimiin; johtokunnassa oli ainoastaan yksi jäsen, joka oli halukas noudattamaan niitä päätöksiä, mitä yhtiökokous oli heidät velvoittanut tämän V. S. suhteen noudattamaan. Samainen johtokunta ja Sosialistin professionalinen toimitus sitten Mesaba-alueen lakkoon suhtautumisessa ryvettivät rumasti itsensä ja peittääkseen hämärää toimintaansa ajoivat tahallisesti suunnitelluilla kunnianloukkausjutuilla Sosialistin vararikkoon. Niin raukesi myöskin V. S. kirjana julkaiseminen siltä taholta.

Mutta Amerikan suomalaiset köyhälistöläistaistelutoverit, jotka työmaaorjuus on kasvattanut I. W. W:n ja Vallankumouksellisen Syndikalismin asian selväpiirteisiksi ymmärtäjiksi, eivät unhottaneet tätä edellämainittua asiain kulkua. He tunsivat, että kirjoitussarja, V. S., loppui lehdessä keskeneräisesti ja he ovat vaatineet siitä selostusta minulta. Saatuaan selostukseni ja tilaisuuden tutustua kirjoitussarjaan kokonaisuudessaan, on vaatimuksia tullut keski-, itä- ja länsivaltioiden taistelevilta I. W. W:n köyhälistöläistovereilta kirjoitussarjan krjasena julkaisemisesta. Muutamat toverit olivat vielä aivan nykyisin siinä hurskaassa vakaumuksessa, että luulivat erään "Industrialisti"-nimisen lehden ottavan kustantaakseen V. S., mutta mainitussa lehdessä, jota hallitsee sama professionali sakki, mikä saattoi Sosialistin vararikkoon, sen lehden johtokunnassa oltiin siinä määrin "varmalla professionalismi pohjalla", että eivät edes katsoneet kyselijöitä vastauksenkaan arvoisiksi.

Näin kun professionaliset radikalikeinottelijat yrittivät tukkia kaikki ilmestymisen tiet V. S. ja tappaa asiasta keskustelemisenkin kylmällä vaikenemisella eivät köyhälistöläistoverit I. W. W:n jäsenet ja Vallankumouksellisen Syndikalismin oppien tutkijat ja ihailijat unhottaneet kysymystä.

''**Me emme koskaan unhoita**'' on saattanut nyt mahdolliseksi tämän kirjoitussarjan, Vallankumouksellinen Syndikalismi, kirjana ilmestymisen ja näin avautuu köyhälistön itsensä kautta mahdollisuus useampien köyhälistöläis I. W. W:n taistelijoiden siihen tutustua.

Ensi kerran Amerikan suomalaisten köyhälistöläisten luettavaksi ilmestyy kirja, mitä **ei ole** professionaliset sosialismilla, I. W. W:llä tai jollakin muulla ''ismillä'' ratsastelevat ja keinottelevat persoonallisuudet saaneet sormittaa.

''Vallankumouksellisen Syndikalismin'' kustantamisen ovat saattaneet aineellisesti mahdolliseksi etupäässä taistelutoverit Carl Päiviö ja Gusti Alonen, ja heidän mukanaan useat muut taistelutoverit Bronxissa, N. Y.

Taistelutoverini, köyhälistöläis I. W. W:n ja Vallankumouksellisen Syndikalismin aatteiden edistämiseksi, ovat ryhtyneet kustantamaan tätä kirjaa; ei persoonallisen voitonhimon kannustamana, vaan tarkoituksella saattaa tämänkin kirjotussarjan avulla köyhälistön omintakeinen ja itsenäinen työmaaluokkatieto kohoamaan, niin että suomalainenkin köyhälistö oppisi ymmärtämään, että sen kohoaminen ylös kapitalismin orjuudesta tulee tapahtua köyhälistöluokkana sen itsensä kautta, eikä professionalisen holhoojahallituksen kainaloista kohottelemana ja yksilöllisesti reistaillen.

Kirjoitussarjan alkuperäistä sisältöä en ole katsonut tarpeelliseksi muutella. Se on nyt samanlainen mitä se oli elokuun 12 p. 1916. Tosin on viimeisen kahden vuoden aikana tapahtunut paljon, hyvin paljon, sellaista, mistä kestää vuosisadat tulevaisuuden ihmisten ammentaa loppumattomasti tutkivalle järjelle ainehistoa.

Nikolai Romanoffin hirsipuu, hamppuköysi, nagaikkahallitus kukistui maaliskuulla 1917. Nikolain valtaistuin muuttui Petrogradista Tobolskin vankilaan. Tuolle kuolevaiselle ''jumalan armosta'' muuttui köyhälistön heräävien voimien kohotessa tie samanlaiseksi mitä se oli ollut hänen ja katalan sukunsa sadoille tuhansille köyhälistöuhreille.

Venäjän köyhälistön voimilla taistellun vallankumouksen vaahtoisilla harjanteilla kohosi Kerensky näyttelemään Venäjän Louis Blancen osaa. — Osa oli lyhyt ja päättyi pimeyteen. Leninin johdolla

bolshevikit heittivät Kerenskyn sosialidemokratisen hallituksen nurin viime marraskuulla.

Teollisuustyöläiset ja merisotilaat sekä Suomenlahden linnoitussotilaat alkavat ajamaan sitä hitaan tihkeätä eläintä, Venäjän talonpoikaa, selvälle vallankumouksen tielle. Se työ osoittautuu kovin epäkiitolliseksi, sillä kuten muuallakin, tuo eläin, Venäjän talonpoika, ei pysy taisteluojassa rintamalla; ei sitä saa varsinaisen teollisuusköyhälistön rinnalle taistelemaan vehkeilevää porvaristoa vastaan. Sillä on kaksi pääasiallisinta ihannetta, joiden edessä kaikki muu on vähäarvoista. Ne ihanteet ovat: Saada Venäjän maat haltuunsa; jättää velvollisuutensa, Venäjän kapitalistiluokkaa vastaan taistelemisen ja sen kurin alle saattamisen yksinomaan Venäjän teollisuusköyhälistölle. Venäjän talonpoika nostaa eläimellisen huudon rauhasta hinnalla millä tahansa. Se aukaisee itäisen rintamansa Saksan veripedoille ja uskoo kaikessa lapsellisuudessaan voivansa vaikuttaa Saksan militaristisella itsetietoisuus-pöyhkeydellä täyteen pumpattuun ja porvarillisen viekkauden sokaisemaan valloittajasotilaaseen, nostelemalla räkäsiä nyrkkejään ilmaan sen edessä.

Herra Leo Trotzky uskoo niinikään olevansa kyllin kyvykäs vaikuttamaan militarismin sokaisemiin Saksan sotilaihin, että ne heittäisivät oseensa alas, eivätkä tunkeutuisi Venäjälle. Hän unhoittaa sen historiallisen totuuden, että voitoista humaltunut sotilas on humalaisista hulluin. Onpa hän vielä valmis uskomaan ehta sosialidemokratisprofessionaliseen tapaan olevansa kyllin kykenevä ylikieräilemään Preussin junkkerien jesuiittamaisen mustan diplomatiankin.

Pettymystä ovat Venäjän teollisuusköyhälistöläis vallankumoukselliset saaneet tuntea kirvelevällä tavalla. Ainoastaan yhdessä suhteessa he eivät ole pettyneet. Silloin, kun professionaliset vallankumoukselliset sosialidemokratit ovat kääntyneet omistavan luokan asioille ja **omalle asialleen,** kun talonpojat ovat juosseet **maanjako** puuhissa, kuin Saksan armeijassa oleva proletariaatti on nauraa virnistellyt Venäjän herkkäuskoisille **moukille,** silloin kuin herra Trotzky on maailman eteen koittanut nostaa itse itseänsä tukasta, muka suurena diplomaattina ja joutunut sosialidemokratisten veljiensä suureksi mielipahaksi, vetämään lyhyemmän korren Brest Litowskin rauhan pelissä, saksalaisen voiman ja jesuiittamaisen viekkauden edessä; niin kaiken tämän touhun aikana on varsinainen Venäjän teollisuuspalkkaköyhälistö pysynyt horjumatta kiinni köyhälistön todellisessa luokkataistelussa.

Venäjän teollisuusköyhälistö on järjestynyt maaliskuun vallankumouksen jälkeen, Vallankumouksellisen syndikalismin ihannetta

seuraten. Se on järjestynyt työmaalla, armeijassa ja laivastossa. Se on empimättä ottanut tuotannon ja jaon koneistoa suoranaisen kontrollinsa alle, vieläpä suurelta osalta sen kokonaisuudessaankin omakseen. Tämän haltuunsa ottamisen, ilman lunastusoppia se on **pakkoluovuttanut.** Venäjän teollisuusköyhälistö on myöskin edellisen toiminnan kanssa rinnan taistellut ase kädessä Vladivostokista Tornioon, Persiasta Muurmannin rannikolle asti sekä ulkomaista, että kotimaista kapitalistiriistäjäluokkaa vastaan. Se yhä taistelee, eikä ole aivan halukas juoksemaan professionalien ja talonpoikien persoonaetuvirvatulien jälessä. Se ymmärtää selvästi, että sen leipä kasvaa tuotannon ja jaon koneiston kammeissa; ymmärtää, että sikäli kuin se itse täydellisesti kontrolleeraa ja vielä parempi, jos se itse kokonaisuudessaan omistaa tuotannon ja jaon välineet, silloin sen leipää ei enää kukaan loiseläjä, työn epäoikeutettu riistäjä, kykene ohentamaan. Siksi ja ainoastaan siksi Venäjän teollisuuspalkkaköyhälistö taistelee niin leppymättömän eheässä rintamassa, saattaakseen pysyväisesti määräämisvaltansa alle tuotannon ja jaon välineet. Ja siksi Venäjän teollisuusköyhälistöläinen ei ole saanut Venäjän talonpoikaista väestöä myöskään suoranaisesti vastustajakseen, kun Venäjän talonpoika on myöskin pakkoluovutusretkellä maan suurtilallisten keskuudessa parasta aikaa; eikä sillä nyt vielä ole mitään omaisuusetujen kadottamista teollisuusköyhälistön kautta pelättävissä.

Suomen köyhälistön ja Suomen omistavan luokan välinen suhde on sitte marraskuun 1917, tullut häikäisevän selväksi. Suomen kotimaisen porvariston, kertovat Amerikaan saapuneet viestit, tarttuneen aseisiin, joita kuuluvat vaihtaneen Saksan verisiltä junkkereilta. Suomen nälkää kärsivän ja nälkään kuolevan köyhälistön suusta on Suomen isänmaallinen ja kiihkokansallinen porvaristo julennut koko maailman nähden siepata ainoan syömäviljan ja vaihtaa tuolla viljalla hunnilaisilta veripedoilta pyssyjä, pitääkseen niillä Suomen köyhälistöä ''laillisuuden pohjalla''. Kerrassaan ruma teko, mutta ei historiallisesti katsottuna, ennenkuulumaton.

Suomen teollisuusköyhälistöläiset ja torpparit, maanvuokralais-mäkitupalais-maaorjat ovat olleet pakotettuja ottamaan omistavan luokan taisteluhaasteen vastaan. Mikäli vajanaisista sähkösanomatiedoista voi päättää, niin tapeltu siellä on kovasti. Kaiketi paremmin tapeltaisi, jos olisi jotakin tukevampaa ''jokapäiväistä leipää'', mitä jäkäläleipä on fyysillisen vauhdin antajana. Suomen porvariston ja köyhälistöläisten nykyinen taistelu on paljastanut silmäänpistävästi seuraavat seikat:

Suomen porvaristo, päättäen nykypäivien tapauksista siellä, varmasti ja itsetietoisesti petti Suomen kansaa, se kun takavuosina kansaa ''laillisuutensa'' ja virkakoneistonsa avulla ylenmäärin kiristäessään selitti, milloin kansa napisi, että Suomen kansan kärsimykset tulevat ryssien taholta. Kansa uskoi osalta tuota kiiltävää valetta. Ryssän valta kukistui, mutta paha ei kukistunut Suomen köyhälistön niskaa orjuuden ikeellä rasittamasta. Nyt muuttui entinen ongelma Suomen köyhälistölle selviöksi. Suomen köyhälistö näkee, että Ryssän byrokratia sitä ei enää paina ja kuitenkin tuntuu paino yhtä lujana kuin ennenkin. Siis paha, joka nyt painaa ja on ennen painanut, onkin ollut ja yhä on kotimainen omistava luokka. Ja kun Suomen köyhälistö vaatii tältä kotimaiselta hyvänpäiväntutulta, painajaiselta, vapautusta entisestä orjuuden ikeestä, sieppaa se pyssyt Saksan junkkereilta ja ryhtyy ehta hunnilaiseen malliin lahtaamaan kotimaista köyhälistöä. Siinä köyhälistölle Suomessa vastausta liiaksikin, kumpi se todella oli enimmän syyllinen Suomen kiristykseen, ryssä vaiko oma kansallinen ryssä?

Suomen köyhälistöläiset saavat nyt elävästi nähdä ja tuntea, että Suomen talonpoikainen väestö, pienet ja isot maanomistajat, tosi koettelemuksen hetkellä eivät olleetkaan uskollisia köyhälistön luokkaetujen mukaiselle luokkataistelulle. Suomen talokkaista huomattava osa edellisien vuosien rauhallisempina aikoina leikki myöskin vaalitaistelua sosialidemokratialla; veti punasta pötköä ja intoili, mutta kun suuromistajat tarjosivat heille eräitä nopeasti toteutuvia etuja, niin nuo entiset ja tietysti nykyisetkin sosialidemokratiset junnut yhtyivät Suomen suurporvareiden armeijaan, sen lihasvoimaksi, maansa köyhälistöläissosialisteja vastaan. Talonjunnun nahoissa asustava perinnöllinen rikkurisielu on paljastunut Suomen kamppailussa mitä irvistävimmällä tavalla.

Suomen taistelu ''hyvien kansalaisten ja veljien'' välillä, on vihdoinkin todennut meille hidasmietteisille suomalaisille sen Vallankumouksellisille Syndikalisteille jo kauvan selviönä olleen tosiasian, että sosialidemokratian parlamentarismilla ei päästä mitättömiä välillisiä parannuksia pidemmälle. Se tie on hidas, eikä pelasta köyhälistöä pahasta. Se nousee vielä jyrkästi pystyynkin, kun tulee kysymys tuotannon ja jaon välineiden yhteiskunnan haltuun ottamisesta. Heti kun sellainen pakkoluovutusta henkivä esitys laskettiin vesille Suomen eduskunnallisissa piireissä ja köyhälistö näytti uhkaavalta, luopui Suomen omistava luokka parlamentaarisista neuvotteluista. Se sieppasi hunnien tarjooman, Europan köyhälistön verestä tippuvan pyssyn käteensä ja tappelee kuin villipeto säilyttääk-

seen nälkään näännyttämiensä ja murhaamiensa Suomen köyhälistöläisten ruumiskasojen yli kahlaamalla "**laillisuutensa**" ja köyhän kansan **riistomahtollisuutensa**. Voi Suomen köyhälistöä, jos sen ovat kotimaiset hunnit löytäneet torkkumassa eduskunnallisen vaalitaistelu-vaalilista kasan päältä, ilman aseellista öljyä lampuissansa —. **Sen tulevaisuus silloin on musta.**

Suomen omistava luokka käy verileikkiin kotimaista köyhälistöä miekkaan hukuttamaan hunneilta lainatuilla aseilla ja Preussin junkkereilta lainatulla murhaopilla vierasta murhahymniä "Die Wacht am Rhein'iä" laulaen. Näin osottaen olevansa Suomen kansalle kokonaan vieraalla asialla.

Mutta Suomen köyhälistö astuu pelotta pahinta verivihollistaan, kotimaista omistavaa luokkaa vastaan ja heleästi sen rinnoista nyt soi — "Varsovalainen", totta jokaisessa sana säkeessään:

"— jouduimme taisteluun rosvojen kanssa;
kohtalo meidän on tuntematon.
Mutta me nostamme rohkeina uljaast'
työväen taistelun punasen lipun,
jaloimman aatteen hulmuvan vaatteen,
vapaus pyhä ett' maailmahan sais."

"Työläiset, nälkään kuolla me saamme,
vieläkö veljet vaikenemme?
Mielemme säihkyä voivatko nuoret,
mestauslava vaikk' uhkaisi meit?
Aatteen taistelus kunnialla kuolleet
huku ei sankarit jäljettömiin.
Nimensä kalliit lauluissa voiton
miljoonain muistoksi säilyvät ne."

Tämän me näemme ja kuulemme Suomesta, kaikki muu on hämärää.

Samalla aikaa kuin sosialidemokratiset ja ultraporvarilliset veljet Suomessa ovat heittäneet vaalitaistelukamppailun huuthelkkariin ja tarttuneet nuijaan, leviävät Vallankumouksellisen Syndikalismin opit nopeasti Skandinavian maissa.

Ruotsin köyhälistöläisluokkataistelijat ovat saaneet pysyvän otteen Ruotsin armeijan miehistössä. Pohjoinen armeija Bodenin linnoituksissa on esiintynyt uhkaavasti useita kertoja. Sen linnoituksen 60,000 miehestä 42,000 huomattiin kapinalliseksi jo syksyllä

1916. Tilanne on sittemmin yhä pahennut, selittävät maan sapelin kalistajat. Amalthea-uhrit, Nilssonin, Roosin ja Sternin on porvaristo ollut pakotettu lopultakin laskemaan vapauteen. Kuningas Kustaan valtaistuinpuhe tammikuulla 1918 osoittaa selvästi valtaluokan hätää ja pelkoa tulevista päivistä. Siinä kuningas esittää sosialisia, oikeastaan entisiä ja nykyisiä sosialidemokratisia reformeja siinä määrin, että luulisi itsensä Brantingin niitä suustaan latelevan. Tämä on todistuksena siitä, että maan köyhälistö liikehtii oikeaan suuntaan.

Norjasta tulee hälyyttäviä tietoja aina vähä väliä. Vallankumouksellisen Syndikalismin sanotaan saavan häiriötä entisessä sopusointuisessa tilanteessa —. Pohjois-Norja, Northland ja Finnmarken ovat nyt, kuten usein ennenkin maan teollisuusköyhälistön kiehumapisteitä.

Ranskassa, Vallankumouksellisen Syndikalismin nimellisessä kotimaassa, ovat kaikki sotavuosien hallitukset säälittä ja useimmiten ilman muodollisiakaan kuulusteluja asettaneet Vallankumouksellisia Syndikalisteja "päivän noustessa" kiviseinää vasten ja ampuneet. Tuhansia taistelutovereita tiedetään näin menettäneen henkensä. Mutta nämä Ranskan köyhälistön marttyyrit eivät ole kuolleet vavistuksella, vaan omistavalle luokalle kylmästi ennustaen, lausumalla, kuten entisajan marttyyrit: "**Ruumiin te voitte tappaa, mutta henkeä ette!**"

Vallankumouksellisen Syndikalismin henki elää Ranskan köyhälistössä ja kaatuneiden taistelutoverien tilalle maa uudet voimat kasvattaa. Ja ainoa, mikä on estänyt vielä tähän asti köyhälistön tarttumasta porvaristoansa tukkaan, on pelko Saksan militaristisen junkkerin mahdin voitosta. Saksan militarismin voittoa ei kukaan Vallankumouksellinen Syndikalisti toivo ja taistelee innolla sen estämiseksi.

Kaikkialla muualla Europan sotivissa maissa kiehuu ja kuohahtelee. Europa ja erittäinkin länsi-Europa, on todellisesti millä hetkellä tahansa purkausta uhkaavan tulivuoren kaltainen.

Amerikassa viimeisten kahden vuoden ajalla köyhälistön työmaataistelut ovat käyneet ytä kiivaammiksi. Lännen metsätyöläiset ovat voittaneet puhtaasti ja yksinomaan ja ainoastaan I. W. W:n suoran luokkatoiminnan kautta huomattavia etuja työmailla. — Voitot ovat kalliisti ostetut; niiden saavuttaminen on kysynyt vuosikymmenen katkeamatonta kamppailua I. W. W. miehiltä ja naisilta ja satoja uhreja I. W. W:n parhaista pojista.

Buttessa, Montanassa kesällä 1917 hävisivät kaivosmiehet osittai-

sesti neljä kuukautta kestäneen lakon. Syy: Eivät noudattaneet I. W. W. ja Vallankumouksellisen Syndikalismin mukaista lyhyen lakon menetelmää. Eivät olleet kylmäverisiä. Sokea, köyhälistön luokkaviha pääsi lakkolaisten mielissä vallitsevaksi. Tyyntä ja harkitsevaa itsensä hillitsemistä puuttui. Annettiin professionalisille johtajakeinottelijoille valta. Ei otettu varteen taistelutoveri Frank Littlen varottavia ohjeita: ''**Miehen kuvat — pakenivat omaa taisteluansa**!'' Eivät hallinneet itsensä kautta omia asioitansa.

Industrial Workers of the World liiton suunnaton kasvaminen, sen työmaatoiminnan vilkastuminen yli Yhdysvaltain sotavuosina on saattanut Amerikan sotamiljoonia ahmivan riistäjäluokan nousemaan tosihaarniskaan heille epämiellyttävää tunkeilijaa kukistaakseen. Oikein liittohallituksen nimessä on nostettu ''salaliittokanne'' I. W. W:tä ja sen 166 työmaalähettilästä vastaan. Chicagossa heitä parhaillaan tutkitaan ja tietysti tuomitaan jos hitunenkaan syytä löydetään. Erikoisemmin mieltyneitä tuntuvat omistavan luokan jäsenet olevan ajattelemaan, että William D. Haywood, tunnettu I. W. W. perustaja ja luotettu mies, tulisi tuomituksi. Omistava luokka sanomalehdissään hekumoi sillä ajatuksella, että saada nähdä sen päivän, jolloin se ''paha nero'', Haywood, roikkuu omistavan luokan valmistamassa hamppusilmukassa. He, lapsellista kyllä, luulottelevat vähempi älyäville luokkaveljilleen, että I. W. W. muka lakkaisi olemasta ja vaikuttamasta Amerikan kapinoivien köyhälistöläisten mieliin, jos sen johtavat taistelijat hävitetään. He kyllä itse hyvin tietävät, että ne eivät ole nämä muutamat persoonat, mitkä I. W. W toiminnan elävöittävät, eikä myöskään niiden persoonien matkassa I. W. W. astu hautaan. Näiden 166 taistelutoverin jutusta yritetään tehdä toista Haymarketin juttua. Ainoa syytös mikä on totta tässä jutussa, on se, että I. W. W on ollut epälojaalinen Amerikan kapitalistiluokalle ja lojaalinen Amerikan köyhälistölle.

Näin ollen sen kahden vuoden ajalla, mikä on kulunut siitä ajasta, milloin ensin tätä kirjoitussarjaa Vallankumouksellisesta Syndikalismista. sen alkupuolta, alettiin julaista Sosialisti-lehdessä, on tapahtunut paljon työn ja pääoman välisessä luokkataistelussa. Köyhälistön ja kapitalistiluokan välinen entismallinen luokkataistelu on nopeasti muuttumassa köyhälistön ja omistavan luokan väliseksi aseelliseksi ja selväpiirteiseksi luokkasodaksi, kuten Venäjällä ja Suomessa. Mutta vaikkakin on paljon tapahtunut uutta ja merkillistäkin, ei ole silti tapahtunut mitään sellaista, mikä pakottaisi tämän kirjoitussarjan alkuperäistä sisältöä muuttamaan.

Kaikki se, mitä tässä kirjoitussarjassa, Vallankumouksellinen Syndikalismi, olen köyhälistön ja omistavan luokan välisestä luokkataistelusta sanonut, osottautui juuri tällä hetkellä liiankin oikeaksi. Ja se, mitä olen sanonut köyhälistön omasta tietämättömyydestä, ennakkoluuloista, kokemattomuudesta, järjestymättömyydestä ja professionalisien aineksien köyhälistön kustannuksella keljuilusta, se kaikki saa päivä päivältä yhä uusia ja selvittäviä lisätodistuksia siitä, että asia on niinkuin sen olen esittänyt, eikä ole toisin.

Huhtikuun 6 p. 1918. WILLIAM RISTO.

Vallankumouksellinen Syndikalismi.

ENSIMÄINEN JAKSO.

I Luku.

ALKUSANOJA.

Motto: **Älä usko mitään, tutki kaikkea.**
Tieto ainoastaan sinun askeleitasi johtakoon.

Ollaksemme todellisia köyhälistön luokan vallankumouksellisia luokkataistelijoita köyhälistön itsensä kautta, köyhälistöluokan itsensä hyväksi, meidän tulisi erottamattomasti painaa mieliimme ylläesitetyn välilauseen ajatus. Sitä emme. paha kyllä, ole jaksaneet tähän astisella niin kutsutulla sosialidemokraatisella luokkataistelulla ja työväen joukkotoiminnalla Amerikan suomalaisten kesken käytännössä toteuttaa. Amerikan suomalaisen sosialistisen toiminnan alkuaikoina tosin yritettiin ylläesitettyä ajatusta käytännössä noudattaa. Mutta ei kulunut pitkää aikaa, matkalle lähdön jälkeen, ennenkuin huomasimme sitä edes ajatella, — olimme poikenneet kauas pois ylläesitetystä välilauseen ajatuksesta. Päästyämme hieman alulle sosialististen teorioiden tuntemuksessa, alkoikin sosialistinen monipuolisuus pyörittämään ajatuskoneistoamme siinä määrin, että talonpoikainen ajatuskykymme ei kyennyt pidemmän päälle erottamaan asioita asioista. Nyt vasta alamme huomata vihdoin sitäkin, että olemme hiljalleen sosialismin nimessä kulkeutuneet, ei ensinkään kohti köyhälistön lopullista päämäärää, yhteiskunnallista vallankumousta. vaan kohti poroporvarillista mustinta taantumusta ja antisosialismia. Vallankumouksellisina sosialisteina oli luonnollisesti tarkoituksemme heti matkaan lähdettyä herätys ja kasvatustyötä tekemällä nostaa mailman köyhälistön sorretuin osa miljoonalukuisina laumoina taistelemaan yhtenäisessä taloudellisessa taistelurintamassa kamppailun kapitalistiluokkaa ja sen luokkavoimia vastaan. Tarkoitus oli matkaan lähtiessä kumota joukkovoimin sekä joukkotahdoin yksityisen omistusoikeuden pyhyys tuotannon ja jaon välineisiin ja koko se järjestelmä, joka yksityisen omistusoike-

uden perustalla lepää, sitä tukee ja siltä itse tukensa imee. Tilalle tahdoimme asettaa kollektiivisen omistuksen tuotannon ja jaon välineisiin, sekä tasapuolisen jakotavan ja saattaa inhimillinen järjestelmä voimaan, missä ihmiset tuntisivat elävänsä ihmisiä varten, toinen toistansa tukien, s. o. **yksi kaikkien ja kaikki yhden puolesta** eläen. Uskomattomalta se olisi tuntunut noin kahdeksan vuotta sitten, että meidät voitaisiin kulettaa vallankumouksellisuuden elähyttävien vesien luota mustimman porvarillisuuden rapakkoisille rämeille. Mutta asia on kuitenkin totta.

Sitävastoin että ennen, vaikka vähempitietoisinakin, seisoimme yhteiskunnallisen vallankumousteorian lujalla kalliopohjalla, seisovat nykypäivien suomalaiset sosialistit Amerikassa, suurelta osalta itsekään sitä käsittämättä, porvarillisen idealismin limaisella sannikolla. Siellä, missä ennen kiivailtiin kapitalistisen riistojärjestelmän kukistamisen välttämättömyydestä, ainoana sosialisteille arvokkaana tekona, siellä nykyisin tyydytään, muka ainoana sosialistisena tekona, heiluttelemaan pikkuporvareiden kanssa yhdessä pikkuparannuksien hyttysviuhkaa ja kietoudutaan yhä enempi porvarien ja heidän idealistisen mailman katsomuksensa mukaisiin verkkoihin. Nämä pikkuparannuksien hyttysverkot ovat tiheytyneet viime vuosikymmenen ajalla, kiitos siitä porvariston ainaiselle valppaudelle ja meidän työläisten sanoin kuvaamattomalle saamattomuudelle, kirotulle halullemme jättää asiamme toisten ajettavaksi.

Työläisten silmistä nuo tiheytyvät verkot uhkaavat porvarillisdemokraatisilla langoillaan pimittää kaikkein yksinkertaisimmatkin ja lyhyimmin sekä selvimmin lausutut yhteiskunnallista vallankumousta käsittelevät perustotuudet. Ja vallankumouksellisen sosialismin —, se on samaa kuin Vallankumouksellisen Syndikalismin hyväksymien ja kansainvälisen palkkaköyhälistön verellä kristalloittujen peruustotuuksien tilalle pyritään köyhälistön luokkaan kuulumattomien nilviäisten toimesta asettamaan sosialidemokraatia nimistä hökötystä, joka hökötys on sekä pitkää että venyvää ja suureksi osaksi määrittelemätöntä ja niin ollen mielivaltaisista selityksistä riippuvaa. Sitten jos joukossamme sattuu olemaan vielä joitakin Diogenen etsimiä ihmisiä, jotka vielä uskaltavat kohottaa äänensä vallankumouksellisen köyhälistöläissosialismin peruustotuuksien väärentämistä sekä lieventämistä vastaan, niin silloin kyllä tapaa sekä porvarin että muotisosialistin valmiina heittämään kivellä julkeata kapinoitsijaa.

Ken tahansa, porvarillisen koulusivistyksen saanut nulikka, joka ei milloinkaan ole hieronut käsiänsä ruumiillista ja henkistä pon-

nistelua kysyvällä työllä, vaan useinkin on sieluttoman ulkolukemisen kautta pinnistänyt päähänsä kaikki porvarillisen koulun läksyt; myöskin läksyn sosialidemokraatiasta ja vallankumouksesta, tietysti porvarillisen näkökannan höystämänä. Hän on valmis ulkolukeneisuudellaan polkemaan jalkojensa alle köyhälistön sydänverellä pyhitetyt köyhälistön vallankumousta koskevat alkutotuudet. Tulos tuosta on meille ollut viime vuosina nähtävänä. Porvarillisten koulukkaiden holhouksen alle itsensä uskoneet ja heille asioidensa ajamisen jättäneet työläiset ovat noiden nilviäisten johdolla taistelleet irvillä ikenin, estääkseen köyhälistön puhe-, kokoontumis- ja painovapauden, onpa yritetty monin paikoin urkkia ajatuksiakin ja riistää, jos mahdollista, ihmisiltä sekin oikeus ja kaikki tämä surkeus — sosialismin nimessä. He, työläispoloiset, näin törkeästi loukatessaan köyhälistön pyhintä ovat siltikin luulleet tekevänsä köyhälistölle suuria palveluksia. Ja nuo raukat, jotka ovat jostakin tipahtaneet työläissosialistien — johtaviksi käsiksi, eivät ole huomanneet eli eivät ymmärrä olevansa porvarillisen hengen kääpiöittämien santarmien tasolla ja tekonsa ajatuksen, köyhälistöläisiltä puhumisen, kokoontumisen ja painovapauden kieltämisen, mustasta keskiajan inqvisiittorisesta yöstä meidän aikaamme lentäneen saastaisen ja ahdashenkisen äpärän. Eihän toki! He rajattomassa itserakkaudessaan ylvästelevät olemattomilla köyhälistön luokkaperiaatetiedoilla. He mellastavat aikansa ja temppuilevat köyhälistön luottamustoimissa, tavallisesti juuri sellaisissa, joissa on mahdollista päästä köyhälistöläisten yhteisten kassojen vahtijoiksi, ja vihdoin hyvin tavallista heiltä, jättävät ainoasta omaamastaan periaatteesta, kirjanpidosta ja kassan hoidosta sekavat tilit köyhälistöläisten murheella nieleskeltäväksi.

Muistissa on jokaisella asioita seuranneella toverilla täällä Amerikassa se hämmästyttävä anteliaisuus, millä nämä sosialidemokraatialla ratsastelevat herrashuijarit ovat kilpaa porvarien kanssa väärennellen esittäneet työläisille, mitä on Industrial Workers of the World liitto ja mitä on ranskalainen Vallankumouksellinen Syndikalismi. Milloinkaan ei varsinainen porvaristo ole voittanut köyhälistön parjaamisen toidossa näitä n. k. sosialidemokraateja. Sangen vähiin on viime vuosina suomalaisten sosialistein keskuudessa huvennut ajatuskin, että köyhälistön luokkataistelijoiden velvollisuus itsensä sekä köyhälistön asiaa kohtaan, olisi pelkäämättä etsiä keskustelujen ja painetun sanan avulla totuutta: etsiä vallankumouksellisen köyhälistön luokkaliikkeen ydinajatuksia; se on: miten ja millä keinoilla kapitalistinen riistojärjestelmä voidaan kukistaa ja ke-

nen voimilla ja minkälaisilla voimilla sellainen kukistaminen voi olla mahdollinen? Sensijaan että olisi yritetty löytää kapitalistisen riistojärjestelmän perusolemus, sen taloudelliset voimat, onkin ehtapikkuporvarimaisella ja vieläkin ilettävämmällä tavalla tohistu ehtapikkuporvarimaisista parannuksista. Höysteeksi tuolle lapsekkaalle tohinalle on sitten aina vähä väliä haukuskeltu Vallankumouksellista Syndikalismia ja I. W. W:tä sekä fariseuksen tavoin lyöty rintoihinsa ja sanottu, että katsokaat ihmiset, emmehän ole niinkuin nämä, emme harjoita mitään, joka ei olisi luvallista meille niissä pyhissä sosialidemokraatian säännöissä; emme ole I. W. W:läisiä, emme ole syndikalisteja, emme federalistisia anarkisteja, emme harjota sabotagea — hallelujah!

Sellaiset vallankumouksellisen sosialismin ja Vallankumouksellisen Syndikalismin hyväksymät ylintotuudet, kuten **valtiovastaisuus, kansallisuusvastaisuus, isänmaallisuusvastaisuus** ja näistä kolmesta edellisestä johtuva **sotalaitosvastaisuus** (antimilitarismi) on sivuutettu kylmällä vaikenemisella; ja myönnettäköön, että näitä kysymyksiä kun menee käsittelemään niin on aina suuri mahdollisuus jokaisessa militaristisessa maassa saada kuhmuja päähänsä ja pakkotyötä rautaristikkojen takana, vesi ja leipä evväinä. Joten aivan luonnollistakin on, että sosialistein joukkoon tukkeutunut herraskelju, mikäli mahdollista, varoo sekaantumasta näihin asioihin. Sellaiset asiat taasen, kuten Vallankumouksellisen Syndikalismin ja Industrial Workers of the Worldin tulisesti suosittama **suurlakko**, kapitalistisen riistojärjestelmän muurien voimakkaimpana murtajana, on tavallisesti sivuutettu pienellä haukahtamisella, tai sitten sotkettu pitkiin sotkuisiin selosteluihin eli kokonaan viety ulospääsemättömään umpikujaan; tehty mahdottomuusoppi, jota ei voi ymmärtää, vielä vähemmän käytännössä toteuttaa. "Sehän on sitä syndikalismia" on hyvin tavallinen lause, jolla — **urheat** sosialidemokraatit pelastautuvat pulasta, milloin heitä kumokuselliset työläiset ahdistavat vakavilla kysymyksissä. "Sehän on sitä syndikalismia", — luullaan olevan riittävän selittämään mitä syndikalismi on ja kun siihen lisätään pelottava loru sabotagesta, niin silloin noiden professionalien mielestä on vallan "rotkosta noussut" seinätön hölmöläinen, joka ei sitä silloin käsitä ja vaikene. Sitten jos lopultakin itsepintaisten vaatimusten jälkeen oikea maatiaisrotuinen, herrastunut suomalais-savolainen sosialidemokraatti, joko politillinen radikaali tai keltainen veli, toimittaja nulju, "ottaa" ja kirjoittaa mitä hänen mielestään on syndikalismi, niin puhuu hän valheita tai vääristelee kysymystä häpeällisellä tavalla ja ilman pienintäkään vastuun-

alaisuuden tunnetta. Ja niinpä suomalaisten sosialistien keskuudessa tällä mantereella vielä vuosikymmenen kestäneen sisäisen taistelun jälkeen on mitä sekavammat käsitteet siitä, mitä oikeastaan tarkotetaan Industrial Workers of the World liitolla ja Vallankumouksellisella Syndikalismilla. Tästä sekavuudesta johtuukin se, että **tie mitä mailman köyhälistö tulee lopultakin kulkemaan**, on tänään yhtä täynnä murrokoita kuin milloinkaan ennen. Toiselta puolen taas tällä hetkellä maailman suurvaltasodan kauhujen ja veriruskoisen pilven takaa kohoaa köyhälistönkin toivojen aamu, erilaisempana kuin koskaan ennen, kapitalistisella aikakaudella. Suurvaltasota tuhoaa ja hävittää kaiken sen, mikä on kelvotonta uudemman aikaiselle kapitalistiselle riistojärjestelmälle ja tuo tilalle sen, mikä täydellisemmin vastaa kansakuntien yhteiskunnallisia tarpeita. Köyhälistö, joka tässä hirmukamppailussa näyttelee tärkeintä tekijätä, ei luonnollisesti verimyrskyn ohi mentyä voi jäädä entiselleen. Köyhälistön silmät avautuvat näkemään omasta luokkataisteluliikkeestään paljon sellaisia seikkoja, joita he ennen suurvaltasotaa eivät jaksaneet nähdä. Maailman köyhälistö tulee suurvaltasodan jälkeen voimatietoisemmaksi ja enempi kuin koskaan itse toimivaksi. Se ei tule enää sallimaan, että köyhälistön pyhimpiä asioita väärennellään.

Nykyinen aika ja tulevat päivät eivät enää siedä vaikenemista, eikä riitä enää sekään, että vallankumouksellisuuden nimessä yritetään syöttää tyhjää sisältäviä, kovalla paatoksella lausuttuja suuria ja paksuja sanoja. Sosialidemokraatiana ei käy enää pitkälle loruta kaikkipelastavasta marxilaisuudesta ja marxilaisuutena sitte syöttää lukijoille ja kuulijoille porvarillista demokraatiamoskaa mustimmissa väreissään. Ei käy enää pitkälle päinsä jakaa industrialistisena unionismina sosialidemokraatien tavoin, **kuoria industrialistisesta unionismista**, ei myöskään kelpaa, että yhä vaan tyrkytetään Vallankumouksellisena Syndikalismina federalistista anarkismia tai sabotaasia. Nykyinen aika vaatii meitä vetämään kaikki tunnetut arvot esille ja etsimään uusia tuntemattomia arvoja, sekä heittämään armotta rikkatunkiolle kaikki uloskuluneet ja kelvottomat entiset arvot.

Pitkäaikaisen huijauksen jälkeen, jota Amerikan suomalaisen työväestön keskuuteen tunkeutuneet herrasroikaleet ovat harjoittaneet, milloin minkin suunnan ja kannan nimessä, suomalainen sosialistinen työväki seisoo odottaen. Voidaanko milloinkaan saada näitä asioita täysin ymmärrettävästi selvitetyksi? Suomalaiset köyhälistöläiset näkevät selvästi, että kysymystä syndikalismista ei ole oikein selitetty, koska se sama kysymys kipeän hampaan tavoin pa-

kettaa ja puristaa esiin mitä sekavampia ulvahduksia professionalien joukosta. Industrial Workers of the World liitosta ja Vallankumouksellisesta Syndikalismista ovat työläiset kylläkin huomanneet sekä varsinaisten porvareiden, että sosialidemokraatisten porvareiden selostuksia. Ovat huomanneet senkin, että kumpaisetkin näistä porvareista ovat aina tulleet lopullisessa asian yhteenvedossa samaan tulokseen, se on: Vallankumouksellinen Syndikalismi ja Industrial Workers of the World on paha ja työläisille vaarallinen.

Vallankumouksellinen Syndikalismi on paha ja vaarallinen, minä myönnän sen heti, mutta väitän, että se on **paha ja vaarallinen ainoastaan porvareille** ja **hyvä ja hyödyllinen köyhälistölle.** Siksi, että kysymys Vallankumouksellisesta Syndikalismista ja köyhälistön suhtautumisesta siihen, tulisi meille suomalaisillekin ymmärrettäväksi kysymykseksi, on jo aika kajota tähän kysymykseen ilman hansikkaita, se on juuri siltä kannalta, joka on köyhälistölle tärkeä tässä kysymyksessä. Tätä kysymystä vuodesta 1903 läheisesti seuranneena, sen teoreettista ja jokapäiväistä käytäntöä, itse työmaalla raatajana, koko elämäni tutkineena ja sen historiallisia lähteitä työni lomassa etsineenä, olen katsonut velvollisuuteni Amerikan suomalaista sosialistista köyhälistöä kohtaan olevan esittää: **Vallankumouksellisen Syndikalismin, sen teorian, menettelytavan ja hengen,** sellaisena kuin sen työläisaivoilla, itse työmaalla olen käsittänyt. Monia teoksia olen lukenut tästä kysymyksestä, mutta enimmäkseen niistä on puuttunut yksi asia, s. o. **köyhälistön luokkatunne,** mikä ainoastaan on opittavissa itse työmaalla ja ainoastaan jatkuvassa palkkaorjuudessa oleva työläinen tuntee köyhälistön luokkatunteen. Tätä puutteellisuutta olen pyrkinyt asiata käsitellessä poistamaan ja liittämään historiallisiin tosiasioihin niitä kokemuksia, mitä me Amerikan suomalaiset työläiset olemme taisteluissamme viime vuosikymmenen ajalla ja ennenkin ja juuri nykyisin saaneet kokea. Erinäisistä syistä olen katsonut esittämilleni asioille sopivaksi menettelyksi käyttää erikoisena lähdekirjana kaikille suomalaisille sosialisteille tunnettua kirjateosta ''Sosialidemokratian vuosisata''. Paitsi tätä kirjaa on suurin apuni kysymystä käsitellessä oleva se, mitä syndikalistit itse ovat asiasta esittäneet ja ennen kaikkea se kokemus mitä itse olen köyhälistöläisenä erilaisilla työmailla oppinut ja erittäinkin ne kokemukset mitä tuhannet työläistoverini ovat elämänsä matkalla saaneet läpikäydä, kapitalismin grottemyllyä vääntäessään.

Duluthissa, Minn., Elokuun 12 p. 1916.

William Risto.

II Luku.

VALLANKUMOUKSELLISEN SYNDIKALISMIN ALKU.

Menemättä kauemmaksi takaperin ajassa voimme alottaa Vallankumouksellisen Syndikalismin juurien etsimisen vanhan Ranskan testamentista uudelle Ranskalle eli n. k. ''Cahier'' kirjelmistä, joita kirjelmiä maalais- sekä kaupunkikunnat laativat ja lähettivät Kansalliskokoukselle esitettäväksi edustajiensa kautta v. 1789. Näistä Ranskan kaikilta kulmita tulevista kirjelmistä me löydämme kaiken sen, mitä Vallankumouksellinen Syndikalismi lippunsa suojaan kätkee. Usein noissa sangen vaarattomilta tuntuvissa ''cahiereissa'' on varovaisen lempeästi, toisinaan taas tulisella kiihkolla lausuttu se, mitä Kansalliskokoukselta toivottiin ja odotettiin. Yksi asia oli kuitenkin varma näiden ''cahierien'' suhteen, ja se on, että tulivatpa ne miltä Ranskan kulmalta tahansa, niin aina niissä puhutaan siitä suunnattomasta taloudellisesta ahdinkotilasta mihin feodaalilaitos on kolmannen säädyn ja työtätekevät kansankerrokset puristanut. Kirjelmien selostukset tavallisesti loppuvat taloudellisten, olevien olojen korjausvaatimukseen.

Niistä näemme myöskin mitä työläisten ja mitään omistamattomien ihmiskerrosten ajatusmaailmassa liikkui näinä myrskyisinä aikoina, jolloin kapitalismi teki tuloansa feodaaliseen Keski-Europaan. Lyonin silkin kutojat esittävät ''cahierissaan'' Kansalliskokoukselle, että **''silkinkutojat eivät voi elää sillä palkalla, minkä he pakollisella 18 tunnin työpäivällä ansaitsevat''.** Siis kovin jokapäiväistä laatua oleva vaatimus, josta käy ilman muuta selville, että silkinkutojia rasitetaan kohtuuttoman pitkällä työpäivällä ja maksetaan niin kurja palkka, että sillä ei voi elää. Tämä vaatimus kaikessa koruttomuudessaan oli tavattoman tärkeä pohjakivi ja perussyy, joka sittemmin johti teollisuuspalkkaköyhälistöä kapinoihin ja taloudelliseen järjestymiseen. Selittäessään vaatimuksiensa syytä, sanovat Lyonin kankurit, että **''parempi palkka olisi senkin takia tarpeellinen, jotta he, työläiset, säästävämmin eläen voisivat nauttia sitä tyydytystä, etteivät ole kenenkään rasituksena.''** Tällä heidän lausumalla ajatuksella on ollut tavattoman suuri kantavuus kansainvälisen teollisuusköyhälistön taisteluissa. Jokainen taistelu, minkä uuden ajan

teollisuuspalkkatyöväki on taistellut, on se taistellut juuri tuosta Lyonin kankureiden lausumasta syystä, s. o. **palkka syystä**, jonka suurimman huolensa Lyonin kankurit ilmoittivat Kansalliskokoukselle saamatta siltä valtiolliselta laitokselta mitään apua.

Pariisin Saint Antoinetten kaupunginosan työläisten "cahierista" löydämme näin kuuluvan, materialistisen historiankäsityksen mukaisen lauseen: "**On ja aina on oleva ainoastaan kaksi todella eriävää kansanluokkaa, omistavat ja ei-omistavat, joista edellisillä on kaikki, jälkimäisillä ei mitään.**" Lukiessa tuota selvää ja johdonmukaista, tähän asti kumoamatonta lausetta, muistuu mieleen meidän maatiaisrotuiset sosialidemokraatiset professionalit, jotka ovat Marxin ja Engelsin nimessä koettaneet monopoliseerata kaikki sosialistiset opit Marxin keksinnöiksi ja asettaa itsensä Marxin testamentin valvojaksi. Mutta tässä Saint Antoinetten kaupunginosan köyhälistöläisten "sahierissa" on toinenkin paljo-merkityksellinen lause. Se kuuluu: "**Kysymys nyt ei ole siitä, että rikkailta riistettäisiin heidän kukkaronsa, vaan etteivät rikkaat saisi enää tehdä vääryyttä ja kohdella epäinhimillisesti ahkeria ja hyödyllisiä kanssaihmisiä**". Tasapuolisempaa lausetta ei ole milloinkaan esittänyt kukaan työväenasioilla liikuskeleva henkilö. Keltasille sosialidemokraateille eri maiden parlamenteissa on tämä lause ollut ruostumaton kilpi, jonka suojista ovat voineet väittää olevansa aatteellista sukua Pariisin kuohuvalle köyhälistölle, suuren vallankumouksen ajoilta. Keltaset syndikalistit Ranskassa, Saksassa, Amerikassa ja muissa maissa ovat täydellisesti seuranneet tuon viimeisen lauseen periaatetta. Fr. Victor Berger, Milvaukeen sosialidemokraattinen edustaja Yhdysvaltain kongressissa v. 1912, vaikka hän ei juuri muuhun ehtinyt kongressissa, ehti kumminkin lohduttaa tämän maan trustikapitalisteja, että eihän niitä ruostuneita telegraafilankoja ja lahonneita lennätinpylväitä oteta ilmaiseksi valtion haltuun. Kapitalistien edustajat kongressissa ihastuivat "Vikin" esitykseen ja paiskivat pulleita käsiään yhteen Wisconsinin gentlemannin kunniaksi. Samuel Gomper, Amerikan keltanen syndikalisti on aina ja erittäinkin viime vuosina puhunut työn ja pääoman sopusoinnusta, joka sopusointu hänen selittämänään edellyttää sitä, etteivät työläiset eivätkä kapitalistit saisi tehdä toisilleen vääryyttä, vaan tasaisesti jakaa työn tulokset ja olla aina "trastu kamraatteja" toisilleen. Kapitalistit tässä maassa puhuvat samassa äänilajissa, kuitenkin kieltäytyvät käytännössä tunnustamasta mitään tasapuolisuutta. Näin toisiaan julkisesti nuoleskeltua päättyy tämä tasapuolisuusoppi kummankin puoleiseen salaiseen anarkoidealistiseen

yksilöpahantekoon, kuten päättyi silta- ja rautarakennustyöläisten McNamarain sopusointu pommiurheiluun. Bergerin konikauppahommat Yhdysvaltain kongressissa päättyivät siihen, että demokraatiset veljet Milvaukeessa eivät lähettäneetkään gentlemannia Wisconsinista uudelleen reistailemaan. Mutta oli miten tahansa noiden herrasmiesten kanssa, tosiasiaksi jää, että kummassakin suhteessa, sekä poliittisen että taloudellisen köyhälistön luokkatoiminnan alalla tuo edellälainattu jälkiosa Saint Antoinetten köyhälistön "cahierista" on omiaan tylsyttämään edellisen lauseen selvää luokkataistelukärkeä. Tuota tylsyttäjää ovatkin hyväkseen käyttäneet tiukan tullessa kaikkien maiden sosialidemokraatiset ammattipolitikoitsijat.

Edellämainittujen "cahierien" joukossa oli useita, jotka suorasanaisuudessa eivät jättäneet vallasta häviäville luokille ja ensikerran valtaan nousevalle luokalle mitään epäilyä siitä, mitä köyhälistö pohjaltaan vaatii. Niissä yksinkertaisesti ja selvästi vaadittiin **työtä ja leipää.** Ja osotukseksi siitä, että työtä ja leipää vaativat "cahierit" enemmistölle Kansalliskokouksen edustajia olivat vastenmielisiä, löysivät työ- ja leipävaatimus "cahierit" ensimäisinä tiensä paperikoriin eli oikeammin Kansalliskokouksen arkistoihin. Kansalliskokouksen menettely ilmeisen selvästi osottaa mitä eduskunnat uskaltavat tehdä, vaikkapa miten kaunopuheisesti kokoonkyhätyille esityksille ellei niiden esitysten takana ole taloudellista tai järjestynyttä joukkovoimaa. Osotuksena siitä, mitä joku valtaan pyrkivä tai vallassa oleva, mutta erikoisetuja kärkkyvä ryhmä tai luokka on valmis tekemään päästäkseen tarkoituksiensa perille, muistamme miten kolmannen säädyn edustajat kuohuttivat Parisin köyhälistöä itsevaltiutta vastaan ja antoivat köyhälistölle taistelun kestäessä työ- ja leipäavustusta. Mutta heti, kun nouseva porvaristo tunsi itsevaltiuden luhistuvan, aateliston ja papiston luopuessa etuoikeuksista ja itsensä feodaaliruhtinaiden vallan ja varallisuuden perijänä, katkesi harrasuskoisten työläisten toiveet.

Kansalliskokous lakkautti köyhälistölle ennen myöntämänsä lahjarahat ja kieltäytyi velvollisuudesta järjestää Pariisin työttömille työtä ja mikä pahinta silloiselle köyhälistölle, riisti Kansalliskokous kaikki kokoontumisoikeudet ammatti- y. m. työväenyhdistyksiltä, mikäli sellaisia silloin oli vähän olemassa. Riistämällä **luonnolliset ja luovuttamattomat oikeudet köyhälistöltä,** Kansalliskokouksen politikoitsijat osottivat ei ainoastaan sitä, että porvaristo osasi katsoa luokkaetujansa, mutta se opetti enempi, opetti sen: **vapaudet ja oikeudet, lait ja säädökset, jotka ovat politillisten huijareiden mielivallasta ja keljuilevasta konikaupasta riippuvaisia, ovat toden**

teolla vähäarvoisia. Nouseva porvaristo Ranskassa, kieltäessään köyhälistöltä yhdistymisoikeuden, tarkoitti suojata itseänsä nousevalta teollisuuspalkkaköyhälistöltä ja niin menetellen kesäkuulla v. 1791 lausui tällä kiellollaan **Valankumouksellisen Syndikalismin syntysanat.** Tästä ajasta alkaa Ranskan köyhälistön monivaiheinen taistelu sekä julkisten kapinoiden että salaisen maanalaisen toiminnan kautta kaikkia kapitalismin vallituksia vastaan. Sen taistelun ensimäinen umpisolmu minkä Kansalliskokous viime töikseen teki aukaistiin lopullisesti vasta 93 vuotta sen jälkeen eli v. 1884. Silloin vasta olivat Ranskan feodaaliorjien jälkeläiset ehtineet sille taloudelliselle voima-asteelle, että he voivat kyllin voimaperäisesti vaatia yhdistymiskiellon poistamista.

Vaikka tarkotukseni ei ole syvemmältä kerrata niitä asiatietoja, joita jokainen tietoja etsivä toveri löytää historian lehdiltä. niin olen edellämainituilla kohdilla tahtonut osottaa sen omituisen ja samalla epämaterialistisen menettelytavan, jota professionaliset sosialidemokraatit noudattavat, asettaessaan kaikki mahdolliset ja mahdottomat asiat ja keksinnöt isä Marxin suuhun tai hänen keksinnöikseen. He eivät jaksa jättää olevien olojen aatteihin luovalle vaikutukselle mitään tehtävää. Edellä lainatuista kohdista me huomaamme mitä silloisen marxittoman Ranskan köyhälistön mielissä liikkui ennen ja Kansalliskokouksen aikana. Mutta palatkaamme vuoteen 1791—1792.

Lainsäädäntökunta oli kuuluisa asianajajista, lääkäreistä ja — haaveilijoista. Haaveilijoita ovat professionalisten sosialidemokraatien mielestä kaikki ne, jotka eivät prostitueeraa itseänsä ja mielipiteitänsä professionalien käytettäväksi. Mutta huolimatta siitä, että Lainsäätäjäkunnassa oli haaveilijoita. on sentään mieluista seurata noiden haaveilijoiden ajatuksenjuoksua, varsinkin siksi, että heistä moni on lausunut Vallankumouksellisen Syndikalismin teorioiden parhaimpia ydinajatuksia, samoin myöskin niitä ajatuksia, jotka nykyisin kulkevat professionalististen sosialidemokraatien ylistettyinä ja Marxille yksin omistettuina oppeina.

Rikos on tulosta yhteiskunnallisista olosuhteista, eikä ihmisen pahasta aivoituksesta, selittää asianajaja Brissot Lainsäätökunnassa. Aate sellaisenaan ei ollut Brissotin keksintöä. Siitä olivat ennen suurta vallankumousta kirjoittaneet monet, erittäinkin Roseau. Kunnia lankeaa sen esittäjälle Lainsäätökunnassa, haaveilija Brissotille, jossa hän mitä kaunopuheisimmin puolusti katsantokantaansa. Porvareille oli kuitenkin sellaisen mullistavan ajatuksen tunnustaminen periaatteessa ja käytännössä oikeaksi, liian vaikea tehtävä, eikä

tuota ajatusta ole vielä tähän päivään mennessä tunnustaneet oikeaksi edes sosialidemokraatiset professionalitkaan (Muista Hilströmjuttua ja Työmies-Raivaajan toimitusta), paitsi silloin, kun ovat eksyneet kavaltamaan jonkun työväenyhdistyksen tai sanomalehden, osuuskaupan y. m. kassoja. Syndikalistit sitävastoin ovat läpi viime vuosisadan taistelleet ankarasti tämän Brissotin esittämän kannan puolesta niin, että nyt jo ranskalaisessa ja muittenkin maiden oikeuslaitoksissa kiinnitetään jossain määrin huomiota niihin asioihin ja olosuhteisiin, minkä yhteydessä rikos tapahtui.

Paljon suurempi kantavuus on sentään eräällä toisella Brissotin esittämällä lauseella, joka itse ajatus ei liioin ole hänen keksintöänsä, eikä hän siitä ole itselleen alkuperäisyys patenttia liioin vaatinut. Brissot Lainsäätökunnassa selittää suuttuneille porvareille, miten **porvarillinen omistusoikeus ei ole mitään sen pyhempää eikä parempaa, kuin porvareiden itsensä laillistuttamaa anastusta.** Tästä samasta aiheesta lausui Broudhon noin 40 vuotta myöhemmin kuuluisat sanansa: ''**Omaisuus on varkautta**'', jonka ajatuksen puolesta Broudhon kirjoitti samannimisen kirjan.

Broudhonin omistusoikeutta, **laillistettua varkautta**, vastaan tekemien ankarien hyökkäysten takia selitti porvaristo tuon opin Broudhonin aikana, vaarallisimmaksi anarkismiksi. Nykyajan sosialidemokraatit ovat, kuten tavallista, porvareiden kanssa asiasta yksimielisiä, sillä he, sosialidemokratiset professionalit, ovat sangen usein hyvävaraista väkeä. Brissotin esittämä ajatus, alkujaan kansan syvistä riveistä lähteneenä ja hirmuisten tosiasioiden joka päivä oikeaksi todistamana, löysi vastakaikua Pariisin köyhälistön rinnoissa ja vihdoin, kun syndikalismi alkaa kohoamaan, kirjoittaa se tuon Brissotin ajatuksen ohjelmansa yhdeksi tärkeimmäksi pykäläksi. **ei fraasiksi,** sekä on valmis taistelemaan sen ajatuksen edellytyksien mukaisesti.

Saman suuntaisia ajatuksia kuin Brissot, ilmaisi myöskin lainsäätökunnassa markiisi de Condorecet. Hän, ylimysluokkaiselle merkillistä kyllä, harvinaisella lämmöllä puolusti ja kirjoitti omistamattoman luokan asiasta, sen surkuteltavasta tilanteesta ja osotti, vasten tavallisia porvarillisia käsitteitä, ei yksilön itsensä olevan syynä kurjuuteensa, mutta että häntä ympäröivät olot synnyttävät kurjuutta. Condorecet on lujasti haaveilijana —? sitä mieltä, että **yhteiskunnan, joka on suurin syyllinen työläisten alennustilaan, on astuttava esille tätä tilannetta korjaamaan.** Monien Lainsäätökunnalle tekemiensä työläisten aseman korjaamisehdotelmien joukossa, lausui tämä sosialidemokrattien haaveilijaksi leimaama mies

työväenvakuutuksen syntysanat seuraavasti: **Laitettakoon niin, että nuori mies, joka menee naimisiin, saa vakuutuksen kautta jotakin, millä alkaa. Kaikkialla missä kurjuutta on olemassa, on kurjuutta vastaan taisteltava vakuutuksella. Yhteiskunnan velvollisuus on katsoa, että tällainen vakuutus toimii hyvin.''** On helppo ymmärtää, että Condorecetin ajatus oli lähtenyt työläisten itsensä joukosta ja että se hänen puhdistamanaan sai työläisten huomion jo silloin osakseen. Myöhemmin on tuo ajatus kulkenut syndikalismin lipun alla yli maailman ja ovat kai sillä ajatuksella ratsastaneet ammatikseen politikoivat sosialidemokraattiset professionalitkin eri maiden parlamenteissa. Paitsi ylläesitettyä uranaukaisua työväen vakuutuksen alalla, vaati Condorecet, **tasapuolisia oikeuksia naisille ja miehille**, ja **mikä tärkeintä, oli julkinen ensimäinen antimilitaristi, — omituinen haaveilija!**

Yhtä paljon, ehkä enemmänkin mielenkiintoa herättää miessä syndikalismin teoreettisten oppien ohella se Pariisin silloisten pohjakerrosten henkiin heräävä ajatus, että **voima on diplomatian ja politikan viimeinen sana ja niiden kummankin täydentäjä**; siellä, missä taloudellista voimaa ei ole jonkun esityksen takana, **jää se esitys, miten hyvä tahansa, kauniiksi unelmaksi.** Vielä toinenkin seikka näiltä ajoilta painautuu vallankumouksellisen syndikalismin ytimeen, ajatus, jonka sittemmin Marx selvästi tulkitsi sanoilla: **''Väkivalta on jokaisen uuden raskaana olevan yhteiskunnan kätilö.''** Tämän ajatuksen ovat professionaliset sosialidemokraatit, heidän nuorinta juoksupoikaansa myöten kironneet ja he kauhistuvat kaikkia muita aseita, paitsi mustekynää ja suusanallista vastustajan parjaamista. Vallankumoukselliset Syndikalistit aina suuren vallankumouksen päivistä asti, ovat viehättyneet edellälausuttuun, Marxille omistettuun lauseeseen. Syndikalisteille on kokemus osottanut, että täydytään ja tullaan käyttämään väkivaltaa, milloin lievemmässä, milloin karkeammassa muodossa, uudistuksia toimeenpantaessa. Näin ollen Vallankumouksellinen Syndikalismi sen kehtovuosista alkaen on luottanut kaikissa vaiheissa **joukkovoimaan, joukkotahtoa kunnioittaen ja kumpaakin kasvattaen.** Sitävastoin keltanen syndikalismi, federalistiset anarkistit, puolanarkistit ja saksalaisen sosialidemokraatian professionalit ovat aina taistelleet **''jumalallisen hallitseva'' vähemmistöopin puolesta.**

Konventissa 1792—1794 huolimatta siitä, minkäluontoisia lakiehdotuksia sille esitettiin, sikäli kuin ne olivat porvareiden etujen vastakkaisia, ne armotta hyljättiin. Ainoa keino saada Konventti kiinnittämään huomiota alemman kansan tilaa parantaville lakiehdo-

tuksille, oli vedota Pariisin köyhälistöön ja se, mikäli huomasi asian omaksi asiakseen, sen puolesta jyrisi ja osotti valtaluokalle mieltänsä kävelemällä Konventin istuntohuoneisiin. Tällä tavalla pakoitti Pariisin köyhälistö joukkotoiminnalla joskus äänensä kuuluville ja joitakin lakipahasia säädettiin, missä oltiin tunnustavinaan köyhälistöllekin inhimillisiä oikeuksia.

Konventin aika on kaikissa suhteissa suurmerkityksellisin suuren vallankumouksen ajasta. Silloin valtaan nousseen kolmannen säädyn ja sitä siihen avustaneen köyhälistön, se on omistamattoman luokan, tiet erkanevat lopullisesti. Porvaristo alkaa tuntea n. s. hirmuhallituksen viime aikoina itsensä jo kyllin voimakkaaksi ryhtyäkseen rautakorolla painamaan nousevaa teollisuuspalkkaköyhälistöä. Porvareiden mielestä oli jo korkea aika tukahuttaa köyhälistöläisten yhä tiukkenevat vaatimukset, jotka jo sinänsä osottivat valveutuneelle porvaristolle työläisten tietoisuuden ja luokkamerkityksensä tuntemisen kasvamista.

Hebertin lehden ''Pere Duchesen'' palstoilla kirjoittaa sosialidemokraatisten professionalien haaveilijaksi nimittämä Chaumette seuraavaa, josta selviää, miten lujasti työväestö riippuu kiinni kumousihanteissaan: ''**Meidän pitää kääntää yhteiskunnan oikein päin, ja asettaa siinä ylimmälle sijalle hyödylliset kansalaiset, työmiehet ja talonpojat, mutta laiskurit, tyhjäntoimittajat vaipukoot siihen halveksittuun asemaan, jossa ovat niin kauan pitäneet orjiansa.**''

Ei mitään armoa Chaumetten mielestä henkisille johtaville käsitteille. **Ainoastaan työläiset itse ja itsensä kautta**, sikäli kuin he ovat kiinni varsinaisessa tuotannossa. Onko siis ihme, jos Chaumette sosialidemokraattisten professionalien mielestä on haaveilija ja pahempi kuin se, kun hän ei asettanut jostakin porvarillisesta yliopistosta tipahtanutta professionalia köyhälistön henkiseksi holhoojaksi. Vallankumoukselliset Syndikalistit sitävastoin ovat empimättä tunnustaneet tuon Chaumetten ajatuksen oikeaksi ja ovat pyrkineet ja yhäkin pyrkivät sitä käytännössä toteuttamaan ja siinä onkin osaltaan syytä miksi Vallankumouksellista Syndikalismia porvarit ja professionaaliset sosialidemokraatit vihaavat. Parjatessaan Vallankumouksellista Syndikalismia he parjaavat kansainvälisen köyhälistöliikkeen perustotuuksia, joilla perustotuuksilla Vallankumouksellinen Syndikalismi seisoo ja edistyy yli sivistysmaiden tänäkin päivänä.

Chaumette suurella innolla puuhasi kirkon ja valtion erottamisessa, jonka työn loppuun suoritti Ranskan kansa vasta sata vuotta sen jälkeen, kuin se kysymys varsinaisesti alulle lähti. Tässä myö-

hemmässä taistelussa valtiokirkkoa ja sen pimitystä vastaan on Vallankumouksellinen Syndikalismi näytellyt tärkeätä osaa ja yhtä suurta intoa kuin suuren valankumouksen aikuinenkin ryysyköyhälistö. Chaumette niinikään vaati kiihkeästi maanjakolakeja, joita sosialidemokraattien ihailemat Danton ja Robespierre jyrkästi vastustivat.

''**Valtion tulee ryhtyä taisteluun kapitalisteja vastaan, kieltää feodaalimallisia suurtiloja muodostamasta ja jakaa ne suurtilat, joita porvaristo on ehtinyt muodostaa** (maata ja vapautta, kuten Venäjällä), **sekä ottaa viljakaupan omaan haltuunsa.** (valtion monopooli.) Tällaisen selityksen teki Konventissa edustaja Beffroy. Niin hyväksyttävä kuin Beffroyn ehdotus syndikalistienkin näkökannalta monessa suhteessa oli, oli se mahdottomuus vielä sinä aikana, sillä eihän porvaristo ollut mitenkään halukas heikentämään asemaansa, sikäli kuin köyhälistöltä puuttui järjestettyä taloudellista voimaa pakottaa porvaristoa valtion omistusta ''leikkimään''. Niin ei porvaristo pitänyt mitään kiirettä astua itse vapaaehtoisesti teurastettavaksi oman valtionsa penkille, sillä jos se kerta olisi tunnustanut valtiolle oikeuden monopooliin, olisi siitä vallankumouksen myrskyn j lk en ollut heti seuraava askel yhteiskunnalliseen, s.o. kansan kollektiiviseen omistukseen. Muuten tähän maanjakokysymykseen ovat Ranskan syndikalistit kiinnittäneet paljon huomiota ja väitetäänkin, että Ranskan maa nykyisin on tasaisemmin jaettu koko väkilukuun nähden, kuin yksikään toinen Europan maista. Huomiota ovat tälle asialle lainanneet m. m. Suomen sosialidemokraatit kalastellessaan torppareiden ja vuokratilallisten ääniä.

Hebertiläisten kulkiessa mestauslavalle 1794 kohoo valtaan Robespierre ja Saint Just. He valtioaatteen tyypillisinä edustajina ovat aina olleet meidän professionalististen sosialidemokraattien salai sen ihailun esineenä kaikessa muussa paitsi siinä, että Robespierrellä ja Saint Justilla oli ehta porvariradikaalinen himo saada nähdä vastustaja päättömänä. Monet huomattavat sosialidemokraatit ovat esitäneet lausunnoita, että Robespierre esitti ajatuksia, joihin ''**kohtuullinen**'' sosialidemokraatti kylläkin saattoi yhtyä —! Osotukseksi tämän ''kohtuullisen'' sosialidemokraatin ajatusmaailmasta, liitän tähän hänen kohtuullisen sosialidemokraattisen lausuntonsa tasavallalle esittämässään uudessa peruslakiluonnoksessa. Se kuuluu: ''**Omaisuus on oikeus, jonka mukaan jokainen kansalainen saa mielensä mukaan käyttää sitä varallisuutta, jonka laki hänelle takaa**''. Sanomattakin on selvää, että ei kukaan kumouksellinen sosialisti, vielä vähemmin kumouksellinen syndikalisti, jaksa sulattaa

tuollaista omistusoikeusmääritelmää, jonka ainoa puolustus on luokkalain säätäminen, jolla luokkalain säätämisellä turvataan omaisuuden riisto ja suoranainen varkaus. Robespierre vaati myöskin asteettaisesti nousevaa (progressiivista) tuloverotusta; vaatimus, jonka kaikki sosialidemokraatit ovat aina kilvalla esiin puskeneet eri maiden parlamenteissa, ikäänkuin kaikkipelastavana lauttana. Juttu onkin ollut sosialidemokraateille oivallinen. Sillä on voitu kalastella ääniä pikkuomistajilta sosialidemokraateille. Totta on, että heillä eritoten Saint Justilla oli ajatuksia kansan aseman parantamisesta, mutta ne ajatukset olivat siksi sekavia ja politikoitsijoiden ammattiominaisuudella laadittuja, että niitä ei tuntenut työväki eikä täysin porvaristokaan omikseen. Niillä ehdotuksilla he pyrkivät tyydyttämään ja miellyttämään, kuten nykyajankin sosialidemokraattiset politikoitsijat, **kaikkia** ihmisiä, ja näin itse asiassa loukkasivat jokaista yhteiskunta ryhmittymää ja saattoivat nämä ryhmät epäluuloin seuraamaan heidän askeleitansa. Se erehdyttävä menettelytapa se oli, joka niin pian kuletti nämä kaksi pelkäämätöntä miestä quillotiinille. Robespierre ja Saint Just eivät taistelleet köyhälistön asian puolesta, eivätkä saaneet Pariisin köyhälistön jakamatonta tukea ja niin kulkivat porvarillista taantumusta hyödyttäneinä mestauspölkyille. Vasta quillotinin alla tunsi Robespierre, että oli pelannut pelinsä väärin, lausuessaan: "**Vallankumous on loppunut, rosvot voittivat!**"

Vallankumous ei loppunut, kuten Robespierre individualistisilla silmillään oli näkevinään kuolemansa hetkellä, päin vastoin ne suuret mailmaa mullistavat aatteet mitkä Ranskan vallankumous esiin loihti, liikkuivat ihmisten mielissä ja vähitellen varmistuivat vakaumuksiksi. jotka vakaumukset yhä uudestaan, tuhatkertaisella voimalla syöksyivät esille. Niinpä suuren vallankumouksen aikana lapsipuolen asemaan jäänyt työläisten kysymyskin herää ja alkaa keräämään kokemuksien valossa teoriansa aineksia, hioo ja terottaa aseitansa ja aina paisuvin voimin hyökkää kapitalismin vallituksia vastaan.

Myöhemmin eri asioiden käsittelyjen yhteydessä, tulemme näkemään miten ja millä tavalla nämä edelläpoimitut aatesirut ovat vaikuttavana kulkeneet Ranskan ja muittenkin maiden köyhälistöliikkeessä ja miten läpi 19 vuosisadan ja nyt parhaillaan rakennetaan näille suuren vallankumouksen laineikoista pirskahtaneille siruille kansainvälistä työväen liikettä ja miten asioita väärin tulkiten eräät ainekset ovat käyttäneet ja käyttävät **työväenliikkeen pyhimpiä periaatteita markkinatavarana ja huijaustarkoituksissa.**

III Luku.

TALOUDELLISEN POHJAN ETSINTÄ.

Suurena vallankumoustestamenttina kapitalistiselle yhteiskunnalle jäi aatelistolta ja papistolta riistetty omaisuus, hävitetty, vihollisten piirittämä, puolittain kaaostilassa oleva valtio ja rajattoman vapauden, veljeyden ja tasa-arvoisuuden fraaseilla täyteen pumpattu, kiltoistaan ja turveorjuudesta irti laskettu ja ulos maanteille ja kaupunkien köyhempiin kortteleihin potkittu kurjalistolaislauma. Niin paljon kuin suuri vallankumous ansaitseekin porvaristolta ylistystä kaikesta siitä aineellisesta ja henkisestä hyvästä mitä se porvaristolle lahjoitti, niin ei köyhälistöluokan tarvitse sitä kiittää muusta, paitsi suurista aatteista. Työväestön se heitti alastomana ja paljaana feodaaliylimystön mielivallan alta räsittavaan puutteeseen ja kapitalistisen ylimystön mielivallan alaisuuteen. Näemmekin miten Robespierren kukistuttua Pariisin köyhälistö, sen ajattelevin osa, alkaa yhä selvemmin käsittämään sen tosiasian, että köyhälistö ponnisteluistaan suuren vallankumouksen hyväksi ei ole saanut omalle osalleen mitään taloudellista, ei edes valtiollista etua.

Että taloudellisista epäkohdista ja työläisten kurjasta asemasta lakkaamatta keskusteltiin työmailla ja työläisten kortteereissa ei ole epäilemistäkään. Siitä todistuksena on meille Babeuffin, Buonarrotin ja Darthen toiminta. Babeuf ollen itse köyhien olojen lapsi ja paljo maalaiskansan keskellä liikkuneena joutui myöskin Pariisiin tultuaan liikkumaan parin vuoden ajan yksinomaan köyhälistöläisten keskuudessa ja sillä ajalla oppi tuntemaan mitä toivomuksia kaupunkilaisköyhälistöläisillä vallankumouksen suhteen oli; maalaisköyhälistön mieliala hänelle oli jo ennestään tuttua. Työläisten silloisen suuren tietämättömyyden ja lukutaidottomuuden syyksi voidaan kuitenkin laskea se ikävä erehdys, että yleensä toivottiin valtiollisen vallan vallottamisen kautta köyhälistön itsensä käsiin, voitavan korjata köyhälistön kurjaa tilannetta. Luultiin, kuten **sosialidemokraatiset professionalit yhäkin luulevat, että se on häntä joka liikuttaa koiraa, eikä jaksettu käsittää, että se onkin koira joka liikuttaa häntää.** Siispä ilman, että olisi ymmärretty kohdistaa ensin

huomio lujan taloudellisen pohjan rakentamiseen, miltä pohjalta vasta olisi ollut mahdollisuus lujasti ponnistaa porvaristoa vastaan, eksyttiin Babeuffinkin suunnitelmissa tavottelemaan saippuakuplia ja tulos Babeuffin ja hänen epäitsekkäiden tovereidensa urhokkaista ponnisteluista oli saippuakuplan särkyminen.

Babeuffin ajatuksen mukaan pitäisi "**Maan kuulua kansalle, työn järjestäminen laeille, tavarain tuotanto, vaihto ja jako yhteiskunnalle.**" Ajatellessa tarkemmin tätä Babeuffin opin ydintä, me löydämme sen sangen epämääräiseksi. Jo sinä aikana oli selvää, että maa kuului kansalle, sillä eihän voi ensinkään väittää etteikö rikkaat omistajat olisi kansaa. Toinen politiikassa niin yleisesti vallitseva käsitystapa ilmenee tässä Babeuffin suunnitelmassa, että lakien avulla tulisi järjestää työtä, kun tosiasia on jo meille Vallankumouksellisille Syndikalisteille päivän selvä ja yksinkertaisin selviö, että se onkin työ eli tulee lopultakin olemaan se, joka määrää, mitä lakeja on laadittava ja minkälaisia on laadittava. Sanoessaan, että tavarain tuotanto ja vaihto ja jako tulee kuulua yhteiskunnalle, tulkitsi Babeuf reään tärkeän tosiasian, vaikkakin suunnittelikin sen asian ratkaisua puhtaasti valtiollisilla keinoilla, ilman taloudellista pohjaa. Kuitenkin Babeuf itsekin myöhemmin asioita tarkoin ja monipuolisesti ajateltua huomasi lopullista "Babeuffin ohjelmaa" laatiessa, että köyhälistö, jota hän lienee ajatellut puhuessaan yhteiskunnalle lankeavasta tuotanto ja jako sekä vaihto oikeudesta ilman taloudellista voimaa, ei kykene valtiollisestikaan mihinkään. Näin hän lausuu: "**Vallankumous ei ole päättynyt, sillä rikkaat imevät itsellensä elämästä kaiken hyvän ja ovat yksinvaltiaita, jota vastoin köyhät tekevät työtä niinkuin orjat, kuihtuvat kurjuudessa, eivätkä merkitse mitään valtiossa.**"

Ylempänä siteerattua lausetta tulee muistaa erikoisemmin juuri siksi, että sen lausui henkilö, joka oli noussut varsinaisen raatajajoukon keskuudesta ja joka oli koko sydämensä hehkulla niinni asiassaan, eikä suinkaan tahtonut turhan takia heikontaa valtiollisten pyrkimyksiensä maaperää. Ei, Babeuf ei pistänyt ohjelmaansa tahallisesti, ohjelmaa heikontavia lauseita, mutta asema ja tilanne minkä keskellä Babeuf eli, ei saattanut häntä vastoin parempaa ymmärrystänsä valehtelemaan. Hän tunsi sen voiman, mikä teki porvareiden politiikan lujaksi ja ennen kaikkea tunsi syyn miksi työläiset eivät merkitse mitään valtiossa, niin kauan kuin niillä ei ole toiminnalleen taloudellista pohjaa. Ei ole pienintäkään syytä epäillä Babeuffin ja hänen urheiden toveriensa vilpittömyyttä ja periaatteellista rehellisyyttä. Päin vastoin me kumouksellisina ajat-

telemme häntä ja tovereitansa mitä suurimmalla kunnioituksella, sillä epäitsekkäästi he köyhälistön asialle pyhittivät kaikkensa ja hengellään maksoivat uskollisuutensa periaatteilleen. Mutta me myöskään emme voi, kuten sosialidemokraatiset professionalit, keinotteutarkoituksessa alkaa jumaloimaan Babeuffin ohjelman heikkouksia ja tekemään niistä heikkouksista pyhäinjäännöksiä ainaiseksi heikkoudeksemme ja vetisen palveluksemme esineeksi.

Vallankumoukselliset Syndikalistit näkevät, että Babeuff aikansa lapsena juoksi itse ja koetti juoksuttaa köyhälistöä yksinomaan valtiollisen harhakuvan perässä ja putosi itse ensimäisenä kuiluun. Köyhälistö ei seurannut mukana, sillä ollen taloudellisesti järjestymättömänä ja niin ollen todellista voimaa vailla, ei valtiollinenkaan toiminta heille mikään sydämen asia ollut. Babeuffin ja tovereidensa ''**viimeisillä rattailla**'' eivät Pariisin työläiset nähneet menettäneensä mitään, paitsi muutamia miehiä joiden oppeja hyvin harvat köyhälistöläisistä vielä silloin tunsivat.

Vallankumous ei ollut vielä ''viimeisiin rattaisiinkaan'' loppunut, vaikka rosvot olivat todellakin voittaneet suuren vallankumouksen eduksi itsellensä.

———o———

IV Luku.

TYÖLÄISTEN YHTEENLIITTYMINEN ON SALALIITTO JA TYÖLAKKO ON KAPINAA.

Valtaan noussut porvaristo oli suoriutunut voittajana suuresta vallankumouksesta, kiitos siitä sen mahdollisimman perinpohjaiselle valmistuneisuudelle. Vallankumouksen avulla se kukisti feodaalilaitoksen ja etuoikeudet, sekä samalla kertaa anasti feodaaliylimystöltä ensin nimellisesti valtion haltuun suuret maaomaisuudet, että ne sitten helpommin, kun Ranska joutuisi ahdinkotilaan ja rahapulaan, joutuisivat porvariston saaliiksi. Toinen tärkeä tehtävä valtaan nousseelle porvaristolle oli raivata kaupan ja teollisuuden edestä kaikki feodaalilaitoksen sille asettamat esteet. Porvariston voima ja valmistuneisuus sekä monipuoliset tiedot olivat niin suuret, että pitkäaikaisen toimettomuuden lamauttama feodaaliylimystö tuli hämmästyksellä lyödyksi tai sen, siellä missä se ryhtyi heikkoon vastarintaan, lakaisi vallankumouksen hyökyaalto "punasen kukon" laululla omaisuuksineen kerrassaan pois näyttämöltä. Ovelimmat ja kaukonäköisimmät heistä liittyivät porvareihin ja pian porvarillistuivat siinä määrin sekä tavoiltaan että mielipiteiltään, että heitä ei voinut tavallisesta poroporvarista millään erikoistunnusmerkillä eroittaa.

Näin sekavista, mutta kyvykkäistä aineksista muodostui uuden aikainen kapitalistiluokka Ranskassa; luokka, joka ei häikäillyt mitään ja jolla oli heti syntyessään **yksi vaarallinen vihollinen,** se on köyhälistö. Mutta niin kauan kuin köyhälistöä voitiin pimittää oikein asemaansa ymmärtämästä ja mikäli se onnistuttiin saamaan siihen käsitykseen, että se pyrki korjaamaan kurjia olojansa kaikenlaisilla välillisillä keinoilla ja välikäsien avulla, tiesi porvaristo asemansa turvatuksi. Niinpä nyt alkaakin köyhälistön säälimätön riistäminen ja keinoilla millä hyvänsä kurissa pitäminen. Suuren vallankumouksen tapaukset Pariisissa, erittäinkin Konventin ajoilta, jolloin "sansculotit" joukkovoimallaan määräsivät Konventin ja kommunin yli, olivat tapauksia, joita porvariston mielestä ei saanut uusia. Mutta porvaristo ymmärsi myöskin, että kaikkia suuren vallankumouksen lippuun kiinnitettyjä ihanteita ei saanut aivan yhtä

äkkiä riistää köyhälistöltä pois, sillä sellainen teko voisi synnyttää suuren vallankumouksen uudestaan ja silloin sattuu että työläiset seisoisivat ehkä enimmän tarjoovan puolella ja enimmän tarjooviksi alkoivat taas tulla vallasta syöstyt ja ulkomailla pakoilevat bourbonit Niinpä porvaristo, riistäessään työläisiltä aivan tyyten järjestymisoikeudet ja vapauden tehdä lakkoa, jätti aivan kuin veristä ivaa tehdäkseen vapausfraasin jälelle. Vapaus —, mikä nyt ei missään tapauksessa merkinnyt työläisille muuta, paitsi vapauden kuolla sydäntäsärkevien puutteiden ja kieltäymysten jälkeen nälkään, aivan kuin feodaaliajallakin. Vapaus —, joka ajoi sadoin tuhansin miehiä, naisia ja lapsia Europan maanteille ja nälkäruoskan vinkuessa työnsi nämä avuttomat ihmisraukat kapitalismin avoimena olevista tehtaan porteista sisälle raatamaan 18 tuntisia työpäiviä uudenaikaisen teollisuuskoneiston ääressä. Tämä laji porvareiden köyhälistölle takaamaa vapautta oli sitä lajia, että se voi synnyttää milloin tahansa sähköisiä purkauksia.

Peläten köyhälistön vihan purkauksia, porvaristo julisti kisällikiltat hajoitetuksi, ettei mitään yhteisymmärrystä työläisten kesken saataisi aikaan. Mutta samalla kertaa julistaessaan kisällikiltat hajoitetuksi, käsitti porvaristo, että työläiset voivat perustaa jonkun muun yhdistyksen, jonka nimellistä tarkotusta voitaisiin hyväksyä, mutta voi silti ajaa juuri niitä tarkoituksia mitkä ovat porvaristolle vaarallisia, kuten tapahtui Babeuffin tovereidensa kanssa perustamassa Pantheon yhdistyksessä. Porvaristo sentähden julisti kerta kaikkiaan kaikenlaiset yhdistykset kielletyiksi — salaliitoiksi. Vaan tätäkin tehdessään se oli uskollinen toiselle fraasilleen: "**tasa-arvo**". Tasa-arvofraasi huulillaan porvaristo heitti tuhkaa työläisten silmille julistamalla myöskin kaikenlaiset mestari- ja porvari kiltat ja seurat lakkautetuksi. Näin menetellen se välttyi kaikesta vastarinnasta köyhälistön puolelta sillä kertaa, jt ollakseen täysin varma asiastaan porvaristo vei tämän 1791 lain myöskin Napoleonin lakikirjaan (Code Napoleon). Tämä kiristyslaki, palkkioksi köyhälistölle niistä palveluksista mitä köyhälistö oli sille tehnyt, tulkitsee **työlakon kapinaksi ja yhteenliittymisen salaliitoksi.** Mutta näillä kahdella säädöksellä onkin ollut Ranskan köyhälistön taisteluissa valtava merkitys. Erityisemmin on tämän säädöksen vaikutus ainaisesti tuntuva mailman köyhälistön luokkataistelussa kapitalismia vastaan, kuten tulen myöhemmin osoittamaan.

———o———

V Luku.

NOUSEVA KÖYHÄLISTÖ JA TAANTUMUS.

Höyryn yhdistäminen työkaluun, siinä 18:nen vuosisadan huomenlahja 19:lle vuosisadalle. Vallankumouksen testamentin porvarillinen toteuttaja Napoleon vaipui monarkististen vihollistensa piirittämänä yhä häikäilemättömämmin porvarillisen taantumuksen mustaksi työaseeksi ja työväestön viholliseksi. Mutta porvaristo on ominainen siitä, että se käyttää työasetta juuri niin kuaan, kuin sillä voi tuottaa liikevoittoa ja kun se huomaa työaseen menettäneen sille asetetut vaatimukset, heittää se sen arvelematta pois. Niinpä Napoleonkin oli porvariston jumala niinkauan, kuin hänen legionansa turvissa voitiin vakiinnuttaa porvariston valta Ranskassa ja niinkauan, kuin Napoleonin vallotussodat tuottivat kultaa ja kunniaa porvaristolle. Mutta niin pian kuin voiton kotkat alkoivat lentämään Ranskan vihollisten puolelle, silloin myöskin oli Napoleon-taru lopussa ja porvareiden jumala sai kuolla entisten ystäviensä pettämänä ja lähes unhottamana, Europan vankina St. Helenan kalliolla.

Napoleonin sodilla oli Ranskan porvaristoon nähden kolmaskin, ei vähimmän tärkeä merkitys. Porvaristo, Napoleonin avulla, pääsi erikseen köyhälistöluokan ja kostoa uhkaavan feodaliluokan parhaimmista pojista. Pariisin y. m. Ranskan tärkeimpien kaupunkien köyhälistön kumouksellisin ja voimakkain aines, kotoisiin oloihin perinpohjin kyllästyneenä ja huomatessaan taistelun tietämättömien ja usein mitä hirveimpien ennakkoluulojen vallassa elävien osatovereidensa kanssa porvaristoa vastaan melkein kokonaan tuottamattomaksi touhuksi, se yhtyi Napoleonin sotakotkiin. **Vallankumouksen parhaimmat aatteet, vastoin Napoleonin ja porvariston toivoakin, kulkivat Napoleonin sotakotkien mukana yli Europan ja rinnan kaatuivat köyhälistön ja feodaliylimystön jälkeläiset tappotanterilla ja kumpaistenkin suusta kuohui katkera kirous viimeisenä hyvästinä petolliselle porvaristolle.** Näin oli porvaristo syössyt vihollisensa alas satulasta ja punaisten kukkoa laulattanut Ranska vaipui 15:ksi vuotta mitä syvimmän taantumuksen helmaan.

Restoratsionin aikana ahjo näytti mustalta ja tuli sammuneelta, mutta ahjon sydämmessä kyti tuli, joka aikanaan tulisi leimahta-

maan ilmiliekkiin. Uudenaikaisten koneiden tuotantokyky tänä ''palauskautena'' kasvaa suunnattomasti ja työtavat yhä kiristyvät. Miten nopeasti uusia koneita otetaan käytäntöön käy selville siitä, että yksin Lyonin silkkikutomoissa neljän vuoden ajalla 1808—1812 asetettiin 18,000 koneellista kangaspuuta käytäntöön. Helposti voimme käsittää miten suuret laumat työvoimaa tarvittiin näihin nopeasti laajeneviin tehtaisiin. Yhtä valtavaa kuin edellisen kehitys on myöskin kehitys rauta- ja kaivantoteollisuudessa. Sanalla sanoen kaikki edistyi: porvaristo edistyi rikkaudessa ja yhteiskunnallisessa merkityksessä, aatelisto rappeutumisessa, taantumus hallitusohjaksissa olevien katsantokannoissa, teollisuuskoneisto ja tuotanto yhä paranivat. Mutta tässä edistyskulussa oli yksi, joka ei näyttänyt edistyvän muussa kuin kurjuudessa ja tylsyydessä, se oli uudenaikainen teollisuusköyhälistö.

Teollisuusköyhälistön tila oli usеassa suhteessa pahempikin uusien tehtaan omistaja-isäntien vallanalaisuudessa mitä se oli ollut ennen feodaalisessa turveorjuudessa. Köyhälistö oli nytkin aivan täydellisesti isäntiensä, tehtaanomistajien mielivallan alaisia. Muutos vain siinä suhteessa, että ennen he tunsivat feodaalisen isäntänsä persoonallisesti, vaan uudenaikaisen tehtaan, jonka hyvin useinomisti yhtiö rengin kautta edustaen tehtaassa osakkeenomistajien yhteistä tahtoa, eikä renki silti koskaan edustanut ketään määrättyä persoonaa, joten epäkohdista valittaminen isännälle oli yhtä vaikeata kuin vallankumouksen edellä turveorjalle päästä Versailles'n portista sisälle tapaamaan feodaaliherraa.

Käsitettävää on mitä seurasi siitä opista käytännössä, joka teoriassa kuului: ''**Rikastukaa hyvät herrat**''. Hyvät herrat ottivat kaikista ohjeista vaarin ja tehtaan omistajat ja korkoa kiskovat pankkiirit suunnittelivat työn ryöstöä niin voimaperäisesti ja perusteellisesti kuin suinkin. Ei ole ensinkään harvinaisuus, että tällä ajalla kaikissa tehtaissa tavataan suuret joukot nais- ja lapsityöläisiä, josta riistämisen kautta omistajat rikastuivat entistä enemmän. Mikään harvinaisuus ei myöskään ollut, että pienet ja kuihtuneet köyhälistöläislapset pakoitettiin raatamaan yö- ja ylityössä, joka tapa oli mitä turmiollisin heidän terveydelleen ja vastaiselle kehitykselleen. Se niukka palkka mitä uudenaikaisissa tehtaissa maksettiin työläisille ei taannut mitään kohtuullista elämää kodissa.

Köyhälistökodit, oikeammin sanoen, yhtiöiden omistamat vuokrakasarmit, olivat noina aikoina vieläkin kehnompia mitä ovat nykyisin. Työpalkan pienuus edellytti huonoa ravintoa, halpaa ja kehnoa pukua; liikarasitus tehtaissa synnytti vapaahetkillä köyhälistö-

kortteereissa raskaan, painostavan ja katkeran mielialan. Se alinomainen kurjuuden näkeminen, puutteen painostuksen tunteminen synkensi köyhälistöläisten mielialaa ja johti, tietämätöntä kun oli, mitä moninaisempiin hairahduksiin; jonkalaisia hairahduksia myöhemmältä ajalta kuuluisa kumousmies Maxim Gorgij niin sattuvasti ja elävästi kuvailee kuolemattomassa teoksessaan ''**Äiti**''. Miehet niinkuin naisetkin nähdessään ainaista kurjuutta ympärillään, pyrkivät unhottamaan todellisuutta nauttimalla väkijuomia. Elämä kodissa yhäkin paheni. Juoppous puolestaan oli suurena apulaisena raakuuteen, ammattihaureuteen ja muihin paheisiin. Ammattihaureus alkoi rehoittaa entistä suuremmassa mitassa. Tehdasköyhälistö on se ihmisryhmä, joka nykyäänkin lähettää useimmat uhrit ammattihaureuden uhrialttarille. Niinikään antaa tehdasköyhälistö useimmat asukkaat ''rautaristikkojen'' taakse. Huonot palkat johtavat köyhyyteen ja köyhyys saattaa moninaisen kurjuuden rehoittamaan kodissa, tehden kodin täydelliseksi helvetiksi, jossa rehoittavat kaikki yhteiskunnalliset paheet. Tarttuvat taudit niittävät tehdaskaupunkeiden kurjalistokortteleista enimmät uhrinsa. Kun köyhälistöläis äiti tai isä taikka molemmat kaatuvat liikatyön, alhaisten palkkojen aiheuttaman puutteellisen elämän rasittamina, ennenaikaiseen hautaan, niin lapset tipahtavat puolikypsinä kaduille ja kaduilta rikoksien tielle. Tällaisia kodittomia lapsia, joista monetkaan eivät tietäneet isästä, äidistä ja kodista mitään, tapasi Ranskan tehdas- ja suurkaupunkien laitapuolilla suuret joukot. Vuonna 1812 luvulla tapasi Anthony Ashley Cooper, Sassburgin kreivi, näitä kodittomia lapsia Lontoon silloilta ja Thames joen rannalta liki parikymmentä tuhatta. Sanomattakin on selvää, että porvaristo ei halunnut tuhlata aikaa ja varoja suuremmassa määrässä tehtaalaisten ''**heittolapsien**'' **opettamiseksi.** Kun mainittu Cooper alotti Englannin parlamentissa taistelun ''heittolapsien'' puolesta ja vaati lapsi- ja yötyötä rajottavia säädöksiä, löysi hän sekä ylä- että alahuoneen enemmistöt vastassansa. Opettaa ''heittolapsia'' ja muutenkin pitää niistä huolta oli porvariston mielestä tarpeetonta. Ehtiihän sitä sitten, kun ne tulevat kulkeneeksi ristikkojen taakse — ja sinne köyhälistöläislapset tietysti tulevat kulkemaan, se oli heidän mielestään selviö. Sitä paitsi opetuksen antaminen työläisille, kaikessa muussa paitsi ''kohtuullisessa'' jumalan pelvossa ja Herran nuhteessa, oli vaarallista ja voi koitua omistavalle luokalle lopullisesti vahingoksi ja saattaa porvariston vallan horjumaan. Ei saatu perustaa mitään työväenyhdistyksiä Englannissa eikä Ranskassa, lukuunottamatta Englannin työläisten hautausapurenkaita, ei-

kä mitään kouluopetusta köyhälistön lapsille. Yhteiskunta — porvaristo — vaati itselleen oikeuden riistää yhteiskunnan heikompia jäseniä mielivaltaisesti, mutta ei ilman lujaa taistelua tunnustanut itsellään olevan mitään velvollisuutta alastomaksi riistämäänsä ja raihnaiseksi ruhjomaansa köyhälistöläistä kohtaan. Se heitti köyhälistöläisen tien oheen kuolemaan haavoihinsa, kun se ei enään voinut sitä käyttää. Siitä tien ohesta sai korjata köyhälistöläisen ja asettaa aasin selkään vaikkapa Saint Simon, Fourier tai sitten Owen...

''**Olenko minä veljeni vartija** —'', höpisi porvaristo lakkaamatta ja fariseuksen tavoin löi rintoihinsa pauhaten vapaus ja tasa-arvo fraaseillansa. Olihan kaikilla ihmisillä porvariston mielestä vapaus ja yhtäläiset mahdollisuudet rikastua. Tie menestykseen oli kaikille avoinna, mutta ''kun eivät viitsi kyllin pontevasti yrittää''. ''Siinähän se vika'', selittivät he!

Valtiollisessa taantumuksessa porvaristo antoi asiain mennä miten pitkälle tahansa ja ainoastaan vähempivarainen pikkuporvaristo, joka aines alkoi myöskin tällä aikakaudella lisääntyä, nousi vähitellen vastarintaan suurporvariston taantumuksellista hallitusta vastaan. Suurporvaristo, mikäli mahdollista, pyrki sälyttämään taantumuksesta johtuvat kestikulut kaupunkien ja maaseutujen pikkuomistajien niskaan, antamatta kuitenkaan näille pikkuomistajille kunnallis- tai valtion hallinnossa sananvaltaa. Kuta suuremmaksi maahan takaisin palanneen vanhan hovin herrasroskan mässäysmenot kasvoivat, **sitä äänekkäämmäksi kävi pikkuomistajien huuto saada laajennettu äänioikeus** yleisissä asioissa ja päästä oman miehensä avulla puolustamaan taloudellisia etujaan. Mutta pikku porvaristo ymmärsi, että se oli voimaton suurporvaristoa vastaan harvalukuisena, tuli saada työläislaumat kiintymään asiaan ja omana asianaan taistelemaan pikkuporvariston ja ''kaikkien ihmisten'' asia voittoon. Samalla kertaa tuli varoa, että työnjättiläinen ei tulisi oikealla tavalla voimansa tuntoiseksi ja taistelussa suurkapitalismia vastaan nousisi asioiden määräämisessä pikkuporvariston yläpuolelle.

Äänioikeusasia kasvatettiin teollisuusköyhälistön ajatusmaailmaan sinä ainoana asiana, jonka puolesta muka kannattaa teollisuusköyhälistön tositarmolla taistella ja äänioikeuden kerran voitettua se on sitten kaikki epäkohdat parantava palsami. Teollisuuspalkkatyöläiset olivat jo silloin taipuvaiset uskomaan tuota lorua ja sitäkin paremmalla syyllä, kun sitä lorua latelivat henkilöt, jotka jokapäiväisessä elämässä olivat läheisessä yhteydessä työläisiin, silti itse olematta työläisiä. Toiselta puolelta, kuten edellä osotet-

tu, työläisten asema oli niin epätoivoisen katkera, että muutos mikä tahansa, oli parempi kuin paikallaan pysyminen. Siksipä suuren vallankumouksen pyörteissä kylvetyt, työväenaatteen siemenet alkoivat versoa oraalle. Keskellä huutavinta kurjuutta ja itse työmaalla niitä oraita sitten kostuttivat "suurten haaveilijoiden" mullistavat aatteet, joista aatteista siruja lenteli köyhälistöläis-kortteereihinkin. Ranskan köyhälistö kulki kohti aikaa, jolloin sen kumousaatteiden pitävyys tullaan taistelujen melskeessä koettelemaan.

---o---

VI Luku.

UUSIEN KUMOUKSELLISTEN AATESIRUJEN KASAANTUMINEN.

Saint Simonista, hänen oppilaistaan ja ennen kaikkea niistä ajatuksista, joiden tulkkina Saint Simon esiintyi, on kirjoitettu siksi paljon, että on tarpeetonta kajota, paitsi hyvin lyhyin sanoin hänen esityksiensä moninaisuuteen. Tulen tähän poimimaan ainoastaan muutamia tärkeimpiä hänen ajatuksistaan, sikäli, mikäli niillä on yhteyttä nykyaikaisen Vallankumouksellisen Syndikalismin kanssa. Saint Simon perinpohjaisesti koulutettuna miehenä ymmärsi syvällisesti ja monipuolisesti kaikkia niitä aatevirtauksia mitkä suuren vallankumouksen yhteydessä kaikista lähteistä niin vuolaasti esille virtasivat. Sitten hänen monivaiheinen elämänsä saattoi hänet tekemisiin varsinaisen kansan kanssa ja hän eli kosketuksissa kaikenlaisiin ihmisryhmiin. Kansaa hän kunnioitti sikäli, jos huomasi ne ammattikykyisiksi ja järjestelmällishaluisiksi, mutta vihasi heitä aristokraatin vihalla, jos huomasi suurien joukkojen rähisevän tai yrittävän raakamaisuudella viedä päätöksiä läpi; päätöksiä joiden todellista luonnetta he eivät Saint Simonin mielestä älynneet. Selvästi näki Saint Simon ne epäkohdat, jotka kansaa kahlehtivat ja hänellä oli tulinen usko siihen, että asiat voidaan korjata **kun vaan on riittävästi hyvää tahtoa.** Erityisemmin vaati Saint Simon hyvää tahtoa varakkailta, kuitenkaan vaatimatta varakkaita luopumaan varallisuuden takaamista etuoikeuksista. Heidän, varakkaiden tulisi astua tiedon miesten kanssa rintamaan ja alkaa johtamaan asioita. **Henkinen valta tulisi oppineille, maallinen valta jäisi varallisuuden omistajille ja johtajain valinnan oikeus kaikille.** Tämän Saint Simonin sepustuksen hyväksyy nykyinen porvarillinen järjestelmä ilman muuta. On tarvinnut ainoastaan sata vuotta aikaa jolloin Simonin opin tärkeimmät kohdat ovat tulleet yleisesti hyväksytyiksi porvarillisessa maailmassa. Kuitenkin oli Saint Simon vakavasti sitä mieltä, että henkistä valtaa ei saa antaa lakiratsastajille tai kirjallisille jaarittelijoille, vaan todellisille toiminnan miehille, työn ja tiedon sankareille. Tietämättömille

kansanjoukoille oli Saint Simonin mielestä kohtuullista antaa ihmisoikeudet, ei muuta; oppi jonka "kohtuulliset" sosialidemokraatitkin hyväksyvät. Työntekovelvollisuuden asetti hän korkeimmaksi käskyksi: **"Ihmisen tulee tehdä työtä, sillä työ on ihmisen ja yhteiskunnan suurin siunaus. Laiskat koroillaan eläjät ja omistajat ovat ihmiskunnan suurin kirous."** Työksi käsitti Saint Simon kaikenlaisen toiminnan; maatyö, työ tehtaissa ja konttoreissa sekä henkinen työ, ajattelu ja tutkiminen laboratorioissa, olivat hänen mielestään kaikki yhtä tärkeätä yhteiskunnalle. **"Nostakoon työ lippunsa korkealle"**, huudahtaa Saint Simon. **"Yhteiskunnalla on ainoastaan kaksi vihollista: anarkia ja sortovalta, joiden palveluksessa ovat yhteiskunnan syöpäläiset ja tietämättömän rahvaan valta on kammottavin kaikista valloista. Maaomistuksessa on saatava aikaan rajotuksia koska työttömät omistajat hyötyvät toisten työstä vanhan anastuksen ja väkevämmän oikeuteen perustuvan omistuksen nojalla."**

Monilla ja laajoilla aloilla liikkuivat "Suuren Profeetan" ajatukset, eikä ole epäilemistäkään, että yhtä ja toista hänen ajatuksistansa jo hänen eläessään löysi tiensä Pariisin köyhälistön ajatuspiirin sisälle. Tärkein kaikista hänen opeistaan on yhä käytännössä porvarillisessa maailmassa ja on myöskin sosialidemokraatisten professionalien sekä keltasten syndikalistien ja federalististen anarkistien hyväksymä; se on tuo edellä mainittu vallan antaminen tärkeissä kysymyksissä pienelle mutta oppineelle tai rikkaalle vähemmistölle. Tämä Saint Simonin henkiin herättämä ja hänen erikoisesti painostamansa oppi, tunnetaan nykyisessä syndikalistisessa liikkeessä nimellä: **"Oppi taistelevasta vähemmistöstä."** Saint Simon johtui tuohon harvojen valtakysymykseen siksi, että hänellä ei ollut köyhälistön luokkatuntoa ja että hän inhosi ja vihasi rahvaan tietämättömyyttä niin voimakkaasti voidakseen koskaan hyväksyä semmoista hänen mielestään turkkilaista käsitettä, että tietämätön ja oppimaton ihminen asetettaisiin voiman mahtisanalla tasa-arvoiseksi tietoisen ja oppineen ihmisen kanssa. Tuo käsite mahdollisesti Saint Simonin aikana oli hyvinkin lähellä oikeata, mutta meidän päivinämme, jolloin kansan pohjimmaisetkin kerrokset tehdään osalliseksi yleisemmästä kansan opetuksesta, ei tuolla käsitteellä saisi olla yösijaa, ainakaan köyhälistön luokkataistelu järjestöissä. Oikeastaan niin onkin asianlaita nykyisin, että keltanen syndikalismi ja professionalinen sosialidemokratia ainoastaan yrittävät köyhälistön joukoissa hinnalla millä hyvänsä saada henkisille holhoojille kaiken määräämisvallan, jota **tapaa vastaan Vallankumouksellinen**

Syndikalismi ja **Industrial Workers of the World** taistelevat kiihkeästi.

Vallassa olevan taantumuksellisen hallitussuunnan vastustaminen tänä aikana ei tuottanut sanottavia tuloksia. Vapaamielisten nimellä kulkeva valtapuolue, tyytymättömiä pettääkseen tosin, teki edustajakamarissa hallitusvastaisia hyökkäyksiä ja ministeristöjä vaihdeltiin, mutta mitään vakavampaa muutosta ei saatu, eikä tahdottu saada aikaan. Saint Simonin oppilaat alkavat järjestää simonilaisiin ajatuksiin innostuneita jonkinlaisiin seuroihin, joita sitten lopulta voi pitää nykyisten sosialistiosastojen varsinaisina edeltäjinä, niin kovin yhtäläistä ja uskonnollis-fanaattista on näiden molempain henki ollut. Suuret ihanteet ja uudet luovat aatteet elähyttivät Saint Simonin oppilaita, jotka järjestään olivat keskiluokkalaisia. Kokouksia pidettiin ja niissä keskusteltiin kaikista mahdollisista kysymyksistä, sanomalehtiä ja kirjallisuutta julkaistiin ja hiljalleen vaivuttiin vaipumistaan uskonnollisen hourailun valtaan, kunnes lopulta simonilaisten seurat ovat hajallaan. Seurojen innokkaimmat jäsenet tavattiin sen jälkeen etevimpinä pörssi- ja pankkikeinottelijoina ja simonilaisten parhaimmista teorioista on hyötynyt ja parhaillaan hyötyy maailman kapitalistiluokka. Nytkin parhaillaan Yhdysvaltain Terästrusti ja monet muut trustit toteuttavat Rodriguesin suunnitelmaa: tehdä työläiset komppanioiden osakkaiksi ja niin menetellen poistaa heistä kapinoimishalu omaa liikettänsä vastaan. Enfand'in esitys ottaa rautatiet valtion omaisuudeksi on jo toteutettu useissa Europan maissa ja "gentlemanni" Wisconsinista heti Yhdysvaltain kongressiin tultuaan löi tämän Enfandin'in opin porvareiden eteen sanoen: "Luopukaa ihan hyvällä saaliistanne, se on, Amerikan rautateistä."

Enfandin kirjoitti myös paljon sekä puhui maksuttomasta ja yleisestä kansanopetuksesta, ammattikoulujen tarpeellisuudesta, yhdistymisvapauden välttämättömyydestä, yleisten töiden järjestämisestä, sairauden ja vanhuuden vakuutuksen hyödyllisyydestä sekä ikuisen rauhan aatteesta. Tarpeetonta on osoittaa mistä nämä yllämainitut Enfandinia innostaneet opit olivat alkujaan, se on jo edellä käynyt selville. Riittää kun muistamme, että työläiset ovat näihin asioihin huomiota kiinnittäneet ja yhäkin kiinnittävät, sillä monet näistä asioista ovat työläisille elämän kysymyksiä. Samalla tulee myöskin muistaa, että näillä asioilla ovat työläisten keskuudessa liikkuvat huijarit paljon petollisuutta köyhälistöä kohtaan harjoittaneet.

Charles Fourieria, mikäli hänen oppinsa ovat tulleet työläisten

keskuudessa tunnetuksi, saadaan kiittää siitä, että köyhälistön luokkatoiminnassakin jo nykyisin aletaan käsittää perinpohjaisen järjestymisen suuri merkitys ja ennen kaikkea ymmärretään asettaa taloudellinen järjestyminen etualalle. Fourierin persoonasta, jokaisesta sanasta, kirjoitetusta tai puhutusta, uhkui rajaton rakkaus järjestelmällisyyteen. Hänen kirjoituksensa ja suunnitelmansa monilla eri aloilla — aikalaistensa halveksimat — ovat tähän päivään mennessä raivanneet tiensä kaikkien todella sivistyneiden ihmisten ajatuspiiriin. Kaikkialla siellä missä kansainvälinen kapitalismi toimeenpanee uudistuksia laitoksissansa, olipa ne sitten Fordin, Terästrustin taikka Osakan tuotantokeskuksissa, niin ottaa se laskuissaan huomioon mitä Fourier aikanaan suunnitteli. Osakan kutomakeskuksessa Japanissa kaikesta päättäen kehittyy Fourierin suunnitelmien mukainen ''falansteri'', tosin pienillä sotilasjärjestelmää muistuttavilla muutoksilla. Tämä kehitys ei tarkota, että työläiset siitä hyötyisivät, vaan että kapitalistit voisivat saada työläistensä riistämisen niin voimaperäiseksi kuin suinkin. Siksi he ottavat laskuissaan huomioon mitä Fourier aikanaan suunnitteli, sillä Fourierin ''järjestelmässä'' on nerokkuutta. Saksassa ja Amerikassa on kauan aikaa pidetty Fourierin rakennussuunnitelmia verrattomina esikuvina uudemman ajan rakentamistavalle. Mutta paitsi sitä ihailtavaa järjestelmällisyysintoa ja väsymätöntä haluansa kehoittaa aikalaisiansa seuraamaan hänen ohjeitansa, hän suunnitteli, tutki ja mietti. Pitkät vuodet mietti Fourier ja kun tuli vakuutetuksi siitä, että mietteensä oli eheä, hän sen kirjoitti muistiin.

Verrattoman suuresti eroaa hän aikalaisestaan Saint Simonista siinä, että kaikki Fourierin suunnitelmat lähtevät taloudelliselta pohjalta eivätkä jätä niin suurta mahdollisuutta kaikenlaisille poliittillis-diplomaattisille selittelyille, kuin mitä Saint Simonin opit jättävät. Politillisia keinotteluoikeuksia pitää Fourier sangen vähäarvoisina ja halveksittavina, kuten seuraavasta hänen lauseestaan selviää. ''**Kun sivistyneet ottivat vähävaraisilta oikeudet pois, olisi vähävaraisten pitänyt saada siitä korvaukseksi edes tarpeellinen ravinto, vaatetus ja asunto. Niitä sivistyneet kuitenkaan eivät ole heille antaneet, vaan ovat sen sijaan syöttäneet kansaa haaveilla ja jaarituksilla sekä valtiollisella vapaudella ja perustuslaeilla, niinkuin vapaus ilman toimeentulon takeita olisi mistään arvosta. Nyt on vapaudesta tullut saippua kupla. Köyhiltä on riistetty työn oikeuskin, joka jotakin merkitsee.**''

Kuten ylläesitetystä Fourierin lausunnosta selviää, ettei tämä syvämietteinen ajattelija, vuosikausia kestäneen miettimisensä ja

tutkimisensa jälkeen, löytänyt valtiollista vapautta ja tyhjän miehen politillisia oikeuksia edes Jaakopin Esaulle antaman hernerokan arvoiseksi. Ei kerrassaan mitään merkinnyt Fourierin mielestä vapaus, siellä missä ei ollut pienimpiäkään takeita voida tulla toimeen ja voida niin ollen käyttää valtiollista vapautta itsensä ja luokkansa hyväksi. Sellainen vapaus oli saippuakupla mikä pienimmänkin sysäyksen siihen osuessa särkyy.

Miten monta kertaa onkaan tämä Fourierin lausunto osottautunut olevan kristalloittua totuutta, jota totuutta tähän päivään asti ei ole kyennyt murentamaan yhteisestikään kansainväliset porvarit ja niille rengin palveluksia tekevät professionaliset sosialidemokraatit. Kumpaisetkin heistä ovat kaikin keinoin läpi viime vuosisadan koettaneet johtaa kansainvälistä köyhälistöä ajattelemaan, että politiikalla ja yksinomaan politiikalla sitä todellisia ja pysyviä voittoja köyhälistölle saavutetaan. Taloudelliseen voimaan turvautumista on koetettu, mikäli mahdollista, vastustaa ja poistaa työläisten mielistä sellaisesta ajatteleminenkin. Ero porvareiden ja sosialidemokraattisten huijareiden välillä on ollut siinä, että porvaristo on sanônut työläisten ei tarvitsevan itsenäistä politiikkaa vaan että työläiset voivat uskoa asiansa valvomisen porvarillisille politikoitsijoille. Sosialdemokraattinen professionali on vänkännyt edellistä vastaan, selittäen että köyhälistön, erittäinkin riistettyjen ihmisten on järjestettävä oma puolueensa ja lähetettävä heidät, professionalit politikoimaan, niin kyllä sitte hyvä tulee.

Vallankumoukselliset Syndikalistit aivankuin Fourierin ajatusta noudattaen ovat katsoneet valtiollisen politikoimisen ilman toimeentulon takeita (taloudellista voimaa) kokonaan saippuakuplan arvoiseksi ja sen sijaan, että olisivat enään viime aikoina kuluttaneet aikaansa politilliseen hourailuun, ovat pyrkineet kaikin voimin järjestämään köyhälistöä taloudellisesti.

Edelleen tarkasteltaessa Fourierin mietteiden juoksua huomaa, että ne pysyivät terveellä maaperällä, eikä todellisuudessa lentäneet saavuttamattomuuden rajoille. Yhteistyöopissaan puhuu hän näin: **''Yhteistyö on koko elämän varsinainen pilari. Sen näkee jo pienistäkin oloista. Katsokaamme vain tavallista maalaiskylää. Se on täynnä hajanaisia rakennuksia, satoja latoja ja aittoja, aitoja, ajopelejä j. n. e. Kuvailkaamme sen sijaan, että koko kylän työ olisi yhdistynyttä, että satain eri rakennusten tilasta olisi muutamia rakennuksia ja että kyläläiset tekisivät kaiken työnsä yhdessä. Kaikki kustannukset silloin alenisivat, tuhlaus ja haaskaus lakkaisi ja voitto kasvaisi moninkertaiseksi, kun taito, pääoma ja työ kokoaisi-**

vat voimansa yhteen. Sellainen yhteistyö ja kehitys olisi saatava kaikkialla käytäntöön, yhteiselämään olisi saatava todellista yhteyttä. Asunnoista olisi aljettava, kurjain ja hajanaisten hökkelien tilalle olisi keskelle vainioita rakennettava suuria yhteisiä taloja falanstereja.''

Kuten tästäkin ylläesitetystä Fourierin opinkappaleesta voi päättää, niin miehen ajatusmaailmassa, niin laajoilla ja moninaisilla aloilla kuin se liikkuikin, ei ollut mitään tilaa sille hulluudelle, että olevia oloja voisi korjata ylhäältä alaspäin annetuilla politikoitsijoiden epämääräisillä päätelmillä. Ainoan keinon korjata asemaa ja saattaa ihmisten tila siedettäväksi ja elämä tarkotuksen mukaiseksi, oli liittyä yhteen taloudellisesti ja alkaa puhdistustyö aivan oman kynnyksen alta. Lähteä alhaalta ylöspäin, eikä päinvastoin; rakentaa ensin luja taloudellinen pohja, kaikelle toiminnalle yhteistyön kautta ja vasta sitten lujalta taloudelliselta pohjalta voi ponnistaa. Mikään mahti maailmassa ei voi seisoa taloudellista voimaa ja tieteellistä varmuutta vastassa. Paitsi tätä rajatonta luottamustaan taloudelliseen yhteistoimintaan ja järjestelmällisyyteen kaikessa, saamme myöskin Fourieria kiittää siitä, että hän osoitti meille, joskin toisessa tarkotuksessa, miten systemaattinen toiminta on rakennettava taloudellisella alalla. Kirjottaessaan falansterista lausui hän seuraavaa: ''**Kun jokaisella ihmisellä on monenlaisia taipumuksia ja haluja, voi hän ruveta jäseneksi moneen sarjaan ja jokaisessa sellaisessa sarjassa tehdä hyödyllistä työtä ja saada sen mukaista palkkaa. Määrätty luku sarjoja, sopivimmin kaksitoista tusinaa, muodostaa suuremman yhteisyyden falanksin joka asuisi ja työskentelisi suuressa falansterissa.**''

Jokainen asioihin perehtynyt köyhälistöläinen huomaa minkä järjestelmän pohjapiirros tässä on Fourierin käden kautta vedetty. Se on yksinkertaisesti Industrial Workers of the Worldin rakennetta muistuttava. Samoin on se syndikalismin ja puolittain uskonnollisten sosialistiseurakuntien rakennettakin muistuttava. Fourier puhuu lainatun lauseen alussa ihmisten erilaisista taipumuksista, jonka tähden Fourierin mielestä ihmisen velvollisuus ja oikeuskin on kuulua moniin eri ryhmiin. Vallankumouksellisen Syndikalismin ja I. W. W:n johtavana periaatteena on se, että jäsenillä on oikeus liikkua työaloilta toisille ja päästä toisen työalan unioiden jäseneksi ilman, että unio asettaa kohtuuttomia esteitä samaan pääunioon kuuluvien työläisten esteeksi. Fourierin oppisuunnan innokkaan oppilaan Godinin perustamassa ja vieläkin kukoistavassa Guisen fami-

listerissa on eräs käytännöllinen piirre, jota ei sosialistisissa seurakunnissa professionaaliset ainekset ole voineet milloinkaan täydellisesti sulattaa. Godinin familisteri-järjestelmässä jaetaan henkilöt ja osakkaat **neljään** eri ryhmään ja näin menetellen pakoitetaan jokainen jäsen vuosikausia kestäneellä työllä ja yrityksessä mukana olemisella osottamaan tarkotuksensa vilpittömyyden yhteistä asiaa kohtaan.

Kokeilla jäsentä vuosikausia kestäneellä mukana olemisella on tapa, jota sosialistiset seurakunnat eivät ole koskaan vielä ymmärtäneet. Sosialistisien seurakuntien sisälle on tunkeutunut jos minkä näköisiä seikkailijoita ja onkin noiden professionalien jäljet kaikissa sosialistisissa puolueyrityksissä mitä mustimmat. Mustaksi ja sekavaksi alkaa käymään osuustoiminta asiakin siksi, että osuustoiminnassakin johto uskotaan ilman muuta niille, jotka sitä julkeimmin viitsivät itsellensä kärkkyä. Uniot eivät liioin, läheskään aina, ole jaksaneet vetää selviä rajoja näissä asioissa ja niinpä meillä onkin raskas määrä kokemuksia siitä, miten professionalit ovat monien unioiden asioita tuuliajolle saattaneet. Ainoana valopilkkuna voi pitää Vallankumouksellisen Syndikalismin ja I. W. W:n jyrkän paasivallan vastustamisen ja nousukkaiden kurinalaisuuteen asettamisen.

Kykenevin kaikista Fourierin oppisuunnan miehistä oli Victor de Considerant. Hän se oli, joka puheillaan, kirjoituksillaan ja väsymättömällä työskentelyllä saattoi suuren oppi-isän opit tunnetuksi ja kunnioitetuksi, ei ainoastaan Europassa, mutta myöskin Amerikassa. Considerantin ajatus omistusoikeudesta on selvästi ilman mitään kieräilyjä kumouksellinen. Hän lausuu: ''**Jokainen ihminen on oikeutettu omistamaan sen mitä hänen työnsä, järkensä ja toimensa on luonut. Maa ainoastaan on poikkeuksena, sillä ihminen ei ole luonut maata, vaan saanut ainoastaan maan käyttöoikeuden.**'' Tällä lausunnolla Considerant kieltää jyrkästi perintöoikeuden ja maaomistusoikeuden, joille kahdelle ja niiden avulla tapahtuvalle yliarvon riistännälle kapitalistinen järjestelmä on pohjapylväänsä rakentanut. Helposti käsitettävä myöskin on se, ettei omaisuus, jonka mies omalla työllään ansaitsee, ole koskaan suuri, sikäli kun siitä erotetaan toisten työn tuloksien riistäminen ja siis työläisille tärkein kysymys on oikeus työntekoon, josta Considerant lausuu: ''**Jos ei tahdota yhä uudestaan jakaa maata niin, että jokainen uusi tulokaskin voisi sitä käyttää, on uusille tulokkaille annettava korvauksena siitä, oikeus työntekoon. Niin kauan kuin yhteiskun-**

nan köyhillä jäsenillä ei ole sellaista korvausta, ovat he tyytymättömiä. Tyytymättömyys ja kapinat ovat ainoastaan siten vältettävissä, että ysteiskunta tunnustaa oikeuden työntekoon ja järjestää elinkeinot niin, että kaikki saavat niistä säännöllisen ja tyydyttävän toimeentulon.'' Näin, tässä äänilajissa käsitteli Considerant kysymyksiä sekä puheissaan että kirjoituksissaan ja vaikka Considerant ei luottanut ylhäältä alas tipahtaviin politikoitsijoiden paperille laatimiin parannus-suunnitelmiin, niin hän itsekin meni eduskuntaan, siellä itse käytännössä siihen touhuun paremmin tutustuakseen. Eduskunnassa piti Considerant jyrisevän äkäisiä ja pitkiä puheita joissa hän aina käsitteli yhteiskunnan perinpohjaista muuttamista ja lopulta hän taisteli porvarillista valtiokäsitettä vastaan, nähden yhteiskunnan pelastuksen siinä, **että luokkavaltio hävitetään, ellei se tavallisen kehityskulun pakottamana itsestään häviä.** Considerant samoin kuin Fourierin oppien toinen huomattava tulkitsija Alfonse Toussenel olivat yhtä mieltä siitä, mitä valtio todella on ja ketkä siinä rähmästelevät ja kenenkä hyödyksi. Käsityksensä valtiosta Toussenel kuvaa seuraavalla tavalla 1846 julkasemassaan teoksessa: ''**Juutalaiset aikamme kuninkaat, eivät kaikki, joita kutsun juutalaisiksi ja heitä vastustan, ole kotoisin Judeasta, minä kutsun juutalaisiksi kaikkia niitä hyödyttömiä syöpäläisiä, jotka elävät toisten työstä, juutalaisilla ovat nykyisin kaikki ne oikeudet, jotka muinoin olivat kuninkaiden perintönä. Heillä on pääomaa. He ovat rautateitten, pankkien ja vuorikaivosten herroja. Valtiosta he ovat tehneet santarmilaitoksen, jonka tarkotuksena on suojella heidän vapaata huijaustaan. Kansa pyytää työtä ja ruokaa ja juutalainen kapitalisti auttaa perustamalla säästöpankin. Asianajaja** (loijari) **toimistot ovat juutalaisten konttoreja ja heidän parhaat auttajansa ovat sanomalehdet ja kapakat. Sanomalehtien neljäs** (ilmotussivu) **määrää lehtien suunnan. Ainoa keino yhteiskunnallisten olojen parantamiseen on se, että kumotaan vapaan kilpailun valtiokäsite ja että valtio ottaa haltuunsa kaikki monopoolit, pankit, rautatiet ja koko vakuutustoimen.**'' Tästä näemme mitä liikkui Fourierin oppilaiden mielissä. Me emme epäile, että he olisivat näitä ajatuksiansa varsinaiselta köyhälistöltä salanneet. Heillä oli lehti ''Falangi'', jossa asioita käsiteltiin. Considerant pyrki lähenemään ei ainoastaan Ranskan köyhälistöä niin lähelle kuin mahdollista, mutta hänen maailmankatsomuksensa ääriviivat laajenevat kansainvälistä köyhälistöä ja sen pyrkimyksiä näkemään ja hän kirjoitti ja julkaisi 1846 ''**Maailman köyhälistön manifestin**''. Marx ja

Engels julkasivat "Kommunistisen manifestinsa" vasta vuotta myöhemmin se on 1847. Asiantuntijat vakuuttavat Marxin ja Engelsin ei ainoastaan saaneen tästä Considerantin manifestista aatoksen kirjoittaa Kommunistinen manifestinsa, vaan myöskin suoraan jäljennelleen "Maailman köyhälistön manifestista" parhaimmat kohdat Kommunistiseen manifestiin. Tällä teollansa avasivat he tietä toisillekin kirjallisille varkaille sosialidemokraattisten professionaalien keskuudessa. Siltikin heitä aina yhä yritetään säilyttää originaalisuuden kunniakehyksen sisällä! Näin huomaamme miten yhä useampien ajattelijoiden silmissä alkaa häämöittää kansainvälisyyden hahmopiirteet fourierilaisten aukaistessa uraa. Seuraavassa tarkastelemme mitä kaikkea näillä aatesiruilla saatiin aikaan, kun koetuksen hetki ensikerran löi Ranskassa uudenaikaiselle teollisuuden palkkaköyhälistölle.

———o———

VII Luku.

TEOLLISUUSPALKKATYÖVÄESTÖN ENSIMMÄINEN VOIMAN PONNISTUS.

”**Eläköön perustuslaki!**” niin huusivat Pariisin etukaupunkien työläisetkin heinäkuun vallankumouksen aikana tietämättä aina itsekään mitä sillä perustuslailla oikeastaan tarkoitettiin. Mutta näiden perustuslaki-eläköönhuutojen sekaan kuului vaikertavia ääniä nälkäisten köyhälistöläisnaisten huulilta: ”**Työtä ja leipää!**” Koko se vallankumouksen rähäkkä, mikä vuodesta vuoteen jatkui, kun se kerran pääsi alulle heinäkuun vallankumouksessa, voidaankin periaatteellisesti ja käytännöllisesti jakaa näihin kahteen taisteluhuutoon: ”Eläköön perustuslaki” ja ”Työtä ja leipää”. Näillä kahdella lauseella on mitä erilaisempi kaiku erilaisissa oloissa elävien ihmisten mielissä. Ranskassa oli ihmisiä, jotka eivät olleet suurporvareita eikä siihen luokkaan kuuluvia, mutta he eivät myöskään kuuluneet ryysyköyhälistöön. He olivat pikkuviljelijöitä maaseuduilla, jotka suuri vallankumous uuden maanjakolain ja sukuaateliston suurtilojen jakamisen kautta oli nostanut jaloilleen. Kaupungeissa tämä aines oli kaikenlaisia pikkuyrittelijöitä, suurelta osalta kouluutettuja. mutta virkaa vailla olevia puoli herroja. Nämä kaupunkilais kihvit, joiden kello, kengät ja muut vähäiset tavarat, mikäli niitä oli, olivat ahkerassa kulussa omistajansa ja panttipuodin välillä. Nämä miehet nälissään olivat valmiit yhtymään jokaiseen yritykseen, joka vähänkin tarjosi hommaa ja toimeentuloa. He ainaisella väsymättömyydellä puuhasivat ja rakensivat salaliittoja vallassa olevia vastaan ja olivat pienen kaupanteon hommissa yhtämittaa. Tosin heidän salaliittonsa liittoutuneiden ainaisen rahapulan takia pyrkivät tulemaan ilmi, ja pääsivät ennen aikojaan valtaluokan korville. Tämä ilmianto-ilmiö, joka on niin oleellinen pikkuporvarillisille aineksille, on kuten yhäkin näemme vallitsevana nykyisessäkin työväenliikkeessä. Nälkiintyneitä, virkoja ja sattuma rikkauksia, kultakanaa etsiviä pikkuporvarillisia aineksia touhuili ilman syvempää vakaumusta kumousyrityksissä

ja olivat valmiit käyttämään tarkotuksiensa saavuttamiseksi mitä astinlautaa tahansa. Jos he osalta onnistuivat tekemään itsensä suurporvariston keskuudessa huomatuksi ja heidän kyvyillensä annettiin arvoa ottamalla heitä suurporvariston palvelukseen, niin toteutui siinä se vanha juttu saint simonilaisista. Heidän kohdallaan oli vallankumous loppunut ja he tyytyväisinä ylempien armoon työskentelivät pankeissa ja teollisuuslaitosten konttoreissa, antaen porvarilehtien puskea itseänsä ylös kansan eduskunnan rappusia. Kerran sinne päästyänsä olivat sielultaan ja mieleltään porvareita. Harvoja heidän juokossaan tapasi ''leppymättömiä''.

''Leppymätön'' oli Auguste Blanqui, jota leppymättömyytensä ja periaatteellisen horjumattomuutensa takia voi pitää vallankumousmiehen perikuvana. Tuon perään antamattomuutensa sai Blanqui maksaa 37 vuotta kestäneellä ei yhtäjaksoisella vankeudella. Rikos, josta häntä syytettiin, oli aina sama ''**salaliittoutuminen valtiota vastaan**''. Blanquin kumoukselliset mielipiteet ilmenevät seuraavasta: ''**Säästöpankki on petollinen laitos työläisten pettämiseksi. Köyhälistöllä ei ole mitä säästää. Osuustoiminta on sadin, minkä taloustiede on virittänyt työmiesten tielle sillä vietelläkseen parhaat kumoukselliset köyhälistöltä. Kommunismin pahimmat vastustajat ovat Caesar, Loyola ja Shylock** (sotilasvalta, pappisvalta ja rahavalta). **Tämä kolmiliitto kun kukistetaan, silloin alkaa kommuni.**''

Toinen mainitsemisen arvoinen rehellinen kumousmies oli Armand Barbes. Hän oli tunteen mies ja vallankumouksellisille aatteille uskollisuutensa takia porvareiden vihaama. Maanpako, vankeus ja kuolemantuomiot olivat hänelle aina valmiina, sillä porvarillinen valtio ei voinut häntä sietää, ei liioin tuhota.

Salaliittoja suunnitteleva, kapinoiva pikkuporvarillinen aines omasi mitä kirjavimpia käsitteitä siitä mitä vallankumouksella pitäisi voittaa. Koskaan ei heitä ollut suurta joukkoa samanlaisen vaatimuksen takana. Heinäkuunvallankumouksessa he saivat Pariisin etukaupunkien köyhälistönkin osalta huutamaan: ''**Eläköön perustuslaki**''. mutta siinä kiihkossa tuskin kukaan professionalinen seikkailija yhtyi köyhälistö-äitien nälän vaimentamaan huutoon: ''**Työtä ja leipää!**''

Jo edellä on huomautettu siitä tilanteesta mihin teollisuuspalkkaköyhälistö näinä aikoina oli joutunut. Se ei joutanut sanottavasti ajattelemaan sitä, minkälaisen salaliiton tai ryntäyksen kautta saadaan perustuslaki tahi sitte sitä, tuleeko perustuslain olla Robes-

pierren suunnitelman mukainen eli kelpaako siksi joku toinen paperilla oleva suunnitelma? Se tuskin tiesi kuka Pariisissa kuninkaan tuolia hieroi, mutta se tiesi ja tunsi tuon edellä kirjoitetun, ''Työtä ja leipää''. Lyonissa se ensiksi puhkesi ilmi taloudellisena kamppailuna. Lyonin työläisten palkat olivat laskeneet 4:stä markasta 95:een penniin päivää kohden. Puoltatoista markkaa korkeampaa palkkaa tuskin kukaan Lyonin silkinkutojista ansaitsi. Tässä sitä sitten olikin köyhälistölle kylliksi syytä olla oloihinsa tyytymättömiä. Taas se, että Lyonin työläiset tästä asiasta olivat tyytymättömiä, ei herättänyt työläisiä kohtaan silkkiparoonien keskuudessa yhtään veljellistä tunnetta. Näemmehän silloin, että uusi kuningas ja vapaamielisyydestä fraasaava politikoitsija sakki lähetti marsalkka Soultin mukana 20,000 pistintä Lyonin köyhälistön niskaan. Pariisin saint simonistit y. m. pikkuporvarilliset perustuslain huutajat, ammattikumousmiehet tuskin tiesivätkään, että Lyonissa oli mitään tapahtunut taikka, jos he tiesivät, niin asia oli sitä laatua, että heidän oppikirjoissaan ei selitetty sellaista kysymystä, kun oli kysymys teollisuus-palkkaköyhälistön tappelusta kapitalistiluokkaa vastaan, runsaamman leivän saannin ja lyhyemmän työpäivän toivossa. He eivät voineet, eivät halunneet, eikä ymmärtäneet tehdä työ- ja leipäkysymyksen kanssa mitään. Ja se joukko, jonka asialla he olivat olevinaan todellisuudessa tuntui heille niin ilettävän kurjalta, tylsältä ja köyhältä, että ei maksanut heidän mielestään vaivaa sekaantua juttuun. Parempi ja tuloksia tuottavampi homma oli vetelehtiä Pariisin kaduilla, kerjätä vallanpitäjiltä armopaloja, perustaa salaliittoja ja itse niitä paljastamalla siten tovereitansa pulaan saattamalla, ansaita kurjia juudas-penninkejä. Siinä professionalien pääasiallisimmat ihanteet ja pyrkimykset Lyonin kapinoiden aikana. Mutta vaikkakin teollisuus-palkkaköyhälistö ei saanut ammattikumoushounailijoilta apua, niin alkoi se nousta ja me tulemme huomaamaan, että sitten kun se omin apunsa nousee, se saa johtaja herrasroskan niskaansa, josta ruosteesta se sangen vaikeasti kykenee irtaantumaan. Sillä tosiasiaksi jää, että rautaa on vaikea ilman huolellisinta kiillottamista ja karkasemista pitää puhtaana sen vihollisesta ruosteesta. Samoin köyhälistön liikettä ilman taistelujen, kokemusten antamia omaperäisiä tietoja on vaikea yhä vieläkin pitää puhtaana professionalisesta johtajaroikasta ja heidän porvarillisuutta uhkuvasta henkisestä holhouksestaan, mitä sitten Lyonin kapinoiden aikana.

Lyonissa kärsivät silkinkutojat ankaran tappion 1831 ja 1834.

He, silkinkutojat olivat lapsellisesti uskoneet, että kun heillä ei ole kerran mitään pahaa tarkotusta mielessä tehtaan omistajiin nähden, ainoastaan vaativat pientä palkan korotusta, niin onhan luonnollista, että siitä ei ole sen pahempia riitaisuuksia odotettavissa. Kun he työstä pois jäämällä voivatkin pakottaa tehtailijat palkankorotusta myöntämään, niin silloin ei heidän lapsellisella riemullaan ollut mitään rajoja. Voitonjälkeisen yön he tanssivat ilotulituksen loimussa ja vähät siinä kukaan ajatteli, että mahdollisesti porvaristo peruuttaisi pakosta tekemänsä lupaukset, kun tuntisi itsensä sellaiseen kyllin voimakkaaksi. Muutaman päivän kuluttua astuikin tämä kylmä todellisuus esille. Silloin kun marsalkka Soultin 20,000 pistintä miehittivät kaupungin, olivat tehtailijat valmiit peruuttamaan köyhälistölle ennen tekemänsä lupaukset. Nyt ei Lyonin työläisillä ollut syytä unelmoida sopusoinnusta. Järkevimmät heistä alkavat huomata, että ollaankin tekemisissä järjestyneen luokkavoiman kanssa. Mutta myöntää täytyy, että ne harvat entisten ammattikillojen harmaantuneet jäsenet, jotka jaksoivat ajatella asioita vähän syvällisemmin, tekivät eräitä vertailuja jonkalaisia jokainen köyhälistön luokkataistelija joutuu kaikkina aikoina tekemään.

Toisella puolella heidän ajatuksissaan kuvastui omistava luokka varustettuna taloudellisella voimalla, vyötettynä politisella vallalla ja kaikki tiedon lähteet on heille rahalla ostettavissa. Toisella puolella omistamaton luokka varustettuna heikkouden ryysyillä, vyötettynä nöyrällä alentuvaisuudella ja kaikki tyhmyyden lähteet valmiina ammentamaan lisää tyhmyyttä jo ennestäänkin tylsiin päihin. Mikä oli oleva sen taistelun tulos, johon välttämättömästi tultaisi kulkemaan näin erisuhtaisilla voimilla? Siinä kysymys, johon jo ensi aluksi riitti Lyonin tapaus vastaamaan. Mutta kauheata oli ajatella sitä, että tämä kurjuus tulisi lisääntymään, sillä kaikkien tavallisten äyräiden yli se nyt jo Lyonissa ja muissa tehdas-alueissa meni. Ei ollut aikalaistensa kertomuksien mukaan Lyonissa sitä köyhälistöläisperhettä, joka olisi ollut vapaa säälimättömän riiston synnyttämistä seurauksista. Porvarilliselta valtiolta oli jo saatu mitä siltä koskaan toivoa voi, se on: poliisin kapulaa, pistimiä ja kuristuslakeja. Ammattivallankumoukselliset rähisijät pysyttelivät poissa näin jokapäiväisistä asioista ja omat voimat ja kyvyt — niin, niistä tuskin uskalsi ajatella edes siinä tarkotuksessa, että niitäkin voisi johonkin itsenäiseen joskus käyttää sillä mielellä, että niillä jotakin voitettaisi heille, köyhälistölle itselleen. Kuitenkin

tulevaisuus lepäsi noiden uinuvien tuhansien edessä. Heille se kuului ja he sen tulisivat itsensä kautta luomaan.

On muistettava, että näiden uudenaikaisten teollisuusorjien joukossa oli myöskin joku määrä ammattityöläisiä. Olipa vielä sellaisiakin ammattityöläisiä, jotka olivat joskus nuoruutensa päivinä kuuluneet ammattialansa ''killaan''. He olivat niitä, jotka eivät koskaan tyytyneet nykyiseen asiain tilanteeseen, johon tilanteeseen he pitivät syyllisenä yhtä paljon porvareita ja maanmoukkia, mitkä viimeksimainitut heidän mielestään eivät osanneet pysyä lehmiensä ja lantakasojensa ääressä, vaan tunkivat kuni Egyptin heinäsirkat tehdas-alueille, jossa sitten paljoudellaan ja tietämättömyydellään pilasivat kaiken. Sitten se, että porvarit olivat uusien koneiden omistajia, oli asia mikä ei antanut ammattilaiselle rauhaa. Koneen katsoivat ammattilaiset silloin, kuten nykyisinkin, heidän leipänsä riistäjäksi. Koneilla voidaan valmistaa nopeasti ja täyttää ylenmäärin markkinat tuotteilla. Silloin joutuvat työläiset työttömyyteen siksi aikaa odottamaan, kunnes porvaristo ehtii myydä entiset varastot.

Että työstä ja leivästä, asioiden siinä tilanteessa oli uhkaava puute sen tunsivat vanhat ammattilaiset ja, että tilanne tulisi pahenemaan, senkin he hämärästi näkivät. Niinpä juuri silloin, kun laumaihmiset suurina joukkoina tehdasalueilla eivät tietäneet mitä tehdä, vaan olivat hukkuvan tavalla valmiina tarttumaan jokaiseen oljenkorteen. Vanhojen ammattikiltojen entiset jäsenet suunnittelivat keinoja asioiden korjaamiseksi omin apunsa. Kapinan aikana vuonna 1834 he usuttivat Lyonin kutojia särkemään koneita tehtaissa, selittäen sellaisen teon olevan sekä olojenparannuskeinon, että myöskin vakava varotus porvareille. Itse asiassa oli heillä vielä silloin ammattiyksilöllinen käsite, että koneet särkemällä voitaisiin palata käsiteollisuuden asteelle takaisin, jolloin jokaisella oli riittävästi työtä. Koneiden särkemisyritys Lyonissa, enempi kuin Englannissa kuuluisien karttakapinoiden aikana, ei tuottanut ammattilaisten toivomaa tulosta. Itse asiassa olivat ammatittomat työläiset koneiden hävitystä vastaan, sillä he ymmärsivät, että ilman koneita he tuskin voivat saada minkäänlaista toimeentuloa. Kauaskantoisempi oli ajatus kiinteämmästä köyhälistön taloudellisesta järjestymisestä tulevien taistelujen varalta. Viestit olivat kulkeneet Englannista, että työläiset siellä olivat sitkeillä ponnistuksilla onnistuneet voittamaan porvarit. Vuonna 1824 olivat Englannin köyhälistöläiset onnistuneet pakottaa porvariston kumoamaan

v. 1799 laaditun ja työläisiä vastaan tähdätyn ammattiyhdistyskiellon. Näin ollen siellä jo oli niitä vapauksia mitä Ranskan köyhälistöllä, paljon ääntä pidetystä kansanvallasta, tasa-arvosta ja vapaudesta huolimatta, ei ollut. Vanhat ammattilaiset tiesivät myöskin kertoilla tehdasköyhälistölle mitä tarkotusta varten Englanin työläiset yhtyvät ammattiyhdistyksiin. He selittivät tarkotuksen olevan: **yhteenliittymisen kautta: lyhentää työpäivää, korottaa palkkoja, antaa sairausavustusta, vanhuuden tukea, avustusta loukkaustapaturmissa, hautausapua, tilapäisapua jäsenistön leskille ja työttömyysapua.**''

Helposti voimme myöntää sen, että ne agitaattorit, jotka Ranskan köyhälistöläisille tällaisia tietoja toivat, eivät olleet mitään erikoisia kaunopuhujia. Mutta sitä ei tarvittukaan, sillä näillä asioilla on aina omanlainen vaikutuksensa työläisten mieliin. Nämä asiat ovat sitä laatua, että ne voi ken tahansa köyhälistöläinen sulattaa verrattomasti helpommin, kuin monet tieteelliset teoriat. Nämä asiat olivat niin kouraantuntuvia ja välttämättömiä, että ne eivät kerta puhuttuna voineet lentää köyhälistön kuuroille korville. Vaikkakaan niitä ei aivan käden käänteessä voitu toteuttaa, niin ne silti läpi vuosikymmenien elivät elävinä Ranskan köyhälistön mielissä. Mutta Ranska ei olisi suuren ja verisen vallankumouksen läpikäynyt maa, suurien aatteiden kehto, jos siellä olisi kuljettu puuteroittu peruuki päässä. Ranskalaista mieltä ei koskaan ole elähyttänyt Englannin porvarillinen kuivakiskoisuus, eikä saksasalainen tyhjän tarkkuus. Ranskalainen rakastaa vaihtelua kaikessa ja nauttii hermoja jännittävästä rynttäilystä. Mutta luonteeltaan eroavainen oli Englannin ja Ranskan teollinen kehitys 1840 luvun aikoina, joka oli omiaan vaikuttamaan sen, että näiden kahden maan työväenliikekin on ollut aina vuoteen 1890 suuresti eriluontoista.

Ranskan teollisuusköyhälistö ei voinut, englantilaisen työläisen tavoin jäädä rakentelemaan ammattiyhdistyksiä monine sivuseikkoineen. Aina vähän väliajan jälken törähti Pariisin politikoivien ainesten kumoustorven ääni ja kaikissa noissa kumouksissa kantoi köyhälistöläinen kivääriä, teki katusulkuja, ampui ja kiroili. Professionalinen ammattikumousmies johti, teki mahdollisia ja mahdottomia lupauksia. Näin jatkui pitkiä aikoja työläisten ja professionalisten politikoitsijoiden ja köyhälistöläisten taloudellisten sekä valtiollisten vaatimusten yhteen sotkemista. Politikoitsijoiden täytyi, niin vastenmielistä kuin se heille lienee monesti ollutkin, sisäl-

lyttää ohjelmistojensa joukkoon puhtaiden "**peruslakivaatimusten**" viereen, noita vaivaloisia "**Työ- ja leipä**"-vaatimusjuttuja; sillä muuten he eivät olisi saaneet köyhälistöläisiä barrikaadeille. Mutta me kieltäisimme totuuden, jos väittäisimme, että ammattipolitikoitsijoiden selostuksilla valtiovallasta ja sen kaikkivoipaisuudesta ilman taloudellista voimaa, ei olisi ollut vaikutusta köyhälistöläisiin. Työläiset todellakin viehättyivät kuuntelemaan noita kaunopuheisia jaarittelijoita ja toimivat heidän ohjeittensa mukaan. Mutta siitä, että työläiset näin tehden etsivät kumminkin oikeata tietä, saamme heitä Vallankumouksellisina Syndikalisteina kiittää. Sillä juuri heidän, Ranskan urheiden köyhälistöläisten hirvittävät pettymykset ja vallankumouksen asialle antamat uhrit ovat johtaneet Vallankumouksellisia Syndikalisteja kieltäytymään lyömästä enemmän vetoja väsyvän hevosen, professionalien ohjaaman valtiokonin puolesta.

VIII Luku.

"KOLMEKYMMENTÄ MARKKAA PALKAKSI TASAVALLAN PERUSTAMISESTA JA IKUISEN KURJUUDEN LAASTARIKSI!"

Tämän luvun otsikoksi lainatun lauseen kirjoitti Broudhon helmikuun vallankumouksen aikana ja jatkoi: "**Se muistuttaa 30 hopeapenninkiä, joista Juudas möi Vapahtajan!**" Tähän lauseeseen sisällytti Broudhon Ranskan köyhälistön kuolemattoman katkeruuden sitä katalaa hounailua vastaan, jota sosialidemokraatialla huijaavat nimittävät "**Valtiovallan työläisille anastamiseksi**". Mitä kaikkia toiveita liikkuikaan Pariisin köyhälistöläisten rinnoissa helmikuun 24 päivän aamulla 1848 on vaikea sanoin kuvailla. Mutta heidän tekonsa ja käytöksensä, niin myös taistelunsa Cavaignacia vastaan, osaltaan selittää mitä köyhälistöläiset toivoivat. Suuri oli heidän riemunsa huomatessaan, että porvarikuninkaan valta heidän edessään taaskin luhistui. Tuskin taivaan loppumattomiin iloihin uskova kuoleva sairas tuntee sellaista riemua taivasta ajatellessaan, mitä Pariisin köyhälistö tunsi, kun se huusi tumman ja pienen puolijumalansa, sosialidemokraattisen jaarittelijan Louis Blancen ministeriksi. Kaikkihan Blancen tunsivat ja kaikki riistetyt häntä rakastivat — siksi, että hän oli loistava, lumoava kaunopuhuja, joka niin kauniisti värittäen osasi puheillaan maalata nälkäisille tulevaisuuden ihanat viljavainiot, joille viljavainioille hän sanoi päästävän valtiososialisminimisen oven kautta. Mutta vaikkakin joukot tuntuivat olevan yksimielisiä Blancen jumalallisista ominaisuuksista, niin sittenkin joukossa oli työläisiä, jotka epäilivät, että mahdollisesti Blancen selkärankassa päänväkevyydestä huolimatta on heikkoja kohtia ja he pukivat tämän epäilyksensä seuraaviin sanoihin: "**Joo, mutta Albert mukaan, työmies Albert**"!

Työmies Albert noudettiin mukaan ja asetettiin sosialidemokraattien Blancen ja Flaconin rinnalle, istumaan yhdessä pikkuporvareiden, jotka edustivat vapaita elinkeinoja, ylemmän keskisäädyn ja teollisuusporvareiden sekä heidän pyrkimyksiänsä edustavien her-

rojen rinnalle väliaikaiseen hallitukseen. Nyt se sitte piti alkaa kokonaan toinen peli mitä vuonna 1830 oli ollut vallalla. Ihmisten väliseen veljeyteen luotettiin lujasti ja ennen kaikkea ihmisten, — porvareiden hyvään tahtoon. Olihan itse jumalallinen ''pikku'' Blance koko henkisessä suuruudessaan sitä mieltä, että ihmiset, — porvaritkin pohjaltaan ovat hyväntahtoisia, kun heille työläistenkin asia oikein kauniisti esitetään. Nyt siihen oli tilaisuus, sillä kaikki sen tiesivät, että Blance kyllä kykenee asian selittämään. Vielä oli tuo työmiehen jurrikka ''työmies Alebert'' erikoisemmin varattu asioita läheltä vahtimaan, joten kaikki tulisi menemään niinkuin rasvattu —. Hyvillä enteillä homma alkoikin, niin hyvillä, että tuskin Wisconsinin gentlemannin puuhat Milwaukeessa sen paremmilla toiveilla matkaan lähtivät.

Kun työmiesten edustaja Marche astuu väliaikaisen hallituksen eteen, niin hän vaatii heti ensiksi hallituksen tunnustamaan ''**työn oikeutta**''. — Siis aina ja yhä uudestaan tuo porvareille kiusallinen kysymys. Miksi siitä ei pääse erikseen vaikka miten vakuuttelisi itselleen, ''olenko minä veljeni vartia'', kuten porvaristo teki? Tällä kertaa tunsi porvaristo Marchen vaatimuksen kohtuulliseksi ainoastaan siksi, että Marchen vaatimuksen takana seisoi kaupungintalon edustalla 150,000, osaksi asestettua työläistä. Ja nyt hallitusherrat osottavat olevansa näille ''nöyriä'' palvelijoita. He päättävät: ''**Tasavallan väliaikainen hallitus sitoutuu vakuuttamaan työläisille toimeentuloa työn kautta; lupautuu toimittamaan kaikille kansalaisille työtä; tunnustaa työmiehen yhdistymisoikeuden ja jotta he voisivat täydellisesti nauttia työnsä hedelmiä, hallitus luovuttaa peruutetusta siviililistasta yhden miljoonan työmiehille, joille se kuuluu.**'' — —

Vallankumouksellisina Syndikalisteina me voisimme antaa anteeksi ja unhottaa kaiken tuon mitä tuossa päätöksessä hätälupauksena luvataan, jos nyt olisi kysymys tästä v. 1848 tapauksesta yksin. Mutta kuten kokemus on meille yhtenään opettanut, ovat sosialidemokraattiset valtiopolitikot vielä tänäkin päivänä yhtä surkuteltavan sokeita kuin ''pikku'' Blance ja harjoittavat, jos se heille suinkin on mahdollista, vieläkin häpeämättömimpiä konikauppoja, kuin mitä ihmisten hyvääntahtoon luottava Blance milloinkaan harjoitti. Tasavallan väliaikainen hallitus lupasi työtä silloin, kun se näki että työläisten voimat ovat järjestyneenä ja **voivat ottaa itselleen, ilman porvareiden lupaakin, sen mikä heille oikeudenmukaisesti kuuluu**. Sama hallinto kuitenkin päätti omassa keskuudessaan pe-

ruuttaa lupauksensa heti, kun huomaa työläisten järjestelmällisen toiminnan laimenevan ja sosialistinen Blance, jonka olisi luullut tämän kaiken käsittävän, ei todellakaan sitä käsittänyt, taikka sitten oli tahallisesti porvareiden kätyri ja antoi köyhälistöläisten innon järjestelmälliseen toimintaan lakata.

Nyt ensikerran jälkeen Kansalliskokouksen tunnusti porvaristo työläisillä olevan oikeuden yhteenliittyä taloudellisesti, jonka lupauksen se myöskin myöhemmin peruutti. Mutta se lupaus sellaisenaankin oli Ranskan syndikalismin nurkkakivi. Mikä mahtava voima olisikaan saatu työläisten taloudellisista järjestöistä työläisten luokkatoiminnan tueksi, jos n. s. sosialiset ammattikumoukselliset olisivat todenteolla olleet ajamassa työläisten luokka-asiaa. Nyt he eivät sitä olleet ja niin Pariisin köyhälistö 150,000 suuruisena järjestettynä joukkona sai nyrpein, pettynein mielin palata takaisin kunnan talolta. Blance ei uskaltanut ottaa valtaa käteensä silloin, kun se hänelle oli tarjona ja jolla vallalla hän **köyhälistöjoukkojen tukemana** olisi voinut viedä läpi monia tarpeenvaatimia uudistuksia ja köyhälistön asemaan saattaa pysyviä lievityksiä. Hän oli raukka, tyypilliseksi esikuvaksi kelpaava kenelle sosialidemokraatiselle professionaliselle soutajalle tahansa. Porvarillinen hallitus hänen suostumuksellaan teki köyhälistöstä ja hänestä suoranaista pilaa luovuttamalla köyhälistölle miljoonan markkaa, ''**että he (työläiset) voisivat nauttia työnsä hedelmiä.**'' — Onko milloinkaan työläisiä kyynillisemmästi ivailtu päin silmiä ja tämä vielä silloin, kun heidän oma luotettu, jumaloitu miehensä istui hallitusherrain joukossa —, silloin kun todellinen valta oli köyhälistön omissa käsissä? Ajatella, että hallitusherrat, sosialidemokraattien suostumuksella **säästivät** ennen porvarikuninkaalle menneistä 18:ta miljoonasta markasta siviililistarahoista 17 miljoonaa ja työnsivät köyhälistölle siitä, kuni koiralle luupalan, **yhden miljoonan, jotta työläiset voisivat nauttia työnsä hedelmistä!** — Eipä siis kummakaan, että Blancelle köyhälistöläiskumouksellisten taholta sanottiin, että hän Blance, oli kurja petturi ja se vakaumus hänestä ja hänenlaisistansa on jäänyt yleiseksi katsantokannaksi kumouksellisten köyhälistöläisten joukossa. Blance rimpuili Luxemburgin palatsin ''Työkansan valtiopäivillä'' kaikenlaisine suunnitelmineen, joista monet ovat arvokkaitakin. Niitä ovat osaltaan syndikalistit toteuttaneet myöhemmällä ajalla. Tärkeimmät niistä kysymyksistä työläisille ovat: työpäivän lyhennys-suunnitelma, työväen asuntojen parantamissuunnitelma, maksuttomia työtilasto- ja työnvälityssuunitelmia sekä ammattiyhdistysten perustamissuunnitelmia ja sitten porvareil-

le tärkeä, palkka- ja työriitojen sovinto-oikeussuunnitelma. Kaikki nämä asiat, edelläesitetyn työnteko-oikeuden yhteydessä olivat luonnollisesti asioita, jotka kovasti pitivät Pariisin työläisten mieliä jännitettynä, mutta käytännöllisesti jäivät suunnitelmiksi nopean toimeenpanevan tarmon puutteessa.

Pariisin köyhälistö käsitti myöskin sen, että tämä heidän lampaansa hallituksessa porvarisusien ympäröimänä, tuskin kykenee kyllin tarmokkaasti heidän asiaansa ajamaan ja he päättivät osottaa porvaristolle mieltänsä panemalla toimeen valtavan kulkueen, josta olisi pitänyt Blancen ymmärtää, että nyt oli aika ottaa valta käsiinsä. Mutta tämä raukka ei sitä uskaltanut, vaan pelkurina alistui porvareiden nöyräksi rengiksi. Porvarit nähtyänsä Blancen lellimäisyyden eivät enään epäröineet. Pian sen jälkeen olivat porvareiden voimat järjestettynä ja pian kuului varottavia huutoja: "Alas kommuni".

Työläisille ennen tehdyt lupaukset peruutettiin ja kansalliset työpajat lakkautettiin. Se tuho, jonka estämiseksi köyhälistö kyllin ajoissa tarjosi Blancelle apuansa ja jonka avun tuo sokea raukka tai petturi eli kummatkin yhdessä kielsi vastaan ottamasta, tuli verisenä ja kauhistavana. Tulivat porvariston koston päivät. Tosin porvaristo vieläkin jonkunverran epäili tehdä hyökkäystänsä köyhälistöä vastaan, niin vihaiselta ja läpeensä suuttuneelta tuo joukko näytti. Porvaristo keskusteli, todellisia suunnitelmiaan peittääkseen ja antaakseen Cavaignacille tilaisuuden varustautua, kolmen miljoonan markan suuruisen apurahan myöntämisestä, häädettäväksi määrätyille kansallisten työpajain työläisille. Tästä apurahasta sitten Broudhon, joka alunpitäen oli epäillyt Blancen hommia ovelan petturin huijaukseksi, saikin tilaisuuden lausua: "**30 markkaa palkaksi tasavallan perustamisesta ja ikuisen kurjuuden laastariksi! Se muistuttaa 30 hopeapenninkiä, joista Juudas möi Vapahtajansa.**"

Kun Pariisin köyhälistö sai kuulla, että porvaristo on päättänyt häätää työläiset ulos kaupungista, ei sen vihalla ollut enään mitään rajoja. Raudan kylmä todellisuus astui esiin 23 päivä kesäkuuta. Sen todellisuuden edestä hävisivät kaikki valheen hämärät verkot. Kaksi yhteiskunnallista luokkaa seisoi vihasta vapisten toisiansa vastassa. Missä oli nyt se välijoukkio, lakimiehet, lääkärit, opettajat, taiteilijat, ihmisystävät, haaveilijat ja koko se **monihyveinen ja tuhatvärinen** herrasroska mikä ruosteen tavalla imeytyy terveeseen työväestöön ja sen liikkeisiin kiinni rauhallisina aikoina? Missä heidän haaveensa ihmisystävällisyydestä ja sopusoinnusta?

Kuta selvemmäksi kävi, että yhteentörmäystä ei voida välttää

sitä neuvottomammaksi tuo aina ennen niin suurisuinen ja kaunopuheinen ammattipolitikoitsijain kerskailijalauma tuli ja sangen useat heistä alkoivat kyllin ajoissa raukoille ominaisella tavalla vetäytyä syrjään ja pakoilla mikä minnekin. Toiset taas antautuivat suorastaan porvariston palvelukseen, tovereittensa ja köyhälistön asiciden ja suunnitelmien urkkijoiksi, tapa, jota samanlaiset ainekset nykyisessäkin työväenliikkeessä pitävät erikoisena hyveenään. — Ja vihdoin Pariisin köyhälistö sai astua taisteluun omine apuineen; voittaa, jos se heille oli mahdollista, mutta ottaa myös tappionkin seuraukset vastaan.

Porvarikaartien komentaja kenraali Cavaignac oli valmis kesäkuun 23 päivän illalla. Taistelu kesti viisi päivää. Työläiset puolustivat kaduille rakentamiansa sulkuja viimeiseen veripisaraan asti. Porvaristo myöskin taisteli ja ryntäsi hellittämättä, joskin hitaasti, edeten kadulta toiselle. Kerrotaan, että armoa ei kukaan pyytänyt, eikä kukaan toiselleen tarjonnut. Köyhälistöä innosti kamppailussa porvaristoa vastaan sammumaton kostonhimo kaikista niistä petoksista ja vääryyksistä, joita olivat kärsineet porvariston puolelta. Porvaristoa samoin kannusti pelko ja viha. Viinalla sekä hyvillä lupauksilla kiihotti porvaristo palkkasotureja, joilla itsellään ei ollut taistelussa mitään voitettavaa tai menetettävää, sikäli kuin he itse ymmärsivät asemaa. Kolmen vuorokauden perästä voi Cavaignac ilmoittaa olevansa voittaja. Noin 10,000 oli kaatunut ja haavoittunut. Voittaja vaati vielä viikkokausia uusia uhreja köyhälistön riveistä tyydyttämään kostonhimoaan. Voittajain sotilaat sulloivat onnettomia vankeja kaikki kaupungin vankiloiden kopit ja kellarit sekä kaupungin ympäristön linnoitukset täyteen. Mitä kauhein tilanne vallitsi näissä vankiluolissa. Moni työläinen, nainen tai mies, menetti niissä järkensä ja monen hiukset kauhusta harmaantuivat. Runsaasti lähetettiin vankeja Pirunsaaren rankaisualueelle menehtymään ja pariisilaisten kanssa ryhdyttiin vakaviin varokeinoihin.

Sellainen seurauksineen oli taistelu köyhälistön ja kapitalistien välillä Pariisissa. Kysymyksessä oli, kumpi saa taloudellisen määräämisvallan pysyväisesti käsiinsä. Hirmuiseksi sitä taistelua ovat myöhemmän ajan professionaliset huijarit aina kuvailleet ja syyksi köyhälistön häviöön ovat löytäneet sen, että ei oltu osattu varustautua tositaistelun varalta. Sama katala selitys on politillisten keinottelijoiden ainoana puolustuksena ollut myöhempinäkin aikoina pettäessään köyhälistön asian. He latelivat samaa lorua Pariisin kommunin jälkeenkin ja Saksan sosialidemokraatiset huijarit itkeä vollottivat krokotiilin kyyneleitä selittäessään, että **me emme osan-**

neet varustautua niin äkkinäistä toimintaa varten mitä porvaristo harjoitti Maailman Suurvalta Sodan syttyessä 1914.

Helmikuun ja Kesäkuun vallankumouskamppailu astuu meidän eteemme pelkkänä luokkasotana, jossa kaksi taloudellisesti erivaraista yhteiskuntaluokkaa törmää hirmuisella voimalla ja raivolla toistensa kurkkuihin. Tämän yhteentörmäyksen aikana, aivan kuin lumouksen voimalla, häviävät eri luokkiin kuuluvien ihmisten mielistä sellaiset vedenvaahtopitoiset kysymykset, kuin äänioikeus y. m. politilliset lörpötykset. **Pohjakysymykseksi jäi, onko työläisellä oikeus työhön ja tuleeko yhteiskunnan taata työläiselle leipää.** Omituista että porvaristo ei antanut silloin enempi kuin nytkään pettää itseänsä tässä leipä- ja työkysymyksessä. Porvaristo oli kyllä kuullut sellaisia selostuksia saint simonilaisilta y. m., että ''pois meistä, herra paratkoon, sellaiset pahat ajatukset, että tahtoisimme ryöstää porvareilta heidän laillisen omaisuutensa, mutta että pyrkimys onkin saada vain kohtuullisesti leipää j. n. e. Ei uskonut porvaristo tuollaisia, eikä yleensä minkäänlaisia loruja. Sille oli taloustieteellisesti jo selvillä se tosiasia, että milloin yhteiskunta menee takaamaan jäsenilleen työtä ja leipää riittävästi, **niin silloin se on lyönyt kuoliniskun yksityisomistusoikeusjärjestelmään.** Työn ja leivän takaaminen heti, kun sitä lupausta syystä taikka toisesta ei voitaisi noudattaa yksityisen omistyksen ollessa vallalla, johtaisi aivan luonnollisesti ihmiset kiinnittämään huomionsa syihin, miksi työtä ja leipää ei voida antaa. Näin johtuisivat etsijät kulkemaan syystä toiseen ja sieltä pohjalta vihdoin viimein tulisi käteen se perussyy, **se on yksityisomistusoikeus** ja sen päälle rakentuva liikevoittojärjestelmä. Vihdoin kun tämän perussyyn keksivät niin alkavat tosityöhön ja kukistavat yksityisen omistuksen niihin välineisiin, joiden avulla työläisten työn yliarvoa riistetään. Siksipä juuri porvaristo hirmuisella tavalla tuhosi professionalien haaveet ja köyhälistön toiveet ja astui kesäkuun 23 päivä 1848 ensikerran ilman naamaria Pariisin köyhälistön eteen ja tuiskutti kuolettavaa, hävitystä ja kauhistusta köyhälistön päälle.

Että porvaristo näin menetteli, siitä meillä Vallankumouksellisilla Syndikalisteilla ei ole syytä sitä vihata, jos emme sen hirmutekoja rakastakaan, me vihaamme ja halveksimme niitä köyhälistöliikkeen pettureita, jotka näistä kylmistä tosiasioista huolimatta koettavat **valehdella** työläisille, että porvaristo ei olekaan **hampaisiin asti varustettu raateleva peto,** vaan että se on lempeä, inhimillinen ja kaikenlaiseen sovitteluun taipuvainen köyhälistönkin hyvää tarkoittava aines. Me Vallankumoukselliset Syndikalistit tiedämme,

että kapitalistiluokka ei säikähdä käyttää keinoja varjellessaan taloudellisia riistoetujansa ja suojellessaan jo ennen kasattuja pääomiansa ja siksi me myöskin pyrimme **etsimään esille kaikki keinot kapitalistisen pedon kaatamiseksi.**

Vähäinen ei ole myöskään hämmästyksemme, kun saamme lukea Kaarle Marxin vihanpurkauksen, edelläkerrottujen Blancen hommien Cavaignacin ja köyhälistön yhteentörmäyksen jälkeen, jossa purkauksessa Marxi vuodattaa persoonallisen vihansa maljan Louis Napoleonin päälle. Kun Marxi ja muut silloiset sosialidemokraattiset proefssionalit näkevät miten Louis Napoleon rohkeasti suorittaa suunnitelmansa, pääsee Ranskan presidentiksi pikkuomistajien ja työkansankin jumaloimana sekä vihdoin joulukuun kaappauksella kohottaa itsensä Ranskan keisariksi, niin silloin he joutuvat vertailemaan tähän rohkeaan toiminnan mieheen omaa ''pikku'' Blanceansa. Marxin sanoista päättäen ei hänenkään kiukkunsa tuntenut mitään rajoja, mutta hän sosialidemokraattisella ominaisuudella ryhtyy parjaamaan sitä, joka on pelin voittanut ja sivuuttaa arvostelun omiensa viheliäisestä politiikasta. Marxin sisunpurkaus Louis Napoleonia vastaan kuuluu osaksi näin: ''**Cromwell ja ensimäinen Napoleon saapuivat julkisesti edustajakokouksiin ja hajoittivat ne omaa naamaansa peittelemättä. Mutta toinen Bonaparte etsi esikuvansa joulukuun liitosta ja rikos-opista. Hän varastaa Ranskan pankista 25 miljoonaa markkaa. Hän ostaa kenraali Magnanin yhdellä miljoonalla ja sotamiehet yksitellen 15 markalla ja viinalla. Sitten hän neuvottelee ystäviensä kanssa salassa niinkuin varas yöllä, antaen poliisin murtautua vaarallisimpain parlamentin jäsenten asuntoihin ja viedä Cavaignac'in, Changarnier'in, Thiers'in ja joukon muita vuoteista vankilaan.**''

Sitte lorun lopuksi oli Marxin mielestä sekin paha, että Louis Napoleon vallankaappaajana pakotti ladatuin kiväärein uhkalla valtion kirjapainon latojien latomaan ja painamaan yksinomaan hänen julistuksiansa, eikä sallinut yhdenkään toisen kirjapainon töhertää väliin julistuksia mitkä olisivat voineet ehkäisevästi vaikuttaa hänen valtaansa nousemisessa. Marxin kynästä lähteneenä tuo yllä siteerattu tuntuu enempi hämmästyttävältä ja, jos ei isä Marxia olisi koetettu pestä uskolaistensa taholta niin lumivalkoisen puhtaaksi ja rehelliseksi — niin voisi luulla hänen tuota hyökkäystä kirjoittaessansa olleen heimolaistensa, pankkijuutalaisten palveluksessa. Miten tahansa lienee Marxin suhde heimolaisiinsa, pankkijuutalaisiin ollut, niin yksi asia on varma, että Marxin oppilaat ovat kiltisti kaikkina aikoina seuranneet suuren oppi-isän antamia esimerkkejä.

Jos milloin nytkin sosialidemokraatit runnaavat itseänsä valtaan, niin tapahtuu se ratsastamalla säästäväisyyden keppiratsulla ja silloin kuin pitäisi ja olisi tilaisuus luovuttaa työkansan tukemiseksi 18 miljoonaa markkaa, niin he tyytyvät porvareiden kanssa yhdessä säästämään ja luovuttavat Blancen tavalla köyhälistölle yhden miljoonan. Koetetaan kaikin keinoin osottaa porvareille miten säästelijäitä ollaan ja että yhteinen rahasäkki sosialidemokraattien sitä vahtiessa on varmasti turvattu. Mutta sitten, kun tulee näyttämölle Louis Napoleonin kaltainen häikäilemätön mies ja käyttää 25 miljoonaa markkaa yhteisiä varoja oman valtansa tukemiseksi, niin silloin kilpaa porvari-itartelijoiden kanssa huutavat sosialidemokratiset professionalit: ''**Katso ihmistä, syömäriä, juomaria, varasta ja salajuonittelijaa, nyt se pahuus meidät petti!**''

Sitten se, että Louis Napoleon noilla rahoilla lahjoi kannattajiansa, on Marxin mielestä suuri virhe ja kuitenkin se oli ainoa oikea menettelytapa Napoleonin silloisessa asemassa. Pikku Blancella — sosialidemokraatilla oli samat mahdollisuudet. Hänelle oli oli Pariisin köyhälistö käynyt 150,000 suuruisena joukkona osottamassa mieltänsä ja työväki toivoi, että Blance köyhälistön asian takia ottaa vallan ohjakset käsiinsä ja kerta valtaan päästyänsä käyttää valtaansa siten, **että lahjoo työläiset vaikkapa 25 miljoonalla puolellensa.** Tämä työläisten lahjominen ei olisi tarvinnut tapahtua samalla tavalla kuin Louis Napoleon sitä harjoitti pari vuotta myöhemmin. Köyhälistö vaati työtä ja leipää ja sitä olisi voinut Blance jonkunverran järjestää anastamalla määräämisvallan käsiinsä ja sen mukana Ranskan valtiokassan. Edelleen työ, jota valtio olisi alkanut järjestämään, ei olisi tarvinnut missään suhteessa olla Thomasin johtamien hyödyttömien työmaiden kaltainen. Olisi voitu kylläkin järjestää koko kansaa hyödyttäviä pysyväisiä työmaita ja niin työttömyyden poistamiseksi sekä kansan yleiseksi hyödyksi kulutettu miljoonat, mitkä sitten kolmas Napoleon käytti omalla tavallaan. Säännöllisellä työn järjestämisellä olisi ''pikku'' Blance saanut varmasti yhtä paljon kannattajia puolellensa kuin mitä Louis Napoleon sai, vaikka tämä viimeksimainittu ei antanutkaan apureillensa muuta, paitsi joitain markkoja ja muutamia viinaryyppyjä. Olisi tarvinnut rohkeata ja nopeata toimintaa määrärahan myöntämiseksi ja kerta myönnettynä sitä olisi kyllä osattu käyttää. Nyt sitävastoin Blance, että olisi kaatanut karhun ensin, koitti nylkeä elävältä karhulta nahkaa niillä Luxenburgin työpalatsihommilla.

Blance, sosialidemokraattisten professionalien tyyppi, ei tehnyt sitä mitä olisi pitänyt ja sai syystä kyllä köyhälistön kirouksen o-

sakseen palkaksi siitä, että oli varjellut isäntäinsä suurporvareiden omaisuutta. Ehta sosialidemokraattisen säästäväisyysopin mukaan potkaistiin hänet tylsänä työkaluna näennäiseen maanpakoon. Mutta todellisesti oli porvareiden suosio tällä "Spanian kärpäsellä, joka muuttui valkolaastariksi" siinä määrin, että hänet Ranskan valtion kustannuksella haudattiin 1882.

Louis Napoleon tiesi myöskin sen, vanha peluri kun oli, että kortteja ei saa näyttää viholliselle ja turvautui tovereinensa pitämään salaisia kokouksia, josta Marx hänelle nuhteet antaa. — Napoleonin olisi pitänyt Marxin mielestä olla sellainen hölmö, mikä olisi huudellut avoimesti joka kadun kulmassa, että nyt ja nyt aikovansa kaapata kaiken vallan käsiinsä, jotta juutalaiset pankkiherrat olisivat aikanaan osanneet varustautua. Meillä Vallankumouksellisina Syndikalisteina ei ole mitään syytä moittia Louis Napoleonia menettelystään, sillä me tiedämme, että siten menettelee jokainen kyvykäs vallananastaja. Mutta meillä on täysi syy halveksia sosialidemokraatialla huijaavia professionaleja, että he sen jälkeenkään samanluontoisissa tapauksissa eivät ole jaksaneet löytää yhtään rohkeampia menettelytapoja mitä "pikku" Blance ja enemmän kuin kerran myöhemminkin ovat pelanneet köyhälistön asian kapitalistien käsiin kehnolla saamattomuudellaan. Kun köyhälistö, huomatessaan sosialidemokraattisten professionalien vellimäisyyden kääntää heille selkänsä, niin he professionalit, oppi-isänsä Marxin sanoja vatkuttamalla yrittävät johtaa huomiota itsestään toisaalle ja taas kun huomaavat ja luulevat köyhälistön unhottaneen heidän tekemänsä entiset karhunpalvelukset työväen asialle, silloin he jälleen ovat valmiit esiintymään köyhälistön pelastajina, tosin sillä vanhalla venyvällä periaatteellaan ja pehmeyden sitkistämällä mustepullo-taktiikallaan.

———o———

IX Luku.

TUNNESOSIALISMI JA ANARKOSYNDIKALISMIN ALKUJUURIA.

Monesti meidän päivinä, meidän muka tieteellisellä pohjalla toimivat sosialistiset seurakunnat, ovat kokonaan tunnesosialismin hedelmöittämällä maaperällä ja Amerikan suomalainen sosialistinen liike saa kiittää olemassaolostaan ensikädessä tunne-elämää. Joskin sitä toiselta puolen sitten 1905 voidaan pitää kuten Suomenkin sosialistista liikettä Venäjän vallankumouksellisen liikkeen kierona äpäränä. Tunnesosialisteista puhuttaessa voin esittää tässä esimerkiksi kelpaavan kaverin. Hän täällä Amerikan suomalaisten keskuudessa saavutti aikanaan kuuluisan agitaattorisen maineensa yksinomaan tunnesosialismia saarnaamalla. Siinä hommassa olikin hän niin vetinen kuin hysteerisin laestadiolainen, melkein isä Athanasiuksen vertainen, eikä suinkaan vähemmin sekava puheissaan. Ollessaan Työväen Opistolla oppilaana särki hänen päätänsä kauheasti, kun piti olla taloustieteen tunneilla ja historia oli hänelle sumukko, josta hän ei koskaan löytänyt yhtään kiinteätä kappaletta. Mutta minä tunnustan, että en ole kenenkään kuullut puhuvan runollisemmin, esimerkiksi Kristus-vainajata kuvaillessaan. Kertoillessaan vanhan ajan orjakapinoista, tuntui kuulijalle siltä, kuin itse olisi ollut läsnä Rooman mahtavien orgioissa ja orjan asemasta katsellut miten mahtavat patriisit mässäsivät syöden linnunkieliaterioita, joihin aterioihin olivat tuhannet leivoset ja muut laululinnut saaneet uhrata kielensä. Ihan äärimmilleen jännittyneenä istui kuulijakunta, kun puhuja kuvaili miten roomalaiset mässääjät hiljalleen siirtyivät kalalammikon äärelle. Kuinka juopunut isäntä ja emäntä iloisten vieraittensa kanssa tyyneenä leikkelivät lihaviipaleita onnettoman orjaraukan istumalihaksista, niillä syöttäen kesyjä kaloja. Kyyneleet siinä tipahtelivat naiskuulijoiden silmistä ja tärähtelivät miesten jäykät leuat liikutuksesta, kun puhuja tapansa mukaan heilautti oikealla kädellään kaarellisen kierroksen ilmassa ja huusi syvällä paatoksella: **''ja niin on tänäkin päivänä''** —, silloin kävi kuohahdus läpi joukon. Viha kapitalistista järjes-

telmää kohtaan oli suunnaton ja puhuja, kaikkien muitten paitsi paatuneimman synodalaisen mielestä, oli verraton. Sosialismi sellaisena, minä puhuja sitä esitti, oli paras ja toivottavin asia maailmassa.

Helposti ymmärrettävää on, että niin oikeata kuin lieneekin vedota ihmisten tunteisiin, niin lopulta se ei sentään tuota hyviä tuloksia; sillä tunne-elämällä on kaksi puoltansa. Kun tunne siihen yhtämittaisen vetoomisen kautta jäähtyy, voi se useissa tapauksissa kylmettyä kokonaan ja niin usein käykin, että entinen tunne-sosialisti kääntää asialle kokonaan selkänsä. Näin on käymässä edellä esitetylle ''Kristukselle''. Hänestä on parhaillaan kehittymässä tyypillinen pikkuporvari itsekään sitä huomaamatta. Sosialidemokraatiset professionalit eivät ole virallisesti halunneet tunnustaa olevansa missään tekemisissä tunnesosialisteihin, mutta silti ovat aina olleet valmiit kalastamaan siinä vanavedessä, jota myöden tunnesosialismi on kulkenut. Joka kerta myöskin, missä tunnesosialismi on lähtenyt olevia oloja omalla kristillisellä tavallansa korjaamaan, ovat professionalit persoonaetupyrkimyksissään lyöttäytyneet heidän mukaansa ja he ovat enemmän kuin kerran lyöneet tuhkaa joukkojen silmille selittämällä, että sosialismi tieteenä ei olisikaan uskontovastainen sekä, että sosialismi ei halua yksityisomistuksen poistamista tuotannon ja jaon välineisiin y. m. sosialismia lieventäviä asianhaaroja. Kiinnittämättä nyt tässä yhteydessä sen suurempaa huomiota tunnesosialismiin otan tähän muutamia varhaisempien tosin nykyaikaisten tunnesosialistein lausunnoita, joilla lausunnoilla on ollut kantavuutta Ranskan köyhälistön liikkeissä.

Tunnesosialisti Lammenais kirjoittaa kuuluisassa kirjassaan ''Uskovaisen sanoja'', jota kirjateosta sanotaan levinneen Ranskan kielellä yli 200 painosta, puhumattakaan muille kielille käännöksistä. ''**Köyhän huuto nousee Jumalan luo, mutta ei pääse vielä ihmisten korville. Miksi ei, siksi, että köyhä vielä on yksinänsä. Keväällä luonnon herätessä kuuluu niityiltä ja nurmikoilta vieno ääni, pitkä pidätetty kohina. Sen saavat aikaan lukemattomat pienet melkein näkymättömät hyönteiset. Yksinään ei mikään niistä saisi ääntänsä kuuluville, mutta yhdessä on niillä ääni. Tekin maan matalat asukkaat, — miksei kuulu ääntä alhaalta teidän puoleltanne? Miksette yhdisty?**'' Lammenais näin antaessaan uskonnollis-luonnontieteellisellä tavalla köyhälistölle viittauksen, miten tärkeätä olisi köyhälistön koota voimansa yhteen ja siten saada äänensä kuuluville jatkaa selitystään kiihkeässä ja hyökkäävässä äänilajissa seuraavaan tapaan: ''**Kun sortajat jätetään yksikseen ilman**

tukea ja vierasta apua, mitenkä käy heille? Saatana, joka on sortajain kuningas, on neuvonut heille kavalan petoksen. Hän sanoo heille: ''Näin pitää teidän tehdä. Valitkaa jokaisesta perheestä parhaat nuorukaiset, antakaa heille aseet, harjoittakaa ja marssittakaa heitä, ja he tulevat taistelemaan teidän puolestanne omia isiänsä ja veljiänsä vastaan, sillä minä opetan heille, että se on kunniakas teko. Minä annan epäjumalat, joita pitää kutsuttaman kunnian tunnoksi ja uskollisuudeksi ja minä säädän lain, jota pitää sanottaman nöyräksi tottelevaisuudeksi.'' Niin tapahtui. Ja he ampuivat. Ja kun heille sanottiin: ''Kaiken pyhän nimessä ajatelkaa sitä vääryyttä, sitä kauhistuttavaa tekoa, jota teidät käsketään tekemään'', vastasivat he: ''Me emme ajattele, me tottelemme.'' Kun heille sanottiin: ''Te ette enään rakasta isiänne, ettekä äitejänne, ettekä veljiänne, ettekä siskojanne'', niin vastasivat he: ''Me emme rakasta, me tottelemme.''

Työnjohtajasta Lammenais lausuu: ''Uudempina aikoina on työnantajia, jotka käyttäen hyväkseen köyhemmän kansan nälkää ja käsivarsien liiallista tarjontaa yhä alentavat palkkoja. Vanhan ajan miehen nimi oli tyranni, noilla toisilla on nimi vain helvetissä.''

Muistaessamme sen suunnattoman paljouden mitä Lammenais'in kirjaa levitettiin voimme osapuilleen arvata minkälainen vaikutus hänen edelläesitetyn kaltaisilla lausunnoillaan suuriin joukkoihin oli. Meillä myöskään ei ole syytä kieltää etteikö Lammenais omalla tavallaan ole valmistanut maaperää Vallankumouksellisen Syndikalismin opeille ja etteikö Vallankumouksellinen Syndikalismi vielä nykyisinkin hyväksyisi tuota Lammenaisin, kuten monien muitenkin tunnesosialistein kiihkeätä agitatsionitapaa. Vallankumouksellinen Syndikalismi hyväksyy sen tavan, mutta sillä ehdolla, että, vaikka agitatsioni on tunnehikasta ja kansanomaista, tulee sen ennen kaikkea olla tosiasiallista. Sosialidemokraatit myöskin hyväksyvät tunnehikkaan agiteeraustavan, mutta ovat vähemmän totuuden rakkaita ja tekevät ääniä kalastellessaan mahdottomia lupauksia, valehtelevat ja vääristelevät asioita.

''Epäkohtia ei voida poistaa sananparsilla, kullekin kykynsä mukaan ja kullekin tarpeittensa mukaan, ei Fourier'in falanstereilla ja kaikenlaisilla pienillä sosialipolitisilla keinoilla. Ainoa auttava keino on maan ja työvälineiden ottaminen yhteiskunnan haltuun ja koko työn yhteiskunnallinen järjestäminen.'' Näin lausuu tunnesosialisti Pequer. Hän oli, kuten edellä lainatusta lauseesta voi päättää, kiivas yksityisomaisuuden vastustaja. Hän taisteli tarmokkaasti Pariisin köyhälistön keskuudessa kaikenlaisia pik-

kuparannuksellisia politisia käsityksiä vastaan. Puhua pikkuparannuksista, mitä kaikenlaisen nurkkakunta politikoimisen avulla mahdollisesti porvaristolta saataisi, oli Pequerin mielestä köyhälistön asian pelaamista suorastaan porvariston käsiin. Mitään varmoja tietoja ei ole olemassa miten paljon Pequerin mielipiteisiä köyhälistöläisiä oli Pariisissa. Tiedetään ainoastaan se, että hän Blancen huijauksen jälkeen vetäytyi kokonan syrjään aktiivisesta toiminnasta ja eli hiljaista työmiehen elämää. Mutta meille ei olekaan tärkeätä tietää miten Pequer päivänsä kulutti, me tiedämme vain sen, että hän aikanaan ponnisteli innolla ja julkisuudessa köyhälistön asian edistämiseksi ja että paljon sellaista mitä hän kirjoitti on kulkenut tavalla tai toisella kansainvälisen köyhälistöliikkeen taistelukilvessä. Eritäin mielenkiintoinen meille Vallankumouksellisille Syndikalisteille on tuo ylempänä siteerattu lause, jonka hän kirjotti 1842.

Me olemme niin paljon tottuneet kuulemaan juttua, miten Marx ja Engels opeillaan vaikuttivat mullistavasti ihmisten mielissä ''keksiessään'' sitä ja tätä, niin että monet itsestään ja keksinnöistään pienemmän melun pitäjät, kuten Pequerkin, jäivät vaatimattomasti huomiotta. Kun he eivät osanneet taikka ei tahtoneet tehdä eli teettää itsestään reklaamia, niin yhtyy joku professionalinen sosialidemokraatti heistä sanomaan, että vaikka heidän vuosikymmeniä kestäneet työnsä eivät ole tulleet julki, niin yhteiskunta ei liene kärsinyt suurta vahinkoa. Mutta vaikka Pequer ei olisi kirjoittanut milloinkaan muuta kuin mitä edellä olen siteerannut: ''**Epäkohtia ei voida poistaa sananparsilla j. n. e.**'', niin, jos tuo lause jokaista kirjainta myöten on totta niinkuin me Vallankumoukselliset Syndikalistit katsomme sen olevan, niin mielestämme Pequerin kaltainen mies on tehnyt tuhatta kertaa enemmän köyhälistön liikkeen hyväksi noilla kahdella lauseella kuin monet, jotka ovat kirjoitelleet nidoksittain roskaa työväenliikkeen nimessä ja työväen asioiden sotkemiseksi ja köyhälistön pettämiseksi. Vaikka ei ole tarkotukseni omistaa Pequerille noita lauseita omintakeisiksi, niin ovat nuo lauseet kuitenkin, kenen hyvänsä lausumina, siksi paljon sisältäviä, että paljas ajatuskin niiden toteuttamisesta saa koko porvarillisen maailman vapisemaan. Niissä lauseissa kaikuu **kerran taloudellisesti järjestyneen köyhälistön ainoa todellinen taisteluhuuto kapitalistiselle maailmalle ja, joka köyhälistön taisteluhuutona, saa aina ja kaikkialla kapitalistiluokan kohtaamaan köyhälistöluokan, ei veljinä sovitellen vaan veristä tuhoa uhkuen ja hampaisiin asti asestettuna!** Myöhemmät tapaukset Ranskassa

osottavat, että joukoissa eli syvälle juurtuneena ajatus politillisen toiminnan pintapuolisuudesta ja siitä, että politiikka ei koskaan vapauta köyhälistöä kapitalismin orjuudesta, vaan on kapitalismi kukistettava siellä missä sen sydän sykkii, se on taloudellisella kannalla.

''**Omaisuus on varkautta** —'' selitti Broudhon (anarkisti) saaden poroporvarit kauhistumaan ja sosialidemokraatiset professionalit nimittämään itseänsä ilkeäksi rauhanhäiritsijäksi sosialistisessa veljessarjassa. Broudhonin ominaisuus ilmeni siinä, että hän vääjäämättömällä humoorilla ja mitä suurimmalla nautinnolla kävi kiinni professionalien paperiteorioihin ja repi kappaleiksi kamarioppineiden tuulentupakyhäelmät. Erittäin ankarasti hän iski sosialidemokraattisia professionaleja siitä, mitä nämä aikoivat tehdä valtiolla, kun sen kerran saavat käsiinsä. Broudhonin esitystapa oli kansanomaisen tuoretta, josta kamarioppineisuuden sekapäisyys oli poissa niin, että vaikka hän esitti sellaistakin mikä ei tarkemman kritiikin edessä ole kestänyt, näytti se työläisten silmissä niin helppotajuisen kodikkaalta, että se sai heti hyväksymisen osakseen köyhälistöläisten puolelta.

Syvän jäljen on Broudhon kynänvedoillaan jättänyt ei ainoastaan anarkistisella aatesuunnalla, mutta niillä opeilla, jotka ovat yhdistyneet syndikalismin myöhempään toimintaan. **Valtiovastaisuus** on suuri merkityksellisin Broudhonin opeista, joka oppi kuuluu eroittamattomasti Vallankumouksellisen Syndikalismin yhdeksi sen tärkeimmäksi kulmakivistä. Kansanvalistaminen oli toinen ja ehken tärkeimpiä ajatuksia mitä Vallankumouksellinen Syndikalismi on Broudhonilta saanut. Vallankumoukselliset Syndikalistit eivät kuitenkaan ole hyväksyneet Broudhonin käsitettä, että kapitalismi ja sen ylläpitämä valtio tulisi kukistettua puhtaasti rauhallisilla keinoilla kuten hän lausui. ''**Köyhälistön tulee huolekkaimmalla tunnollisuudella karttaa kaikkia välillisiä tai välittömiä, valtiollisia, verotuksellisia ja muun tapaisia hyökkäyksiä kapitaalia ja omaisuutta vastaan, koska sellainen hyökkäys, verhottakoonpa sitä nimellä millä tahansa, olisi ainoastaan yksi tapa tunnustaa kapitaalin ylivaltaa ja sisältäisi siis ristiriidan. Työ voi kukistaa kapitaalin ryhtymällä toimeen omassa keskuudessaan ja itsensä kautta, yhteenliittymisen keskinäisen takeellisuuden, itsemääräämän järjestön kautta.**''

Vallankumouksellinen Syndikalismi on hyväksynyt edellä lainatun lauseen luopposan, nimittäin, että **työn tulee järjestyä taloudellisella alalla niin huolellisesti ja monipuolisesti, että se tekee ka-**

pitalistisen toiminnan valtionsa kautta lopulta kokonaan mahdottomaksi. Mutta Vallankumouksellisilla Syndikalisteilla ei ole pienintäkään syytä yhtyä Broudhonin ja patavanhoillisten soialidemokraatien kanssa uskomaan, että kapitalistinen järjestelmä, enempi kuin mikään muukaan järjestelmä, kukistuisi ''niin asteettain ja rauhallisesti''. Tarpeetonta on tässä lähteä oikomaan niitä professionalisten sosialidemokraattien Broudhonista levittämiä valheita, että hän olisi ollut rahamiesten ja Louis Napoleonin apurina pimittämässä Ranskan köyhälistöä. Meille riittää tämän asian ratkaisemaan se, kun muistamme millä tavalla sosialidemokraatiset professionalit nykyisinkin turvautuvat, joutuessaan vastustajan kanssa ahtaalle, mitä alhaisimpiin menetelmiin. Ainoa lopullinen puolustuskeino nykyajan sosialidemokraateilla on levittää vastustajastaan, miten rehellinen hän onkin, alhaisia valheita ja kätyrisyytöksiä, mustata häntä julki ja salaa suupuheilla, vieläpä sanomalehdissä ja kuitenkin kieltää mustatulta oikeuden puolustaa itseänsä. Huolimatta professionalisten politikoitsijoiden vastustelusta, jotka vielä saivat Marxinkin avukseen yrittämään kukistaa vihattua nuijamiestä, levisivät Broudhonin opit sosialidemokraattisten professionalien suureksi mielipahaksi Ranskan köyhälistön keskuudessa. Niillä mielipiteillä oli varmoja kannattajia siihen aikaan vielä pienissä maanalaisesti toimivissa taloudellisissa järjestöissä. Mutta lentoonsa ne opit pääsivät vasta silloin, kun venäläinen Michael Bakunin ilmestyy näyttämölle. Kun Bakunin ja toiset kumoukselliset huomasivat mihin sosialidemokraattisten professinalien pyrkimykset tähtäsivät näiden hyväksyessä Gothan puoluepäivillä varsinaiseti sen ohjelman, jonka puolesta Saksan sosialidemokratia on aina vuodesta 1867 niin ahkerasti bassorumpua gong-gong-kapulalla lyönyt, silti saamatta ohjelmallaan varsinaisesti mitään aikaan, perustaa Bakunin ''Jurafederationin'' 1871. Tästä Juraliitosta alkavaksi lasketaan varsinaisen Vallankumouksellisen Syndikalismin alku.

Ennen Juraliiton perustamista oli Bakunin perustanut vuonna 1864 ''Kansainvälisen veljeysseuran'', jonka tarkoitus oli sekä suusanallisesti, että kirjallisen agitatsionin avulla, levittää vasta-agitatsionia Mazinin levittämälle kansallisuusihanne ja valtiollisen vapauden pyrkimyksille. Ohjelmaansa valitsi ''Kansainvälinen veljeysseura'' seuraavat pääkohdat:

1) Edistää vallankumouksen oppia.
2) Vastustaa uskontoa ja kirkkoa.

3) Pyrkiä hävittämään valtiovallan.
4) Kollektiivinen omistusoikeus.

Tuskin pääsi Bakunin alulle agitatsionityössä yllämainitun suunnitelman perusteella, kun jo Marx huomasi Bakunin hommat ja kiiruhti vanhan tapansa mukaan varastamaan itsellensä toisten suunnitelmia. Marx päätti ei mistään hinnasta antaa tuon venäläisen neromiehen Bakuninin, jonka loistavia kykyjä Marx kadehti ja vihasi, saada aikaan pysyväistä järjestymistä minkään suunnitelman perusteella. Vastapainoksi eli sanoisinko nyt "**kilpailevaksi järjestöksi**" perusti Marx kauppias ja tehtailija Engelsin kanssa "Internationalen". Tähän Marxin Internationaleen yhtyi sitten joukko tyhjäntoimittajia, professionaleja ja juutalaisia keinottelijoita, mutta siihen yhtyi myöskin osalta työläisiä ja siksi, että se oli Euroopan sivistyselämän keskuksessa, oli hyvin luultavaa, että se tulisi kasvamaan. Kasvaminen ei peloittanut Bakuninia, mutta tuntiessaan sangen läheisesti Marxin ja hänen vanavedessään liehuvat, oli Bakuninilla täysi syy pelätä internationalen toiminnan johtavan Blancen tapaisiin hommiin ja Helmikuun Vallankumouksen surulliseen loppuun. Tätä hänen epäilystään lisäsi juutalaisen Ferdinand Lassallen ja sorvarimestari Bebelin sosialidemokraattiset puoluetouhut, joissa touhujen helmoissa liehuivat vanhempi Liebknecht, Marx ja hänen lellipoikansa Engels.

Jo liian monta kertaa oli Bakunin nähnyt mihin kaikkeen nämä miehet ovat valmiit ajaessaan asioitansa eteenpäin. Kilpaa olivat Marx ja Liebknecht parjanneet Bakuninia Venäjän hallituksen urkkijaksi ja kaikkia hänen yrityksiänsä provokaattorin yrityksinä. **He syyttivät miestä, joka oli vuosikymmenen istunut Venäjän hirmuhallituksen kiduttamana sen kauheissa vankilakomeroissa,** sen takia, että hän kohotti äänensä ja taisteli tuota maailman katalinta solmuruoskaa ja hirsipuujärjestelmää vastaan.

Bakunin käsitti mainittujen herrasmiesten hommista, että he tulevat johtamaan köyhälistön asian todellisen vapauden periaatteista, kohti ahdasmielistä ja fanaattista dogmatiikkaa; että he tulevat, jos se suinkin on heille mahdollista, vallankumous-opista muokkaamaan pintapuolisen valtioaatteen epäjumaloimisen ja vihdoin kasvattamaan joukoissa jonkunlaisella puoluekurilla sokean, mutta turmiollisen johtaja-uskon. Tarpeetonta on mainita miten oikeassa hän oli. Tätä kaikkea ajatellessaan tunsi Bakunin tinkimättömäksi velvollisuudekseen nousta Marxin hommaa vastaan. Hän perustikin tätä tarkoitusta varten 1868 Genevessä "Kansainvälisen Sosialistisen Demokratian Liiton."

Tällä liitolla ja sen alaisuuteen perustetuilla osastoilla päätti Bakunin yrittää vallata Marxin Internationalen kontrollin keinottelevilta herrassosialisteilta työläisten käsiin ja sitä varten Bakunin ehdotti Marxin Internationalea yhdistymään Geneven liittoon. Marx, joka yleensä oli vähän tekemisissä itse työläisten kanssa, epäili ja pelkäsi Bakuninin suunnitelmia juuri sen suosion takia mikä Bakuninille köyhälistöläisten taholta osotettiin, kieltäytyi yhdistymästä Internationalineen Geneven liittoon. Mutta Bakunin ei vuorostaan heittänyt asiaa sikseen. Hän päätti tovereinensa nimellisesti hajottaa Kansainvälisen Sosialistisen Demokraatian Liiton (Geneven liiton). Vanhat Geneven liiton osastot järjestettiin nyt Marxin Internationalen osastoiksi vaikka ne todellisuudessa olivat Geneven liiton osastoja ja Bakuninin taistelujärjestöjä.

Marx kyllä pian huomasi Bakunin'in kenttäliikkeen, sillä hän ei ollut juuri niin tyhmä kuin monet nykyisin Marxilla ratsastelevat, ettei olisi sen miehen hommia seurannut, jota pelkäsi ja vihasi. Marxin joukkue, kaikesta siitä huolimatta mitä Marx olisi aikonut ja halunnut tehdä, yritti tapansa mukaan pelata politiikkaa selvissä kysymyksissä. Tästä politikasta selvisi seuraava: Marxin kängin puuhilla ei näyttänyt olevan suurtakaan kantoisuutta varsinaisen palkkatyöväestön keskuudessa; palkkatyöväki Saksassa, mikäli se asioita seurasi, yhtyi Bebel'in ja Lassalle'n työväen puoluetouhuihin tai toisin senoen Bebel ja Lassalle muokkailivat suunnitelmansa sellaisiksi, että niillä voi lähestyä kaikenlaisia sorrettuja ja sorvituolin (Bebel) ääressä riistettyjä.

Vanhempi Liebknecht, Marxin uskollinen mustaustorvi, livisti herransa ja mestarinsa luota Bebelin jälessä ja huolimatta Marxin hyökkäyksestä Gothan puolueohjelmaa vastaan (Gothan puolueohjelman reunamustutukset, kirj. Karl Marx) tuli tämä Bebelin surunlapsiohjelma: ''niin asteettaisesti ja vähitellen'', hyväksyttyä kaikkien sosialidemokraattisesti sairaiden ihmisten yhteiseksi lapseksi. Kaiken tämän nähtyään Marx ja Engels kiristelivät tosin hampaitansa, mutta päättivät taipua sentähden, kun toiset pelurit olivat luvanneet heitä nostaa suuren yleisön silmissä ylös henkisinä neropattereinansa. Marx ja Engels kyllä käsittivät, että heidän tulisi sada liittoonsa myöskin työläisiä, sillä ilman niitä tulisi homma olemaan jokaisen ajattelevan ihmisen mielestä seikkailijoiden hommaa.

Mutta kokemuksesta sen tiesivät molemmat, että jos he tai jotkut toiset heidän seikkailijatoverinsa menevät köyhälistön keskuuteen puhumaan, niin he puhuvat kuuroille korville. He Marx ja

Engels voivat kirjoittaa perinpohjin syvämietteisiä taloutieteellisiä, historianmaterialistisia y. m. artikkeleja yliopistomiesten luettavaksi ja ymmärrettäväksi, mutta se ei vielä merkinnyt läheskään sitä, että työläiset niitä lukisivat tai sitten luettuansa olisivat selvillä, kumpi on oikeassa Adam Smith vaiko Karl Marx. Marx voi myöskin käydä puhumassa veriheimolaisilleen Brusselin juutalaisille pankkiporhoille, voipa saada heidän rajattoman ihailunsakin osakseen siitä oppineisuudesta mitä kirjoituksissa ja puheissa esitti, mutta ei hän silti ollut näistä suuroppineisuus-menestyksistään huolimatta tuumaakaan lähestynyt varsinaista köyhälistöä. Köyhälistö Ranskassa enemmän kuin muuallakaan ei Marxia eikä liioin Internationaleja tunteneet. Toisin oli Bakuninin laita. Tuskin oli yhtään suurempaa teollisuuskaupunkia Euroopassa, jossa ei työväestö olisi Michaelia tuntenut. Pariisin köyhälistön mieliin oli tulisieluinen Bakunin painunut barrikaadeilla unhottumattomasti; Lyonin työläiset hänestä tiesivät; Pragissa, Wienissä ja Dresdenissä kertoivat työläiset hänestä, Bakuninista, merkillisiä asioita. Monet olivat hänen kanssaan taistelleet rinnan barrikaadeilla ja mikään toveruus ei ole koskaan niin särkymättömän luja, kuin se toveruus, mikä solmitaan yhteisellä urhoollisuudella sodan melskeessä.

Kun Bakiunin esiintyi työläisille puhujana joko Pariisissa tai Genevessä eli Florensissa, tai missä muualla tahansa, oli hänen puheensa täynnä säkenöivää neroa ja samalla niin jokapäiväisen kansan omainen, että se sai köyhälistöläiset heti hereille. Sama sävy ja nero ilmeni hänen kirjotuksissaan, joita työläiset ahmien lukivat. Hänen persoonallisuutensa oli myöskin sitä laatua, että se herätti toverillista luottamusta työläisissä, eikä hän koskaan työläisten hänelle uskomaa luottamusta pettänyt. Juuri tällaista miestä tarvitsi Marx apureineen, puhaltamaan todellista elämää frakkitakkimaisen sileään ja kuivaan herras-internationaleen. Marx laski, että vaikka Bakunin tuleekin ja tuopi joukkoja mukanaan, niin hänet voidaan sopivalla hetkellä, ellei alistu, potkaista ulos ja mustata köyhälistön silmissä entisellä ''poliisiurkkijan'' syytöksellä. Työläiset kyllä tulisivat jäämään Marxin Internationaleen j. n. e. Kummallakin puolella tehtiin työtä, mutta Bakunin pysyi Marxin ponnisteluista huolimatta voitolla. Internationalen kongressissa Baselissa vihdoin törmäsivät työläiset ja herrasmiehet yhteen kaikissa kysymyksissä. **Bakuninin puolella oli 39 ääntä ja Marxin kängillä ainoastaan 17,** Köyhälistö alkoi olla lujasti kiinni Internationalen kammeissa, sen tunsi Marx elävästi nyt.

Nyt alkoi se häpeämätön mustaaminen Marxin, Liebknechtin y.

m. professionalien taholta, jossa ei mitään häpeämätöntä keinoa Bakuninia vastaan jätetty käyttämättä. Lenteli siinä senkin seitsemän poliisi- ja ryssäläisen urkkijan nimeä; usutettiin Internatsionalen osastoja panemaan vastalauseensa, kieltämään Bakuninin kannattajilta jäsenistölle kuuluvia, luovuttamattomia oikeuksia; kiinnitettiin jo muutenkin valppaan poliisin huomiota Bakuninin lehteen, lentolehtisiin, puheisiin ja touhuihin. Tuloksena professionalein touhusta oli se, että Bakunin oli lopulta suljettu ja saarrettu Sveitsiin. Hänen vihollisiansa olivat: Ranska, Saksa, Itävalta, Venäjä ja mikä surullisinta: Marx joukkueineen! — Viimeisessä hädässään yrittivät marxilaiset hajottaa Juravuoristossa olevia Internationalen osastoja, jotka uskollisesti seisoivat Bakuninin puolella. Siinä hommassa Marxin känki kuitenkin peräti epäonnistui. Vuoristolaisten ja Juran kelloseppien kanssa Bakunin muodosti jo ennen mainitun Jurafederationin 1871. Tämän tapauksen jälkeen taistelu tuli yhä kiihkeämmäksi. Taistelun lopputulos oli, että Marx ja Engels kutsuivat Internationalen kongressin koolle Haagiin 1872. Marx suunnitteli nyt sysätä Bakuninin ulos Internationalesta ja sitten jäädä siihen yksin määrääjäksi. He olivat laskeneet, että Pariisin kommunin tapausten ja sikäläisen porvariston ja työväestön ''jälkiselityksen'' takia ei montakaan Bakuninin suunnan kannattajaa tulisi kokoukseen ja niin ollen olisi Marxin kängillä ollut tilaisuus joukkojen nimessä tehdä köyhälistön mielialan ja etujenkin vastaisia päätöksiä. Jo etukäteen Marxin känki oli päättänyt potkia Bakuninin ulos Internationalesta ja sen jälkeen, kun se olisi tehty, niin ''bakunilaisille'' osastoille piti annettaman koirannuuskaa eri tavalla ja vasta sitten olisi armahdettava, kun ensin suostuvat maksamaan hyvät lunnaat. Mutta vaikka näin oli laskettu niin toisin kävikin. Bakuninin toverit, niiden joukossa Pietari Krapotkin, pistelivät jalkapatikassa Sveitsistä Haagiin, jonne saavuttua marxilaisten herrojen naamat venyivät pitkiksi. Marxilaiset eivät ole vieläkään lakanneet vollottamasta sitä, että he kärsivät kongressissa musertavan tappion huolimatta Marxin ja Engelsin ponnisteluista, jotka omissa suurissa persoonissaan olivat saapuneet taistelua johtamaan.

Tosin kaikenlaisia vippakeinoja käyttämällä ajettiin tehty esitys päätökseen, että Bakunin on erotettava pois Internationalen jäsenyydestä. Mutta kun Bakuninin kannattajat ilmottivat eroavansa osastoineen Marxin seikkailija-Internationalesta, ymmärsivät Marx ja Engels, että juttu vanhasta Internationalesta on päättynyt. Sitten kun bakunilaiset työläiset jäivät siitä syrjään, silloin Internationale oli menettänyt taloudellisen voimansa ja siihen jä-

lelie oli jäänyt ainoastaan kourallinen keljuilevia herrasmiehiä. Siksipä Internationale paperilla esitettiin siirrettäväksi New Yorkiin, joka itse asiassa oli samaa kuin sen kuolema, vaikka ei juuri siltä näyttänyt.

Bakuninin Jura-liitto köyhälistöläisineen jäi reippaaseen toimintaan Vallankumouksellisen Syndikalismin ollessa sen varsinaisesti henkiin virittämä. Juraliittolaiset ilmottivat täydellä syyllä edustavansa Internationalea ja meillä nykyajan Vallankumouksellisilla Syndikalisteilla on täysi vakaumus siitä, että **köyhälistön Internationalen sydän sykki työläisistä muodostuneissa Juraliiton osastoissa, eikä Marxin ja Engelsin tai muiden herrasmiesten kirjotuskammioissa.** Todistukseksi siitä, että meidän käsityksemme on oikea, sopii mainita, että vaikka Marx ja Engels olivat tappaneet liittonsa, eli oikeammin sanoen he itse olivat kuolleet teollisuusköyhälistön asialle, niin teollisuus-palkkaköyhälistö ei ollut kuollut, eivät edes siirtyneet nuo miljoonalukuiset laumat Marxin ja Englesin ja muiden herrasjuonittelijoiden kynänvedoilla New Yorkiin tai sitten Lontooseen. Teollisuus-palkkaköyhälistöläiset, mikäli he olivat ehtineet liittyä Juraliittoon tai kuuluivat silloin maanalaisesti toimiviin ammattiyhdistyksiin, pysyivät niissä ja naureskelivat Marxin touhuille kukistaa työläisten ajatuksen ja toiminnan vapautta. Tuskin kukaan köyhälistöläinen tunsi pienintäkään pahoinvointia siitä, josko Marxi oli poissa tai mukana. Olihan köyhälistöläisten kunnioittama taistelutoveri Bakuninin jälellä ja lähellä heitä kuten aina ennenkin näiden kiivaiden taistelujen vuosina. Kaikki mitä Bakunin puhui tai kirjoitti sai kannatusta köyhälistöläisiltä ja hänen persoonallinen käytöksensä oli sitä laatua, että se herätti kunnioitusta ja kaikissa suhteissa kelpasi köyhälistön luokkataistelijalle seurattavaksi esimerkiksi. Huonolla menestyksellä lätettivät viranomaiset ja tappiolle joutunut Marxin känki kaikenlaisia räyhääjiä ja roikaleita Juraliiton osastoihin pitämään yllä rähinöitä ja yrittämään provoseerata työläisiä rikoksiin. Yritettiin ostaa Juraliiton johtavia henkilöitä porvarien palvelukseen, mutta ilman menestystä. Ilman pienintäkään vilppiä voidaan sanoa ja todistaa, että niihin valheisiin, joita Juraliitosta on köyhälistön keskuudessa levitetty, **ovat suurimpia syyllisiä Marxin professionaliset seikkailijat, jonka tosiasian he ovat itsekin myöhempinä aikoina tunnustaneet.** Sitten se tosiasia, että Juraliiton sisälle tunkeutuneet poliisiurkkijat panivat toimeen yksityisluontoisia rikoksia, on kokonaan ulkopuolella niiden opetuksien mitä Bakunin opetti. Hän ei milloinkaan turvautunut alhaisiin ja köyhälistön luokkamoraalia alentaviin menettelyta-

poihin ja kaikkein vähimmän hän taisteluillaan etsi omaa persoonallista etuansa; hän eli koko sielullaan työläisten maailmassa, mutta tiesi myöskin aina kyllin ajoissa iskeä köyhälistön keskuuteen tunkeutuneita herrasmiehiä käpälille ja paljastaa heidän todelliset tarkoituksensa. Siitäpä juuri, siitä lahjomattomuudesta, se katala vaino Bakuninia kohtaan johtuukin.

Bakuninin opeista mainittakoon seuraavaa:

1) Täydellinen vapaus ja tasa-arvoisuus on saatettava voimaan todellisesti ja kaikkialla.
2) Ihmisille yhtäläiset mahdollisuudet toimeentuloon ja opetukseen, että he voisivat harjottaa yhteiselämää ilman pakollista johtoa, pakkolakeja ja pakkoa.
3) Ihminen on oleva itsensä ylin herra, mutta voidakseen todella nauttia jostakin, tulee nautinnon olla yhteistä ja vasta silloin on ihminen todellisesti vapaa, kun hänen vapautensa perustuu kaikkien hänen vertaistensa vapauteen.
4) Yhteistunto (solidarity) on ainoa valta, jota ihmisen on kumarrettava.
5) Yhteistunto (solidarity) on se voima, jonka avulla ihmisten vapauksia hallitaan ja järjestetään.
6) Valtio on pilannut ihmiset. Ihmiset saattavat jättää naapurinsa nälkään kuolemaan tai antaa hänen kiduttaa lapsiansa. Sen estäminen ei muka kuulukaan ihmisille vaan valtiolle. Valtion tehtäväksi on nyt jätetty se, minkä ihmiset ovat laiminlyönneet; valtio on turmellut yksilöitten vapaan alotteen ja heidän siveellisen voimansa. Sellainen laitos ei parane korjauksista. Se on täydellisesti hävitettävä. Kaikin voimin on vastustettava keskusvaltaista valtiota sellaistakin, jota Marxin oppi vaatii. Kun sosialistit pyrkivät valloittamaan valtiovaltaa, on todellisuudessa valtio vallottanut sosialismin. (Miten totta juuri nykyisin Saksan ja muitten Europan maitten sosialidemokraatteihin nähden.) Anarkistien tulee taistella kaikkea parlamentillista ja valtiollista toimintaa ja kaikkia hallitsevia ylivaltoja, myöskin uskontoa vastaan, koska sekin on ylivaltaa ja auktoriteetti-oppia.
7) Vasta sitten, kun kaikki olevan valtion kuristuslaitokset on hävitetty, voi ihminen kohota todellisen soli-

daariteetin kautta sille yhteisyyden asteelle missä mikään säännöstelty kuolettava järjestelmä ei häntä alas paina.

8) Kaikki omaisuus on tuleva yhteiseksi tosiasiallisesti, eikä minkään oikeuden voiman pyhityksen kautta.

9) Kristus oli puhtauden ja jalouden esikuva. Kristillisyys alkupuhtaudessaan on kaunis ja arvokas. Mutta kirkko on petollisin kaikista petollisista laitoksista ja on se valtion porttona hävitettävä.

Merkillisin Bakuninin ajatuksista oli juuri tuo solidaariteetti eli yhteystunto-oppi. Hän luotti siihen rajattomasti ja käsitti, että köyhälistö ilman yhteistuntoa ei kykene asemaansa parantamaan. Toiselta puolelta, kun yhteistunto työläisissä saadaan kehitettyä mahdollisimman syväksi, silloin on heidän tämän yhteistunnon elähyttämänä tehtävä hyökkäys valtiota vastaan sekä vihdoin omalla suoralla toiminnalla kukistettava tuo pakkolaitos. Mutta Bakunin erosi täydellisesti Marxista siinä, että hän ei nähnyt pienintäkään mahdollisuutta kehittää voimakasta, pysyvää ja puhdasta solidaariteetti-yhteistunnetta dogmaattisella järjestelmällä, kuten Marx ja hänenlaisensa sosialidemokraatit uskovat. Bakunin tiesi kyllä sen, että järjestelmällinen menettely on hyvä monissa tapauksissa, mutta hän tiesi myöskin, että kun joukot eivät ole syvällisemmin kehittyneet, niin on heille aina vaara tarjolla joutua dogmatillisessa hengessä toimivien johtajiensa mielivaltaisten säädöksien ja lakien alaiseksi. Siispä hän ei millään ehdolla suositellutkaan sellaista dogmatiikkaa, joka olisi jonakin päivänä tullut joukkojen virkeän ja omintakeisen toiminnan kompastuskiveksi. Hän vaati täydellistä vapautta ja tasa-arvoisuutta omassa joukossa ensin, sillä hän oli vrma siitä, että mikäli ihmiselle oleellinen ja koskaan kuolematon vapauden kaipuu saa kehittyä luonnollisella tavalla, niin se synnyttää voimakkaan tasa-arvoisuustunnelman. Nämä kaksi yhdessä sitten synnyttävät solidaariteetti-tunnelman, niin voimakkaan, syvällisen, vapaan ja tunnehikkaan, että sellaista ei koskaan kykene luomaan mikään dogmatiikallinen ja sääntöopillinen järjestelmä. Hän tiesi, että kaikkialla siellä missä dogmatiikallisuus ja sääntöperäisyys oli astunut luontaisen vapauden ja tasa-arvokäsitteiden tilalle, siellä ei myöskään joukoissa, olipa ne joukot mitä lajia tahansa, ollut elävää toimintahalua. Kaikki on vaan kylmää, kuivakiskoista pakkovelvollisuuksien vastenmielistä täyttämistä, jossa aina vinkuu joukkojen

selkäpiillä johtajien uhkauksien, pelotuksien ja vetoomuksien ruoskan iskut.

Köyhälistö tahtoi Bakunin kasvattamaan vapaan joukon, joka käsittäisi asiat syvästi ja monipuolisesti, joka tuntisi yhteenliittymisen rakkaaksi velvollisuudekseen itseänsä ja toisia samalla yhteiskunnallisella tuotantotasolla olevia köyhälistöläisiä kohtaan. Joukon, joka aina ymmärtäisi, että he eivät ole liittyneet yhteen ollakseen jonkun johtajasielun tahdottomia pelinappuloita. Tällaista **monilukuista yksilöä** pyrki Bakunin kasvattamaan, eikä kuten sosialidemokraatit ovat vääristellen selittäneet hänen oppinsa tarkoittavan rajatonta yksilön yksilöllistä vapautta, tehdä mitä vaan haluaa välittämättä kenestäkään. Me voimme sen käsittää jo siitäkin, että Bakunin **ei luottanut yksilöön,** koska hän pyrki perustamaan taistelujärjestöjä ja se, että Juraliiton osastoissa, huolimatta marxilaisten provokatsionista, varsinaisen jäsenistön keskuudessa vallitsi mitä vapain ja veljellisin mieliala, osottaa, että Bakunin ei tehnyt turhaa työtä. Juraliittolaisten keskuudessa tasa-arvoisuustunnelma oli niin syvällisesti kehittynyt, että sen tunnelman ja jäsenistön ainaisen valppauden avulla täysin tajuavat bakunilaiset, useammin kuin kerran, paljastivat joukkoonsa tunkeutuneita poliisiurkkijoita ja Marxin joukkueen lähettämiä hajottajia. Geneven osastoon m. m. tunkeutui Pariisin poliisiprefektin palkkaama urkkija. Hän oli heille ominaisella tavalla innokas esittämään ja puheittensa mukaan valmis toteuttamaan mitä päättömyyttä tahansa. Erään kerran, kun bakunilaisia oli kävelyretkellä isompi joukkue yhdessä, myöskin mainittu tiedustelija mukana, alkoi urkkija keskustelemaan naisasiasta, puheessaan tehden naisasiaa halventavia viittauksia. Mutta siinä olikin hänen uransa loppu geneveläisten keskuudessa. Yksi Juraliiton naistoveri huomautti urkkijalle: **''Olisipa Michael vaan täällä, niin te ette puhuisi noin poliisiurkkijalle ominaisessa äänilajissa.''** Enempää ei tarvittu, se riitti jokaisen toverin kiinnittämään huomionsa urkkijaan ja seuraavana päivänä hän hävisi geneveläisten keskuudesta. Solidaariteetti-opin opettaminen Juraliiton osastoissa pidettiin yhtenä tärkeimmistä opinkappaleista, mutta sitä ei saanut pakollisesti yhdellekään jäseneksi pyrkijälle tai jo jäsenenä olevalle tyrkyttää. Jäsenistön tuli yhteisten pyrkimysten ja ennen kaikkea samanlaisen taloudellisen asemansa tuntevana itse työmaalla oppia ymmärtämään köyhälistön luokkasolidaariteetti-tunnelman. Ja olkoon Bakunin'in kunniaksi mainittuna, että se vähä todellista solidaarisuus-tunnelmaa mikä sosialidemokraattien leirissä nykyisinkin on olemassa, on löydettävissä vallankumouksellisista

työläisaineksista, joita tuotannollinen taso läheisimmin toisiinsa yhdistää.

Varsinaiset sosialidemokraattiset professionalit voivat sitävastoin lyöttäytyä **ehta porvareiden kanssa yhteen** ja iloita porvareiden työläisiä vastaan julistamista luokkatuomioista, kuten tapahtui m. m. Hillströmin ja Utahin valtion välisessä jutussa. Juraliitosta perintönä Ranskan Vallankumoukselliselle Syndikalismille monien muitten periaatteellisten ja menettelytapaoppien matkassa on kulkenut solidaariteetti-oppi, -vapaus, -tasa-arvo ja ei-johtajavaltakäsitteineen. Nyt parhaillaan valtaa solidaariteetti-oppi Vallankumouksellisen Syndikalismin ja Industrial Workers of the Worldin lippujen alla yhä useampia kannattajia leiriinsä itse työmaalta varsinaisten köyhälistöläisten keskuudesta ja vihdoin tulee aika, jolloin köyhälistöläisten työmaalla yhteenliittynyt voima on niin suuri ja tuotannollisesti niin vääjäämätön, että se hävittää kapitalistisen yksityisomistuksen tuotannon ja jaon välineisiin sekä tuhoaa luokkavaltion tietenkin sillä ehdolla kuten Bakunin viimeisessä kirjeessään viimeisenä lauseenaan sanoi uskolliselle taistelutoverilleen: "**Ilman korkeampia, tietenkin inhimillisiä ihanteita, ei mikään vallankumous voi viedä voittoon.**" Ihanne, jonka Vallankumouksellinen Syndikalismi täydellisesti omaksuu, on kyllin korkea ja samalla kertaa **inhimillisen mahdollisuuden rajoissa, se on köyhälistön luokkavapautuminen ja kapitalistisen riistojärjestelmän poistaminen köyhälistön itsensä kautta.**

X Luku.

TOINEN SUURI TULI- JA VERIKOETUS.

Louis Napoleon tehtyään valtiokaappauksen järjesti asioita siten, että hänen valtansa tulisi olemaan pysyvämpää laatua. Hänen hallituksensa aika oli kapitalistisen vaurastumisen aikaa kaikissa suhteissa. Yritteliäisyys oli virkeä, työtä oli paljon saatavana ja keisari piti huolta siitä, että sikäli kun työttömyyttä yritti tulla, niin valtion puolesta oltiin aina jonkunlaisessa työn järjestelytouhussa. Samana vuotena, kun Bakunin perusti Kansainvälisen veljeysseuran Florensissa, antoi Napoleon III poistaa kokoontumiskiellon. Sinänsä ei kokoontumiskiellon poistaminen ollut Ranskan syndikaatien synnyttäjä. Syndikaatit olivat kielloista, vainoista ja urkinnasta huolimatta juontautuneet läpi suuren vallankumouksen, ensimäisen keisarivallan palauskauden, Heinäkuun Vallankumouksen, toisen tasavallan ja vihdoin he omalla tavallansa tunkeutuivat sisälle toiseen keisarikauteen. Napoleon III kyllä hyvin tiesi, mitä ne voimat ovat, jotka syndikaateissa toimivat. Hän tiesi myöskin sen, etä syndikaatit ovat seuroja, joita ei voi millään mahtikeinoilla, ei liioin viekkaudella hävittää. Niiden olemassaolo, joskin salainen, todisti, että niillä on juurensa taloudellisessa elämässä. Europan kaikilla kulmilla yhä paisuva työlakkoliike puolestaan osotti sitä, että köyhälistö oli valveutumassa ja osalta jo hereillä. Monet mullistukset Ranskan valtiollisessa elämässä ja erittäinkin Helmikuun Vallankumouksen jälkinäytös kesäkuun kapina, olivat varmoja tosiasioita Napoleonille osottamaan, että köyhälistö mieluummin yrittää kaikkensa menettämisenkin uhalla, suurissa joukoissa ajaen etukysymyksiänsä läpi ennenkuin alistuisi jatkuvaan yksilörimpuilemiseen. Monet seikat myöskin olivat omiansa Napoleonille osottamaan, että kuta ahtaammissa oloissa jokin seura toimii sitä hiotummaksi sen periaatteellinen ja käytännöllinen ohjelma ja menettelytavat muodostuvat. Hänelle tunnetut salassa toimivat syndikaattien miehet olivat järjestään raudan kylmiä, teräviä ja pelkäämättömiä. Heidän periaatteensa olivat yksinkertaisen selviä ja käytännöllisiä sekä jokapäiväisiä oloja vastaavia. Noista miehistä, niin laski Napoleon, voisi ehken varovasti menetellen saada keisarikunnalle hy-

vän tuen, mutta heidät tulisi valloittaa toisilla keinoilla kuin virkapaikkoja kärkkyilevät professionalit. Heitä ei saanut **millään pelotettua** (Auguste Blanqui), **ei rahasummalla eikä virkapaikan lupauksella ostaa.** Oli mahdollisesti sentään yksi heikko kohta heissä ja se oli, niin laski ''suuren sedän veljenjpoika'', tuo ammattiyhdistyskysymys. Ammattilaiset olivat aina taistelleet, hän tiesi sen, kokoontumisvapauden puolesta, teollisuusparoonit taas sitä vastaan. Jos nyt antaisi työläisille oikeuden vapaasti ja avoimesti toimia, niin he ehken kiitollisuuden tunteen kannustamana, sitten sen toimintavapauden saatuaan tukisivat keisaria. Näin ajatellen ''suuren sedän veljenpoika'' antoi 25 päivä toukokuuta 1864, Ranskan työläisille oikeuden vapaasti toimia ja liittyä yhteen ammattialojansa vastaaviin syndikaatteihin.

Mutta kaikkien mahdollisten ja odottamattomienkin sattumien varalta päätti Napoelon vahvistaa asemaansa sekä köyhälistöläisten että suurporvarien hyökkäyksiä vastaan, julistamalla laajennetun äänioikeuden. Papiston äänioikeusasiaa koskevilla selityksillä Napoleon sitte ratsasti maalaisväestön ajatuspiiriin suurena uudistajana, todellisena kansan isänä. Hänen äänioikeuden laajennus, työläisten kokoontumisvapaus ja Bakuninin Florensissa perustama ''Kansainvälinen veljeysseura'' olivat niitä vietereitä, jotka saattoivat professionaliset sosialidemokraatit uudelleen jalkeille.

St. Martin Hallissa Lontoossa syyskuulla 1864 perustettiin professori Beeslyn puhetta johtaessa sitten se seura, jonka sielu ja sydän olivat Marx ja Engels, jolle myös nöyriä palvelijoita olivat toiset professionalit, erittäinkin saksalaista tai juutalaista alkujuurta olevat. Ohjelman laativat Marx ja Engels, mutta **sitä ei koskaan esitetty köyhälistön hyväksyttäväksi eikä se ollut edes köyhälistön alotteestakaan.** Sen hyväksyi Marx'in professionalinen valiokunta. Kokouksessa olevat broudhonilaiset taistelivat kiivaasti Marx'in johtamaa juutalaista joukkuetta ja heidän valtiopolitillisia suunnitelmiaan vastaan. Ainoastaan vippakeinoilla ajoi Marx läpi suunnitelmansa nähdessään miten voimakkaasti broudhonilaiset, joilla oli tuoreessa muistissa Loui Blancen huijaus, vastustivat. Sangen monet kokouksessa olevat Englannin työläisten edustajat heitä, broudhonilaisia, myöskin kannattivat. Marx esitti, että ohjelman yksityiskohdat jätettäisiin valiokunnan laadittavaksi ja, että kokous vain hyväksyisi ''Kansainvälisen Työmiesliiton'' (Internationalen) perustamisen. Marx'in esitys, joskin broudhonilaisten epäillessä, hyväksyttiin ja kaikki muu ohjelma jäi yksinomaan marxilaisen valiokunnan laadittavaksi. Kuten tästä käy selville, niin vanhan In-

ternationalen yritys alettiin vippakeinoja käyttämällä ja **köyhälistön määräämisvaltaa rajoittamalla**, ei siis ihme, jos homma niin surullisen mustasti Haagin kokouksessa päätyikin. Tämän kaiken ymmärsi Bakunin ja Marxia läheisesti tuntevana, kiiruhti pelastamaan vallankumouksen asiaa siitä sopasta, jota professionaliset sosialidemakraatit nyt lähtivät Marx'in ja Engelsin, Liebknechtin, Bebelin ja Lassallen johdolla kokoon keittämään.

On väitetty, että Marx katseli karsain silmin saksalaisen sosialidemokratian alkuhommia ja, että hän vasta Pariisin kommunin jälkeen alkoi todellisesti "**uskoa**" valtiolliseen toimintaan. Tälle ajatukselle tueksi oli esitetty Marx'in "inaugurali adressia" Gothan puolueohjelmaa hyväksyttäessä; todellisuus oli sentään toista. Marx ja Engels kaukonäköisinä ja kieroina politiikkoina näkivät, että he eivät voi ratsastaa valtiovaltaan käsiksi ilman joukkoja ja joukot eivät, kuten edellä osotettu, heistä sanottavasti mitään tienneet ellei nyt tahdo joukoksi laskea sitä pientä herraskaista ryhmää heidän ympärillään, taikka sitten Bismarckia ja Napoleonia eli juutalaisia teollisuusruhtinaita tahi pankkiporhoja. Niinpä nyt, kun Napoleon poistaa kokoontumiskiellon ja laajentaa äänioikeutta, katsovat Marx ja Engels ajan sopivaksi nousta ratsastamaan köyhälistöllä. Mutta taaskin, ennenkuin köyhälistöllä voitiin ratsastaa, täytyi ainakin **periaatteessa** — joskaan ei käytännössä — tunnustaa ja koettaa jonkunlaisella hermostuneen kiihkon näyttelemisellä osottaa olevansa köyhälistön ystävä ja sen asianajaja. Niinpä Marx'in sosialidemokraattian ohjelmistoon alkaa luistaa kaikenlaista tavaraa, osalta sellaisiakin asioita, jotka köyhälistölle sen jokapäiväisessä leipätaistelussa olivat käyneet rakkaaksi ja joiden puolesta oli jo suunnattomasti ponnisteltu, vaivaa nähty ja sen vertakin vuodatettu. Aletaan pitää suurta melua köyhälistön taloudellisen toiminnan välttämättömyydestä, ammattiunioiden tarpeellisuudesta ja työlakkojen tehoisuudesta; asioista, joista jo ennen osotin työläisten olleen selvillä. Jo Lyonin silkinkutojain lakon ja Englannin karttakapinoiden edellä olivat nämä kysymykset vallanneet köyhälistön mielissä pysyväisen sijan. Kaikkien näiden hyvien ja köyhälistön puolelta hyväksymistä osakseen saaneiden asioiden yläpuolelle kohosi asioiden huippuna nyt professionalien **oma asia.** Tämä oma asia kuvataan m. m. Sosialidemokratian vuosisadassa näin: "**Mutta samalla he** (professionalit) **myöskin näkivät välttämättömäksi hankkia nykyisenkin valtion olevilla valtiollisilla taistelukeinoilla mitä hankittavissa on saattamalla porvarillista valtiota ryhtymään toimiin työväenluokan hyväksi —.**"

Välttämättömäksi —hm! Tulen erikoisesti vielä kiinnittämään huomiota tähän, mitä tällä **välttämättömyydellä** oikeastaan takaa ajetaan professionalien leirissä. Erityisempää huomiota kiinnitettiin n. s. normaaliseen työpäivään, jonka puolesta jo suuren vallankumouksen laineikoissa puhuttiin. Samoin johdutaan puhumaan työväestön suojelemisesta, asiasta, joka oli kulkenut m. m. Englannin köyhälistön taistelulipussa jo Karttakapinoiden takaisilta ajoilta. Huippuna puheille ja kirjoituksille tulee vihdoin lakkoja sellaisia kuin Roubaix'in kankurien lakko. Nyt näyttelevät sosialidemokraatit palvelushaluansa ja keräävät tietysti Internationalen nimessä pieniä lakkoavustuksia lakoissa oleville työläisille, mutta samalla sitä tehdessään kiinnittävät köyhälistöläisten huomiota siihen professionalien **omaan asiaan.** Suurella kiihkolla ja mieltä liikuttavalla hartaudella pyrkivät professionalit nyt osottamaan, miten tärkeätä sentään olisi **saattaa** porvarillista valtiota toimimaan työväenluokan hyväksi siten, että työläiset lähettävät valtion eduskuntaan sosialidemokraattisia professionaleja, muka ajamaan siellä työläisten asioita. Kiitos sille seikalle, **että köyhälistön liikarasittuneisuus saattaa työläiset usein, liian usein, helposti unhottamaan** sen mitä eilen katkerasti kirosivat ja sama asia, mikä ennen tuotti heille kärsimyksiä, otetaan usein uudelleen vastaan, kun se vaan esitetään järjestelmällisesti uusissa puitteissa. Niinpä nämäkin Marx'in joukkueen 1865 luvulla pinnalle kohottamat ja muotiin tulevat valtiolliset hommat olleet mitään muuta kuin sitä samaa, **vanhaa viinaa uusissa leileissä**, mitä Blanc jo aikanaan touhusi. Varmaa on myöskin, että ellei Kesäkuun kapinan barrikaaditaistelut ja Guynan vankisiirtolat olisi nielleet Ranskan köyhälistön parhaimpia poikia, ei valtiollisen toiminnan hounailijoilla olisi ollut niin suuria mahdollisuuksia fraasailullaan hurmata köyhälistöä Pariisin kommunin edellä. Mutta Kesäkuun kapinan köyhälistön urhot olivat siellä missä sanaton on suu ja professionalien into kasvoi kasvamistaan. Sensatsioni-juttuja kohosi siellä ja täällä. Niistä taas, professionalisille sosialidemokraateille ominaisella kyvykkäisyydellä, tehtiin kärpäsistä härkäsiä ja hirveästi isonneltujakin asioita. Napoleonin urkkijat tietysti tässä hysteerisessä kiihkoilun meressä käyttivät tilaisuutta hyväkseen ja tekivät ilmiantoja. Oikeushuoneissa pitivät syytetyt **juhlallisia saarnoja** pollisituomareille ja niitä sitten painettiin "punaisen markiisin" lehteen.

Bakuninista ja hänen kannattajista koetettiin maalata mahdollisimman usein pirunkuvaa seinälle ja tehdä heidän vakava köyhälistön kasvatustyö kaikenlaisen epäilyksen alaiseksi. Kaiken tuon

hysteerisen usvan seasta kohosi hiljaa, mutta varmasti, se sosialidemokraattien **oma asia** yläpuolelle kaikkien **muiden** asioiden.

Näin menivät sosialidemokraatit hiljaa asteettaisesti eteenpäin, välipaloikseen ja omaksi ilokseen haukkuen Bakuninia, anarkisteja, Spanian Isabellaa ja Napoleonia, kunnes he kaikin heräsivät heinäkuun 19 päivä 1870. Silloin kohtalo usutti tai oikeammin sanoen Napoleonin taloudellinen politiikka toisella puolella ja Bismarkin Saksan samallainen politiikka toisella puolella, Ranskan ja Saksan köyhälistön hampaat vihasta irvissä toistensa tukkaan. Sosialidemokraattiset professionalit heille ominaisen tapansa mukaan, jotka muutama päivä tätä ennen olivat mielestänsä kaikki kaikessa, "**voivat pelastaa sentään kunniansa?**" — Muuten sivumennen sanottakoon että Suurvaltasodan alkaessa 1914 Europan sosialidemokraatit sanovat myöskin pelastaneensa kunniansa —, mikä hiton kapine se sitten onkaan tuo sosialidemokraattisten professionalien monesti pelastama kunnia! Yksi asia on kuitenkin varma ja se on se, että näiden kunnian pelastajien johtamat köyhälistön joukot Europan eri maista teurastavat nyt parhaillaan toisiansa. Marx ehti myöskin mukaan ja mikä ihmeellisintä niinkin tietoiselta ja itsestänsä rajattomia luulevalta mieheltä vasta **neljä päivää sen jälkeen**, kun Ranska oli julistanut sodan Saksalle. Sittenkin sisältää Marxin silloinen julistus siemenen tulevaisiin periaatteellisiin rikoksiin. Rikoksiin, joita sosialidemokraatian nimessä aina siitä lähtien Marxia selittämällä on häpeämättömästi harjoitettu ja joka kylvö 1914 elokuulla tuotti niin kamalat seuraukset. Marx julistaa näet tuossa **myöhästyneessä julistuksessa**, että saksalaiset ovat **puolustussodassa** ja niin ollen he ovat oikeutettuja sotimaan niin kauan kuin ei voida osottaa Saksan olevan **hyökkäyssodassa**. Samaa juttua vouhotteli Bebel aikanaan Saksan valtiopäivillä ja samoilla periaatteilla on sosialidemokraattien enemmistö ratsastanut koko Maailman Suurvaltasodan ajan. Muutama päivä Sedanin onnettomuuden jälkeen julistaa Marx Internationalen nimessä, että saksalaiset **ei saisi mennä liian pitkälle valloitushommissa**. Julistuksen sävy on sitä lajia, että **valloittaakin** saa nyt, kun kerta on päästy Ranskan alueille Marne joelle asti, mutta silti tulisi olla kohtuullinen —! Tämä omituisen **kiero julistus** ei silloin sanottavasti vaikuttanut, mutta se on vaikuttanut jälestäpäin turmiollisesti sosialidemokraatian sisäiseen olemukseen ja jättänyt mahdollisuuden Marx'in nimessä tulkita mielivaltaisesti niinkin tärkeätä suhdekysymystä kuin on sosialidemokraatian suhdetta sotaan ja militarismiin.

Sedanin onnettomuuden jälkeen huudetaan — isänmaan nimes-

sä, eläköön tasavalta! Eläköön Ranska! ''Kansallinen puolustushallitus'' alkaa toimintansa tarkoituksella jatkaa Napoleonin ''sankarillista hulluutta'', vastustaa preussilaisia. ''**Meidän täytyy puolustautua kunnian tähden vaikkei toivoa olisikaan**, näin selitetään. Työmiesten sanovat sosialidemokraatiset kirjailijat olleen niitä, mitkä olivat valmiit taistelemaan Sedanissa usviin peittyneen kunnian uudelleen kirkastamiseksi. Talonpojat ja suurporvarit kuuluvat olleen Thiers'in hallituksen kanssa samaa mieltä, että on sankarillista tyhmyyttä jatkaa taistelua ylivoimaista vihollista vastaan. Omituiselta tuntuu ajatella eräitä silmään pistäviä ristiriitoja, kun katselee esimerkiksi ''Sosiaalidem. vuosisataa'', niin siellä juuri nimenomaan vakuutetaan, että ne olivat työläiset, jotka viimeiseen veripisaraan asti olivat valmiit jatkamaan ''sankarillista hulluutta'' ja kuitenkin sama kirja itse toteaa, että Pariisissa toimitetun valtiollisen äänestyksen yhteydessä annettiin Thiersin hallituksen puolesta 300,000 ääntä ja kumousliikkeen, se on sankarillisen hulluuden puolesta, ainoastaan 60,000 ääntä. Huolimatta tästä on heillä hermoja siltikin väittää, että ne olivat työläiset, jotka johtivat Pariisin asiat siihen pisteeseen, mistä kommuni oli surullinen välttämättömyys. Mutta yhä omituisemmaksi tulee tuo kummallinen ristiriita, kun yllämainitussa teoksessa on monen muun vahingon yhteydessä tullut sellainenkin vahinko, että totuus paljastuu lukijalle aivan itsestään. Tarvitsee vain lukemisen jälkeen hieman käyttää omintakeista, ihan talonpoikaista logiikkaa ja asia on selvä. Siellä sanotaan näin: ''**Vallankumouksellisten mielestä oli kaupunki ilmeisesti petetty. Tammikuun 22 päivänä vallankumoukselliset ryntäsivät Mazas vankilaan, vapauttivat Flourensin ja muut vangitut sekä valtasivat sitten kaupungintalon, mutta** (nyt tulee tunnustus), **kun nälkiintynyt ja tylsistynyt työväestö ei yhtynyt kapinaan, niin pääsi hallitus voitolle.**''

Päättäen edellä lainatusta lauseesta eivät työläiset Pariisissa Sedanin n. k. onnettomuuden jälkeen halunneet ensinkään taistella ''kunnian takia'' ja kuitenkin he lopputilissä saivat katkerasti maksaa tämän todellakin ''**huononnetun painoksen Helmikuun vallankumouksesta ja Kesäkuun kapinasta.**''

Helmikuun 8 päivä 1871 toimitetussa Kansalliskokouksen edusmiesvaaleissa saivat, n. s. sosialistiset edustajat vain muutamia kymmeniä tuhansia ääniä, eivätkä tulleet valituiksi. Kuten tämä vaalijuttu osottaa ei Pariisin köyhälistöllä ollut juuri sanottavasti luottamusta sosialidemokraateihin ja yhtä kaikki he joutuivat suurelta osalta samaisten herrasmiesten talutettavaksi myöhemmissä kommu-

nin taisteluissa. Mutta, joskin työväki hyvällä syyllä Helmikuun vallankumouksen muistojen johdosta epäili herraskaisten touhuja, niin oli niitäkin, jotka olivat valmiit antamaan tukea aijotulle yritykselle. Tämä käy parhaiten selville seuraavasta: **Maaliskuun 3 päivä valitsivat liittolaiset ''Väliaikaisen Keskuskomitean'', parhaasta päästä pikkuporvareita ja liikkeenharjottajia. Edelleen marraskuulla 1870 langenneet vekselit, joiden maksupäivää oli silloin pidennetty epämääräiseksi ajaksi, olivat määrätyt maksettavaksi parhaillaan kuluvassa maaliskuussa. Se merkitsi parinsadantuhannen pikkuporvarin taloudellista häviötä; viiden päivän kuluessa protesteerattiin 150,000 vekseliä.''** Kun liitämme tähän yllä esitettyyn sen tosiasian, että Saksa oli määrännyt Pariisin, sen takia tekemistään ylimääräisistä vallotustöistä, erikoisesti maksamaan 200 miljoonaa markkaa ja sen, että suurporvaristo tahtoi mikäli mahdollista säilyttää sodasta johtuneet rasitukset, pikkuporvariston ja vähäomistavien työläisten niskaan, niin alkaakin Pariisin kommunin taloudellinen tausta olla lähimaille valmis. Voimme sentään lisätä tähän sen tosiasian, mikä sai lopulta mitään omistamattoman köyhälistönkin sekaantumaan pikkuporvareiden ja ammattikumouksellisten juonitteluihin. Se on: ''**Eduskunta oli myöskin kieltäytynyt laillistuttamasta vuokrain maksuajan pidennystä ja se puolestaan merkitsi työväen luokan taloudellista häviötä.**'' Näin askel askeleelta kulettiin kohti kommunia. Pikkuporvaristolle oli kysymys todellinen elämän kysymys ja he toivoivat voivansa antaa suurporvareille perinpohjaisen läksytyksen. He tosin **huolellisesti salasivat** varsinaiselta omistamattomalta köyhälistöltä todelliset tarkotuksensa, tietäen sen, että, jos he asiat ja tarkotukset oikein ilmoittavat, silloin mitään omistamaton köyhälistö ei tule mukaan ja ilman näitä laumoja pikkuporvaristo ei uskaltanut ryhtyä vastarintaan.

Pikkuporvaristo saadakseen omistamattoman köyhälistön mukaan piti sille silmien edessä **välkytellä ihannetta**, mikä todella voisi synnyttää mitään omistamattoman työläisen rinnassa vastakaikua. Tällainen ihanne tietysti ei saanut olla mitään kovin paikallista laatua, sillä sellaista laatua oleva ihanne olisi liian tuttuna ja läheisenä mahdollisesti synnyttänyt vakavaa epäilystä siitä, josko todella ollaankaan taistelussa omistamattoman luokan puolesta. Tosin täytyi olla myöskin paikallista laatua oleva, ihan kouraan tuntuva asia, joka synnyttäisi tarvittavan kiihkon ja se saatiinkin siitä eduskunnan tekemästä päätöksestä, että sodan aikana pidennetyt vuokrain maksuajat lakkautetaan, että vuokrat tulee maksaa aivan samoin kuin rauhan aikana. Tämä eduskunnan päätös sai köyhälistöläiset

jaloilleen ja heidän suuttumuksensa lisääntyi. Pikkuporvaristo taas jatkuvalla rähinällä, jota se sanomalehdissään ylläpiti "**häväistystä Ranskan kunniasta**", kiihotti köyhälistöluokkaa taisteluhaluiseksi. Kaikenlaisia mahdollisia ja mahdottomia huhuja Ranskan todellisista ja oletetuista vihollisista lensi ilmassa; syntyi yhä uusia juttuja kasvaen, laajeten ja monistuen, kuten juorujen yleinen luonne edellyttää.

Ranska ja Ranskan kunnia — siinä oli asiaa, jonka puolesta kannatti tyhmemmänkin esiintyä Sven Dufvana ja vikkelämpi järkisen ihan lieskana hohkata. Ranska, — se oli jotakin, jonka omistamattoman luokan jäsenkin katsoi itselleen kuuluvaksi. Sitä ei sentään koskaan kaikissa suhteissa ollut mikään valtaluokka kyennyt itselleen täydellisesti monopoliseeraamaan. Nyt tämä rakas Ranska oli joutunut vieraan vallan sotajoukkojen tallattavaksi ja tämän rakkaan Ranskan sisäiset viholliset, arvelujen ja sanomlehtitietojen mukaan vaanivat kaikkialla saada tilaisuuden hyökätä nyt jo puolittain polvillaan olevan rakkaan isänmaan kimppuun. — Ei, totta totisesti, tuhat kertaa ei, sitä ei saanut tapahtua! Omistamattoman luokan tulee astua väliin ja pelastaa Ranska ja sen Sedanissa häväisty kunnia. Maaseuduilta tulee tietoja, samoin muista suurkaupungeista, tosin suurelta osalta ollen tiedot valheellisia, että kansa on kovasti kiihottuneena ja valmis yhtymään pariisilaisiin. Tosiasia oli kuitenkin se, että kansa muualla Ranskassa ei ollut kiihottunut ei yhtä neljättä osaa siitä mitä Pariisin köyhälistölle uskoteltiin. He vastustivat sotaa ja vastustivat kapinoita siitä yksinkertaisesta syystä, että he eivät nähneet kummastakaan itsellensä mitään hyötyä, mutta vahinkoa kyllä kohoavien verojen muodossa. Bordeaux'issa koolla oleva Ranskan eduskunta hallitsi asemaa täydellisesti kaikkialla muualla, paitsi Pariisssa, ei mitään varsinaista riitaa eduskunnan ja Ranskan muiden seutujen välillä ollut.

Ranskan kunnian puolustaminen ja "sankarillinen hulluus" jäi näin ollen pariisilaisten erikoisasiaksi koko muun Ranskan sankarillisesti seisoessa heitä ja varsinkin sen köyhälistöläisiä vastassa. Pikkuporvaristo ei tapansa mukaan suoraan ja selvään nytkään sanonut mitä se vaatii. Se halusi edelleen kalastella sameassa vedessä syystä, että se ei ensinkään ollut varma siitä, saako se omistamattomia työläisiä mukaansa taistelemaan suurporvareita ja maalaisväkeä vastaan. Jos se saa köyhälistön mukaansa ja köyhälistö sattumalta pääsee taistelussa voitolle, niin onhan sittenkin vielä hyvä aika pukata sisälle oma ohjelma. Jos taas köyhälistöläiset häviävät taistelussa, niin silloin tulee heitä kohtaamaan voittajan

säälimätön rankaiseminen. Niin ollen on edullista, että pikkuporvareiden julkisesti hyväksymää ohjelmaa ei ole. **Siten menetellen on mahdollisuus luikkia kaikesta vastuullisuudesta tiehensä ja heittää kaikesta syyn köyhälistön niskoille.** Tästä ohjelmattomuudesta tultiin siihen pisteeseen, josta m. m. (Sosialidemokraatian vuosisata) huudahtaa näin: ''**Nyt olivat työmiehet ja pikkuporvarit yhtenä miehenä ja heihin näytti yhtyvän tasavaltalaisten porvarienkin kaupunginosat.**'' — Paljon oikeampaa olisi lausua: **Nyt olivat pikkuporvarit saaneet omistamattoman köyhälistön asiallensa ja sillä he nyt ratsastivat kohti Pere Lachaisen kirkkomaan kivimuuria!**

Pariisi tunsi väkevyytensä. — Sillä oli 200,000 harjottamatonta kansalliskaartilaista aseissa juoppohullujen ja kelvottomien johtajien alaisena. — Mutta mitäpä syytä huolehtia, olivathan broudhonilaisuudella ja blanquilaisuudella (itse Blanqui oli Versaillessa vankina) ratsastavat professionalit yhtyneet epäselviä harrastuksia ajaviin ja aina epäluotettaviin pikkuporvareihin ja kaukaa Lontoosta näkyi Marxin haamu näitä epäselviä professionailen hommia siunaavana. Mutta Locarnossa, Sveitsissä, kiroili Bakunin Pariisin pikkuporvareiden ja professionalien köyhälistön nimessä tekemiä tyhmyyksiä.

Pariisin todellista puolustamista ei kukaan oikeastaan vakavasti ajatellut, tapa, joka on niin ominainen professionalien hommille. Ei yritetty mitään Pariisista edemmäksi Thiers'in ja versaillelaisten hommien ehkäisemiseksi. Thiers sai pelata kaupungissa ja sen ympäristöllä melkein mitä halusi. Kun hän antoi noutaa Pariisin kansalliskaartin kanuunat, niin Pariisin kunnallishallinto ei ollut jutusta tietävinään, ja ellei pyykkimuijat ja lapset olisi ryhtyneet ehkäsemään kanuunoiden anastajien touhuja, niin tuskin ''kommunardit'' olisivat tapauksesta mitään tietäneet.

Tuo siunatun saamaton ja porvareiden käsiin asioita pelaava kunnallisneuvosto kulutti professionaleille ominaisella tavalla aikaa pohtimalla kaikenlaisia vihelijäisiä pikkujuttuja, isommat asiat saivat jäädä — Thiersin ja suurporvariston ja lopulta Gallifetin huoleksi. Tuon kelvottoman professionaliroikan käsissä oli **kapitalistisen järjestelmän sydän,** Ranskan pankki, ja siellä oli Kommunin aikana melkoinen summa, **2963 miljoonaa frankia rahaa, metallia, jalokiviä ja käypiä arvopapereita.** Mutta osasiko kunnallishallinto noita varoja käyttää sen paremmin kuin Loui Blane 18:aa miljoonaansa? **Ei!** Ja kuitenkin samanhenkiset professionalit aina kerskuvat finanssitaidollaan. Nöyränä ja lakki kourassa meni **kommunin** asiamies pyytämään Ranskan pankilta pientä, 32 miljoonan

lainaa. Hän hurmaantui ihan haltioihinsa, kun tuon mahtavan pankin tirehtööri mitä sulimmalla kohteliaisuudella lausui hänelle: ''**Olen odottanut tuloanne. Pankin on täytynyt jokaisen hallituksen vaihdon jälkeen auttaa uutta hallitusta ja pankki antaa mielellään luottoa j. n. e.**'' ja että ''**Ranskan pankki ei sekaannu politiikkaan!**'' —

Ranskan pankin tirehtöörin rajaton kohteliaisuus hurmasi kunnallisneuvoston kokonaan. Kukapa sitä nyt enään olisi viitsinyt ryhtyä mihinkään vakavampiin suunnitteluihin ja varokeinoihin, koska tulevaisuudessakin oltaisiin varmoja, että Ranskan pankin varoja ei käytetä mihinkään kommunia tuhoavaan tarkotukseen. Valtakunnan pankissa olevaa lähes kolmen miljaardin kassaa, sen tirehtöörin kunnallishallinnolle tekemän kepposen jälkeen, sai porvaristo käyttää miten vain, suorastaan kommunia vastaan. Pankin asiat jäivät edelleenkin tuon sulavan ystävällisen tirehtöörin ja hänen takanaan seisovan suurporvariston, Thiersin, Gallifetin ja Bordeaux'in eduskunnan huolehdittavaksi. He luonnollisesti huolehtivat asioista siten, että ''**kommunin ympäröimä**'' ja sen suojelema pankki toimikin yksinomaan kommunin vihollisten määräyksien mukaisesti ja tietysti kommunia vastaan.

Mutta joskin tämä ikimuistettava Pariisin kommunin keskuskomitea jätti tärkeät asiat huolehtimatta, niin kylläpä se osasi tehdä ehta-saksalaisen sosialidemokraatian tavalla itsestään reklaamia ja rummuttaa valtiollisella ja kunnallisella vaalitaistelulla. Sitten, kun se oli mielestänsä pelastanut pikkuporvareille mitä pelastaa voi, se on, oli pitentänyt vekselien maksuaikaa, kieltänyt panttilaitoksiin jätettyjen tavaroiden myynnin ja perimästä vuokraa köyhiltä vuokralaisilta, sekä mahdollisimman paljon sohrannut kommunin vihollisten kanssa siitä, miten **vaalit** olisi parasta toimittaa ja niin Pariisissa kuin muualla antanut hallituksen joukoille tilaisuuden miehittää Pariisin tärkeämpiä linnotuksia sekä kaikilla sen käytettävissä olevilla keinoilla ilmeisesti pelannut Versaillesin hallituksen käsiin, niin se voikin vetäytyä sivuun. Mutta he eivät vielä tuon vellomisensa jälkeenkään vetäytyneet sivuun, koettamatta vielä heidän seuraajiensakin kautta vaikuttaa asioiden kulkuun.

Tuo katala joukkue päätti kostaa seuraajilleen, niille köyhälistöläisille, jotka olivat heidän toimintaansa arvostelleet. He julkasivat Pariisille omituisen julistuksen yhtä päivää ennen kunnallisvaaleja, jossa julistuksessa he sanovat m. m. näin: ''**Yhtä tuntemattomina kuin muutama päivä sitten tulimme valtaan, yhtä tuntemattomina palaamme takaisin pimeyteen. Ota nyt** (Pariisi) **itse koh-**

talosi käteesi!'' Saman julistuksen lopussa lausutaan näin: ''**Valitkaa keskuudestanne teille tunnettuja miehiä, mutta kavahtakaa kunnianhimoisia pyrkijöitä, nousukkaita ja suunpieksäjiä. Valitkaa etupäässä sellaisia, jotka eivät kosi ääniänne.**''

Kun lähemmin tarkastaa ja yhdistää tuon julistuksen sisällön kommunin edellä käyneisiin tapauksiin, Väliaikaisen Kunnallisneuvoston omituiseen toimintaan ja siihen murhenäytelmään, joka sitten seurasi ja kansainvälisen sosialidemokraatian professionalien myöhempään, aivan jokapäiväiseen toimintaan, niin ei voi olla vetämättä tuon julistuksen johdosta seuraavaa johtopäätöstä: Tuo joukkio, jonka sattuma tai mahdollisesti suurporvarien salaiset juonet Sedanin onnettomuuden jälkeen, sen nostaman mielten kuohun yhteydessä heitti valtaan, toimi ilmeisesti enemmistönä Thiers'in ohjeiden mukaan. Yhtenä niistä ohjeista ilmeisesti oli hiljaisella, mutta samalla kansanomaiselta näyttävällä toiminnalla jarruttaa asioiden kehittymistä millään tavalla suurporvaristolle, eikä edes pikkuporvareille vaaralliseen suuntaan siksi, kunnes suurporvaristo ehtii saada asiansa järjestettyä ja on kylliksi voimakas hyökkäämään, jos sellainen näyttäisi olevan tarpeellista.

Pariisissa olevia kansalliskaarteja ei yritetty neuvoston puolelta mitenkään harjottaa väistämään uhkaavaa vaaraa, joka ilmeisesti lähestyi Pariisia ulkopuolelta. .Kaupungin rajojen sisällä olevia, sotatieteellisesti tärkeitä linnoituksia ja asemia annettiin ilman miekan iskua Thiersin joukkojen käsiin. Ranskan pankkia varjeltiin suurella huolella, että ei vain frankiakaan sieltä joutuisi mihinkään sellaiseen, mikä mahdollisesti lopputilissä voisi hyödyttää köyhälistöä ja heidän asiaansa. Vihdoin, kun oli kyllin kauan puipuloittu ja täten annettu suurporvaristolle aikaa varustautua iskemään lopullinen isku, kun oli tarkoin sovittu Versaillelaisten kanssa siitä, miten toimittaa vaalit niin vihdoin tuolla edellä lainatulla hyvästijätöllä päätettiin toimittaa kunnallisvaalit. Näin pääsi tuo pimeydestä tullut ja pimeyteen menevä neuvosto livistämään tiehensä. Nyt kuitenkin epäili joukkue, että mahdollisesti ei joukot tulisikaan äänestämään niitä henkilöitä mitä porvaristo välttämättä tahtoi vetää esille, että ne voisi siten lopputilissä raivata kokonaan pois tieltänsä, tulevaisuudessakaan itseänsä häiritsemättä. Ymmärrettiin, että todelliset joukkojen johtajat eivät viitsi niin silmäänpistävän röyhkeästi esiintyä, että joukot heitä vaalikuumeessa huomaisivat. Heistä mahdollisesti tulisi kunnallishallintoon vähemmän tärkeitä suunsoittajia ja nousukkaita, mutta porvaristo ei ehken saisikaan tilaisuutta kurittaa köyhälistöä sellaisella tavalla, että siitä olisi vielä tule-

vaisuudessakin apua. Juuri siksi, että ei näin kävisi huomauttaa tuo **pimeydestä tullut** kunnallishallinto: ''**Kavahtakaa nousukkaita ja äänestäkää niitä jotka eivät kosi ääniänne!**''

Kansa teki työtä käskettyä. Se kavahti nousukkaita mikäli se ymmärsi ja antoi äänensä niille, jotka sitä vähimmin kärkkyivät. Niin tuli uuteen, kommunin vakituiseen neuvoskuntaan monta aivan rehellistä broudhonilaista ja blanquilaista. **Tietysti ei ole ymmärrettävä niin, että broudhonilaisuus enempi kuin blanquilaisuuskaan olisi mikään tae siitä, että sen suunnan kannattaja olisi ollut ehdottomasti kaikissa suhteissa periaatteellisesti rehellinen.** Professionalisia ammattihuijareita oli näissäkin ryhmissä, siitä ei ole epäilemistäkään, sillä niin tiivistä ovea tähänastiseen köyhälstöliikkeeseen ei oltu onnistuttu saada, että professionaliset ainekset olisi voitu siitä kokonaan ulkona pitää. Ja kun kaikki nähtävästi nyt oli mennyt vissin suunnitelman mukaan, alkaa todellinen loppunäytös, joka on niin surullisen traagillinen, ettei se milloinkaan tule häviämään vallankumouksellisen köyhälistön mielistä niinkauan kuin ihmiset painettua sanaa lukevat. Alkaa Pariisin kommunin traagillinen puoli, josta on niin paljon vääriä ja velheellisia tiedonantoja levitetty.

Voi, köyhälistön surullista kohtaloa, että sille vielä tänäkin päivänä syötetään sen omaksi omaksumien lehtien ja kirjallisuuden kautta sekä kaunopuhujien säestämänä Pariisin kommunin murheellisimpia ilmiöitä vielä nykyisinkin seurattavaksi esimerkiksi kelpaavina ihanteina. Ajatella sitä rajattoman tylsämielistä rehellisyyden ihannetta, jota Pariisin ryysyköyhälistöstä kuvaillaan lukijoille seurattavaksi esimerkiksi, miten se takaa ajeli nälkäistä koiraa tai kissaa pitkin katuja ja sokkeloita. Ja sitten sitä tylsämielisyyttä osottavaa tyyneyttä, jolla he — nämä ihanne ihmisraukat, pitkinä riveinä viikkokausia nälkiintyneenä, vahtivat kadun sivukäytävän reunalta katuojaan tai jonnekin kellariin paennutta nälkäistä rottaraukkaa, samalla aikaa tuntien nenässänsä Rotschildien ja muiden suurporvareiden keittiöistä tulevan paistin käryn. Mutta kärytköön paisti miten tahansa ja tuoksukoon se miten hivelevästi hyvänsä, niin ei todellinen vallankumouksellinen sosialidemokraatti saanut himoita niin kovin lihallisia asioita kuin vatsaraukkansa täyttämistä nuoren vasikan paistilla. Jos hän täyttäisi vatsansa Rotschildien vasikan paistilla, niin mistä sitten sosialidemokraattiset professionalit tulevaisuudessa löytäisivät ihanteellisia agitatsionivaltteja, osottamaan köyhälistön tylsämielistä rehellisyyttä! Työn ja pääoman välisissä kamppailuissa on heidän yleisenä tapana kohottaa nälkäisten joukkojen kuumeisien silmien eteen — porvarillisen re-

hellisyyden ja puhtaiden tapojen idyllinä Pariisin köyhälistön surkeutta kommunin aikana. He vain laupeusopillaan tahtovat osottaa, miten porvaristo riistettyine omaisuuksineen aina on turvassa köyhälistön puolelta.

Hyi saatana, sellaista moska oppia mikä niin katalasti kuvastuu tästä merkillisestä hounailusta, jota sanotaan sosialidemokraattiaksi! Kuvaus pienestä pojasta Pariisin kommunin aikana on niin saastaisen häpeämätön, että se saa hiukset pystyyn kohoamaan, sikäli kuin juuri tuolla perkeleellisellä kuvauksella tahdotaan sosialiedmokraattisten professionalien taholta syöttää juttua seurattavaksi esimerkiksi kelpaavana tapauksena. Kuvauksessa sanotaan, että pieni poika on ase kädessä joutunut versaillelaisten vangiksi. Hänet tuomittiin ammuttavaksi; pojalla ei enään ole isää, mutta hän muistaa äitiään ja tienaamaansa taskukelloa ja hän pyytää saada muutaman minuutin armonaikaa juostakseen viemään kellon äidillensä ja lupaa heti palata takaisin. — Upseeri, jota liikuttaa pojan nuoruus ja hänen miehekäs käytöksensä, päästää pojan menemään hiljaisesti toivoen, että poika ei tulisi takaisin, sillä hänkin katsoi turhaksi ammuskella lapsia. Mutta miten käy? — **Poika palaa takaisin, hän palaa PUHTAALLA otsalla, kuolemallansa lunastamaan KUNNIASANANSA!?—**

Jos mitään koskaan on helvetillistä, on tyrkyttää köyhälistön **PUHTAALLA otsalla seurattavaksi** tuollaista moska oppia, jonka opin lukiessa itse paholainenkin, jos häntä olisi olemassa, painaisi häpeästä punastuneena päänsä alas. Tuollaisen moraalin opettaminen köyhälistölle on katalin solvaus köyhälistön liikettä kohtaan mitä koskaan sitä vastaan heittää voidaan, ja se ei ole ainoastaan solvaus köyhälistöliikettä kohtaan, mutta sellaisen raukkamaisuuden opettaminen ihmisille, on häväistys koko ihmiskuntaa kohtaan.

Pieni poika raukka, joka ei paljoakaan käsitä kommunin asioista asetetaan kauniiksi — esimerkiksi siitä, miten hän piti sanansa, jonka oli peloissaan antanut. Tällä sosialidemokraattisten professionalien kertomuksella tahdotaan osottaa sitä, **miten köyhälistön äitien ja isien tulee tyytyä rauhallisena näkemään, miten porvaristo murhaa heidän tyttäriänsä ja poikiansa.** Ja se kaikki — kunnian — porvarillisen kunnian, hädässä annetun kunniasanan vuoksi! Kertomuksesta puuttuu, niin sosialidemokraattinen kuin se lieneekin, ainoastaan se, että julkeasti sanottaisiin tuon urhean pojan varastaneen taskukellon, sillä sitä siinä kuitenkin tahdotaan antaa ymmärtää, sillä varkauksista ja näpistelyistä versaillelaiset syyttivät yleensä kaikkia kommunardeja.

Säästäväisyydestä ja rehellisyydestä antaa kommuni kauniita esimerkkejä, joista sosialidemokraattiset professionalit ovat vieläkin haltioissaan. Ne säästäväisyysesimerkit kelpaavat pikkuporvarillisuuden tunnustähdiksi ja ovat suurena esimerkkinä olleet aina Milwaukeeta myöten. Kertomuksissa mainitsevat sosialidemokraattiset professionalit, miten **Theisz onnistui ajaa jokaisesta sadasta postilaitoksen työläisestä 75 työttömien armeijaan ja jälelle jääneillä 25:llä teettää sen työn mitä ennen oli tehnyt sata miestä!** Tuo ihana orjavoudin tyyppi Theisz saattoikin osottaa pitäneensä postilaitosta pystyssä **yhdellä neljännellä osalla** sen entisestä kulutuksen määrästä. Raha-asiain ministeri Jourde on tietysti rehellisyyden perikuva itse. Hänen muijakultansa kuuluu pesseen pyykkiä, vaikka hän Jourde itse piteli kommunin rahaministerinä 46 miljoonaa frankia käsissänsä —? Näin voisi helposti jatkaa juttua yhdessä sosialidemokraattisten professionalien kanssa miten pitkälle tahansa, kertomalla kommunin herrasveijarien suunnattomasta rehellisyydestä ja orjavoutiominaisuuksista. Mutta voimme tyytyä lainaamaan ''Sosialidemokraatian Vuosisadasta'', koska se hyvin rehellisesti tulkitsee sitä todellista mielipidettä, joka sosialidemokraatian sisäisestä olemuksesta on huomattavissa. Kommunardien (tarkottaa herraskommunardien) säästäväisyydestä siinä lausutaan seuraavaa: **''Se säästäväisyys ja rehellisyys, jota kommunin hallitusmiehet noudattivat kaikessa toimessa, ei ollut pieni tikku Versaillesin porvarillisen hallituksen silmissä''.** —?

Mitään köyhälistön asemaa pysyväisesti parantavaa uudistusta ei kommunin sanota — **ehtineen** toimeenpanna, mutta sen sijaan **EHTI** kommuni kuluttaa hyvää ja kallista aikaa raahaamalla vanhan ja ruostuneen mestauskoneen jostakin romukasasta esille, jota sitten juhlasaatossa kuletettiin poltettavaksi ja kansa — tietysti riemuitsi yhdessä kommunin hallituksen kanssa siitä, että näin — suurta saatiin aikaan! Toinen samanluontoinen homma oli Vendomepatsaan kukistaminen. Näistä kahdesta asiasta puhuttiin ja kirjoitettiin niin paljon, että olisi luullut kysymyksen olevan suurimerkityksellisimmän kaikista yhteiskunnallisen vallankumouksen asioista ja hämmästyksellä seurasivat köyhälistöläisetkin muualla Euroopassa Pariisilaisten omituisia touhuja.

Tällä tavalla touhuillen kuolivat köyhälistölle tärkeät elinkysymykset päättämättömyyteen ja pitkäpiimäisyyteen, joka asiain tilanne yhäkin seuraa painajaisen tavoin kaikissa sosialidemokraattien hommissa. Työläisten taloudelliset järjestöt vaativat kommunia jo

huhtikuun alussa suunnittelemaan työpaikkojen avaamista, työnvälityksen järjestämistä. Vihdoin monien mutkaisten neuvottelujen perästä siihen kommunin neuvosto suostuikin, kehoittamalla ammattiyhdistyksiä tekemään luettelon suljetuista työpaikoista, jotka ensin ostettaisiin pikkuporvareilta ja sitten joskus, kun ehditään, järjestettäisiin niihin työtä. Päätettiin myöskin perustaa kunnallisia työnvälitystoimistoja, jonka päätöksen syndikalistit ovat toteuttaneet vasta paljon myöhemmin. Leipureiden yötyö lopetettiin, y. m. samansuuntaisia köyhälistöäkin koskevia asioita otettiin kommunin neuvoston työohjelmaan. Ohjelmaan ne tosin jäivät, sillä sen pitemmälle ei ehditty syystä, että aika kului tarkoin kaikenlaiseen reklaamintekoon ja tyhjänpäiväiseen huomion herättämiseen.

Ne kommunin neuvoston jäsenistä, jotka olivat itse työläisiä, taikka sitten työläisten keskuudesta ammattinsa perusteella kohonneita, koettivat kannustaa neuvostoa toimimaan nopeammin ja päättävästi. He näkivät selvästi, että asiat oli pantu pahasti pilalle jo ennen heidän valitsemistansa ja pelastus oli löydettävissä ainoastaan tarmokkaassa ja nopeassa toiminnassa. Näitä tällaisia vaatijoita oli olemassa sekä broudhonilaisissa että blanquilaisissa. Kiihkeämmän ja tarmokkaamman toiminnan vaatiminen johti lopuksi siihen, että päätettiin kommunin johto uskoa viisimiehiselle Yhteishyvän Valiokunnalle. Broudhonilaiset äänestivät päätöstä vastaan 23 äänellä.

Mutta vähät hyödytti enään Yhteishyvän Valiokunta, kun kerran asiat oli porvareiden järjestelmällisellä vehkeilyllä johdettu pilalle. Kului ainoastaan pari viikkoa siitä ja toimeenpaneva valta oli uskottu 5:n miehen käsiin. Sillä ajalla olivat Versaillesin hallituksen joukot tunkeutuneet kaupungin muurien juurelle, kunnes ne 21 päivä toukokuuta pääsivät sen sisään.

Nyt alkoi **pahennettu painos Kesäkuun kapinasta**. Taaskin viime hädässä, kun kaikki jo oli pilalla, astuivat kymmentuhatlukuiset köyhälistön joukos esiin pelastamaan asiaa, jonka vehkeilijät olivat jo aikoja sitten saattaneet turmioon. Köyhälistöläisten viha ja oikeutettu suuttumus oli nyt vieläkin suurempi, kuin mitä se oli Kesäkuun kapinan alussa, jolloin silloiset Pariisin pohjavoimat huomasivat heitä Blancen kautta petetyn kaikenlaisella maitovellipolitiikalla. He lähtivät liian myöhään liikkeelle asioitansa korjaamaan. Nyt, kun hallituksen joukot tunkeutuivat itse Pariisiin, näkivät köyhälistöläiset, että Versaillesin hallitus olikin tarkoittanut täyttä totta sillä uhkauksellaan, jonka se Gallifetin kautta oli kommunille antanut. Se, että hallituksen joukot tunkeutuivat, tuskin mitään vastarintaa kohtaamatta Auteuil-portista kaupunkiin, osoitti pohja-

joukoille heidän entiset epäilyksensä kehnosta johdosta kylmäksi totuudeksi. Ja se, että kommunin neuvosto hädän hetkellä hajosi sirpaleiksi, osottaen toimissaan mitä suurinta päättämättömyyttä, vieläpä suurta henkilökohtaista toimintakyvyttömyyttä, lukuunottamatta muutamia tarmokkaita yksilöitä, oli omiansa paljastamaan köyhälistölle kommunin neuvoston edellisiä kummallisia touhuja, joista jo edellä mainittiin.

Hallituksen sotajoukkojen kaupunkiin tunkeutuminen herätti silmänkääntötempuilla uinutetut laumat ja Gallifetin verinen julistus kommunille ilmestyi nyt tulisin kirjaimin köyhälistöläisten silmien eteen. Myöskin, että suurporvaristo vaati kostonhimonsa tyydytykseksi Pariisin köyhälistöltä uhria, siitä tuli köyhälistö pian selville. Mutta olisiko köyhälistön luovutettava suurporvariston vihan uhriksi nekin miehet joukostaan, jotka olivat epäitsekkäästi taistelleet köyhälistön asian puolesta. Siinä kysymys, jota köyhälistö pyrki ajattelemaan ja siihen oikeata vastausta löytämään. Tätä vastausta ei köyhälistö ehtinyt Pariisissa löytää. Monet heille tunnetut pikkuporvarit olivat omituisella tavalla kahden vaiheella ja se synnytti nyt, kun asiat alkoivat ymmärrettäviksi selviämään, yhä syvempää vihaa. Ja, se, että huomattavia, ennen touhukkaita henkilöitä livisti ulos Pariisista Versaillelaisten luo, oli riittävä osottamaan köyhälistölle sen, että kun herrojen kanssa lähtee marjaan, niin siinä menettää tuohisenkin. Mutta vaikka nämät todet ja oikeutetut epäilykset nousivat nyt vasta kommunin hautakellojen alkaessa soida, niin epäilyksen mukaista tutkimusta ei voitu toimittaa. Erehtymätön vaisto selitti köyhälistölle, että heitä taaskin oli vedetty surkeasti nenästä. He olivat antaneet puijata ja sokaista itsensä politikoitsijoiden fraaseilla, vaaleilla, komiteoilla, keskusteluilla, jaarituksilla ja tyhjäntäytteisillä sensatsioni-hommilla. Nyt oli asema se, että enään ei ollut aikaa tehdä kategorisia mietelmiä ja etsiä kuka oli varsinainen syyllinen, sillä Gallifet opetti kommunia tulella ja teräksellä ja ennenkaikkea systemaattisella sotataktiikalla.

Kommunin täytyi vastata Gallifetille. Dombrowski persoonallisella urhoollisuudelaan herätti joukkojen luottamusta, samoin Delescluse vanhus harmajine hapsineen sai köyhälistön sydämmet tulisesti sykkimään julistaessaan: ''**Nyt pois sotilasvalta, pois kultainen romu! Esiin kansa, taisteluun miehet paljain nyrkein! Vallankumouksen ratkaiseva hetki on tullut. Kansa ei tunne sotatieteellisiä temppuja, mutta kivääri kädessä ja katukivi jalan alla me voitamme kaikki monarkistisen koulun sotaherrat!**''

Niin pötyä kuin Delescusen julistus itse asiassa onkin, niin siinä

mielten kuohujen meressä se tuntui innostuttavalta. Se vain on omituista, että tuo Delesclusen julistus tuli esille vasta nyt. Miksi sitä julistusta ei annettu silloin, kun se olisi vielä voinut asiain kulkuun ratkasevasti vaikuttaa? Se tuli tunnetuksi kaksi kuukautta liian myöhään ja vasta todellisen hädän hetkellä. Ei kertaakaan sitä ennen oltu vedottu sellaisella paatoksella varsinaiseen kansaan. Sitä ennen oli kommunin neuvosto, kuten edellä on osotettu, hoitanut kaikki asiat yksinomaan pikkuporvarillisten periaatteiden mukaan ja kansaa, se on köyhälistöä, ei ollut Delescluse enempi kuin toisetkaan neuvoston herrassielut huomanneet. Työläisiltä, ellei ota huomioon pientä ammattilaisten joukkoa, ei koskaan mitään ohjetta kysytty, ei liioin heitä tulevan mahdollisen taistelun varalta järjestetty. Ei opetettu yhteistoiminnan välttämättömyyttä, ei joukkokuria, eikä joukkojen itseluottamusta ja itse itsensä kautta asioiden valvomista; ei yritetty millään tavalla vaikuttavasti osottaa mikä vaara Pariisin köyhälistöä suurporvariston taholta uhkasi. Sitävastoin valheellisesti **halvennettiin lähestyvän vihollisen voimien arvoa** ja samalla kertaa pikkuporvareille ominaisella tavalla omaa yksilöllistä minää kohotettiin. Mutta sitten, kun asiat olivat jo palamispisteessä, yritettiin, kuten Delescluse esitti, noitatemppuja; yritettiin fraaseilla loihtia järjestämättömiä, opettamattomia köyhälistöjoukkoja esille teurastettavaksi. Ja näitä loihtijatemppuja tehdessä koetetaan halventaa vihollisen voimaa, järjestymistä ja jatkuvalla ammattikoulutuksella saatuja sotilastietoja selittämällä, että kansa (nyt se on jo kansa), kun saa kiväärit käsiinsä, jota kalua se tuskin on nähnyt ja kivitetyn kadun jalkansa alle, voi voittaa kaikki monarkistisen koulun sotaherrat, joilla oli ollut tilaisuus tutkia jokaisen tempun sotatieteen alalta, mitä ihmiskunnan sivistyskansojen historia tietää mainita. —

Ainoastaan uskolla vyötettynä lähtee Pariisin köyhälistö verellään maksamaan sankarillisen hulluuden jatkamista ja herrasmiesten tekemien tuhmuuksien sovittamista. Taistelu Pariisin kommunardien ja hallituksen joukkojen välillä alkaa varsinaisesti toukokuun 21 päivä ja siihen ottavat osaa rehellisesti, epäitsekkäästi ja tarmokkaasti Pariisin teollisuusköyhälistön laumat, jotka eivät omistaneet mitään muuta omaisuutta kuin työvoimansa. Kadulta kadulle siirtyy miesten, naisten ja lasten sankarillinen kamppailu hallituksen joukkoja vastaan. Joukottain kaatuu köyhälistöläisiä, jokaista barrikaadia puolustaessaan. Itseään säästämättä uhraavat köyhälistöläiset kaikkensa tälle asialle, jonka poliittiset jaarittelijat jo karille ajoivat.

Helluntaina 28 päivä toukokuuta -- eli seitsemän päivää sen jälkeen, kun varsinainen taistelu alkoi. "**on viimeinen kommunilaisten joukko Pere Lachaisen kirkkomaalla. Tapellaan vimmatusti hautakumpujen ja hautapatsaitten seassa. Kommunardit väistyvät kirkkomaan viimeiseen kolkkaan, missä on paksu muuri jyrkänteen reunalla. Siinä kaatuvat viimeiset kansalliskaartilaiset, sinne tuodaan lähistöltä kiinnisaadut kommunilaiset miehet, naiset ja lapset ja ammutaan kivääreillä, ammutaan kanuunoilla, ammutaan kaikki mäsäksi, yhdeksi ruumiskasaksi.**" —

Pere Lachaisen kirkkomaalle, viimeisten kommunardien veripellolle, kokoontuvat vuosittain sosialidemokraattiset professionalit, nähkääs paikka on muodostunut sosialistiseksi pyhiinvaelluspaikaksi. Aina Helluntaipäivänä latelevat Pere Lachaisella professionaliset sosialidemokraatit kaunopuheisia tuomioitansa ja **ulkokullaisesti kiristelevät kapitalistiluokalle hampaitansa.** Mutta, paitsi näitä ulkokullaisia näyttelijöitä, kokoontuu Pere Lachaisen muurin lähelle myöskin vallankumouksellisia syndikalisteja, joiden omaiset juuri saivat verellänsä kastella tätä nurmea toivossa, että köyhälistön aamu heidän veriuhrinsa kautta kerran kirkkaammin koittaisi. Pariisin työläiset tietävät tämän murheellisen tragedian alusta loppuun. He eivät loista, kuten sosialidemokraattiset veljet, vetisillä fraaseilla ja tuskin kaikki viitsivät pistää Pere Lachaisen verikukkasia nappinsa reikään. Mutta he, vallankumoukselliset syndikalistit, ovat vannoutuneet tekemään kaikkensa kukistaakseen **keinolla millä hyvänsä** kapitalistisen riistojärjestelmän, jonka järjestelmän he köyhälistöläisinä elävästi jokapäivä tuntevat (työmaillansa) painavan hartioitaan.

He ovat myöskin vannoneet välttävänsä sitä **tuhmuutta, että enään uskoisivat professionalisille herrasmiehille asioidensa ajamista,** kuten Pariisin köyhälistö tietämättömyydessään ja hyväuskoisuudessaan teki ensiksi 1848 ja sitten 1871, saaden siitä katkerasti kärsiä kummallakin kerralla. Vallankumoukselliset syndikalistit eivät ole hetkeäkään epätietoisia siitä, että kommuni taisteltiin **pikkuporvarillisilla mielipiteillä ja köyhälistön voimilla.** Siihen vakaumukseen he ovat tulleet paitsi monista edelläkerrotuista tapauksista, mutta kaikkein enimmän kommunin pesänselvityksestä, jota Gallifetin ollessa toimeenpanijana suoritettiin Pariisissa ja Versaillessa, ja loppulaskut maksettiin Pirunsaaren vankisiirtoloissa. Kommunin taistelujen jälkeisinä päivinä arvioidaan surmatun noin 20,000 kommunardia, josta ei säästyneet naiset eikä lapsetkaan.

Verrattain harvoja porvareita oli surmattujen koukossa. Pikku-

porvaristolaiset kiiruhtivat mikä milläkin keinolla versaillelaisten puolelle ja olivat vaimoinensa ja tyttärinensä lähes yhtä innokkaat kuin suurporvaritkin jahtaamaan kommunardeja. Ei ollut myöskään mikään harvinaisuus, että tämä hieno ja puolihieno herrasroskajoukko yhtyi mitä katalimpaan solvaus- ja häväistystulvaan köyhälistön kommunardeja kohtaan ja oli ensimäisten joukossa valmis huutamaan: "**Ristiin naulitse, ristiin naulitse!**"

Kun kommunardivankeja kuletettiin Pariisin portin kautta Versaillesiin tutkittavaksi, niin taaskin nämä pikkuporvarillista alkuperää olevat "**siveät (ylhäiset varkaat, kokotit) ja hienot huorat pistelivät sateenvarjoillaan puhki kuumehoureisten kommunardien silmiä.** Ensimmäisessä joukossa kuletettiin 28,000 henkeä kaleerilaivoille ja Guyanan — Pirunsaaren rankaisusiirtoloihin, jossa entiseltään oli vielä Kesäkuun kapinan urheita sankareita. Aina vuoteen 1873 jatkoi porvaristo kommunardien säälimätöntä jahtaamista, tuomiten toisia kuolemaan, toisia elinkautiseen pakkotyöhön ja toisia rankaisusiirtoloihin. Kaiken kaikkiaan Pariisin kommunin suoranaisten uhrien luku lasketaan 100,000 ja niistä oli ainoastaan pienen pieni prosentti varsinaisia pikkuporvareita, mutta **valtavan suuri prosentti köyhälistöläisiä.** Porvariset kommunardit yhdessä sangen monien huomattavien professionalisten kommunardien kanssa livistivät mikä milläkin keinolla ulos Pariisista, ennenkuin Gallifetin viimeinen hyökkäys tapahtui. Monet professionaliset sosialidemokraatit, jotka olivat vaahto suussa pauhanneet **viimeiseen veripisaraan asti** taistelemisen välttämättömyydestä, ottivat ja livistivät jo ennen Mount Marteille perääntymistä saksalaisten leirin kautta ulos kaupungista. Ja nämä — saapasurhot kaikessa rauhassa katselivat Ranskan rajain takaa köyhälistön viime kamppailua Pere Lachaisen hautuumaalla. Sitten, kun aika ehti vähän rauhottua ja mielet tyyntyä ja porvaristo höllentää vainoansa, niin nämä herrasmiehet palasivat takaisin Pariisiin alkaakseen entisen vouhottelunsa, tietysti köyhälistön nimessä ja köyhälistön kustannuksella.

Onko siis ihme, jos Ranskan köyhälistö vallankumouksellisena syndikalistina kieltäytyy lyömästä **milloinkaan** veljen kättä niille taikka niiden kaltaisille **professionalisille ammattikumouksellisille,** jotka vailla köyhälistön luokkatunnetta pikkuporvarillisilla mielipiteillä ja omistavan luokan luokkatiedolla varustettuna johtivat Pariisin köyhälistön taistelemaan asiasta, joka ei ollut köyhälistön asia? Taistelemaan pikkuporvariston hyväksi ja tuosta urhoudestaan maksamaan niin kauhean hinnan!

———o———

XI Luku.

KOMMUNIN JÄLKEEN — KOHTI MINISTERIALISMIA.

Kommunin kykenemättömyys järjestää asioita köyhälistön edun mukaisesti ja se tavallista raaempi pesänselvitys, minkä suurporvaristo toimitti oli kuin jääkylmä vesi helteestä kuumentuneeseen ihoon kaadettuna. Huomatuimmat poliittiset masinistit livistivät piiloon ulkomaille, toisia joutui Pirunsaaren kauheaan vankeuteen ja toisia oli kaatunut barrikaadeilla. Mutta joskin huomattavia suunsoittajia oli poissa, niin ei se suinkaan merkinnyt sitä, että köyhälistöläiset olisivat uinahtaneet ja heittäneet kaikki taistelusuunnitelmansa ainaiseksi sikseen. Köyhälistön asema oli sen luontoinen, että siinä asemassa päivittäin oli oma agiteeraaja mukana. Pitkä oli työpäivä, pieni oli palkka, terveyttä rasittava yötyö käytännössä, huonot turvallisuusvälineet työpajoissa, poissa julkinen kokoontumisoikeus; kiristys kaikissa suhteissa lisääntynyt, vieläpä siksikin, että porvaristo tahtoi myöskin kostaa. Tilanne itse työmaalla, vaikkakin mieliala kommunitapausten takia oli lamaantunut, oli kuitenkin sitä laatua, että se piti köyhälistöä jännitettynä.

Porvaristo, kuten sanottu, oli taasenkin riistänyt köyhälistöltä sen ammattiyhdistyksiltä ja valtiollisilta seuroilta kokoontumisoikeuden, josta syystä köyhälistön toiminta Pariisissa muuttui maanalaiseksi, kuten aina ennenkin porvariston harjoittaessa kostoansa. Olisi ollut omituista, jos Pariisin kommunin jälkeen valtiollinen sosialidemokraatia olisi ollut sounkaan (Ranskan raha) arvoinen köyhälistöläisten silmissä. Kuta enemmän valtiollinen toiminta johtui ulos köyhälistön käsistä, sitä kirkkaampana ja selvempänä alkoivat **taloudellisen toiminnan, se on, unionismin** hahmopiirteet kajastaa varsinaiselle palkkaköyhälistölle. Työmaa-areenalla yhtymisen ajatus sai kannattajia; politillisia keinottelijoita köyhälistö kirosi.

Olen jo ennemmin maininnut miten Bakunin seurasi Locarnosta kommunin murhenäytelmää ja kirosi politillisten keinottelijoiden tekemiä tyhmyyksiä ja suoranaisia kolttosia. Että nuo politiikalla keinottelijat eivät saisi turmiollista toimintaansa köyhälistön keskuudessa vastustamatta jatkaa, niin perusti Bakunin Juraliiton

vuonna 1871 taistelemaan köyhälistön luottotoimiin ja johtoasemiin tunkeutuvia herrasmiehiä vastaan. Bakuninin sanoilla ja kirjoituksilla oli sinä aikana latinalaisissa maissa suurempi kantoisuus omilla aivoillaan itsenäisesti ajattelevien köyhälistöläisten keskuudessa kuin yhdenkään toisen miehen sanoilla. Siksipä onkin helposti käsitettävissä, että hänen sanansa ja ajatuksensa taloudellisen järjestäytymisen välttämättömyydestä yhdessä järjestymättömyyden seurauksista saadun turmiollisen kokemuksen kanssa löysivät vilpittömiä hyväksyjiä köyhälistöläisten keskuudesta.

Mutta Ranskan työläiset eivät olisi olleet niitä paljo kokeneita työläisiä, jos he olisivat unhottaneet minkä asian puolesta he itse ja heidän isänsä olivat taistelleet. Niinpä he, kun ryhtyvät toseteolla järjestämään taloudellisella alalla työmaajärjestöjä, eivät tyydykään englantilaisten unionistien kuivakiskoiseen sairaus-, loukkaus-, hautaus- y. m., lähes kokonaan yksilöllisluontoiseen itsepuolustukselliseen toimintaan. Ranskan syndikalisteille selvisi heti kommunin jälkeen se, että työmaajärjestö on perustettava myöskin noita englantilaisten unionistien tarkoitusperiä ajamaan, mutta ennen kaikkea on järjestyttävä, jotta voidaan aina sopivan hetken tullen hyökätä järjestyneenä taloudellisena voimana kapitalismin lujimpia pohjavarustuksia vastaan.

Seurauksena työnantajain jatkuvasta työläistensä kiristämisestä itse työmaalla oli työläisten mielialan kiihottuminen. Kiihkeitä hyökkäyksiä työnantajia vastaan tapahtuu ei nyt enään yksinomaan Lyonissa ja Pariisissa vaan muuallakin Ranskassa. Juraliiton ja maanalaisten ammattiyhdistyksien agitatsioni käy yhä voimakkaammaksi. Pariisissa uskalletaan kaikesta porvareiden pelotteluista huolimatta pitää koko maata käsittävä ammattiyhdistyksien kokous (syndikaattien kokous) v. 1871. Tässä kokouksessa oli 360 edustajaa kaikkialta Ranskasta. Kokouksen keskustelut pysyivät tiukasti työläisten taloudellisien kysymyksien ratkaisemisessa. Tässä kokouksessa huomattiin kaikesta varovaisuudesta huolimatta, jota valtiollisen puristuksen takia piti tarkasti noudattaa, miten vanha arpi Marxin kängiläisten ja Bakunilaisten välillä kihelmöi. Marxilaiset herrasmiehet eivät jaksaneet unhoittaa Haagin kokouksessa kärsimäänsä tappiota. Toiselta puolen Pariisin kommunin surkea johto oli kyllin tuoreessa muistissa broudhonilais-bakunilaisilla työläisedustajilla ja siitä onnettomuudesta he ensi kädessä ja hyvällä syyllä syyttivät ammattipolitikoitsijoita —, se on, sellaisia sosialidemokraatteja. jotka aina touhuavat vaalitaisteluhommissa. Riita, kuten sanottu, valtiollisen puristuksen takia ei voinut puhjeta esiin

julkisena rähinänä, vaan sitä ahkerammin käytiin nurkissa sissisotaa toinen toistaan vastaan. Yksi asia oli kuitenkin kaikille kokouksessa olijoille päivän selvä, ja se oli, että työmaajärjestöjen, joskin ammatillisuuden puitteissa toimivien, aika oli saapunut. Nekin kokouksen edustajista, jotka olivat työmaalla järjestymistä ennen vastustaneet, kääntyivät nyt sen puolustajiksi.

Professionaliset ainekset laskivat toivonsa kahden asian varalle. He luottivat Ranskan silloin jo laajanpuoleiseen valtiolliseen äänioikeuteen ja olivat vakuutettuja siitä, että kauan ei tule kulumaan ennenkuin joltakin alueelta voidaan lähettää eduskuntaan jokin professionalinen sosialidemokraatti ja siltä varalta täytyi ehta saksalaisen mallin mukaan muokata maaperää. Sanomalehdissä, lentolehtisissä ja yksityiskeskusteluissa oli koetettava lähestyä äänivaltaisia "**kaikkia ihmisiä**" ja saatava sosialismin nimellä kulkeva vaaliohjelma niin puoleensa vetäväksi kuin mahdollista. Ohjelman tuli olla niin peitetyn kuin suinkin, sillä onhan ymmärrettävää, että ei kukaan omistavan luokan jäsen, varsinkaan pikkuomistaja, voinut hyväksyä mitään tasajakoa tai yksityisen omistusoikeuden poistamista tahi mitään muutakaan sen luonteisia suunnitelmia. He voivat sitävastoin hyväksyä sellaisia kauniita ja ihanteellisia suunnitelmia, jotka voidaan sisällyttää sosialidemokraattiseen vaalilauseeseen, "**niin asteettaisesti ja vähitellen**". He eivät myöskään hyväksyneet suurporvareita, mutta he eivät enään tahtoneet, että suurporvareidenkaan kimppuun itse käytännössä, teoriassa kyllä, hyökättäisiin niin vimmatusti kuin Pariisin kommunin aikana. Nyt oli alettava yksinomaan kansan edustajan tuolilta tekemään "**vallankumouksellista hyökkäystä**", mikä "**hyökkäyskin tulee olla säädyllistä ja kaunista sekä puheisiin että kirjoituksiin nähden**" ja ennen kaikkea menettelytavat tulee olla niin puhtaat, että valkoisilla hansikkailla voi käsitellä, niitä ensinkään tahraamatta.

Jos kaikki nämä kauniit asteettaisuuden ehdot jotka ken tahansa äänienkärkkyjä kykeni osottamaan, lupasi pikkuporvaristolle ja talonpojille voivansa ne nuhteettomasti täyttää, hänellä oli tilaisuus saada nuo rakkaat äänet, joilla sitten pääsisi edustajan palkoille. Marx, Engels, Liebknecht ja Bebel, jotka olivat nyt täydellisesti tämän asteettaisuus-suunnitelman takana, koettivat, mikäli heillä köyhälistöön vaikutusta oli, vetäytyä pois, erittäinkin Marx, entiseltä verisen verisen vallankumouksen kannalta ja tulla hänkin lopuksi ikäänsä "**asteettaisuus-opin kannalle**". Kun näin oli lähestytty pikkuporvarillisia pyrkimyksiä ja saatu jonkunlainen tae heidän, pikkuporvareiden avusta, niin oli välttämättä lähestyttävä

varsinaista teollisuusköyhälistöä. Teollisuuspalkkaköyhälistöä. Erittäinkin ammattilaisia puuhaili nyt taloudellisena nousuaikana ammattiunioiden (syndikaattien) järjestämishommissa. Kaikki sellaiset asiat mitkä koskivat ammattia ja ammattilaisia, heidän ja yleensä työläisten asioita, niissä vallitsevia epäkohtia ja epäkohtien korjaussuunnitelmia, saivat heidän, köyhälistöläisten taholta huomiota osakseen, käsittelipä niitä ken tahansa. Nyt kun sosialidemokraatit, professionalijoukkio, ei tuntenut olevan itsellään vielä mahdollisuutta kiivetä hartaasti toivomalleen edustajatuolille yksinomaan pikkuporvarillisten äänillä, täytyi koettaa lähestyä köyhälistöäkin. Se ei kuitenkaan ollut mikään helppo tehtävä. Työläiset kommunin tapauksien jälkeen eivät voineet enään luottaa herrasmiehiin ja he, tyhjäntoimittajia kun yleensä olivat, eivät voineet edes päästä minkään ammattiyhdistyksen (syndicat) jäseneksi, että olisivat sitä tietä voineet likaista mainettansa puhdistaa. Mutta, kun nyt kerta apua köyhälistön puolelta täytyi saada, niin tuli tyytyä odottamaan ja siinä mielialan muuttumista odottaessa koettaa pehmittää maaperää.

Marx'in suunnan lehdissä alkaakin tasainen ja järjestelmällinen köyhälistön asiain käsitteleminen ja aina kiinnitetään työläisten huomiota siihen mitä porvaristo hommaa työläisiä vastaan parlamentissa. Parlamentti ja taas parlamentti; äänioikeus ja vaalitaistelu, siinä soitto mikä lakkaamatta helisi professionalisien sosialidemokraattien lehtikirjotuksissa. Samalla kertaa puuhailivat nämä professionaliset ainekset, sellaiset kuten lääkärit, koulujen opettajat ja kätilöt, omia ammattiyhhistyksiänsä. Näillä professionalisten työläisten ammattiyhdistyksillä ei tarkoitettu mitään muuta kuin tätä tietä saada jalansijaa varsinaisten köyhälistöläisten syndikaateissa. Hallitus pelkäsi kumminkin oppineiden työläisten ammattiyhdistyksiä, sillä se arveli, että kun oppineet henkilöt sekaantuvat ammattiyhdistyksiin, niin ne voivat hurmata joukkoja saattamaan suurporvaristolle taaskin ikävyyksiä. Siksi esti porvaristo ''kihvisyndikaattien'' syntymisen.

Erityisempää vauhtia professionalien suunnitelmille antoi se, että kaikkialla Ranskassa tämän taloudellisen nousun kautena syntyi lainkielloista huolimatta pieniä ja suuria työlakkoja, joita lakkoja järjestymättömyytensä tähden on nimitetty ''korpilakoiksi''. Näissä korpilakoissa, joita hallitseva luokka yhäkin nimittää kapinoiksi, tapahtui sellaista, joka ei vastannut niiden alkuperäistä tarkotusta. Lakkolaiset joutuivat rettelöihin hallituksen viranomaisten kanssa ja heitä syytettiin voimassa olevan lain rikkojiksi. Ja vaik-

ka ei hallitus olisikaan aina ehtinyt syytämään kapinoimisesta tai kapinahankkeista, ehtivät työnantajat syyttämään korpilakkolaisia virheistä, jotka olivat todella tapahtuneita. Sellaisiin virheisiin, kuten työnantajan tai hänen apuriensa selän pehmittäminen köyden pätkällä taikka komppanian omaisuuden sattumalta turmeleminen, olivat korpilakkolaiset usein syyllisiä.

Korpilakkoliikkeen ensiaikoina voitiin lakkolaisia säännöllisesti syyttää ja tuomita yllä esitetyistä virheistä, eikä voinut ensinkään varmasti mennä sanomaan, että kummaltakaan puolelta olisi ollut mitään sivuvaikuttimia tai vieraita tekijöitä asiassa mukana. Lakkolaiset tunsivat, että he olivat kiihottuneet ehken liiaksi jonkun kärsityn vääryyden tai loukkauksen takia ja työnantajat vuorostaan pysyttelivät kiinni lainkirjaimessa mikä kielsi henkilökohtaisen ja omaisuuden turvallisuuden loukkaamisen. Mutta kauan ei pysytty näissä puitteissa. Työn ja pääoman taistelu ei sietänyt mitään paikallaan pysymistä. Jälkeen 1880 alkaa tulla uusia kylmiä tekijöitä mukaan, jotka muuttavat työn ja pääoman välisen taistelun luonnetta. Vastoin sitä, että ennen riiteli työpäivästä, työpalkasta ja muista työoloja koskevista kysymyksistä työläiset ja tehtaan patruuna itse, usein persoonallisesti toisiansa haukkuen tai kiittäen, alkoi nyt vähitellen tulemaan näyttämölle osakeyhtiö. Ennen oli työläisten inhimilliset vetoomukset patruunaan tai hänen eli hänen apulaistensa selkänahan pehmittäminen vaikuttaneet riidan alaisen asian ratkaisussa parhaiten, mutta kylmän osakeyhtiön kanssa olivat asiat toisin.

Osakeyhtiö näyttäytyi köyhälistölle aivan samanlaiselta kuin Medusan pää, jonka lasikirkkaissa silmissä ei näyttänyt mitään eloa olevan, mutta kuitenkin ken kerran katseensa sen silmiin loi, ei sen lumouksesta koskaan irtipäässyt. Sen päästä kiemurteli tuhansia mitä erivärillisempiä myrkyllisiä käärmeitä, jotka pistivät kaikkialle ja ruiskuttivat muiheansa kaikkeen minkä kanssa ne kosketuksiin tulivat. Tällaisen pedon, osakeyhtiön kanssa kun työläiset joutuivat vastakkain, niin silloin enään ei mikään tunnesyy merkinnyt mitään. Jos työläiset yht'äkkisillä lakoillansa vahingoittivat osakeyhtiön rengin persoonaa taikka hänen haltuunsa uskottua omaisuutta, niin kohtasivat he nyt oikeustalolla kylmän kapitalistisen pedon, johon vetoominen oli turhaa. Mutta paitsi sitä, että uudenajan Medusan pää säälimättä kuristutti oikeuslaitoksensa kautta sen kynsiin joutuneita köyhälistöläisiä, se myöskin otti itselleen menettelytavan, jota tapaa se vielä nykyisinkin työläisiä kohtaan niin menestyksellisesti käyttää.

Osakeyhtiö, varsinkin sen jälkeen kuin trustiutuminen siinä tapahtui, alkoi lähettämään työmaille omia yllyttäjiä, jotka rauhallisena aikana kiihottivat köyhälistöläisiä ja urkkivat esille joukkojen älykkäimmät ja lakkotaistelun syttyessä yllyttivät köyhälistöläisiä äärimmäisiin tekoihin. Jos he eivät onnistuneet saamaan köyhälistöläisiä mukaansa, tekivät he itse tekoja, joista sitten syytettiin köyhälistöläisiä. Yhä tulisemmaksi muuttuvat kamppailut, kun syndikaattien edustajat sekaantuvat asioihin ja alkavat luoda järjestelmällisyyttä köyhälistöläisten korpilakkoihin. Nyt mitä tahansa tapahtuikin lakkoalueilla, niin levitettiin siitä syndikaattien jäsenille tietoja ja heidän sekä professionalisten sosialidemokraattien sanomalehdissä kiinnitettiin asioihin yleistä huomiota.

Yhä lukuisemmiksi kävivät sellaiset tapaukset, missä selvästi oli huomattavissa työnantajien suunnitelmallinen toiminta työläisten ja heidän luottohenkilöidensä kukistamiseksi. Näin ollen oli itsestään selvää, että köyhälistöläisten työmaataistelut eivät enään päättyneet. paitsi harvoissa tapauksissa, ilman jännittävää oikeustaistelua. Näissä oikeustaisteluissa ovat tehneet itsensä kuuluisaksi monet lakimiehet, puolelta ja toiselta. Sellaisia suuruuksia ovat: Millerand ja Briand. Eduskunnassa jälkeen vuoden 1885 puhuu Jaures yhä useammin näistä työläisiä koskevista kysymyksistä. On yleensä tunnettu tosiasia, että ihmiset, niinkauan kuin he ovat laumaihmisen kehitystasolla, omaavat kiitollisuudentunteen hyväntekijäänsä kohtaan, jota tunnelmaa voi pitää melkein yhtä korkeana kuin isäntänsä kättä nuolevan koiran, mikä myöskin on usein valmis osottamaan uskollisuuttaan huolimatta siitä vaikka on juur'ikään saanut ruoskan iskun tuosta samasta kädestä. Nuolemalla **viisaan** mestarin kättä tai haukahtelemalla hänen puolestansa osottaa koira kiitollisuuttansa, samoin Ranskan niiden työläisten silmissä, joiden puolesta Millerand oli oikeusjuttua ajanut 1886 Decazevillen kaivostyöläisten asiassa Millerand kohosi oikeaksi puhtauden idylliksi. Tietysti ei sosialidemokraattiset professionalit jättäneet käyttämättä tilaisuutta hyväkseen. Siitä me syndikalistit emme heitä syytä, me syytämme heitä siitä, että he tekivät pienestä sivuasiasta tapansa mukaan pääasian ja saivat jonkunverran johdettua työläisiä ajamaan perhosta takaa. Nämä professionalit ylistivät Millerandin tekoa ylös pilviin ja niin menetellen asettivat yksilön jumalalliseen valoon. Sitten he eivät lakanneet yhä uudestaan osottamasta sanomalehdissään miten Millerand on Ranskan parlamentin puhujalavalta voimakkaasti tulkinnut työläisten toivomuksia; ja että, kun saamentiin, niin kyllä asiat muuttuvat. Sillä pohjaltaan, näin selitet-

tiin, eivät porvarit ole pahansuovia työläisille ja työläisten asialle, mutta vääriin tekoihin työläisiä vastaan, heitä useinkin johtaa se, että eivät läheisemmin tunne työläisten asiaa, eikä heillä muka missään voi niin hyvin asiasta agiteerata kuin parlamentin puhujalavalta. Nyt vain tulee työläisten osottaa olevansa kyllin järkeviä ja alkaa käyttämään tuota oivallista keinoa, jota Saksan työläiset jo tekivät ja jonka verrattoman hyvistä puolista asianajaja Millerand on niin loistavia näytteitä antanut.

Kokemukset ovat meille osottaneet, että kun pimeille joukoille jostakin asiasta, liikkeestä tai henkilöstä **sanotaan jotakin**, vaikkapa nyt vain satakertaa ensialuksi, tosin aina pienen väilajan kuluttua ja hieman eri sanoilla ja lauseilla, niin alkaa asia olla sangen yleisenä vakaumuksena, vieläpä kultaisena totuutena vaikka alun pitäenkään ei ole asian puolustukseksi esitetty yhtään todistukseksi kelpaavaa täysipainoista totuutta. On sanottu ja taas sanottu sanomisen itsensä takia, kunnes lopulta on jouduttu uskomaan itsekin sitä, mikä kaikki tosiasiat alussa ja aina myöhemminkin tarkemmin tukittaessa osottaa tyhjänomaiseksi laverteluksi.

Näin kun sosialidemokraattiset professionalit pesivät asiansa korpilakkotapauksilla ja ratsastivat Millerandilla ja hänen toimillansa, silti niihin **taidokkaasti yhdistäen itsensä omine pyrkimyksineen**, niin alkoi vähitellen kommunin tapausten kylmä tuuli lauhtua köyhälistön mielissä ammattipolitikoitsijoita kohtaan. Mutta näillä professionalien touhuilla ei ollutkaan, joka on heille ominaista, mitään kohtuullista rajaa johon olisivat valtiollisessa intoilussansa pysähtyneet ja se seikka lopulta johtaa siihen, että professionalisten sosialidemokraattien parlamentaarinen humala ja humalan varsinaiset syyt ja todelliset aiheuttajat joutuvat köyhälistön puolelta kylmän ja perinpohjaisen tarkistelun alaiseksi. Tässä tarkkailussa on Vallankumouksellinen Syndikalismi näytellyt sangen tärkeätä osaa.

Muuten tuntuu omituiselta ajatella, että nämät sosialidemokraattiset professionalit, jotka jo tänä aikana, 1880 luvulla, niin mielellään lasketteliivat fraasejansa yhteiskunnallisesta vallankumouksesta ja olivat paperilla niin kovin kumouksellisia olevinaan, sentään käytännössä luisuvat ja takertuvat hyvinkin pieniin asioihin, vieläpä sellaisiinkin asioihin, joita olivat ennen pitäneet kovin pikkuporvarillisina ja niitä sellaisina lujasti soimanneet. Sellaisia professionalien ennen soimaamia asioita alkaa nyt tuon tuostakin ilmaantua heidän horisonttinsa yläpuolelle. Niinpä kunnalliset valaistuslaitokset, katujen kivittämiset, kunallisvesijohdot, kunnallis-

kadut, raitiotiet, kunnalliset leikkikentät y. m. Charles E. Russelin ja milwaukeelaisten ihannoimat kunnalliset pyykkimuijahommat, joita Pariisin kommunin edellä leimattiin broudhonilaisiksi hourailuiksi, jokapäiväisyyksiksi, ilmaantuvat nyt "**niin asteettaisesti ja vähitellen**" professionalien ohjelmistoon. Tosin ne ensin tulevat sinne ikäänkuin porvarillisuuttaan häpeillen, mutta hetkisen kulettuaan ohjelman mukana ja sen täydennyksenä, alkavat ne valtaamaan hiljalleen yhä huomattavamman tilan itse ohjelmassakin, vaan vielä enemmän professionalien lehtikirjoituksissa ja puheissa sekä esitelmissä. Vihdoin ne välilliset parannukset sivuuttavat ohjelmistoissa kokonaankin sellaiset vanhat ja perinpohjaisemmat vallankumoukselliset käsitteet, kuin on yksityisen omistuksen poistamis vaatimukset y. m. s.

Mutta Ranska ei olisi se suurien ja mullistavien aatteiden mainio maa, jos siellä sosialidemokraatiankaan alalla olisi tyydytty kirjaimellisesti ajamaan asiata yhtä tasaisesti eteenpäin mitä Bebel joukkonsa kanssa Saksassa. Pikkuporvarillisia demokraattisia aineksia oli riittävä määrä olemassa perustaakseen useammankin puolueryhmittymän. Sellainen eri ryhmien perustaminen professionalien mielestä oli tuiki tarpeellinenkin, sillä mistäpä niitä olisi muutoin leipäpaikkojakaan kaikille tyhjän nylkijöille riittänyt. Usein sentään nämä uusien ryhmien perustamiset johtuivat vakavista mielipiteiden eroavaisuuksista, joita periaatteiden eroavaisuuksia synnytti olevien yhteiskunnallisten ja taloudellisten olojen eri tavalla ymmärtäminen. Etsittiin parempaa, asemaa läheisemmin tulkitsevaa menetelmää ja jouduttiin jakaantumaan. Ryhmissä kun oli sekä työläisiä että varsinaisia köyhälistöläisiä, lisäksi vielä kaikennäköisiä herraskaisia ja ryhmän ohjelman olisi pitänyt kyetä kaikkien mielialaa tulkitsemaan, vieläpä täydellisesti vastaamaan niitä taloudellisia pyrkimyksiä, jotka laskettiin ja käsitettiin sosialismiin kuuluvan. Kun ei ohjelma sitä voinut ja käytäntö astui päivittäin ohjelman kanssa ristiriitaan, silloin syntyi kahnaus ja päättyi vihdoin ryhmän jakaantumiseen, johon jakaantumiseen oli periaatteelliset erimielisyydet syynä. Sellainen jakaantuminen oli se, kun Jean Alleman erosi Paul Brose'n ryhmästä. Silloiseen Brouse'n ryhmään kuuluvat työläiset alkoivat vakavasti moittimaan Brousen touhuja suorastaan sosialismilla keinottelemiseksi. Niin sekavan vellimäiseksi kävi Brousen homma, ettei sitä voineet enään sietää sellaiset taistelijat kuin kommunin työläistaistelija Alleman.

Alleman'in johdolla perustettiin **Vallankumouksellis-sosialistinen työväenpuolue.** Allemanin ryhmän ohjelma on puhtain ja vallan-

kumouksellisiin. Siinä kiinnitetään suurin huomio köyhälistön taloudelliselle järjestymiselle syndikaattien kautta. Muuten mitä tulee Allemanin ohjelmaan on sitä etevimmin esitelmöinyt suomalaisten sosialistein keskuudessa Amerikassa Leo Laukki, joka on allemannilaisuudella ratsastanut vuosikausia Amerikan suomalaisten keskuudessa, varsinaisia saksalaismalllsia sosialidemokraatteja eli savolaislahkolaisia vastaan.

Pariisin työläisten keskuudessa vaikutti Allemanin persoonallisuus edullisesti ja hänen suuntansa jyrkkyys veti suuren joukon työläiskumouksellisia hänen ohjelmansa kannattajiksi. Mutta puhtaana professionalisesta ruosteesta ei ole allemannilaisuuskaan pysynyt, kuitenkin ovat ryhmässä vielä työläiset määräävinä. Jakaantuneena guestelaisiin, brouselaisiin, allemannilaisiin, jaurelaisiin, herweläisiin malonilaisiin (ministerialisteihin) nämä ryhmät voivat tohista keväisen tuulen tavoin jokaisessa nurkassa, repiä irti jotakin ja aina seurapiirin mukaan joko lieventää tai sitten tiivistää periaatteiden tulkitsemistapaa.

Saksan sosialidemokraattien saavuttamat muutamat edustajapaikat maansa valtiopäivillä ja heidän ponnistelunsa ''luojaansa'' Bismarkia vastaan, olivat omiansa kaiken edellä kerrotun paineeksi lisäämään vettä Ranskan sosialidemokraattien myllyyn, joka nyt lupasi jauhattaa mitä erilaisempia tavaroita parhaimmiksi ja kaikille riistetyille sopiviksi jauhoiksi.

Vihdoin näin joka suunnalta apua etsien ja sitä osaksi kaikenlaisilta riistetyiltä saaden kuljetaan eteenpäin ja saavutaan hiljalleen ja noin näön vuoksi keskenään tapella nahistellen Dreyfusjutun mielten kuohuiseen aikakauteen. Dreyfus-jutulla, mikä aikanaan piti koko sivistynyttä maailmaa jännittyneenä, yrittivät ''royalistit'' ratsastaa porvarillisen tasavallan nurin ja asettaa joko kuninkaan taikka sitten keisarin valtaistuimelle. Siitä eivät monarkistit ja royalistit olleet ihan varmoja kuka se onnellinen tulisi olemaan, joka pääsisi hieromaan callien valtaistuinta, sillä tarjokkaita oli kolme; oli bourbonilainen, orleansilainen ja bonapartelainen.

Tuon kuuluisan häväistysjutun yhteydessä kohosivat myöskin sosialistiset arvot päivän korkeimpiin hintoihin. Porvarilliset tasavaltalaiset, jotka olivat rakentaneet liittonsa ''riippumattomien'' malonilaisten ollessa ovena, sosialistisien ryhmien kanssa, huusivat nyt hädissään sosialistisien ryhmien apua. Avuksi tuli työläisten ja intelligenssien jumaloima Millerand. Hän otti kutsun ja kunnian vastaan ja hänestä tuli ministeri porvarilliseen kapinettiin

kommunilaisten teurastajan Gallifetin rinnalle! Ilosta värähti koko sosialidemokraattien maailma. Oma mies ministerinä! Se tulisi uran uuden uurtamahan, jota kelpaisi kaikkien toisten professionalien — voimiensa mukaan tallustella. Työväki oli myöskin vuosikausia tottunut lukemaan ja kuulemaan valtiollisen toiminnan ylistelyä niin, että se myöskin oli jotenkin hyvin valmistuneena toivomaan ''**omalta mieheltä**'' ministeristössä paljon. Sitäkin varmempia oltiin uskossa, kun ministeriksi oli päässyt mies, joka niin voimakkaasti oli puolustanut työläisten. vieläpä köyhälistöläistenkin asiaa oikeushuoneissa ja parlamentissa. Vallankumoukselliset syndikalistit sentään bakunilaisella vaistollaan ja kokemuksienkin heille antamilla tiedoilla varustettuna epäilivät yrityksessä olevan vähintäänkin 90 prosenttia puristamatonta ilmaa. Mutta kun kiihotus oli asiat tähän pisteeseen kulettanut ja kylmille tosiasioille ei joudettu siinä skandaalin synnyttämässä mielten kuohussa lainaamaan riittävästi huomiota, niin mitäpä muuta jäi jälelle kuin se, että aika ja kokemus saavat osottaa mihin asti sosialistinen ministeri voi lentää.

Millerand joutui tasavaltalais-porvarillisen eduskunnan enemmistön tukemana tasavaltalais-porvarillisen ministeristön yhdeksi sen yhdeksästä jäsenestä. Tulos voimasuhteessa olikin lukusuhteen mukainen. Millerand joutui tietysti tukemaan sellaisiakin suunnitelmia, jotka sotivat hänen omaakin vakaumustaan vastaan. Hän joutui nyt kokonaan toisenlaiseen asemaan, kuin mitä hänellä oli parlamentin edustajana ja asianajajana oikeustaloilla. Olihan selvää, että sosialistinen ministeri ei suinkaan voinut estää työlakkoja puhkeamasta, mutta kykenikö hän liioin estämään porvaristoa kukistamasta lakkoja entiseen katalaan tapaan, sotaväen ja provokatsionin avulla? Ei! Millerand ei voinut sille mitään, että sotaväki lähetettiin lakkoalueelle, ei kyennyt estämään verilöylyjä ja porvareiden provokatsionia. Mutta se minkä hän olisi kyennyt tekemään olisi ollut ilmoittaa köyhälistölle suorasti ja peittelemättä asiain todellinen tilanne, mutta sitäkään ei Millerand tehnyt, josta häntä voidaankin hyvällä syyllä nimittää köyhälistön petturiksi.

Puheenparreksi köyhälistön keskuudessa hyvin pian tulikin eräs keskustelu, joka sattui Pariisin laitakaupungilla lakkokomitean puheenjohtajan ja erään lakkoavustusta keräävän toverin välillä. Lakkoavustuslista oli näet päivää ennen lähetetty ministeri Millerandille, tarkotuksella, että hänkin hyväpalkkaisena miehenä pistää huomattavan rahasumman hätää kärsivien lakkolaisten avustamiseksi, mutta nyt sattui samoihin aikoihin tapahtumaan pieni rettelö tällä lakonalaisella työmaalla. Seuraavana aamuna palasi Millerandille lähetet-

ty lista tyhjänä takaisin ja samoihin aikoihin marssi tehdasalueelle 3000 sotamiestä ''ylläpitämään järjestystä''. Lakkokomitean puheenjohtaja selailtuaan keräyslistoja tarkastelee sosialistisen ministerin tyhjänä palauttamaa listaa ja kysäsee ikäänkuin itseltänsä: ''**Eikö puoluetoverimme, joka on ministerinä, lähetä mitään?**'' Tuohon kysymykseen vastaa juuri ovesta sisälle syöksyvä lakkolainen, joka on juossut ilmottamaan sotaväen tulosta: ''**Puoluetoverimme ministeristössä on lähettänyt 3000 pistinsä niskaamme!**'' Tämä vuorokeskustelu jäi syvästi läsnäolevien mieliin ei niinkään paljon siksi, että se oli sattuva sillä hetkellä vaan enempi juuri siksi, että siinä murhaavalla tavalla kahdessa lauseessa tulkittiin ulos se hirvittävä erehdys mikä tehtiin, kun luultiin yhden muuttolinnun voivan aiheuttaa kesän tulon.

Yhä uusia ja uusia tosiasioita alkoi ilmaantumaan, jotka yhä selvemmin osottivat parlamentarismin heikkouden. Mutta eivät sosialidemokraattiset professionalit aikoneet niinkään helposti luopua tuosta mainetta ja varallisuutta tuottavasta toimesta. Millerandia tosin tuomittiin noin näön vuoksi, kuitenkin ankarimmat professionaliset tuomitsijat ollen itse kukin kohdaltansa vakavasti päättäneet, että milloin suinkin tilaisuus tulee tarjolle, silloin astuvat itsekin Millerandin jälkiä. Juttu on käynyt erittäin elävästi selville maailman Suurvaltasodan yhteydessä.

Työväestöä ei ollut sentään niinkään helppo pettää tässä asiassa. Vallankumoukselliset syndikalistit olivat ajoissa osottaneet seuraukset sosialidemokraattein ministerialismista ja sillä luovailusta. Köyhälistö alkoi yhä äänekkäämmin arvostella sosialidemokraattein valtiollista toimintaa ja se juuri pakotti sosialidemokraatit uhraamaan ''**idyllinsä**'' Millerandin. Uhratessaan armaansa he selittivät ovelasti, että — joo kyllä asia niin on, että Millerand ei toiminutkaan niinkuin oli toivo, mutta syy oli siinä, kun hän ei kuulunut suoranaisesti puolueeseen. Hän oli sellainen riippumaton, jota ei voinut puoluekurilla määräillä. Vaan tästä nyt ei pidä työläisten vielä hermostua, eikä menettää kokonaan uskoansa ministerialismiinkaan, puhumattakaan nyt sosialidemokraattiseen parlamentarismiin. Köyhälistön tulee nyt seuraavalla kerralla katsoa sitä, että saadaan mies asiaan, jota voidaan puoluekurilla sitoa ja pakottaa. Sen miehen tulee olla henkilö, jonka työläiset perin juurin tuntevat ''**extra hyväksi mieheksi**''.

Asiasta keskusteltiin ja riideltiin paljon. Mutta kuten tavallista, ammatti- ja professionaliset suunsoittajat pääsivät voitolle eli saivat taaskin yhtämittaisella rähäköimisellänsä työläiset tukkimaan

suunsa, tai sitten jäivät työläiset odottavalle kannalle, mistä se "**extra hyvä mies ilmaantuisi**". Sellainen olikin aivan kuin sallimuksen lähettämänä tipahtanut alas ja kaiken hyvän lisäksi, oli pudonnut juuri siihen sosialistiseen ryhmään, mikä selväpiirteisyytensä ja kumouksellisuutensa takia oli vetänyt riveihinsä useimmat karkotusvankiloista armahdetut kommunin työläissankarit. Tämä sallimuksen — lähetti, sittemmin niin kuuluisa asianajaja Aristide Briand (tätä kirjoittaessa jo kolmannen kerran Ranskan pääministerinä), oli Allemannin työryhmän huomattava jäsen.

Briand esitti niin selväpiirteisesti ja kumouksellisesti sosialismia, että hänen lopullisia tarkotusperiänsä ei voinut kukaan allemannilainen epäillä. Hän hurmasi kiihkeimpiä vallankumouksellisia syndikalistejakin esittämällä sellaisia taistelutapoja kapitalistiluokkaa vastaan, jotka ovat todella arvokkaita ja, joita köyhälistö voi kaikkina aikoina menestyksellisesti käyttää. Sellainen, jo sinänsä yksi kaikkein tärkeimmistä Vallankumouksellisen Syndikalismin taisteluopeista, on Aristide Briandin maineeseen nostama suurlakkoteoria. Kuta lähemmin syndikalistit ryhtyivät tutkimaan ja analyseeraamaan Briandin suurlakkoteoriaa, joka itse asiassa ei ole mitään muuta kuin entisaikaisen joukkovallankumouksen tekotavan uusiin nykyaikaisiin kehyksiin pukemista, sitä selvemmäksi, tosiasiallisemmaksi ja yksinkertaisemman ihanteellisimmaksi suurlakkokysymys kävi. Kun asia tuli näin köyhälistöläisille rakkaaksi ja samalla kertaa voitiin kouraantuntuvasti osottaa, että nyt ei olla humpuukin kanssa tekemisissä, vaan että on todelakin löydetty ase, jota asetta köyhälistö itse kykenee käyttämään ja hallitsemaan ja joka köyhälistön käyttämänä saa kapitalismin muurit ankarasti vapisemaan, aate, jolla ehken lopulta voidaan kukistaa kapitalismi, niin oli luonnollista, että tämän suuren keksinnnön tekijän maine tuli jumalalliseksi köyhälistön silmissä. Mutta porvaristo huomasi myöskin Briandin jokseenkin samoihin aikoihin, kun suurlakkokysymys tuli päivän polttavaksi keskusteluaineeksi vallankumouksellisten syndikalistien keskuudessa. Tosin on luultavaa, että porvaristo oli huomannut Briandin jo hieman aijemminkin, mutta virallisesti hänet huomattiin vasta 1906 ja kutsuttiin Sarrierin ministeristöön. Siitä lähtein on Briadin kannukset tulleet yhä tärkeämmäksi porvarilliselle Ranskalle.

No nyt oli vihdoinkin saatu mies, joka oli tunnettu nerokkaaksi ja — luotettavaksi. Hän oli kuulunut jäsenenä siihen sosialistiseen ryhmään, mitä köyhälistön puoleltakin katseltiin suopeimmin ja pidettiin rehellisimpänä ja vallankumouksen asialle uskollisempana. — Nyt siis sopi jäädä paljon toivomaan.

Kesti toivoa ja odottaa. Köyhälistö taisteli korpilakkoja ja järjestyneiden ammattiunionistien lakkoja; suurlakkoihanne aina vaan tuli yhä kirkkaammaksi köyhälistön silmissä. Porvarit turvautuivat tapansa mukaan provokatsioniin, sotaväkeen, mustiinlistoihin, häätöihin ja oikeuslaitoksiin. Toveri ministeristössä seurasi vain asioita. Hän odotti omaa aikaansa panematta edes julkista vastalausetta porvariston raivokkaalle köyhälistön ahdistamistouhulle. Toverit parlamentissa istuivat **vastustus- sekä myöntyväisyyspuolueessa,** aina toimien siten kuin heidän yksilöetunsa vaativat. Työläisten moittiessa heitä, niin Millerandia kuin, tosin vähemmässä määrässä, Briandia, he pesivät kätensä ja Pilatuksen tavoin selittivät ei olevansa vastuullisia ministerialismista, koska kerran kansainvälinen sosialistikongressikin oli päättänyt, että sosialistille ei ole kohtuullista mennä porvarilliseen ministeristöön.

Näin jatkui juttu pikkusella lämpimikseen tappelulla omassa keskuudessa ja ulospäin suunnittelivat valankumoukselliset syndikalistit suuremmoista hyökkäystä. Se oli kesällä 1909 kun syndikalistit panivat toimeen suuren rautatietyöläisten lakon. Silloin löi Briandin hetki. Hallitus oli urkkijoittensa kautta jo kauan ennen lakon alkamista ollut selvillä kaikesta siitä mitä tulossa oli ja se tarvitsi peräsimeensä miehen joka oli perinpohjin ajatellut kaikki mahdolliset puolet suurlakosta. Niinpä Briandista tehdään pääministeri ja kun Pohjoisradan työläiset, junankulettajista radankorjaajiin asti ryhtyvät lakkoon ja liikenteen pysähtyminen, niin tärkeällä radalla kuin Pohjoisrata on, uhkaa suurta yleisöä häiriöllä, silloin astuu suurlakkoteoreetikko esiin ja murtaa lakon. Briand tiesi, että liikennettä radalla ei voi menestyksellisesti hoitaa ketkään muut, paitsi tämän radan asioihin täydellisesti ja monipuolisesti perehtyneet työläiset itse ja he ovat nyt lakossa. Heidät on saatettava rikkomaan oma lakkonsa vaikka eivät sitä tahdokkaan. Hallitus julistaa sotalain voimaan pitkin radan aluetta ja määrää mobilisoittavaksi pohjoisen radan alueilta reservit, joista enin osa tavallisina aikoina palveli radalla kaikenlaisina työläisinä. Näin odottamatta pistää Briand lakkolaiset asetakkiin ja silloin he ovat sotalain alaisia ja niin ollen heidät pakotetaan kulettamaan junia sekä — rikkomaan oma lakkonsa. Jokaisen koneenkäyttäjän, lämmittäjän, konduktöörin, jarrumiehen y. m. radan työläisen takana seisoi sotilas päälleruuvattu pistin kiväärissä valmiina heti toimimaan, milloin komentava upseeri katsoo tarpeelliseksi määrätä. Ei näin ollen kestänyt montakaan päivää, kun lakko oli murrettu ja kirous sentään — lakkolaisten itsensä avulla sekä ilman, että he olisivat sitä tahtoneet.

Kaiken tämän oli suunnitellut alusta loppuun asti mies, johon vallankumoukselliset syndikalistitkin olivat luottaneet sangen lujasti. Briandin teko luonnollisesti synnytti ensi aluksi hirveätä kiukkua ja hänen omat henki- ja aateheimolaisensa tuomitsivat häntä ankarasti, haukkuen yhä vieläkin **sosialistiluopioksi,** juuri niinkuin juttu sillä tulisi paremmaksi. Briand itse lienee makeasti naureskellut tälle tapaukselle, joka synnytti niin paljon hälinää sosialidemokraattisessa maailmassa ja pian sille jutulle hymyilivät myöskin vallankumoukselliset syndikalistitkin. Sillä itse asiassa juttu on kerrassaan naurettava, — mitä suurin fiasko suuresta persoona-uskosta.

Kuitenkin, huolimatta jutun naurettavista puolista tuo tapaus ratkaisi sangen paljon ja tärkeitä sekä ankarasti väiteltyjä asioita Ranskan työväenliikkeessä. Monet sekavuudet, joita Ranskan köyhälistön liikkeeseen oli professionalien toimesta kiteytynyt sitten kommunin tapauksien alkavat nyt vihdoinkin selvitä. Todellisena voittajana rautatieläisten lakosta ei suoriutunut kepposen tekijä Briand suurine ja pienine porvareineen, eikä liioin valtiollisella toiminnalla vouhottelevat sosialidemokraattiset professionalit, vaan vallankumoukselliset syndikalistit. Kaiken sen voimattomuuden ja keljumaisuuden puolustukseksi, mitä sosialidemokraattien parlamentarismi oli kaikissa eri muodoissaan tähän asti osottanut olevansa, jäi ainoastaan se laiha juttu jälelle: ''**Emme voi mitään vakavampaa ja syvempää kumouksellista aikaansaada, ennenkuin meillä on enemmistö jonkin maan parlamentissa.**''

Sitä parlamentaarista enemmistöä sitä on odoteltu ja tuskin sitä pikapuoliin saadaan muualla paitsi Suomessa, jossa tätä kirjottaessa on saatu enemmistö, se on 103 jäsentä Suomen maapäiville. Mutta tietysti ei kukaan laske mitään suurempaa huomiota sille, mitä Suomessa tapahtuu, sillä maa on sangen vähämerkityksellinen maailman konsertissa. Suuremmissa maissa sitävastoin ovat jotkut laskijat arvioinneet nykyisellä menolla ottavan vähintäänkin 50,000 vuotta ennenkuin sosialidemokraateilla on yksinkertainen enemmistö jonkun tärkeän kansakunnan parlamentissa. Tämä laskelma voi olla vääräkin mutta sille otaksumalle tietysti on monia tukikohtia olemassa itse ''**niin asteettaisesti ja vähitellen vauhdilla liikkeessä**'', joten kyllä saa maailman köyhälistö pistää toisenkin kerran tupakiksi tuota parlamentaarista enemmistöä odotellessa.

Vallankumouksellisille syndikalisteille rautatieläisten lakon menettäminen ei ollut missään suhteessa asiansa arvon huononemista. Se oli päinvastoin yksi lisätodistus syndikalismin teorioiden pätevyydestä. Aina siitä lähtein ovat sosialidemokraattiset professio-

nalit mitä suurimmalla ahkeruudella yrittäneet osalta fanaattisten seuraajiensa silmien eteen kuvata suurlakon jonkinlaiseksi pirunristiksi työväenluokan vapautumisen tiellä. Vallankumoukselliset syndikalistit sitävastoin, että olisivat alkaneet hyljeksimään suurlakkoajatusta, ovat sitä yhä enemmän pyrkineet lähenemään, tutkien sitä yhtä suurella rakkaudella ja mielenkiinnolla kuin sähköteknikko tutkii vasta keksimäänsä konetta, joka ei vielä muutamien puutteellisuuksien takia työskentele oikein täsmällisesti.

Suurlakko-ihanne tulee yhä selvemmäksi, kuta lähemmin sitä kaikilta mahdollisilta puolilta tarkastellaan ja syndikalistit eivät enään kiroa, jos eivät kiitäkkään Briandia, joka on opettanut köyhälistolle monta perin arvokasta läksyä. Millerand ja Briand ovat elävästi todistaneet, että susilaumassa tulee ulvoa suden äänellä ja ken tahansa ei sitä tee, vaan osottaa olevansa lammas, hänet myöskin lampaana syödään. Toisin sanoen porvarit hallitsevat nykyisiä yhteiskuntia taloudellisella voimallansa ja taloudellisella järjestäymisellänsä; yhteiskunnalliset laitokset, jotka ovat taloudellisen järjestelmän päällysrakennuksia, kuten parlamentti, eivät missään tapauksessa hallitse taloudellisia laitoksia. Taloudelliset olot eivät anna valtiolaitoksen kaikkine puoskareineen mestaroida itseänsä. Itse Millerand ja Briand sen ministerialismillansa todistivat, että he ilman työläisten taloudellisesti työmaalla järjestynyttä voimaa selkänojanaan ja pakottajanaan, muuttuivat kitisevän porvarillisen valtiokoneen yhdeksi kitiseväksi rattaaksi.

Toinen tärkeä oppi, jonka Vallankumouksellinen Syndikalismi Briandin neron kautta saa liittää kokemustensa oppisarjaan ja sitä niin ollen nopeasti opitaan nykyisin ymmärtämään on suurlakko; ase sellainen, jota mikään mahti maailmassa ei voi työläisiltä riistää ja, jota oikein käyttämällä köyhälistö tulee sillä, ainoastaan sillä, kukistamaan kapitalistisen riistojärjestelmän perusmuurit, se on yksityisen omistusoikeuden pyhyyden tuotannon ja jaon välineisiin.

Näin tässä edellä olen osoittanut eräitä tärkeitä tosiasioita Ranskan köyhälistöliikkeen historiasta. Tarkoitukseni on ollut vetää sitä verhoa hieman sivuun, minkä professionaliset sosialidemokraatit niin ovelasti oman asian takaa-ajonsa peittämiseksi ovat koettaneet kokoon kyhätä, sillä peittää tosiasiat ja ennen kaikkea ne motiivit näkymästä mitkä mihinkin johtavat. Seuraavissa luvuissa tulen käsittelemaan minkälaisen teorian vallankumoukselliset syndikalistit ovat näistä edellä esitetyistä suuren vallankumouksen miesten sekä

Saint Simonin, Fourierin, Proudhonin, Bakuninin ja Marxin y. m. aatesiruista ja köyhälistön taistelujen antamista opetuksista koonneet

TOINEN JAKSO.

XII Luku.

VALLANKUMOUKSELLINEN SYNDIKALISMI TUNNUSTAA LUOKKATAISTELUN.

Ranskan Vallankumouksellinen Syndikalismi eroaa suuresti Englannin ja Amerikan Trades unionistisesta liikkeestä siinä, että se on asettunut luokkataistelun periaatetta kannattamaan kun taas kahden yllämainitun maan ammattiunionistit eivät tunnusta luokkataistelua selvästi ja tinkimättömästi. Mutta vaikka Vallankumouksellinen Syndikalismi toimii luokkataistelun periaatteen mukaisesti, niin ei se silti tunnusta mitään professionalista sosialistiryhmää henkiseksi luokkataistelun holhoojakseen, kuten ikävä kyllä on asianlaita Saksan ja Suomen ammattiyhdistysliikkeissä ja oli tässä takavuosina myöskin Ruotsissa. Professionalien henkinen holhous Saksassa ja Suomessakin on tuottanut yhtä hyvin kuin Amerikassa mitä surullisimpia seurauksia. Suomen ammattiyhdistysliike professionalien vaikutuksesta on viime aikoina kivettynyt ja tullut kanslia-urheiluksi Helsingin herrasmiehille. Ruotsalaiset ovat onnistuneet nuorsosialistien, oikeammin befgegreniläisten, sitkeän taistelun kautta reväistä ammattiyhdistykset irti sosialidemokratisten herrasmiesten suoranaisesta holhouksesta. Niinpä onkin Ruotsin unionistinen liike paljon reipastunut jälkeen 1908, jolloin varsinainen pesäero unionistien ja politikoitsijoiden välillä tapahtui.

Vallankumoukselliset syndikalistit selittävät, että, koska luokkataistelu varsinaisesti tapahtuu itse työmaalla, niin työläisten luonnollisia luokkataistelujärjestöjä ovat ja tulevat olemaan yksinomaan työläisten työmaajärjestöt, syndicatit (uniot), eikä työläisillä näin ollen ole juuri mitään tekemistä professionalien sosialistisissa seurakunnissa. Ja koska professionaliset henkilöt ovat väkeä, jolla ei ole tuotannollisessa elämässä juuri mitään muuta kuin päältä katsojan osa, niin ei heillä myöskään saa olla mitään jalansijaa työläisten työmaajärjestöissä.

Työmaalla seisovat työläinen ja työnriistäjä lakkaamatta toisiansa vastassa. He, etujen erilaisuuden tähden, eivät kohtaa toisi-

ansa ystävinä vaan todellisesti luokkavihollisina huolimatta teennäisestä hymystä kumpaisenkin huulilla. Heidän etunsa ovat ristiriidassa ja he taistelevat lakkaamatta yliarvosta. Työläinen tekee päivän työtä ja tuottaa vissin määrän uutta yliarvoa, joka sitten jakaantuu työläisen ja työnantajan välillä.

Työläisen edun mukaista olisi saada kaiken tuottamansa yliarvon palkan muodossa itselleen. Mutta tähän hänen eteensä astuu työnantaja selittäen hänelle oikeudenmukaisesti kuuluvan enimmän osan työläisen tuottamasta yliarvosta. Tekemänsä väitöksen tueksi vetää työnantaja tämänlaisia todisteita, että hän omistaa työkalut, koneet, tehtaan, maan sekä raaka-aineet ja ilman niitä ei työläinen voi tuottaa yliarvoa, joten porvarillisen oikeuskäsitteen mukaan tuotetusta yliarvosta kuuluu enin osa työnantajalle. Professionalien johtamat ammattiunionistit, m. m. Amerikassa, säännöllisesti tyytyvät tähän työnantajain ylempänä esittämään ajatukseen. Me kuulemme täälläkin ammattiunionistien johtavien käsien ihan tosissaan puhelevan työn ja pääoman sopusoinnusta ja tasapainosta.

Vallankumoukselliset syndikalistit vastoin edellisiä selittävät, että tuotetusta yliarvosta oikeudenmukaisesti kuuluu kaikki tuottajille ja, että sinä päivänä, kun köyhälistö on kyllin eheästi järjestynyt taloudellisella alalla työmaajärjestöihin, tulevat he ottamaan itsellensä kaiken tuottamansa yliarvon ja vielä enemmänkin, myöskin täydellisesti määräämisvaltansa alle tuotannon ja jaon välineet.

Tähän julistavat työnantajat heillä olevan laillisen ja täydellisen oikeuden, eikä työläisillä ole mitään laillista oikeutta yrittää heiltä ryöstää valtion lakien alaisena kerättyä ja kartutettua — kasattua pääomaa, jonka avulla on mahdollista tuottaa yliarvoa. Jos työläiset yrittävät pakottaa heitä, työnantajia, omistajia, niin silloin he turvautuvat lain ja sen takana olevan valtion suojaan, jonka velvollisuus on heitä, omistajia kaikilla käsissään olevilla keinoilla suojella yksityisomaisuuden pyhyyden loukkaajia vastaan.

Tätä väitettä vastaan alkavat vallankumoukselliset syndikalistit etsiä historiallisia ja taloustieteellisiä tosiasioita. He osottavat ensinnäkin, että ne lait, jotka yliarvon riiston takaavat, ovat lakeja, jotka yliarvon epäoikeutettu anastaja itse on laatinut, saamatta ja kysymättä yliarvon tuottajalta, työläiseltä, sellaiseen lupaa. Yliarvon anastaja, ollakseen varma ja voidakseen rauhassa jatkaa yliarvon riistoa, on suunnitellut mitä monimutkaisimman koneiston palvelemaan riistotarkotuksiansa ja nimittää hän tätä koneistoa valtioksi. Mutta huolimatta mitä riistäjä etujensa mukaisesti sanoo tai millä laitoksella hän riistoansa suojelee, kun lähemmin tutkii

omaisuuden syntyä ja kasaantumista, niin todellisesti huomaa, että se omaisuus mitä porvaristo kutsuu yksityiseksi omaisuudekseen ei ole muuta kuin **laillistettua varkautta.**

Kaikki omaisuus on työn avulla kasattu kokoon suuresta, alkujaan vapaasta luonnosta. Työläisen työntuoteita olivat omaisuudet, jotka aikoinaan Ranskassa anasti köyhälistön tuottaman yliarvon muodossa itsellensä feodaaliaatelisto. Porvariston omaisuus silloin, aina suureen vallankumoukseen asti, oli pieni taikka ei mitään. Vasta, kun suuren vallankumouksen pyörre nieli kitaansa feodaalilaitoksen, heitti se pyörteen toisesta silmästä ulos suuret feodaaliomaisuudet suoraan porvariston syliin. Kun feodaalilaitoksen omistus kasaantuneisiin omaisuuksiin oli poltettu ja kumottu, niin alkaa porvariston omistus samoihin omaisuuksiin. Sinä päivänä, kun feodaaliherrat luopuivat etuoikeuksistansa ja tunnustivat suuret omaisuudet kuuluvaksi koko Ranskan kansalle, silloin ne todella Ranskan kansalle kuuluivat, kuuluivat kaikille Ranskassa oleville ihmisille tasaisesti. Mutta sitten kaikenlaisilla vippakeinoilla, jotka eivät missään suhteessa olleet pyhempiä eikä sen parempia kuin mitä feodaliherrat olivat omaisuuksia kasatessaan käyttäneet, kiipesi porvaristo ensin näiden kansalle kuuluvien omaisuuksien holhoojaksi ja siitä hyvin pienen ajan kuluttua holhoomansa omaisuuden yksityisiksi omistajiksi. Tämä porvariston toimenpide oli mahdollista ainoastaan siten, että porvaristo Ranskassa käytti hyväkseen kaikki ne tiedot mitä se oli onnistunut .itsellensä saamaan, ollessaan mukana aktiivisessa tuotannossa ja jaossa sinä aikana, kun feodaliluokka oli kuluttanut aikansa ja energiansa yksinomaan turhuuteen ja mässäykseen. Porvaristo luovaili suuren vallankumouksen aikana juuri niin kauan sameassa vedessä kunnes kaikki määräämisvalta taloudellisissa asioissa kuului sille. Saatuaan kerran taloudellisen määräämisvallan itsellensä, oli vain muutama askel jälellä yhteiskunnalliseen pintarakennukseen, porvarilliseen valtioon. Vaikkakin taloudellinen elämä itse uursi omat uomansa mitä se yhteiskunnassa kulki, laati omat lakinsa sekä sille välttämättömät säännöttelyt tehtaassa, työmaalla ja osakeyhtiöitten johtokunnissa eli sitten yhtiökokouksissa, niin oli kansa kaikesta huolimatta tottunut katselemaan valtiota jonkunlaisena jumalallisena laitoksena ja uskoi, että voimassa olevat lait ovat valtion alotteesta laadittuja. Se toivoi nytkin ja taistelikin sen puolesta, että valtio olisi ratkaisija ja määrääjä sekä ennen kaikkia lakien laatija ja niiden toimeenpanija.

Porvaristo, varastettuansa yhteiskunnan ja kansan rikkaudet ja vuosituhansien työn kasaamat omaisuudet haltuunsa, näki tarpeelli-

seksi kansan tähden laillistuttaa varkautensa. Tämän se voi tehdä ainoastaan siten, että se tarttui kiinni hukkumassa olevaan feodalivaltioon. Se pesi ja putsasi sitä hieman, asetti sitten vanhan kitisevän rojun, tosin uusissa vaatteissa, kansan nähtäväksi ja kansa suurena enemmistönä ei tuntenut entistä painajaansa. Feodaalisesta luokkavaltiosta oli tullut kapitalistinen luokkavaltio. Feodaalisista läänitysherroista kehittyi kapitalistiset läänitysherrat. Feodalisista maaorjista tuli uudenaikaisen teollisuuden orjia.

Tuon vanhan painajaisen, valtion, pyhässä nimessä laaditutti porvaristo lakeja, joiden suojissa porvarillinen omaisuuden varkaus tuli lailliseksi ja porvareiden mielestä pyhäksi. Vähinkin hyökkäys köyhälistön taholta tuota kansalta varastettua ja taas yksityiselle pyhitettyä omaisuutta vastaan selitettiin porvarien itsensä laatimien lakien kautta suurimmaksi rikokseksi mitä tässä yhteiskunnassa voi tapahtua. Että tuon kasaantuneen varastetun omaisuuden avulla saataisiin häiritsemättä riistää itse työmaalla työläisen joka päivä tuottamaa uutta — yliarvoa, oli porvaristolle välttämätöntä järjestää vanha painajainen, valtiokone, sellaiseksi että se todella painaisi sen joukon, mikä uutta arvoa työmaalla luo, niin alas ja lujaan kurinalaisuuteen, että se ei voisi milloinkaan nostaa päätänsä ja ryhtyä tehokkaaseen taisteluun sortajaansa vastaan.

Tuo kone, porvarillinen valtio, lepää yksityisellä omistusoikeudella ja porvaristo sen avulla itse omaisuusvarkautensa laillistaa ja oikeuttaa; se itse laadittaa sillä lakeja suojelemaan kansalta varastamaansa omaisuutta, se itse valitsee itse laatimiensa lakien tulkitsijan ja lakien toimeenpanijat, se itse järjestää ja valitsee suojeluksen valtiolle ja kaikille sen sisällä oleville laitoksille, joka suojelus itse asiassa ei ole suojelusta valtiolle vaan valtiota pystyssä pitävälle, yksityisen nimeen pyhitetylle kansallisomaisuudelle.

Ensi aluksi seisoivat vallankumoukselliset syndikalistitkin kahden vaiheella ja epäröiden olisiko viisainta pysähtyä siihen, mihin Englannin ja Amerikan Trades unionistit olivat pysähtyneet, se on "**tasapuolisiin oikeuksiin työläiselle ja työn antajalle**" yliarvon riistossa. Heidän epäröimisensä ei kumminkaan kestänyt kauan, sillä yliarvoa riistävä työnantaja, joka ei enään ollut yksilö vaan oli muuttunut yksilöstä vuotuisia voitto-osinkoja ahmivaksi tuhatpäiseksi osakkeenomistajalaumaksi ja tuli yhä häpeämättömämmäksi yliarvon riistämisessä. Osakkeen omistajat hyväksyivät kaikki keinot, vaikka miten pahat ja vaaralliset, mitkä osakevoittoa sentilläkään lisäsivät ja vastustivat kaikkia niitä tuotannollisia menetelmiä, jotka sitä vähääkään pienentivät.

Jos työläiset jollakin työmaalla kukin erikseen tai sitten yhdessä työskennellen kykenevät päivittäisin luomaan, sanokaamme viisi dollaria yliarvoa, niin siitä pyrkii maan, tehtaan, koneitten ja raaka-aineiden nimellinen tai nimetön omistaja anastamaan itsellensä eli osakkeenomistajille vähintään puolet ja aina tuo yliarvon riiston pyrkimys kasvaa. Omistajan halu on, jos suinkin mahdollista, koettaa siirtää yliarvon riistoraja siten, että työläiselle, jota ilman ei mitään uutta arvoa voi syntyä, jäisi tuosta tuotetusta viiden dollarin yliarvosta mahdollisimman vähän ja yliarvon riistäjälle taas mahdollisimman paljon. Heidän tarkotuksensa on muuttaa suhteet yliarvon jaossa siten, että varsinainen tuottaja saa ainoastaan niin paljon, että hän voi osallaan ostaa sen verran elämisen välttämättömiä tarpeita, että pysyy työkykyisenä ja on kykenevä siittämään ja jatkamaan sukuansa. Työnriistäjä tarkottaa järjestää yliarvon suhdeluvun siten, että tuotetusta yliarvosta menisi tuottajalle, työläiselle ainoastaan **yksi** dollari ja että hänelle itselleen jäisi **neljä**.

Työläisen pyrkimys on aina ollut ja tulee aina olemaan niin kauan kuin nykyinen järjestelmä on vallitsevana päinvastainen, mitä työnriistäjän. Työläinen, vaikka hän ei tiedä yhtäkään taloustieteellistä, eikä historiallistakaan määritelmää omaisuudesta, tahtoo siirtää yliarvon jakorajaa siten, että hänelle jäisi tuotetusta 5 dollarin yliarvosta palkan muodossa **vähintään neljä** ja työnantajalle mahdollisesti vain **yksi**.

Näin tällä tavalla törmää työläinen ja työnriistäjä itse työmaalla toisiansa vastaan. Työnriistäjän edun mukaista, paitsi jo mainittua yliarvon riistoa, on myöskin koettaa supistaa menoja työmaalla mahdollisemman pieneksi. Supistettaessa menoja työmaalla joudutaan aivan luonnollisesti vähentämään työläisten mukavuutta ja turvallisuutta siellä. Työläisen hyvinvointi tarvitsee, paitsi tuotetun yliarvon jakorajan siirtämistä edellä osotettuun suuntaan, lyhyen työpäivän, kohtuullisuutta työn voimaperäisyydessä, raitista ilmaa työmaallansa, luotettavia turvallisuusvälineitä, sairaus-, loukkaus- sekä vanhuuden turvaa. Nämä erilaiset pyrkimykset kohtaavat toisensa itse työssä ja siellä niitä aina ensi kädessä yritetään ratkaista ensin sovinnollisesti, sitten väkivoimin ja lopuksi sovitellen tai voiman alle alistuen. Kun työnriistäjä ei taivu sovinnolla tekemään työläisillensä myönnytyksiä, niin ainoa jälellä oleva keino työläisillä on tehdä lakko, taikka sitten alistua nöyrästi työnriistäjän määräämään kohtaloon.

Kun työläiset Ranskassa tekevät työlakon, niin joutuvat he heti

vastakkain työnriistäjien keinojen, se on, he joutuvat tekemisiin poliisin, provokaattorin, sotaväen ja oikeuslaitoksen kanssa. Taistelevaa köyhälistöläistä valtion nimessä poliisi kapuloitsee, valtion nimessä provokaattori tekee öisiä tekojansa ja niistä teoista kutoo kokoon valheiden verkon, jolla tahtoo osottaa miten työläiset lakon aikana uhkasivat ei ainoastaan yksityisten omaisuutta, mutta myöskin valtion auktoriteettia; valtion nimessä sotaväen käsketään ampua — valtion vihollisia, sen nimessä oikeuslaitss syyttää lakkolaisia siitä, että ovat rikkoneet sen lakien takaamaa yksityisen omistusoikeuden pyhyyttä ja valtion nimessä oikeuslaitos tuomitsee syylliseksi sekä sen nimessä vankiloissa ja rankaisusiirtoloissa vankejansa kiduttaa. Ja kaiken tämän sivussa näkevät vallankumoukselliset syndikalistit työnriistäjien, omistavan luokan kulkevan vapaana, kunnioitettuna ja suojattuna sen valtion puolesta minkä on selitetty olevan olemassa kaikkien ihmisten turvallisuuden ja hyvinvoinnin takia. —

Nyt alkaakin nousta kysymys, mitä tehdä sellaisen valtion kanssa, jäädäkö Englannin ja Amerikan Trades-unionistien tavoin mitään tekemättömäksi ja antaa sen hallita itseänsä, miten se parhaiden mielii. Selityksiä valtiosta ja sen valtaamiskeinoista on monenlaisia ja kaikilla niillä on oma teoriansa, joka on muovattu osaksi käytännöstä saaduista kokemuksista Siinä tulevat esille professionalit selittäen oman teoriansa, että se ei olekaan koira, joka liikuttaa häntäänsä vaan, että se onkin häntä, joka liikuttaa koiraa; toisin sanoen valtio on vallattava porvariston käsistä, siitä on tehtävä työväenluokan tarkotuksia palveleva, tietysti "**niin asteettaisesti ja vähän kerrallaan**" ja kaikki loppu seuraa aivan kuin itsestänsä. He sosialidemokraatit kokeilevat ja tulos on Louis Blance, Millerand, Briand ja Saksan sosialidemokraattien ainainen paikallaan — tamp!-tamp!-rummuttaminen ja lopulta Medusan silmien katselemiseen kivettyminen, kuten nyt Maailman Suurvaltasodan aikana. Siis turhaa energian haaskausta on yrittää käydä luokkataistelua sitä tietä.

Professionalit tekevät kerta kaikkiaan yhtäkkisen ryntäyksen tuon liehuvan hännän kimppuun, jonka he uskovat olevan koiraa liikkeelle panevan voiman — ja tulos on Pariisin kommuni. Taloudellisesti työmaalla järjestymättömät köyhälistöläisjoukot, sekavat periaatteet ja epäselvä käsitys pyrkimyksen päämäärästä ja lopulta koira lyö hännällänsä, se on, porvaristoa ei syösty alas taloudelliselta jalustaltansa: yritettiin vallata porvariston valtio ilman, että olisi vallattu sitä taloudellista pohjaa, mistä valtio voimansa imee

ja joka on sen ainoa elinehto. Yritettiin siirtää luokkataistelu sen luonnolliselta toiminta-alueelta, työmaalta sinne, missä kaikki luokkataistelu on sula mahdottomuus, nimittäin parlamenttiin. Koiran häntä lieruili Pariisin työläisille hetken aikaa, kunnes koira nälistyi ja nykäsi ruumiinsa voimalla sen palvelemaan ruumistansa. Silloin vasta käsittivät Pariisin työläiset, kun koira taloudellisine voimineen oli heidän niskassaan kauheasti raatelevana, että se ei olekaan koiran häntä, mikä liikuttaa koiraa, vaan on se koira, joka liikuttaa häntäänsä.

Ja kuta lähemmin köyhälistöläiset tarkastelevat asiata, niin tulevat he siihen vakaumukseen, että koira voi tulla toimeen, vieläpä hänelle itselleen voi olla eduksikin, että häneltä häntä katkaistaan poikki. Tahtoo sanoa valtio, joka ei ole koskaan muuta ollut kuin luokkavaltio, ei voi koskaan muuksi tulla kuin luokkavaltioksi. Se voi pukea itsensä Ludvig XIV ''**Minä olen valtio**''-käsitteeseen, voi esiintyä harvain valtaisena, niin aina se, kaikesta huolimatta, ei ole muuta kuin luokkavaltio ja täten ei se koskaan voi olla muuta kuin sortovaltio, mikä palvelee ainoastaan omistavan luokan etuja, olkoonpa sitten omistajina feodaaliherrat, papisto, porvaristo, sosialidemokraatit, yksilöt tai mitkä tahansa, niin valtio on heidän luokkavaltionansa ollen ainoastaan heijastus yksityisestä tai ryhmäin omistusoikeudesta. Tämän tällaisen valtion tulee poistaa, selittävät vallankumoukselliset syndikalistit tarpeettomana ja hyödyttömänä ja ennen kaikkea ihmisten todellisena vapauden sortajana ja pakkopaitana on se perin juurin hävitettävä. Mutta nyt, kun lähdetään taisteluun luokkavaltiota vastaan, niin löytävät vallankumoukselliset syndikalistit tien täynnä kaikenlaisia murrokoita. Suurin osa noista murrokoista ollen porvarillisen ihanteen mukaisia, toiset ollen sekotusta porvarillisista ja sosialistisista ihanteista yhdessä ja ne kaikki seisovat kiinteästi yhteistä vihollistaan Vallankumouksellista Syndikalismia vastassa. Kaikki nämä edelliset murrokot ovat tarkotuksellisesti asetettu tukkimaan köyhälistön tietä suoraan työmaaluokkataisteluun. Mutta, joskin esteet ovat vaikeat, niin Vallankumouksellinen Syndikalismi ei ole pelästynyt työn suuruutta eikä vaivain paljoutta lähtiessään taistelemaan vääriä luokkataistelu-käsitteitä vastaan, joita synnyttää juuri omistava luokka valtansa säilyttämiseksi. Vallankumoukselliset syndikalistit eivät ole Millerand ja Briand-huijauksen jälkeen päästäneet itseensä sellaista ajatusta, että yhteiskunnallisen vallankumouksen ja köyhälistön luokkataistelun voipi köyhälistö palkata jonkun neron (Briand) suorittamaan.

He ovat yhä elävämmin alkaneet ymmärtää, että köyhälistön vapautuminen voi tapahtua vain köyhälistön itsensä kautta ja kaikki lieventäjät, mitkä pyrkivät asettumaan omistavan ja omistamattoman luokan väliin, ovat "**niin asteettain**" opeillaan lopullisen ja välttämättömän ja samalla verisen ratkaisun siirtäjiä, mutta ei lopullisia poistajia.

Siksipä vallankumoukselliset syndikalistit, käsittäen tämän lopullisen ratkaisun lähenevän nopeasti, ponnistavat ennen kaikkea köyhälistöjoukkojen työmaalla järjestämistä, sillä yhteiskunnallinen vallankumous tapahtuu ensi kädessä tuotannon ja jaon aloilla. Eikä mikään muu voima tätä mullistusta kykene suorittamaan, paitsi se, joka hallitsee tuotannon ja jaon koneistoa, se on työväki itse työmaalla. Mutta niin kauan kuin köyhälistö ei ole lujasti järjestynyt työmaajärjestöihinsä, vaan riippuu epäselvissä politillisissa seuraelämä harrasteluissa, niinkauan on omistavan luokan asema turvattu ja hänen valtionsa voimallinen. Vallankumoukselliset syndikalistit ymmärtävät kuitenkin Ranskan vallankumouksen viime vuosisadalla antamista opetuksista ja historiasta, että valtio, joskin se lepää taloudellisella pohjarakenteella, käyttää myöskin tukenaan vissejä ihmiskunnan keskuudessa vallalla olevia luontaisia ja sen omaksi tuekseen kasvattamia ihanteita. Siksipä juuri ensi työkseen heittäytyy vallankumouksellinen syndikalisti taisteluun noita kyöhälistöluokalle turmiollisia ja luokkataistelukäsitettä himmentäviä ihanteita vastaan. Samalla kuitenkin, kun hän repii alas vääriä ja piintyneitä ihanteita, pitää hän työmaajärjestön rakentamista lakkaamatta vireillä tietäen sen, että ilman työmaajärjestöä ei mitään luokkatoiminnan mahdollisuutta ole, eikä mikään luokkataistelussa välttämätön luokkakuri voi tulla kysymykseenkään.

Ja niinpä onkin selvää, että silloin, kun Vallankumouksellinen Syndikalismi kerran tunnustaa ja osottaa olevansa luokkataistelun periaatteiden kannalla ja se niissä joutuu vastakkain kaikkien niiden valta-ihanteitten kanssa, mitkä porvarillista riistoa ja riistojärjestelmää sekä sen valtiota ja sen laitoksia tukevat, niin on Vallankumouksellinen Syndikalismi joutunut määrittelemään sangen tiukasti kantansa kaikkiin porvarillisuuden valta-ihanteisiin. Niistä seuraavissa luvuissa.

———o———

XIII Luku.

VALLANKUMOUKSELLINEN SYNDIKALISMI ON ISÄNMAALLISUUSVASTAINEN.

Porvarillinenkin valtio tarvitsee voimakkaita kiihotuskeinoja, joiden avulla se voi saada suuret kansanjoukot tekemään porvareille vahtikoira palvelusta ja tarvittaessa sekä sopivan tilaisuuden sattuessa hyökkäämään, milloin omia kansalaisia, isiä, äitejä, veljiä ja siskoja vastaan, myös olemaan valmis milloin tahansa tekemään ryöstöretkiä vissien maantieteellisten rajojen ulkopuolelle. Yksi tällainen perin tärkeä keino kiihottaa ihmisiä on käsite isänmaasta, synnyinmaasta. Isänmaallisuuskäsitteellä on luontainen alkunsa siinä sekä ihmisille että eläimille, vieläpä kasvikunnallekin ominaisessa ja samalla yhteisessä tunteessa, jota on totuttu nimittämään syntymäseudun rakkaudeksi, vissinlaisen ilmanalan kaipuuksi. Se tunnelma on luonnollinen ja sellaisenaankin kyllin syvä. Kotoisen syntymäseudun kadottaminen ei johda yksinomaan ihmistä koko elämänsä kaipaamaan ja suremaan sitä aina niin pitkälle, että tuo syvä kotiseudun kaipuu turmelee terveyden, pimittää järjenkin, mutta eläimissäkin se tunnelma on niin voimakas, että se saattaa m. m. muuttolinnut palajamaan takaisin pohjolaan tuhansien penikulmien päästä kaukaa etelästä ja juuri sille seudulle, vieläpä saman järven ranalle tai saman katonkin alle, missä syntyivät ja kasvoivat edellisenä kesänä.

Synnyinseudun rakkaustunnelmaa pohjanaan käyttäen ovat monet ihmiskunnan historiassa tunnetut ja lukemattomat tuntemattomat henkilöt rakennelleet tämän tunnelman ympärille pyhätön, jonka jumalille sitten ovat kansakunnat eri tavoilla uhrejansa kantaneet. Lievimmät ja laihimmat noista kansan isänmaalleen uhraamista uhreista ovat runopätkien sepustaminen ja laulujen laulaminen isänmaansa harvinaisuuksien ylistämiseksi. Vähitellen yhteiseen uhrituleen on kerätty hiili sieltä toinen täältä. Siihen on antanut osansa, kuten Suomen isänmaallisuus hourailussa: Roinen aallot, Saimaan veet, vuolaan Tornion tyrskyt, — ''katso jäät kuin pohjolassa'', maanselän harjanteet, Laatokka ja Suomen lahti, Auran rannat, Vienan suu j. n. e. Ja lopuksi, kun näin on kaikkialta ainek-

sia keräilty yhteiseen kekoon, on se vihdoin palaa loimotellut yhtenäisenä melkein sairaaloisen hikisenä palona, vieläpä suurena polona. Paitsi nyt näitä, usein enemmän mielenvikaisuutta kuin selvää tajuntaa muistuttavia runon pätkiä tuohon isänmaallisuuden uhrituleen, alettiin jo hyvin aikaisin historiallisissa kirjoissa puhua kalliista isänmaasta ja sen verrattomista eduista jonkalaista toista maailmassa ei ja, joka sittenkin on parempi kuin muut maat, vaikka ''**maaraukka pettua vaan leiväksi soit**'', kuten se meidän kallis ja rakas savolaisten isänmaa. Historioitsija yhtyy hyvin mielellään heikkopäiseenkin runojen sepustajaan ja helkyttelee hänen kanssaan kilvan: — maamme järvistä, miten sinervän välkkyvät veet, sen kukkarantaisista saarista ja varjoisista salmien suista; ikihongista sydänmailla; miten kuusikot maanselän harjanteita tummentaa, miten kaski ja tervahaudat siellä sauhuaa ja kuinka hallayöt soiden sydämmissä Saarijärven Paavolle huurteista partaansa lieskuttaa. Oi miten jäät pohjolassa välkkyy päivän paistehessa! Lapin raukat rajat miljardine sääskineen ja poroja syövine kurmuineen kotimaan etuisuuksia mieleen muistuttaa ja Inarin äärettömiä, pohjattomia rämeitä, joiden rannoilla tuhannet sammakot kesäöiden sulossa kuherruslaulujansa kurnuttelevat —. Oi maata jonka vertaista ei ole maailmassa! — Tämä maa se loistollaan sai urhon lemmen sykkimään; tämä maa se yksin voi synnyttää niitä poikia, tyttäriä, jotka toimillaan ovat historian kulkuun syvät merkit painaneet ja siksipä, että juuri tämä maa on kyennyt kaiken erikoisuuden synnyttämään niin — voi tuhannen tulimaiset käärmeet, sitä yksilöä tai kansaa, joka yrittäisi siirtää tämän kalliin, verrattoman isänmaan rajapyykkiä niin jotta kalliin isänmaan alue ottaisi ja pienentyisi. Ja historioitsija hurmaantuu ja suuttuu ajatellessaan sellaista mahdollisuutta tulevaisuudessa ja puskee yhtä ankarasti ja monasti yhtä sokeasti, vihansa vasamia anastajien ja rajapyykin siirtäjien niskaan kuin runoilijakin, joka puolittain mielenvikaisessa kaaostilassa on rimminsä ja runopoljentansa kokoon puristanut.

Jos isänmaasta palanenkaan viedään toisen kansakunnan käytettäväksi, niin tulkoon kuolema ja ikuinen kirous ryöstäjien niskaan ja jälellä olevan isänmaan tulee uhrata paljon — uhrata kaikkensa, että rajapyykki siirtyisi entiselle paikalleen — taikka saisihan se nyt siirtyä pikkusen etemmäksikin, jotta isänmaan kunnia kilpeen ei yhtään tahraa jäisi. Tällaisesta lakkaamattomasta isänmaallisuuskurnuttelusta me olemme viime vuosikymmeninä nähneet kolme ilettävää kuvaa. Tanskalaiset ovat hysteerisessä itkussa o-

jennelleet lakkaamatta käsiänsä kohti Preussin junkkerien anastamia Shlesvig-Hollsteinia; ranskalaiset ovat tehneet itsellensä uskonnon Elsas-Lothringenista, jonka uskon vahvuutta he parhaillaan todistavat Verdunin luona uskonsa epäilijöille saksalaisille ja italialaiset hakkaavat parhaillaan päitänsä Gorizan kallioon, jumalallisen, mutta puolittain mielenkivaisen runoilijansa Gabriel d'Anunsion lukiessa loihturunojansa. He aikovat yhdistää Italian kuningaskuntaan entisiä Rooman vallan aikuisia isänmaita. — Ruotsalaiset ovat myöskin yrittäneet istua Baabelin virtain rannalla ja itkeä Suomeen päin, mutta Suomi, ollen pääasiassa perunain ja pettuleivän maa, hyysi pian ruotsalaisten kyyneleet ja nyt siellä, huolimatta Saksan kiihotuksista, on jokseenkin rauhallista.

Vihdoin kun näin sekä runoilla, historialla ja maantieteellä on virkistetty ja kiihotettu ihmisten luontoperäistä isänmaallisuus- eli synnyinseututunnelmaa ja loihdittu kansan sieluelämään käsite isänmaan verrattomista ominaisuuksista, niin sitten tätä isänmaallisuuskäsitettä käyttää valtaluokka ovelasti edukseen, ratsastamalla sillä kansan kukkaron nauhat auki ja uhrautuvaisuuden yli ajateltujen rajojen, kuten nyt maailman historian suurimmassa murhenäytelmässä, Suurvaltasodassa.

Mutta toiselta puolen juuri kun isänmaallisuuskiihko on voimakkaimmillaan, kalvaa sen sydäntä mato. Kapitalistinen tuotantotapa ei ole voinut enään pitkiin aikoihin pysähtyä isänmaan rajojen sisälle. Sen on täytynyt ja täytyy yhä purjehtia ulos — rakkailta kotimaan rannoilta ja kulkea laivalla, hevosella, aasilla, kameelilla sekä rautateitse maasta maahan. Usein siellä on kohdannut myrsky ja kulku on ollut monesti hidasta ja vaivaloista. Ulkomaiden tavarat, joita kipeästi olisi tarvittu rakkaassa kotimaassa, ovat jääneet välille tai sitten saapuneet myöhästyneenä perille eli ovat tulleet kelvottomien kulkuteiden takia liian kallishintaisina rakkaaseen synnyinmaahan, josta kaikesta on johduttu siihen, että porvaristo on kalpa kädessä avannut teitä. Se on varsinkin viime vuosisadalla pyrkinyt lyhentämään ja suoristamaan kauppateitä kaukaisiin maihin ja onkin onnistunut siinä.

Nyt on Italia ja Ranska muutaman tunnin matkalla toisistansa, vastoin entistä useiden päivien matkaa. India ja Europa ovat lähenneet Zuetsin kanavan avulla toisiansa noin 25 vuorokaudella ja vihdoin Panaman kanava on tehnyt matkan New Yorkista Yokohamaan vain parin viikon matkaksi; ennen se matka kesti kolme kuukautta. Kaapelit ja langaton sähkösanomalaitos ja nyt juuri keksitty langaton puhelin lähentävät maita ja maanosia entistä enem-

män. Tämä asiain kehittyvä tilanne ei ole työläistenkään mielestä enään ensinkään paha juttu. Ja kun työläiset tulevat ''**rakkaasta isänmaasta**'' sille ''**kirotulle vieraalle kamaralle**'', niin itse asiassa heille muu maa ei tunnu niinkään paljon mustikalta, joskus ja sangen usein maistuu muu maa enemmän mansikalta, mitä ''**rakas, mutta aina onneton isänmaa**'' on milloinkaan maistunut.

Työläinen joutuessaan ulkomaille nostaa halveksivasti olkapäitään kuullessaan kotimaansa isänmaallisuuskiihkoilijoiden valittelevan kansansa lasten haluttomuutta rakastaa, niinkuin tulisi, isänmaata. Ja he sanovat: mitäpä siitä rakastaa sellaisesta maasta, mikä ei lapsilleen anna leipää, ei takaa toimeentuloa, eikä edes ihmisoikeuksia anna, vaan kyllä pyrkii asettamaan kaikenlaiset velvollisuudet yksinomaan köyhälistön kannettavaksi.

Alas sellainen katala isänmaallisuuskäsite, jolla ratsastetaan kansan kukkaroon, sorretaan kansakuntien heikompia ja tehdään harvalistolle siitä käsitteestä rikkauksien lähde, sanovat vallankumoukselliset syndikalistit! Ja he eivät voi yhtyä minkään isänmaallisuuden rummuttajan kanssa yhteen. Vallankumoukselliset syndikalistit tuomitsivat jyrkästi m. m. entisen August Bebelin tohinat Saksan valtiopäivillä 1904 ja 1906. Bebel näes ilmoitti sosialidemokraattisten professionalien puolesta olevansa valmis kaikkien Saksan sosialidemokraattien kanssa taistelemaan ''**henkeen ja vereen asti jokaisesta neliötuumasta saksalaista isänmaata**'', että se kallis isänmaa, johon ryöstösotien anastuksina on liitetty osa Puolan valtakuntaa, Shlesvig-Hollstein ja Elsas-Lothringen sekä puhumattakaan nyt siitä, mitä siihen kaalliiseen isänmaahan juuri nyt aijotaan liittää, jos Preussin junkkerien suunnitelmat lyövät aijottuun loveensa. Tällaista isänmaallisuutta, jonka ainoa hohde on naapurien ryöstäminen ja oman maan nylkeminen ei Vallankumouksellinen Syndikalismi missään tapauksessa hyväksy. Vallankumoukselliset syndikalistit tuomitsevat, paitsi porvarien isänmaallisuushumpuukia, myöskin sosialidemokraattisten professionalien isänmaallisuustouhun köyhälistön luokkaeduille vaarallisena ja kansakuntien onnen turmelijana, se kehottaa puheilla ja kirjotuksilla köyhälistöä vastustamaan kiihkoisänmaallisuutta ja etsimään työmaalla yhtymisen kautta kansainvälisen köyhälistön todellista isänmaallisuutta, joka takaa kaikille kansakunnille täysin vapaan olemassa olon ja itsenäisen kehittymisen mahdollisuuden. — Niin Vallankumouksellinen Syndikalismi on myöskin kiihkokansallisuusvastainen.

———o———

XIV Luku.

VALLANKUMOUKSELLINEN SYNDIKALISMI ON KANSALLISUUSVASTAINEN.

"Työläisillä ei ole isänmaata ja työläiset eivät kuulu mihinkään kansallisuuteen" — kuulee usein keveänä fraasina professionalien huulilta. Mutta fraasattakoonpa miten päin tahansa, niin kylmät tosiasiat ovat olemassa ja niitä ei voi sivuuttaa, eikä edes kohdata millään muulla kuin samanpainoisilla ja painavammilla tosiasioilla. **Köyhälistöllä on synnyinmaa. Isänmaa on olemassa. Köyhälistö kuuluu eri kansallisuuksiin ja veri on vettä sakeampaa, se on totuus, joka ei seiso hiekalla. Mutta missä merkityksessä nämät kumpaisetkin ovat todellisia, se muuttaa asian?**

Edellisessä luvussa kosketin isänmaallisuuskysymykseen ja siinä osittain tulimme selville, että isänmaallisuus tunnelmalla on luontaiset ja keinotekoiset syynsä sekä, että näitä syitä voidaan vähitellen kehittää ja kasvattaa opiksi, jolla on laaja kantavuus ja että käytännöllinen elämä repii siitä opista liiat hetaleet pois. Isänmaallisuusasian täysiverinen veli on kansallisuusasia ja ne rinnan asetettuna ovat muodostaneet erinomaisen vetojuhdan omistavan luokan asialle omistamattoman luokan suureksi kärsimykseksi.

Jo varhaisempina historian aikoina annetaan kansallisuus asialle suurta huomiota. Kaikissa vanhan ajan orjavaltioissa on kansallisuus ja rotukysymys tärkeä tekijä. Mutta koska tarkotus ei ole hakea kaiken maailman historioita todistamaan tätä asiata, niin voimme tyytyä ihan nykypäiväisiin ja meille tuttuihin asioihin valaistessa tätä kysymystä. Meille Amerikan siirtolaisille hyvin tuttua on, miten Amerikassa syntyneet ihmiset katselevat olevansa ainakin puolta parempia kuin varsinaiset siirtolaiset. Jos sitten siirtolaiset ottavat itsellensä Amerikan kansalaisoikeudet, niin selittävät monen polven amerikkalaiset heidän olevan **puolivillasia** (hypenadet) ja ainoastaan ne amerikkalaiset ovat selittäjien mielestä **täysivillasia,** jotka voivat penkoa sukuluettelonsa niin kauas taaksepäin että vihdoin löytävät erään esi-isänsä, jonkun Johnin taikka esi-äitinsä, jonkun Susannen Mayflower laivan ruumasta tulemassa Englannista yli rapakon. Hypenadet-kansalaisten jälkeläisistäkään

ei selittäjien mielestä voi toivoa täysin rehellisiä amerikkalaisia moneen sukupolveen ja täysin rehellinen amerikkalainen on selittäjien mielestä ainoastaan se, ken tyytyy ummessa silmin nieleskelmään kaiken sen valhedemokraatian moskan, jota Amerikan mahtavan tasavallan vanhentuneet laitokset sangen usein edustavat.

Tämä edellä osotettu käsite on hyvin yleisesti vallalla suuressa Amerikan tasavallassa, aivan tavallisina rauhallisina aikoina. Mutta kun tähän edellisen lisäksi joudutaan sellaiseen asemaan, kuin on Maailman Suurvaltasota, jossa useimmat tunnetut militaristiset sivistyskansat ovat toistensa kurkuissa ja raatelevat kauhealla tavalla toisiansa, silloin joudumme näkemään miten Amerikan siirtolaisista läpi vuosisatojen muodostuneet "täysivillaset" ja "puolivillaset" kansalaiset alkavat määrätä mielialasuhdettaan sotiviin kansoihin nähden. Ja nyt me olemme huomanneet, että "**America first**"-ajatuksen kanssa on menty pahasti penkin alle ja sinne viety myöskin mukana "**America First**"-oppi.

Niinkutsutut amerikkalaiset, aina Mayflowerin kantaisistä ja kantaäideistä asti, heidän sukuluettelonsa ja kaikki mahdolliset ja mahdottomat kantakirjat, kilpikirjat, tarut, sadut, kansansuunkertomukset, heimo-, kansa- ja rotuvivahdukset on pengottu esille. Ja nyt, kun nuo kanta-, rotu- ja sukukirjat ja traditsioniset sadut on menty moneen kertaan läpi ja muisteltu ja tunnusteltu mistä isämme lähtivät näille lännen rantamille, me seisomme haarniskoituna taruilla, traditsioneilla ja kantakirjoilla enemmän kuin mikään muu kansa maailmassa. Tuhansien mailien päässä itse sodan varsinaiselta näyttämöltä seisomme täällä varmastikin yhtä kiihottuneena kuin ne, jotka päivittäin lähettävät murhaavia luotejansa vastakkaisiin taistelu-ojiin. Me olemme vetäneet selvän rajan mikä meidän puolemme sotivista valloista on. Toiset seisovat lujasti anglo-ranskalais-ryssäläis-italialais-belgialais-serbialais-japanilais kansojen puolesta ja toiset germaanilais-itävalta-unkarilais-bulgarialais-turkkilaisheimojen takana. Suomalaisetkin ovat senkin seitsemän kertaa tämän kauhean sodan kestäessä hakeneet esille Websterin ja Standart-sanakirjat ja ottaneet todistuksen niistä, että suomalaiset eivät kuulu mongooleihin vaan teutooneihin. Ja saatuaan varmuuden siitä, että Webster todella asettaa suomalaiset saksalaisten veljiksi, ovat ilon kyyneleet tippuneet monen äijän nenän vartta alas ja pian on huudettukin, varsinkin olutlasin ääressä: — "**hurra for Germany, — hurra for Hindenburg!**"

Kun näin on hurrattu Saksan kunniaksi, on analyseerattu tarkoin kaikki suomalaiset rotu-ominaisuudet, tuohivirsujen käyttämi-

sestä härmäläiseen puukkotappeluun, pettuleivänsyöntiin ja savolaisten tulitikkujen lainaamismongerruksiin asti. Ja aina on löydetty omassa rakkaassa Suomen heimossa erinomaisempia ominaisuuksia kuin missään toisessa kansallisuudessa, lukuunottamatta nyt germaaneja, jotka hekin saa — ominaisuuksistaan kiittää entisiä Suomen ''hakkapeliittoja'' j. n. e. Suomen kansalla on niin turkasen hyviä metsästäjiä, kalastajia, maanviljelijöitä, tukkisouvareita, työmiehiä, herroja, narreja, sotilaita, sankareita, urheilijoita, painijoita, diskonheittäjiä —; väkeviä, matalajalkaisia, leveäharteisia miehiä; tyyniä, rauhallisia, pitkätukkaisia jukureita, syväsilmäisiä, tuuheakulmasia syntyjen syvien miettijöitä, ikirunon lausujia, laulun Suomelle sorean laulajia: ''**kansaa kussa maailmassa olette tai painetussa kirjassa huomanneet niin ylevää, niin viisast, uljasta kuin kansa tää?**''

Suuri tämä kansa toki ei ole, se pienuuteensa tyytyy, mutta mikä puuttuu lukuisuudesta sen korvaa laatu ja suuret aatteet, luja uskollisuus kansallisuuden periominaisuuksiin ja tätä köyhää isänmaata kohtaan; aatteiden puhdas, eheä käsittäminen ja älykkäisyys — tosin hitaan puoleinen j. n. e. Tämä oma, rakas, kallis, verraton kansa, kun on syntynyt samassa maassa, on sukua toisillensa, puhuu samaa kieltä, omaa samat perusominaisuudet, jotka kaikki jo mainitut asiat ja paljon, paljon mainitsemattomia asioita ovat **vertaamattomasti parempia** kuin esimerkiksi ryssien ominaisuudet ja tavat. Mutta huolimatta näistä erinomaisista Suomen kansan, erittäinkin savolaisten hyveistä, tulee se likainen koira-ryssä kaikkine hapankaalitapoineen paita housujen päällä ja vääräuskoisena ja yrittää pakottaa jaloja suomalaisia taipumaan tapoihinsa, ja mikä kaikkein pahinta, se ryssän ryökäles yrittää anastaa moukkamaiselle kansallisuudelleen kalliin isänmaan turvetta. Se peijooni säätää meille lakeja, asettaa haisevia ryssiä **kalliisiin** virastoihimme ja polkee kansamme **pyhät perinnäistavat**, se on, Suomen mies Suomen virastoon, ja yrittää pois pyyhkiä Suomen kansan nimenkin historian lehdiltä. Mutta se ei saa tapahtua, ei totta jumalauta saakaan.

Nyt saman heimon lapset, saman pohjan tähden alla syntyneet, herätkää, sonnustakaa itsenne, olkaa aina valmiit taistelemaan kansamme sortajia, hapankaaliryssiä vastaan. Ei tuumaakaan rakkaasta isänmaasta vääräuskoisille, ei hituistakaan vapauksistamme solmuruoskalle ja lait ennen meitä syntyneet ne pitää jälkeemme jäädä Mars, eteenpäin jalo suomalainen kansanmies ja nainen!

Näin suomalaiset vielä Amerikassakin, puhumattakaan nyt mitä

itsessään "kalliissa" Suomessa. Jalot saksalaiset puolustavat kallista Saksan valtiomaata ryssiä, ranskalaisia, belgialaisia ja englantilaisia vastaan jotenkin edellä kuvatunlaisella himphampun sekotuksella myöskin. Mainehikkaat Ranskan pojat puolustavat urheasti ranskalaista isänmaata katalaa hunnilaisjoukkoa, Saksan junkkereita vastaan. Ja kaikista jaloin, verisin ja katalin merirosvo Albion ihanine, vääräsäärisine poikineen puolustaa urheasti pienten kansojen oikeuksia ja oman kansansa asemaa merien herrana. — Pyhän pyhä Venäjä niinikään lähtee puolustamaan pientä heimokansaansa Serbiaa, mutta eksyy tieltä kulkiessaan itä-Preussiin polttamaan saksalaisten ja puolalaisten talonpoikien hökkeleitä. Tällä tavalla sitä kansallisuusmainetta kohotetaan katalia ulkonaisia vihollisia vastaan. Kansallisuuden sisäisiä vihollisia pidetään myöskin kutakuinkin tarkoin silmällä ja jos vilppiä huomataan, niin silloin — ristiinnaulitaan. Aina silloin tällöin nostetaan kauhea huuto ja parku ja rummutetaan sensatsionijutulla koko kansakunta jalkeille, kuten 1898 Dreufys-jutulla Ranskassa. Hämmentyneelle kansalle osotetaan vihollisen vaanivan Vosgeseilla valmiina hyökkäämään kalliin isänmaan kamaralle ja raatelemaan jalon Ranskan tasa-arvoisen ja vapaan kansan, muutaman juutalaislurjuksen epäisänmaallisuuden ja jaloon Ranskan kansaan kuulumattomuuden takia. Ellei nyt kyllin ajoissa valmistauduta lyömään aijottua hyökkäystä takaisin, niin silloin koko kallis isänmaa on menetetty, sen tasa-arvo hävinnyt, vapaus kuollut ja kansa orjuudessa.

Kuultuaan kaiken tämän; kallis — vapaa — tasa-arvoinen — y. m., y. m., oma kansa antaa lisätä kuormaa itsellensä vaikkakin on menehtyä sen painon alle. Vallankumoukselliset syndikalistit ovat pysyneet uskollisena tässäkin suhteessa luokkataistelun periaatteille. Lähtiessään kiihkokansallisuushulluttelua vastustamaan, he luovat katseensa kansalliselle työmaalle, jonka omistaa kiihkokansallinen patruuna, junkkari, osakeyhtiö taikka trusti. Kiihkokansallinen rummutus kuolee työmaalla vähiin ja kansalliskiihkoilijan ruoskan iskut vinkuvat työorjan selässä aivan yhtä vinhasti, olipa sitten orja kotoinen tai ulkomainen. Kiihkokansallinen preussilainen junkkeri nylkee Itä-Preussin maanviljelyksillä kotimaisten työläisten selästä minkä ikinä voi. Hän teettää, jos se suinkin on hänelle mahdollista, pitkää työpäivää ja maksaa alhaista palkkaa. Kun sitten oman rakkaan kansallisuuden työorjat napisevat isäntiänsä vastaan ja vaativat työpäivää lähemmäksi sekä palkankorotusta, niin silloin junkkeri tuo heidän tilalleen miehiä ja naisia Galitziasta. Itämeren maakuntien maaparooni kulettaa liettualaisten

ja virolaisten tilalle kiinalaisia kuleja ja antaa ''Kalevin poekien'' nääntyä nälkään elleivät alistu rankaisuretkikuntien määräyksiin ja tosi-isänmaallisen ja kiihkokansallisen maanomistajan mielivaltaan. Suomessa Laukon parooni ajaa torpparit hankeen, kaataa savupiiput ja vie akkunat heidän hökkeleistänsä. Ruotsin kiihko-aktivistinen maaparooni Skånen niemellä kutsuu avukseen puolalaisia ja galizialaisia epäkristillisine nimineen heti kun omat rakkaat kansalaiset vaativat maatöistä parempaa palkkaa ja jotain muutakin syötäväksi kuin nauriita. Tanskalainen on samankaltainen kuin edelliset. Ranskalainen viini-istutuksien omistaja ei välitä yhden viinirypäleen vertaa kansallisuusasiasta rauhan aikana työmaalla. Jos hänen omistamillaan istutuksilla työläiset osottautuvat olevan tyytymättömiä, silloin hän ilman muuta kutsuu työvoimaa Rheinin laaksosta ja aina Unkarista sekä Portugalista asti. Jalo merirosvo Albion ajaa irlantilaisia maantielle mielin määrin ja irlantilainen omistaja huolimatta kansallisesta kuumeestansa vaikenee nähdessään kaikkea tätä. Californian valtion valkoihoiset porvarit, jotka pauhaavat niin vimmatusti keltaihoisia vastaan, hyvin mielellään asettavat hedelmäkentille melkeinpä yksinomaan japanilaisia työläisiä ja samalla kertaa kun he näin tekevät, niin heidän omat rakkaat ''**America first**'' saavat astella makuuvaatenippu selässänsä pitkin Sierran rinteitä ilman työtä ja ruokaa. Great Northern rautatien kuningas ja keskilännen viljamonopolisti Jim Hill puhui hyvin mielellään ''**America first**''**-aatteesta** ja huolimatta hänenkin ''**America first**'' puustauksesta oli hän tässä vuosi sitten vakavasti sitä mieltä, että lännen ja keskilännen rautateille tarvitaan aivan välttämättä laittaa 250,000 kiinalaista kulia n. k. ''topparoikkiin'' (section). Syyksi selitti Jim sen, että kulit tulevat toimeen 15 sentillä vuorokauden, joten heille ei tarvitse maksaa kuin 25 a 50 senttiä korkeintaankin päivässä, samalla kertaa kun omat rakkaat amerikalaiset vaativat dollarin, jopa kaksikin päivältä.

Kun vallankumouksellinen syndikalisti menee mille työmaalle tahansa, niin löytää hän työläistoverinsa, joka ei läheskään aina ole samaa kansallisuutta hänen kanssaan, ei puhu edes samaa äidinkieltä kuin hän ja siitä huolimatta, kun he oppivat toisiansa lähemmin tuntemaan, niin he hyvin pian ymmärtävät, että se on luokka-asema, joka vetää heitä kansallisista, kielellisistä ja rotueroavaisuuksista huolimatta toisiinsa. Luokkaveljeyden tunne heidän välillään tulee niin voimakkaaksi, ettei milloinkaan samaa kansallisuutta oleva työnriistäjä löydä työläisen rinnassa sellaista tilaa kuin toista kansallisuutta oleva työläistoveri on siinä valloittanut.

Amerikassa, joka on neljä vuosisataa ollut kaikkien kansallisuuksien kaatopaikkana, asetetaan lähes kaikille työmaille vähintään puolitusinaa, mutta enemmänkin eri kansallisuuksiin kuuluvia työläisiä työskentelemään rinnakkain. Kuparikaivannossa Michiganissa työskentelee samalla tasanteella: englantilainen, irlantilainen, unkarilainen, ranskalainen, itävaltalainen, kroatialainen, armenialainen, venäläinen, suomalainen, ruotsalainen, italialainen, syrialainen, norjalainen, lappalainen, saksalainen, puolalainen ja kaikki nämät sangen hyvässä sovinnossa keskenään ja vielä päälle päätteeksi täysivillasen ja puolivillasen amerikalaisen kanssa yhdessä. Kun ensin tulee johonkin kaivantokylään Michiganissa minkä väestö kokoonpanoltaan on ylempänä esitetyn kaltainen niin luulee, että on tullut amerikalaiseen kaivantokylään. Mutta sitten, kun lähemmin oppii asian tuntemaan, osottautuukin kylässä olevan noin monta eri kansallisuutta, kuten edellä osotettu ja kun työmaalla joutuu työskentelemään heidän kanssansa olka olassa, niin huomaa että nämä miehet eivät millään läheisillä, ei ainakaan hellillä siteillä ole kiinnitetty mihinkään kansallisuuteen. Yleisempänä puhekielenä heillä on englanninkieli, mutta voivat siitä huolimatta puhua omaa äidinkieltänsä, sen ohella neljää eli viittä muuta kieltä. Unkarilainen voi rupatella aivan rattoisasti Savon taikka Kuusamon murteella suomenkieltä ja tietää kaikki tärkeimmät Suomen asiat, kun taas suomalainen voi puhua unkarinkieltä j. n. e. Kuta kauemmin he työskentelevät samalla työmaalla, sitä läheisemmin eri kansallisuuksien köyhälistöläiset sulautuvat toisiinsa.

Kansalliset rajat häviävät taikka, jos ei kokonaan häviä, niin kumminkin käyvät tuntuvasti epämääräisemmiksi ja hiljalleen, usein aivan huomaamatta kasvaa jonkun vissin kaivantoalueen työläisissä varma joukko, mikä ei tunne kielellistä eikä kansallista eroavaisuutta, mutta tuntee sitä voimakkaammin köyhälistön luokan yhteenkuuluvaisuuden tunteen. Näin hiljalleen aivan odottamatta ilman opetusta ja suusanallista tai sitten kirjallista agitatsionia syntyy köyhälistössä voimakas luokkatunne, joka nyt ei kuitenkaan vielä edellytä sitä, että köyhälistön luokkatunteen omaava työläinen olisi myöskin luokkatietoinen. Toiselta puolen taas ei köyhälistön luokkatieto kirjoista luettuna edellytä, että henkilö olisi myöskin köyhälistön luokkatuntoinen. Olen monasti nähnyt, että työmaalla syntynyt luokkatunne on niin voimakas ja syvä, että se saattaa eri kansallisuutta olevat työläistoverukset kyynelehtimään erotessaan toisistansa ja pitkiä aikoja muistellen mennyttä toveriansa kyselemään. Kyöhälistön luokkatunne, mikä voi syttyä todellisesti

ja pysyväisesti ainoastaan työmaalla samanlaisen orjuuden ikeen painon alla, johtaa eri kansallisuuksien köyhälistöläisrotuja heidän vaimot ja lapset myöskin vähitellen toisiansa lähestymään niin, että vihdoin syntyy noiden ennen outojen ja toisilleen vieraiden välillä hyvin luottavainen seurustelu. Kaivantoseuduilla näkee miten eri kansallisuuksien työläiset loma-aikoinaan viettävät yhdessä humuten aikaansa, joko juoden, tanssien taikka juhlien ja harvoin tapahtuu minkäänlaista rettelöä eri kansallisuuksien välillä, ollen kaikki tämä hyvä suhde seurauksena siitä, että köyhälistöläiset oppivat työmaalla toistensa rinnalla täydellisesti toisiansa tuntemaan. Mutta, jos heidän keskuudessaan on, kuten Michiganin kuparialueella, jokin hallitseva kansallisuus, sellainen kuin welssiläiset, joista entisinä aikoina oli kuparialueen työnjohtajien enemmistö, jotka puolsivat omaan kansallisuuteensa kuuluvia työläisiä antaen heille parempia ja helpompia töitä, niin varmasti oli näiden welssiläisten ja kaikkiin muihin edellä mainittuihin kansallisuuksiin kuuluvien köyhälistöläisten välillä katkera kamppailu käynnissä sekä työmaalla että kotosalla ja huvittelutilaisuuksissa. Tämä luottavaisuus ja yhteenkuuluvaisuustunnelma kuvastuu myöskin kaivantomiesten ja tehtaalaisten perheen äitien kotoisessa elämässä. Olen monesti tarkastellut miten huolettomana eri kansallisuuksien työläisten vaimot ovat lapsiensa suhteen, joita joukottain leikkii kaduilla ja toistensa huoneitten ympärillä. Mutta samat äidit, jotka eivät hituistakaan epäile, että heidän lapsilleen tapahtuisi mitään vahinkoa työläisnaapurin kodissa, vapisevat pelosta ja huolesta, jos heidän lapsensa erehtyy juoksemaan äidin kansallisuutta olevan omistavan luokan jäsenen pihamaalle.

Tätä tällaista köyhälistön luokkatunnelmaa se on, jota kapitalistiluokka pelkää paljon enemmän kuin köyhälistön luokkatietoa ilman sen luokkatunnelmaa ja koettaa sitä heikontaa ja on valmis vastustamaan kaikkia niitä liikkeitä, jotka tätä luokkatunnelmaa kasvattavat köyhälistön luokkatiedoksi. Täällä Amerikassa, juuri noissa edellämainituissa monien kansallisuuksien keskuksissa, koettaa omistava luokka hävittää siirtolaisten lapsista tuon heille vaarallisen tunnelman. Se kutkuttelee siirtolaisia, kuten olemme niin paljon huomanneet, ensin ''vapaalla Amerika''-jutulla, sitten ''tähti-lipun tarjoamalla turvalla'' ja vihdoin ''tasa-arvoisuudella''. Lapsissa herättää toivoa se, että kuka poikanullikka tahansa voi päästä Amerikan tasavallan presidentiksi ja monesta siirtolaistytöstä voi tulla huomattavan miehen, vieläpä presidentinkin äiti. Siir-

tolaisista syntyneet lapset hyvin usein eksyvät uskomaan noita kissankullalla silattuja juttuja ja uskovat niitä aina siihen asti kunnes esim. pojat löytävät itsensä sairaina, raihnaisina ja nälkäisinä leipälinjasta, vankilasta tai sairaalasta ja tytöt, he mitä suurimman hädän ahdistamina ajautuvat ensin hikipajoihin, niin sieltä usein, — liian usein kehnojen palkkojen ja puutteellisen elämän ahdistamana keski- ja yläluokan haureushelvetteihin taikka terveytensä menettäneinä armeliaisuuslaitoksiin ja vihdoin nykyisen riistojärjestelmän takaportista yhteiskunnan tunkiolle.

Vähitellen ovat eri maitten köyhälistöläiset alkaneet tulla selville, että kansallisuusviha ja epäluulo toisia kansallisuuksia kohtaan on syvä siellä, missä porvariston riistoedut käyvät ristiin ja köyhälistö on vähätietoista. Mutta siellä taas missä porvareiden etuja uhkaa yhteinen vaara, kuten Kiinassa Boxarikapinan aikana, niin porvarit yhdistyvät läheisesti vähääkään välittämättä kansallisuuskysymyksestä. Pariisin kommunin aikana näkivät köyhälistöläiset miten saksalaiset ja ranskalaiset porvarit auttoivat toisiansa silloin, kun kysymys muuttui yhteisen vihollisen, köyhälistön, toivojen vastustamiseksi. Kun vihdoin kommuni kukistettiin verivirtoihin, ylistivät kaikkien maitten porvarilehdet kommunin kukistajia ja haukkuivat sekä väärään valoon saattoivat minkä ikinä voivat kaikkia kommunin sankareita ja tekevät sitä aina yhäkin, kun ottavat puheekseen Pariisin kommunintapaukset. Mutta lähimaitten porvarit eivät kommunin kukistumisen aikana tyytyneet edes siihen, että maansa porvarilehdistä lukivat häpeämättömiä parjauksia kommunardeista. Lähimaista kuten Englannista ja Amerikastakin matkusti valtaluokan jäseniä rouvineen ja ''frilloineen'' Pariisiin katselemaan miten kommunin vankeja petoeläinten tavoin kidutettiin ja ulkomaan porvarinaikkoset olivat yhtä innokkaita kuin Pariisin porvarilliset huorat, pistelemään sateenvarjojensa rautakärjellä kommunardivankien silmiä puhki näiden maatessa kummehoureisena Versaillesin eläintarhassa.

Lukemattomia kertoja on yleismaallista luonnetta olevat tapaukset viime vuosikymmeninä osoittaneet, että porvariston isänmaa on aina siellä, missä sen riistoedut ovat parhaat ja sen omaa kansallisuutta ovat lopullisesti kaikkien maitten omistavien luokkien jäsenet, joita toisiinsa lähentää etujen yhtäläisyys.

Köyhälistö, varsinkin Ranskassa, on lukemattomia kertoja saanut kouraan tuntuvasti kokea sen, että patriotismi ja natsionalismi (kiihkoisänmaallisuus ja kiihkokansallisuus) ovat vain korulauseita

porvariston huulilla. Ranskan isänmaallinen ja kiihkokansallinen porvaristo on aina valmis, milloin se on ollut riittävästi voimakas, lähettämään sotaväen, elinehtojensa parantamisen tarkotuksessa lakon tehneen köyhälistön niskaan. Samaa ovat Saksan ja muitten maitten työläiset saaneet osakseen kelpo isänmaansa kunnia-arvoisilta porvarikansalaisilta. Ranskan porvarilliset oikeuslaitokset ovat aina olleet valmiit tuomitsemaan eri tavalla saman maan saman kansallisuuden lapsia samanluontoisista lainrikkomuksista. Ovatpa oikeuslaitokset olleet auliit tekemään palvelusta toisten maitten riistäjille monenmoisissa luokkatuomiojutuissa. Tuoreimpana esimerkkinä näistä luokkatuomioista ollen Amerikassa Utahin valtion porvareiden luokkatuomiot. Siellä Industrial Workers of the World liiton puhuja Hillström tuomitaan riittämättömillä todistuksilla kuolemaan ja ammutaan. I. W. W. liiton puhujan Hortonin murhaaja, porvareiden kätyri ja pyssyhurtta, Mody, todistetaan täysin pätevillä todistuksilla murhaajaksi ja kuitenkin oikeuslaitos asettaa hänet vapaalle jalalle.

Että kansalliset rajat eivät valtaluokalle merkitse mitään osottaa sekin, että Bakuninin aikoinaan tuomitsee ensin Preussin junkkerihallitus vaarallisena kapinallisena, mutta jättää rankaisematta luovuttaen hänet Itävallan hallitukselle, mikä hänet tuomitsee Pragin kapinan johtajana ja kiduttaa Bakuninia puolen vuotta Ölmutzin holvissa. Itävalta vuorostaan luovuttaa pelätyn ja vihatun kansankapinoitsijan Venäjän hallitukselle, mikä hirsipuuhallitus hautaa Bakuninin vuosikymmeneksi Nevan alaisiin hyisiin holveihin. Ruotsissa Stafin hallitus tekee rengin palvelusta Englannin porvareille vapauttamalla kaikesta edesvastuusta kuuluisaan Amalthea laivaan kerättyjä lontoolaisia rikkureita tekemistään rosvouksista ja puukotuksista Ruotsin satamissa, joiden suoranaisena seurauksena oli Nilssonin pomminheitto mainittuun "**rantahakkuriin**" ja sama porvarillinen oikeusmasiina, joka vapauttaa ulkomaisia rikkureita petomaisista töistänsä, on valmis tuomitsemaan Nilssonin tovereinensa kuolemaan.

Huolimatta siitä, että porvaristo kaikissa sivistysmaissa ahkerasti kokee peittää tätä tilannetta köyhälistön silmiltä, leviää työmaalla ja köyhälistökortteleissa käsite kansallisuuskiihkoilua vastaan ja köyhälistöläiset osittain edellä osotetulla tavalla tulevat vähitellen näkemään miten asian todellinen laita on. Osotuksena siitä, että köyhälistö eri maissa alkaa ymmärtämään yhteenkuuluvaisuutensa on sekin, että silloin, milloin työväki on joutunut pitempiai-

kaiseen työlakkoon tai työn sulkuun, silloin ovat toista kansallisuutta olevat työläiset toisista maista lähetelleet huomattavia summia lakkolaisten avuksi, kuten tapahtui esimerkiksi Suomen kirjaltajain lakossa. Samalla aikaa ovat kotimaiset kiihkokansalliset porvarit olleet valmiit käyttämään kaikki ajateltavissa olevat keinot työläisten lakkorintaman murskaamiseksi; he ovat lähetelleet pistimiä lakkolaisten niskaan, häätäneet heidät monesti sydäntalvella komppanian omistamista asunnoista, kieltäneet heiltä kaiken luoton ja tuominneet heitä luokkaoikeuslaitoksissa ja köyhälistö on nähnyt ja kuullut miten se vihattu rajantakainen porvaristo on kaikelle tälle luokkamenettelylle huutanut sanomalehdissään hyväksymistään ja ollut kaikessa yhtä innokas toimimaan köyhälistön edun vastaisesti, kuin oman maan porvaristo konsanaan.

Vallankumoukselliset syndikalistit käsittäessään kaiken tämän ovat asettuneet jyrkästi ja leppymättömästi taistelemaan porvariston kiihkokansallisuusraivoa vastaan. Eikä todelliset vallankumoukselliset syndikalistit anna narrata itseänsä minkäänlaisilla verukkeilla tässä kysymyksessä. He eivät voi hyväksyä sellaisia juttuja, joita sosialidemokraattiset professionalit latelevat Californian japanilaiskysymyksessä, enempää kuin Suomen porvareiden rähäkkää juutalaisia vastaan. Vallankumouksellinen syndikalisti on sitä mieltä, että, jos kerran valkoihoinen menee Kiinaan tai Japaniin myymään valkoihoisen valmistamia tavaroita ja yrittää nylkeä näitä kansoja heidän kotimaissaan, silloin on näillä kansoilla täysin yhtä hyvä oikeus tulla Californiaan vaikkapa he sitten ajaisivat jokaisen valkonaaman itäpuolelle Kalliovuoria. Sitä parempi kuta pikemmin köyhälistö tulee tietämään luokkataistelun merkityksen ja sen, **että luokkataistelu taistellaankin ihan alusta loppuun**, ainoastaan **työmaalla**, jolla työläinen ja työnriistäjä ei milloinkaan etujen ristiriidan takia kohtaa toisiansa muuna kuin luokkavihollisena.

Vallankumoukselliset syndikalistit Ranskassa, Italiassa ja Ruotsissa ovat ponnistaneet kaikin voimin ja yhtä mittaa, erittäinkin työmailla, levittäen antipatrioottista ja antinatsionalistista kiihotusta sanomalehtien, puheiden sekä persoonakeskustelun avulla. Voidaankin **aivan oikeudenmukaisesti** sanoa, että se vähä kiihkoisänmaallisuus-, kiihkokansallisuus- ja militarismivastaisuutta mitä Europan maitten työläisten keskuudessa on, ei ole juuri ensinkään sosialidemokraattisten porfessionalien työtä, kuten he ovat yrittäneet uskottaa, vaan työ on siinäkin suhteessa tehty vallankumouksellisten syndikalistien taholta. Eikä siinä mitään ihmettelemistä ole,

että suhteet ovat tällaiset, kun muistaa, että sosialidemokraatit pyrkivät valtaamaan omistavan luokan naamion, se on, valtion kaikkine laitoksineen, hyvineen ja pahoineen, kun taas vallankumoukselliset syndikalistit pyrkivät perinpohjin repäisemään irti naamion, porvarillisen valtion, kapitalismin silmiltä, ja taistelemaan ratkaisevan taistelun kapitalismia vastaan, ei välillisillä, vaan suoralla toiminnalla. Näistä kahdesta edellisestä: Vallankumouksellisen Syndikalismin isänmaallisuus- ja kansallisuusvastaisuudesta johdutaan aivan luonnollisesti siihen, että Vallankumouksellinen Syndikalismi on antimilitaristinen (sotilasjärjestelmän vastainen).

———o———

XV Luku.

VALLANKUMOUKSELLINEN SYNDIKALISMI ON ANTI-MILITARISTINEN.

Alas sota ja sotilasjärjestelmä! näin ovat vallankumoukselliset syndikalistit lippuunsa kirjoittaneet päästyään kerta selville siitä mitä sotilasjärjestelmä todella tukee. Mutta juuri tämä aika, jolloin yli maailman ja eritoten Europassa ammatikseen murhataan, on omiaan osottamaan miten lujasti militarismi on juurensa kansakuntien elämään imenyt, niin, että se ei hievahda perustuksiltaan muutamalla alashuudolla. Tarvitaan todellista köyhälistön luokkatuntoa ja sen todellista luokkatietoa, jotka ovat työmaalla karaistuneet ja ennen kaikkea tarvitaan ennakkoluuloista vapaata ja monipuolista asian ymmärtämistä ennenkuin voidaan käydä militarismin kimppuun menestyksellisesti.

Jo kahdessa edellisessä luvussa kävi selville miten omistava luokka valmistaa kiihkoisänmaallisuus- ja kiihkokansallisuustunteella vakavaa ja pysyväistä tukea omille lokkaharrastuksillensa ja kuinka köyhälistö porvareiden ovelasta totuuden salaamisyrityksestä huolimatta työmaalla alkaa saada asian oikean laidan selville. Samat suhteet vallitsevat militarismikysymyksessä.

Taistelut luontoa, villejä eläimiä ja toisia kansakuntia vastaan, joita ihmiskunta on taistellut sen varhaisimmasta kehtokaudestaan asti, ovat niin moninaiset, että ne ovat jättäneet vaikutelmansa kaikkien kansakuntien mieliin. Ja ne vaikutelmat ovat tavallisesti paljon syvemmällä ja voimakkaampia kuin mitä pintapuolisesti asiaa katsoen voisi luulla. Näemme sellaisia kansoja, jotka erinäisten seikkojen takia ovat joutuneet pysymään erikseen monia vuosisatoja nykyisten sivistyskansojen yhtäjaksoisista sodista ja kuitenkin kuohuu sankariveri heissäkin. On taas kansoja, mitkä vuosisatoihin eivät ole ottaneet osaa mihinkään sotaan, eivätkä liioin ole kirjallisuuden avulla kiihottuneet sotakysymykseen ja kuitenkin on sota todellinen tosiasia heille, josta he juttuavat, jota he ymmärtävät. Se on, kuten Topelius sanoo: ''**Jaa ihmiskunta kahteen osaan, siir-**

rä heistä toiset Cordillierien rinteille ja toiset Himalajan laaksoihin ja kuitenkin on sota faktumi ihmiskunnan historiassa.''

Mutta kun otamme vastakohdaksi lappalaiselle tai eskimolle eli samojeedille nykyaikaisen porvarillisen sivistyksen saaneen ihmisen, joka on saanut aina pienestä pitäen ensin isältä ja äidiltä ja kaikilta häntä läheltä olevilta tapahtuneisiin tosiasioihin perustuvaa suusanallista kiihotusta sotakysymyksessä, niin luonnollisesti on sotainto hänessä elävämpi kuin mitä se on lappalaisessa, jonka omaiset eivät ole vuosisatoihin ase kädessä taistelleet jotakin toista kansaa vastaan. Mutta vasta sitten muuttuu sivistyskansojen lapsen mielessä sotakysymyskin syvällisemmäksi ymmärtämiseksi, kun lapsi oppii lukemaan mitä kirjotettu on. Ja me tiedämme, että porvarilliset idealistit suorasanaisessa, runossa ja laulussa vieläpä musiikissakin ovat erinomaisen taidokkaasti osanneet helkytellä ihmismielen niitä kieliä, jotka saattavat sodankin näyttämään runollisen ruusuiselta.

Muistamme hyvin miten meidän jäykkä-suomalainen korpia raateleva kansamme alkoi lieden lailla hohkata, kun Topelius sai maailmaan ''**Välskärin kertomuksensa**'' ja Runeberg ''**Vänrikki Stålin tarinat**''. Syvimmänkin korven komerossa uutisraivaajan poika tunsi ''Pilven veikon'' tunteita ja tuskinpa niin tylsää talonjunnua Suomessa löytyikään, joka ei olisi ajatellut vielä kerran saavansa tilaisuuden näyttää narisevalle isäukolle Sven Dufvan tavoin miten vähäarvoista on tehdä kotitöitä ''**päin mäntyyn aina vaan**'' ja kuinka ''**e'estä maan ja kuninkaan on kuolla selvempi**''. Niin reippaan mukaiselta tuntuu lukea ''tarinoista'' miten Lotta Svärd kiukkuisena ärhenteli ''öykkäri ratsumiehille'' eikä antanut niin viinan tilkkaa tuolle pelkuriksi huomaamalleen röyhkeilijälle. ''**Vaikk' kultia laukkusi täys süll' ois, merikin niitä ammentaa, Jumal'auta, tuommoiselle en sois, en pienintäkään pisaraa.**'' Ja melkeinpä kyynel silmään vierähtää ja tuntee lukeissaan ikäänkuin kuulisi Lotan äkäisen äänen heltyvän, kun hän kääntää selkänsä ''öykkäriin'' ja näkee haavottuneen ''mi salon töllistä lähti taisteluhun'' ja hälle lausuu ''**Tule, viel' löytyä tilkkanen vois; juo, poikani, huolta se lieventää, sitä tarve nyt kaikkein ois!**''

Entäs sitten se numero viidestoista Stolt, jonka Döbeln näki rivin edessä kulkevan koko taistelun ajan ja asetti hänet urheuden palkkioksi riviin antaen hänelle kodittomalle ''lurjukselle'' perinnöksi urhean Stolt vainaan soturin nimen sekä sankarikalleuden ja tekee niin hänet yhdenvertaiseksi itsensä ja toisten urhojen

kanssa. Onko siis ihme, jos miehen mieli, joka köyhälistöläisenä ikinä ei ollut hän maistanut riemua, ei edes varkaisin, jo lapsena kolkkoudessa elämän oli jäätynyt kyynelkin, riemastuu ja hänen sydämensä kolkouteen kevätaurinko ensi kerran pilkistää ja sen sulaamista lähteistä, silmistä vedet uhkuen tulvehtii ja hän on valmis vannomaan: ''Ja jos murheess' onnessa olla saan miesjoukossa sankarien, sotahan olen valmis ja kuolemaan; sois Herra jo huomena sen!'' Kyyneleet se silmiin nostaa niillekin, jotka sata vuotta myöhemmin lukevat ''Numero 15:n Stoltin'' ja ''Döbeln Juuttaalla'', joskin sotilaiden kyyneleet kerrotaan virtoinaan juosseen nähdessään jumaloimansa everstin satulassa valmiina johtamaan heitä voittoon ahdistavaa vihollista vastaan juuri sillä hetkellä jolloin oli: ''Suomen joukko, hajan pirstaleina, on valmis kuolohon, vaan voittoon ei.'' Rivit siellä kaikki oli hajallansa ja Döbeln sairaana, silloin jokainen mies kysyy itseltänsä: ''Nuo rivit harvat ken sais kokohon?'' Voimaa, mieltä, miehuutta ja uskollisuutta on, ''mut järjestäjä itse poissa on.'' Kaikki muut voivat tapella kyllä kuoloon asti, ''vaan sairas yksin taisi johdattaa''. Suomen joukko on epätoivoisena, se ei luota muiden päälliköiden johtokykyyn. Siinä sai Schantz ärjyillä, Grönhagen miettiä ja Konow kiroilla ja kaikki turhaan, joukko luotti ainoastaan Döbelnin johtoon, sitä se odotti ja Döbeln oli kuumesairaana.

Mutta juuri kun epätoivo painaa jokaisen miehen mieltä ja ryssät tunkevat eteenpäin, niin, ''Vait, kuule! Kummulla nyt hurrataan. Mies ratsastavan nähdään. Ken se on? Se vasta ääntä! Mistä riemuitahan, kun miesten hurraa raikuu ponneton? Se täyttää vuoret, vainiot ja loukot, se kasvaa, paisuu, nielee sotajoukot ja vyörykkeenä vierii laaksohon. Haa, hän se tänne rientää ratsullansa, mies pienokainen, vanne otsallansa, se jalo uljas, armas kenraal on.'' Ja nyt tapahtuu se mitä jokainen mies toivoi, ''Vaan hiljaa! Kuule kuinka joukollensa hän äsken hajonneelle huutaa nyt! Hän ratsastaa sen luo, ja paikallensa riviin joka mies on rientänyt. Tiheessä miestä välkkyy asehissa ja joukko musta ryysyvaattehissa taas järjestyksessään on hirmuinen; ei taistella nyt vaan se aijo koittaa, ei enään kuolla vaan, mut myöskin voittaa, uus henki innostuttanut on sen.'' Valmiit ovat taisteluun miehet ja ilmaisevat mielialansa eri tavoilla, kun Döbeln heidän puutteellisuuksiaan huomauttelee. Korpraali Standaar, joka tappeli urheasti Kauhajoella ja Lapualla on ilman toista kenkää ja toisessa jalassa on vain saapasruoju, mutta hän vastaa Döbelnin kysymykseen: ''Täss' anta-

manne pyssy vielä on. Sen piippu viel on eheä ja lukko lyö tulta, siinä kylliks olkohon. Ei pukuani soimattane vainkaan; ei muilla verho paremp ole lainkaan. Kengässä taikka ei, ken huoli tuosta; vaan laittakaatte ettei täydy juosta, niin jalka seisoo saappahattakin.'' Ja kun Döbeln tiedustelee vanhalta Larmi ukolta eikö jo luovuttaisi nuoremmille rummun lyöjän tointa, suuttuu Larm ja vastaa: ''Kenraali, kyll' ei pärrätä käy Larmin, kuin poikain ei se vanhan solju työ; mut kaks on mulla kättä vahvaa, jäykkää. Jos huudatte kuin Armfelt: 'Päälle käykää!', Larm harvakseen, mut hartahasti lyö.'' Kun Döbeln ratsastaa Gyllenbögelin vapaajoukon luo ja näkee siellä ''äsken maalta tuodun nuorukaisen, muodoltansa kalvakkaisen'' niin hän ärjähtää: ''Ken olet moukka? Onko selko, kuinka miehen kuolla käy, vai liekö pelko sun kasvos, kurja, kalvistanut näin?'' Tähän kenraalin äkäseen kysymykseen ''mies nuori astui kenraalinsa luokse, avasi nutun vanhan, harmajan; povesta paistoi haava, josta juoksi nyt veri virtaellen hiekkahan. ''Kenraali, tuon sain tappelussa hiljan. Ken ties se verta vuotanut on viljan ja kasvon' ehkä kalvistanut näin; mut urhoin kanssa vielä käydä voisin, tosinpa kaaduin, vaan nyt koittaa soisin, mä toinnuin taasen teidät nähtyäin.''

''Döbeluin nyt kyynel kirkas loisti: Siis taisteluhun väki verraton''. — Ja pitkin linjaa kohta riemu raikuu, Larm miehen lailla lyöpi rumpuaan ja nuorukainen, haavoitetuin rinnoin, veristä kenttää astuu sakar innoin, heit' etupäässä Döbeln voittoon vie. Ja ennenkuin luo maahan varjons ilta, on karkotettu Ryssä kankahilta ja au'aistuna Adlercreutsin tie.'' Nämä poimitut kohdat Runebergin mainioista runoista ovat vain pieni osotus siitä kiihkoisänmaallisesta, kiihkokansallisesta mielialasta, joiden elähyttämänä puhalletaan militarismin alle tulta noin liikuttavalla tavalla. Ja historia osottaa meille lukemattoman määrän tapauksia, jotka ovat omiaan todistamaan, että Runeberg on elävästi kyennyt tulkitsemaan mitä sotilaan rinnassa liikkuu voiton ja häviönkin hetkellä. Sotajoukot voittavat monesti yli-inhimillisillä ponnisteluilla, joihin heitä voi kannustaa ainoastaan se, että heillä on horjumaton vakaumus siitä, että taistelevat oikean asian puolesta ja että rajattomasti luottavat johtajaansa. Vanhat ''karoliinit'' eivät milloinkaan syyttäneet Kaarle XII kärsimyksistänsä ja Napoleonin Ranskan kaartin jätteet vielä 50 vuotta Napoleonin kukistumisen jälkeen näkivät päivittäisin näkyjä suuresta kenraalistansa ja nuo vanhukset uskoivat vielä kuolinvuoteellansa kuumehoureisina, että suuri kenraali vielä kerran palajaa ta-

kaisin johtamaan heitä voittoon. Itse kylmän todellisuudenkin kiertävät kiihkokansalliset ja militaristiset runoilijat, kuten Runeberg, hyvin kauniilla tavalla. "Vänrikin markkina muisto"-nimisessä runossa Runeberg esittää hyvin jokapäiväisen kuvan sodan kauhujen raastamasta maasta. Sodan jälkeen näkee sellaisissa maissa paljon ruhjottuja: puujalkamiehiä ja tyhjä hiha ollen tavallisempia niistä. Runeberg alottaa: "**Ystäväni miehet, naiset, onko tässä kuulijaa, joka** vanhan krenatöörin laulun kuulla haluaa." Siellä jossain entisaikaisilla Suomen markkinoilla vanha krenatööriraukka osottaa markkinaväelle mitä kaikkea Suomen sotilaat toivoivat taistelullaan 1808—1809 ja miten halpa soturi kaikkensa uhrasi "isänmaallè" ja "kånsalle", kuinka toivot puhtaimmatkin mustiin pilviin peittyivät. Krenatööri laulaa, mitä on tämän "isänmaan" puolesta tehnyt ja lausuu: "**Kuusineljätt' olen taistelua taistellut, nälät, kylmät kärsinyt ja yöt ja päivät valvonut; sotarinnas olin miesi, nyt jo olen kelvoton, käsi toinen Uumajalla on, toinen tässä voimaton.**" Sitten, kun kiihkokansallinen ja militaristinen runoilija paljastaa näin totuuden, että on sotilaalta mennyt käsi ja jalka ja, että nyt on jo voimaton, syyttelee hän kaikesta tuosta muutamia kehnoja päälliköitä, kehuen taas hyviä, niinkuin ne olisivat voineet säästää sotilaan käsiä tahi jalkoja. Muistellen tuskiansa krenatööri valittaa: "**Miks en kaatua ma saanut, missä monet urhot nuo, missä juhliansa vietti Suomen sankarjoukko tuo**", ja kaikkien pettyneiden toivojen päätteeksi krenatööri Runebergin kynän kautta tuo julki miten kehnosti kansalliskiihkoilijat palkitsevat niitä, jotka kätensä ja jalkansa uhraavat rakkaalle isänmaalle: "— **nytpä torilla ma laulan, leipäpalaa pyydän näin.**" Sitten krenatöörivanhus raihnaisena ojentaa esiin hattukuluaan, johon markkinarahvas pisti lantin, monet eivät sitäkään. Isänmaa, enempää kuin kansallisuuskaan ei enään hyötynyt krenatööristä ja siinä seisoi suomalainen urho markkinarahvaan töllisteltävänä. Tätä kiusallista juttua ei voi Runebergkään salata ja muistaessaan, miten tuntuvia eläkkeitä entiset tuppiurhot Suomen valtion virkailijoina valtiolta kiskovat, tuntuu hänestä perin kiusalliselta, että kansalle annetaan näin kouraan tuntuvasti ymmärtää miten katalasti isänmaa köyhälistösankareitansa palkitsee. Sentähden päättää Runeberg peittää jutun usvaan ja lausuu: "— **niin hän tuli vaunuillen, kääntyi herraan korkeaan, syvään kumartuen pisti esiin hattukuluaan**". Mutta hieno herra väentungoksessa vaunuinensa suuttuu ehta porvarillisella sisulla ja nakkaa krenatööriraukan hattukulun menemään ja sinne pitkin katua menee kaikki aarteet

vanhan soturin, vaan sitten loihe lausumaan: ''**Kuulin laulus, taistellut ma olen eestä saman maan. Muisto tuo ett elähyttää vanhanakin minua, siitä näet, ylväs olen, ylvähämpi sinua. Tosin verileikiss' usein toivehemme pettyivät, tosin voittommekin pian tappioksi kääntyivät, mut ei siltä meidän tarvis kumarrella nöyrtyen, hattuni ma pidän päässä; pidä sinä samaten.**'' Sitten herra ystävällisesti hatun painoi päähän vanhan sotilaan ja taasen sanotaan rahvaalle näin: ''**Tasan ei käy onnen lahjat, niin se luojan sääntö on, minä rikas. arvoss' olen, sinä köyhä, arvoton; yhteistäpä meillä paras: horjumaton alttius, kunto verin vahvistettu oman tunnon todistus. Siksi kumppanukset ollaan, siis käy tähän istumaan! Kallihin kuin yhteist ompi, halvemmatkin tasataan. Leipää, suojaa mull' on sulle, kultaakin, jos haluat, mulle myöhä ilos säästä sekä laulus ihanat.**'' Mutta me tekisimme vääryyttä porvarillista runoilijaa kohtaan, jos väittäisimme, että hän runoillessaan edellä esitettyyn tapaan ei voi tietää asian toista puolta ja että, jos hän sen tietäisi niin sen julki toisi. Asia ei ole siten. Runeberg esimerkiksi näkee sangen elävästi, että asiat eivät ole juuri niinkuin ne pitäisi olla ja hän monesti avatessaan runosuonta osottaa sangen hyvää halua sanoa totuuden. mutta jotakin on mikä pitää häntä lujasti kiinni ja niin jää sanomatta se mikä mielessä liikkui. Niinpä hän ''**Kuoleva soturi**''-nimisessä runossa antaa Volgan kasakan Lenan rannalla vaikertaa yksin haavottuneena tappotanterella sanatonta kaipuutansa ja osottaa, että hänet on viety kauas kotiseudultaan, jossa ''**ei hänen jäähyväisiään omainen kuulla saa; maa, jota kastaa verellään, ei ole synnyinmaa. Kotinsa Volgan rannall' on, tääll' on hän vieras, suojaton.**'' Ja nyt kun soturivanhus, mies Suursaaren aikuinen, näkee tytön heittäytyvän kaatuneen sulhasensa kylmettyneelle rinnalle, niin tuntuu Runebergillä olevan halu kirota juuri se, jonka loistetta hän on niin voimakkaasti tulkinnut. ''**Kyynelpä silloin sotilaan poskelle vierähtää, hän silloin lausuu sanan vaan, jok' yöhön häviää, ja nousee, astuu askeleen, ja kuolee neidon etehen.**'' Mutta Runeberg ei murskaa työtänsä sillä, mitä kasakka lausui, hän jättää sen jokaiselle itselleen vastattavaksi ja sanoo vain pysyäkseen isäntiensä porvariston kanssa hyvissä väleissä ja säilyttääkseen heidän suosionsa ja jälkimaailman porvarillisen maineen: ''**Tulkitsematon sana tuo ja katse suruinen, sanoppa mitä virkkoi nuo ja vedet silmien? Ja neidon luo kun päästyään hän kuoli, mitä miettikään? — Mielenkö rauhaa kaivaten viel' ääntään koroitti? Sovintoako**

rukoillen hän neitoon katsahti? Suriko, että lapset maan vaan vaivaavat ja vaivataan?''

Näin antaa kuuluisa runoseppä kasakkavanhuksen sanoa yhden sanan, joka on tytölle vieras ja niin se sana yöhön häviää ja soturi kuolee neidon etehen rukoileva katse silmissään. Siis se, mitä piti sanoa, jäi sanomatta ja se siksi, että sanoja nyt, merkillistä kyllä, sattui olemaan kasakka, eikä suomalainen tai ruotsalainen. Asian oikean laidan selittämisen jättää Runeberg tulevien sukupolvien tehtäväksi ja he sen epäilemättä tekevätkin. Nämä tässä edellä lainatut ovat muutamia, meille kaikille suomalaisille ja ruotsalaisille tuttuja helmiä kiihkokansallisesta runoudesta, jota porvaristo helkyttelee niin ahkerasti militarismin hyväksi. Eikä ole pienintäkään epäilystä olemassa, etteikö näillä helmillä ole luontaistaipumusten, perinnäisoppien ja taloudellisten etukysymysten, persoonallisen etevämmyyden, kunnianhimon, maineen saavuttamisen y. m. seikkojen niihin yhtyessä erikoisen voimakas vaikutus ihmisiin, jotka eivät ole vielä oppineet historian materialismia. Mutta näillä seikoilla on vaikutus vielä niihinkin ihmisiin, jotka väittävät olevansa selvillä historian materialismista, vieläpä olevansa kiitettävän hyviä sosialistisia luokkataistelijoita. Sen on meille todistaneet tapaukset Europasta viime aikoina. Ja niin ollen, koska kylmät tosiasiat ovat epäämättä tämän edellä osotetun sumukon kaltaisia kaikissa sivistysmaissa, niin tulee meidän ymmärtää se, että militarismin juuret ovat syvällä sekä ihmisten mielissä, että ihmisten mielipiteitä muokkaavassa taloudellisessa elämässä. Ja silloin, kun me sen ymmärrämme, niin me myöskin käsitämme, että ei militarismi, joka on juurensa imenyt ihmisten sielulämään ja taloudelliseen toimintaan noin syvälle, ole kumottavissa muutamilla alashuudoilla, vaan siinä tarvitaan perinpohjaista työskentelyä.

Kun sotilaskiihko näin järjestelmällisellä ja monella eri tavalla onnistutaan kehittämään kiehumapisteeseen, niin silloin on helppo saada kansan taipuisaksi varustelemaan ja harjottelemaan seuraavan sodan varalta, joka aina on porvareiden etujen mukainen ja voi olla kolmenlainen: hyökkäys ulkonaista vihollista vastaan, puolustautuminen ulkonaiselta viholliselta ja hyökkäys- sekä puolustussota sisäistä vihollista, työväestöä vastaan. Mutta sekä hyökkäys- että puolustussodassa alkaa toinen ja toinen sotilas miettimään joskus yksinäisellä vahtipaikalla: **''Miksi oli kaikki rauhallista Shipkasolassa?''** Sotilaan kohtaloa mietittyään hän mietteissänsä vihdoin läpi hämärtävien usvien alkaa nähdä, joskin hämärästi, todellisuuden

hahmopiirteitä ja tekee toisen toistansa kummallisemman keksinnön. Jos hän sattumalta palajaa takaisin kotimaahansa ''kunnian kentältä'' luokse ''kalliin oman kansan'', niin tuo oma kansa on hänelle sangen kylmäkiskoista, varsinkin, jos se huomaa, että isänmaanpuolustaja tarvitsee heidän apuaan. Se voi katsella, töllistellä sankarin puujalkaa ja kuulla jännittyneenä kertomuksen ''kalliista jalasta'', mutta kun vanha krenatööri ojentaa almua pyydellen vanhaa hattukuluaan, niin omasta kansasta vain harvat antavat lantin, useammat ei sitäkään ja taas sangen harvoin pysähdyttää hopeisiin ja kultiin puettu upseeri vaununsa väentungokseen paremmin kuullakseen, mitä vanha krenatööri rahvaalle juttelee.

Hyvin usein voitokkaidenkin armeijoiden jätteet ovat joutuneet kotimaihinsa palattuaan mitä raskaimpien puutteiden alle. Ja sangen usein on käynyt niinkin, että sillä aikaa, kun isänmaan puolustaja on ollut kaukana taistelemassa maansa ja kansansa oletettuja ja todellisiakin vihollisia vastan, on kansan kotoinen vihollinen, porvaristo hyenan tavoin hiipinyt sotilaan kodin ympärillä ja vihdoin sotaveroilla y. m. rasituksilla sitä kipeästi ahdistanut, lopulta nialaisten sotilaan ja hänen perheensä omaisuuden itsellensä. Tämä oli asianlaita Amerikan vapautussodan jälkeen. Kun urheat Washingtonin soturit palasivat voitokkaina sodasta kotiseuduilleen, olivat ''tosikunnialliset porvarit'', koronkiskurit, joista enemmistö oli, varovaista kyllä, pysynyt kotosalla poissa sodan melskeestä, onnistuneet anastamaan sotilaiden omistamat maatilat haltuunsa ja sankarien perheet olivat hävinneet taikka elivät mitä suurimmassa puutteessa.

Samanlainen asiain tilanne oli Suomessa ja Ruotsissa mainion Kustaa II Adolfin, Kaarle XII:n ja Suomen sotien jälkeen. Napoleonin sankareilla, mikäli heitä kotiseuduilleen takaisin palasi, ei ollut edes sitä ihanteellista tunnelmaa jälellä, mitä oli ''karoliineilla'', nämät olivat muka taistelleet valtakunnan ja suuren kuninkaan puolesta isänmaan arkkivihollista vastaan. Napoleonin toimet ja maineenkin yritti petollinen porvaristo lyödä alas samalla kertaa kuin se ajoi entisen jumalansa ulos Pariisista pahimmaksi oletetun vihollisensa, Englannin kynsiin. Ja jokainen soturi, joka oli kulkenut Napoleonin kotkien mukana halki Euroopan, oli ''palauskaudella'' melkeinpä maansa petturin arvoinen ja aina epäilyksen alaisena. Heillä ei ollut kotia varsinaisesti missään, eikä kukaan heitä turvannut: ei ilman epäilystä kukaan lähestynyt entistä bonapartelaista, mutta siltikin aina tarpeen tullen porvaristo käytti edukseen rahal-

lisessa reklaamintekotarkotuksessa bonapartelaisten tekemiä urhouden ihmeitä.

Paitsi tätä edellä osotettua, jonka eri maitten sotilaat historian eri aikoina ovat joutuneet kokemaan, on työväki saanut aina tämän tästä tuntea, että se ei olekaan yhteinen isänmaa ja sama kansallisuuskysymys se pohjimmainen vieteri mikä militarismiin omistavaa luokkaa pakottaa. Sellaiset tapaukset, kuin 1848 Kesäkuun kapina ja Pariisin kommuni, Venäjän vallankumous ja erittäinkin "Verisunnuntai", ovat olleet niitä teollisuuspalkkaköyhälistön suuria silmien aukasijoita. Mutta sitten ne lukemattomat tapaukset kaikista kapitalistisista maista, joissa köyhälistö on saanut "saman rakkaan kansallisuuden" porvareiden määräyksestä pistimet niskaansa, ovat niitä pienempiä, tosin paikallisesti edellisten suurten kanssa yhtä tärkeitä köyhälistön silmien aukojia.

Aina milloin köyhälistön ja työnantajien edut ovat lyöneet ristiin työmaalla, siellä on porvaristo, jos se suinkin on voinut, polkenut köyhälistön oiketetut vaatimukset pistimien suojissa alas. Ja köyhälistön on porvaristo silloin mustannut pahemmaksi vaaraksi yhteiskunnalle ja porvarilliselle isänmaalle kuin mitä rajantakaiset viholliset ovat heidän mielestään koskaan olleet. Tietystikään köyhälistö tällaisissa aina uusiintuvissa tapauksissa ei voi olla kokonaan näkemättä läpi "kiihkoisänmaallisuuden ja kiihkokansallisen" valhenaamarin. Vaikka köyhälistö miten tahtoisikin kiertää tunnustamasta itselleen totuutta, niin tulee asia päivä päivältä yhä selvemmäksi ja lopultakaan köyhälistöläinen, jos on normaalijärkinen, ei löydä militarismille mitään muuta järkevää puolustusta kuin, että se on olemassa omistavan luokan etujen takia ja **yksityisen omistusoikeuden puolustamiseksi** sekä omistavan luokan itse jäsenienkin suojelemiseksi köyhälistön mahdollisia hyökkäyksiä vastaan.

Tämä edelläsanottu riittänee osottamaan sotilasjärjestelmän idealista puolta sekä sen itsensä synnyttämiä, kouraantuntuvia ristiriitoja. Mutta kysymyksellä on muitakin puolia, jotka itse rauhan aikana ovat omiansa synnyttämään sekä myötätuntoa, että vastenmielisyyttä sitä järjestelmää kohtaan juuri varsinaisen kansan keskuudessa. Otamme esimerkin niin kuuluisasta porvarillisen demokraatian maasta kuin on Ranska. Siellä on vakituinen asevelvollisuus, kuten useimmissa muissa Euroopan kapitalistisissa maissa. Armeijaan kutsutaan tasaisesti, aivankuin Ruotsissa ja Saksassa, kaikki nuoret miehet vissiltä ikärajalta palvellen eri aselajeissa, eri pitkiä aikoja ja heille määrätyn ajan palveltuansa pääsevät siirty-

mään reserveihin. Juttu puusta katsoen näyttää kovin yksinkertaiselta, vieläpä demokraattiselta ja luulisi sen sitä olevankin ellei aina tämän tästä horisontin yläpuolelle kohoaisi kasarmielämästä joku ilettävä häväistysjuttu. Itse asiassa kasarmielämä kaikkein demokraattisimmissakin militarismi- ja marinismivaltioissa on kaikkea muuta, mutta ei demokraatista. Ranskassa ja Ruotsissa, missä vanha sukuaatelisto on kukistettu ja rappeutunut sekä sellaisenaan syrjäytetty kaikenlaisista, sille ennen kuuluneista etuoikeuksista, on sen kykenevin osa sulautunut kapitalistiluokkaan, muodostaen täten yhteisen raha-aristokraatian. Nyt ovat tuon raha-aristokraatian pojat varsinaisesti niitä, jotka ovat etuoikeutettuja sapelinkalistajia. Sama suhde on Englannissa. Köyhempi porvaristo ei voi poikiansa kouluuttaa niin pitkälle, että heistä tulisi upseereja, paitsi hyvin harvoissa poikkeustapauksissa. Sama asiain tilanne on nykyisin Amerikan tasavallassa, jossa on laskettu jokaisen upseerin kouluuttamisen tulevan maksamaan 23,000 dollaria! Sellaiseen vähävaraisemman pikkuporvariston varat eivät ensinkään riitä, puhumattakaan nyt omistamattomasta köyhälistöstä. Ja Saksassa, jos pikkuporvarillinen nuorukainen yrittää junkkerien kotkan pesälle, niin tulee hän höyhennettyä näiltä kotkan poikasilta niin perinpohjin, että pitää miehellä olla **oikein erikoisannos sisua,** ja paksu lompakko, jos pitää puolensa ja voi jatkaa sotilaallisia opinnoita siksi, kunnes on saanut upseerin olkalaput.

Näiden hurjimusten mielivallan alla sitten koulutetaan köyhälistön, maalaisrahvaan ja pikkunilviäisten poikasia kunnollisiksi ''isänmaan puolustajiksi''. Sotilaallinen koulutus on perin pohjin raakaa ja mielivaltaista, että se herättää suuttumusta tyynempiluontoisessakin ja kaikkialla kasarmielämässä ilmenee porvarilliselle järjestelmälle ominainen suosikki- ja lahjomisjärjestelmä. Tavalliselle köyhälistöläis-asevelvolliselle on kuitenkin enimmän kiduttavaa nähdä miten varallisuus ja syntyperä ovat kasarmielämän jokapäiväisempiä määrääjiä, vaikka sitä koetetaankin jossain määrin peitellä. Varakkaiden porvareiden pojat m. m. upseerivolontääreinä, vaikka osaksi asuvatkin yhdessä ''yleisen miehistön'' kanssa ja heille nimellisesti kuuluu sama sotilaskuri kuin tavalliselle yleiselle miehistölle sekä samat velvollisuudet mitä kansan miehille, niin he kuitenkin pääsevät monen moisilla lievennyksillä läpi. Aliupseerit, jotka tavallisesti ovat miehistöön kuuluvia, eivät koskaan uskalla esiintyä upseeri-volontääreihin nähden samanlaisella tarmokkuudella ja vaateliaisuudella mitä vertaisiinsa oman luokan jä-

seniin. He tietävät, että kotkanpojasta tulee kotka jonakin päivänä ja silloin se on valmis uskaltaakseen kynsiä miehiä ja miehistöstä kohonneita alipäälliköitä. Monelle alipäällikölle paikan säilyttäminen armeijassa on yhtä suuriarvoinen kysymys kuin mille ammattilaiselle tahansa ammattiinsa kuuluvan työalan säilyttäminen. He ovat vuosikausia kärsineet kaikenlaista vaivaa ja puutetta ja onnistuneet ponnistaa itsensä alipäälliköksi, jossa heillä on mahdollisuus tehdä elämänsä yhtä hyvin kuin millä muulla työalalla tahansa, joten heidän mielestään olisi typerää joutua aiheetta riitoihin kotkan poikien kanssa. Sitä paitsi riitoihin joutuminen merkitsee myöskin sitä, että valtion siviilivirkojen saanti armeijasta erottamisen jälkeen ei ole niinkään helppo kuin se on silloin, jos mies useita vuosia palveltuaan eroaa upseerien hyvillä kiitoslauseilla ja suosituksilla. Näin on asian laita Ruotsissa ja kaikissa muissakin militaristisissa valtioissa.

Näin päivittäisesti jatkuva kasarmielämä ja ylläosotettujen vastakohtien olemuksellinen tunteminen, siihen lisättynä sotatekniikan päivä päivältä lisääntyvät kykeneväisyysvaatimukset miehistöltä, ovat niitä kypsyttäjiä, jotka todellisia antimilitarismin siemeniä sotilaihin jo kasarmilla kylvävät. Antimilitarismin siemenet itävät toisinaan myöhemmin, toisinaan aijemmin, mutta itävät kumminkin.

Antimilitarismi löytää nykyisin sangen otollista maaperää juuri omistamattoman tai vähän omistavan luokan keskuudessa eräistä syistä. Kansa, varsinainen ruumiillista työtä tekevä väestö militaristisissa maissa joutuu vuosi vuodelta yhä raskaammin painavien, suoranaisten eli välillisten militarismista johtuvien verojen alaiseksi, puhumattakaan siitä, että maatalousväestö saa lähettää vuosikausiksi harjotuskentille parhaat poikansa. Se on, työvoiman joka usein, lähetettynä useammaksi vuodeksi harjotuksiin, saadaan laskea melkein kokonaan menetetyksi miehuutensa puolesta, sillä, jos mies palajaakin takaisin kotiseudulle, niin on hän usein terveytensä puolesta pilalla. Tämä armeijassa terveytensä menettäminen pitää paikkansa kaikkiin saksalaisen militarismin mallisiin maihin nähden, mutta kaikkein vähimmin itseensä Saksaan. Saksa, joka on luonut rautaisen militarismijärjestelmän, on sen luonut, ei ainoastaan harjotuskentällä täysi-ikäisille miehille, mutta myöskin lastentarha-kouluista alkaen aina koulujen korkeimmille luokille asti. Täten saksalaiset pojat ja tytöt on pienestä pitäen kasvatettu ja harjotettu militarismiin niin, että varsinainen asevelvollisuus tuntuu heille vain enemmän koulun jatkokurssilta kuin varsinaiselta rasittavalta militarismilta. Näin ollen saksalainen nuoriso on todistettu olevan vä-

hemmän altista militarismin terveyttä tuhoavalle ominaisuudelle kuin esimerkiksi Ruotsin nuoriso. Ruotsissa, vaikka onkin apinoitu saksalaista systeemiä niin läheisesti kuin ikinä sellaista voidaan jäljitellä, ei ole voitu terveydellisissä suhteissa pysyä läheskään edellisen tasolla. Syy ei suinkaan ole siinä, että Ruotsin militarismi-ijässä olevat nuoert miehet olisivat heikompia kuin Saksan, vaan se on siinä, että Ruotsin kansakoulua ei ole ehditty saada järjestettyä palvelemaan suoranaisesti militaristisia tarkotuksia. Koululasten ruumiillinen harjottelu oli aina vuoteen 1900 kovasti takapajulla. Ja kun näin ollen nuoret miehet puetaan asetakkiin ja heitä aletaan harjottaa saksalaisen militarismin kovimpiin ponnisteluihin, niin heidän lihaksensa, jotka eivät ole saaneet mitään muuta harjotusta kuin yksitoikkoista työtä, alkavat venähdellä liiallisesti. Esimerkiksi, Ruotsin armeijassa ja armeijasta palanneiden keskuudessa on keuhkotauti alkanut raivota hirmuisesti viime vuosikymmenen ajalla. Tämä on suoranaisena seurauksena keuhkojen ja rintalihaksien liiallisista ponnisteluista siksi, että henkilö ei ole niihin tottunut vähitellen. Tämä asian tila, joka Ruotsissa on hyvin yleinen, on omiaan synnyttämään vastenmielisyyttä militarismia kohtaan. Kun edellisen lisäksi tulee verojen säännöllinen lisäys sekä maalla että kaupungeissa, on se kaikille vähimmänkin ajatteleville ihmisille muistuttajana militarismin olemassa olosta. Militarismin suoranaisista ja välillisistä veroista ei pääse yksikään kansalainen vapaaksi enään nykyisin. Ennen, kuten Ruotsissa, ovat köyhälistöläiset päässeet jutusta sillä, että maksoivat välillisiä veroja, tullien ja leimay. m. verotustapojen muodossa ja ottivat osaa mieskohtaisesti sotapalvelukseen, mutta nykyisin alkaa ''valtio''-kapitalistiluokka asettamaan jo suoranaisia veroja köyhälistönkin kannettavaksi.

Mitä militarismi todellisuudessaan on meille riittäneekin selittämään se, kun tarkastamme, mitä se Ruotsinkin kansalle maksaa niinsanottuna rauhan aikana. Ruotssisa on tilastollisesti todistettu jo vuonna 1906 että militarismin kitaan menevistä varoista lankeaa jokaista elävää ihmistä kohtaan suoranaisena ja välillisenä verona **keskimäärin 33 kruunua.** Tämä koskee yksinomaan Ruotsia ja sekin jo kymmenen vuotta sitten. Paljon ovat asiat muuttuneet sen jälkeen, mutta muutosta ei ole huomattavissa ainakaan vielä parempaan päin. Yhä entistäänkin hirmuisempana kohoaa sekä rauhan että sodan aikana kaikkien militaristisien maitten militarismi, kuten meille päivittäiset tosiasiat selvästi toteavat.

Vallankumouksellisen Syndikalismin, edustaessaan köyhälistön vapautumista kapitalistisesta orjuudesta ainoastaan ja yksinomaan

sen itsensä kautta, on täytynyt jo aikaseen, mutta eritoten Pariisin kommunin hirmutapauksien jälkeen, ryhtyä tarmokkaaseen taisteluun militarismia ja kaikkia sen lisäkkeitä vastaan. Vallankumoukselliset syndikalistit tehdessään monet kerrat veristä tuttavuutta militarismin panssaroidun nyrkin kanssa käsittävät helposti mitkä suunnattomat voimat tämä luokkavallan tukija todellisuudessa omaa, joten ei ensinkään hyödytä asettua tässä kysymyksessä leikittelevälle sanahelinäkannalle. Vallankumoukselliset synidkalistit ymmärtävät hyvin sen tosiasian, että militarismi olisi helpoin ja yksinkertaisin kukistaa paperilla, jos se sillä kukistuisi mutta tosiasiat osottavat, että se ei siten kukistu. Seuratessaan Bebelin pauhinaa Saksan valtiopäivillä militarismia vastaan ovat vallankumoukselliset syndikalistit huomanneet, että sitä tietä ei se kukistu, vaan tarvitaan siihen tyyten toisia keinoja. Puhua, kuten sosialidemokraatit rakastavat puhua sveitsiläisen miliisin mallisesta sotilasjärjestelmästä, on myöskin liiaksi läpinäkyvä juttu.

Kapitalistiluokka näkee, että silloin kun sosialidemokraatit tai kutka militarismin vastustajat tahansa puhuvat sveitsiläisestä kansan miliisista, niin tarkoittavat he sitä, että kaikissa kapitalistisissa maissa sallittaisiin jokaisen miehen asestaa itsensä ja pitää aina aseensa kodissaan valmiina milloin tahansa käytettäväksi, ei ainoastaan maan ulkopuolisia vihollisia, mutta myöskin yhtä helposti maan ja kansan kotoisia vihollisia kapitalisteja vastaan. Ja siksi juuri porvaristo pitää huolta siitä, että ainoastaan osa kansasta on asestettu ja toinen osa asestamatonta. Ja se osa, joka on asestettu, on aseissa kapitalismin puolesta ja ennen kaikkea juuri militaristisen kasvatuksensa perusteella aseissa omaisiansa, isiänsä, äitejänsä, veljiänsä ja siskojansa vastassa. Näin ollen, kun ainoastaan osa kansasta on asestettu ja toinen osa asestamatonta. Ja se osa, joka on asestettu, on aseissa kapitalismin puolesta ja ennen kaikkea juuri militaristisen kasvatuksensa perusteella aseissa omaisiansa, isiänsä, äitejänsä, veljiänsä ja siskojansa vastassa. Näin ollen, kun ainoastaan osa kansasta on aseissa, niin kapitalismilla on mahdollisuus pitää sitä kurissa, mutta jos jokaisella olisi ase omassa kodissaan kuten muinaisilla esi-isillämme Skandinaviassa, Suomessa ja Saksassa, niin kansa pitäisi kurissa kaikki ne, jotka sitä yrittäisivät sortaa. Siksi ja ainoastaan siksi, puhuminen Sveitsin miliisin mallisesta militarismista menee kuuroille korville kaikissa kapitalistisissa maissa. Vallankumoukselliset syndikalistit eivät ole voineet jäädä tämän sveitsiläisen miliisin tuloa odottamaan, ja vaikka he ovat periaatteellisesti olleet samaa mieltä tässä suhteessa, niin

he ovat katsoneet kuitenkin parhaimmaksi menettelytavaksi asettua militarismin suhteen jyrkästi kielteiselle kannalle.

Jyrkän kielteisen kannan ottamisella koko militarismiin nähden, saadaan paljon paremmat tulokset kuin lievällä porinalla sveitsiläisestä miliisistä. Jokainen ihminen sotilaallisissa maissa tuntee, kuten edellä osotettu, aivan kouraantuntuvasti mitä militarismi on ja jokainen siitä kärsivä toivoo, että vihdoinkin siitä päästäisiin erille. Useimmat ihmisistä, tarkoitan köyhälistöläisistä, olisivat valmiit vaihtamaan ankaramman militarismin lievempään. Mutta kuten osotettu, toisissa ihmisissä on sangen syvällä heidän olemuksessaan sen ihanoiminen. Ja koska porvaristo käyttää juuri näitä militarismin ihantelijoita aseenaan kaikkia niitä vastaan, jotka tahtovat sitä lieventää, niin ei silloin lievän sveitsiläisen miliisin vaatimukset saa riittävästi huomiota. Sellaisen vaatijoille osotetaan, miten typerää olisi mennä sveitsiläiseen miliisiin silloin kun naapurivaltiot ryöstön himoisena varustautuvat koventamaan harjotteluansa voidakseen sitä paremmin tuhota "meidän" maan. Tällöin ei löydy mitään parempaa keinoa kuin kaikenlaisen militarismin jyrkkä vastustaminen. Asettua jyrkästi kielteiselle kannalle sotamiespalvelukseen nähden herättää koko maassa yleistä huomiota. Näin ovat menetelleet nuorsosialistit (Bergegreniläiset) Ruotsissa, vallankumoukselliset syndikalistit Ranskassa ja revolutsionariset sosialistit Italiassa. Jyrkkä ja selvä kanta tässä asiassa on ainoa hyväksyttävä suunta. Vaikkakaan tällä jyrkästi militarismivastaisella kannalla ei saavuteta nopeasti tuloksia, niin voitetaan sillä kuitenkin lopullisesti, ja hyvin todennäköisesti sveitsiläismallinen miliisi, koko kansan asestaminen, tulee olemaan ensimäinen huomattava seuraus sotilaallisuuden jyrkästä vastustamisesta. Ja sinä päivänä, kun koko kansa asestaa itsensä ja pitää aina aseet kodissaan, merkitsee se nykyisen kapitalistisen luokkamilitarismin kuolemaa.

Vallankumouksellinen Syndikalismi ei saa, näin asiat ymmärtäessään, uskoa tämän asian ajamista Scheidemannin, Davidin, Plechanovin, Alexinskyn, Guesden eli Vandervelden taikka muiden heidän laistensa sosialidemokraatien käsiin. Nämä herrasmiehet ovat natsionalistisella kannalla ja he puolustavat "oman maansa" kapitalistien imperialismia, kun taas köyhälistöä edustavat vallankumoukselliset syndikalistit ovat kansainvälisen köyhälistön luokkaedun puolustajia yksinomaan. Vallankumoukselliset syndikalistit eivät anna pettää itseänsä sellaisilla loruilla, joita sosialidemokraattiset professionalit latelevat Saksassa ja muualla Europan sotivissa maissa, että "**sota tuli niin äkkiarvaamatta, että me emme ehtineet**

päättää j. n. e.'' Nämä herrasmiehet, jotka nyt ''**kansallisuus- ja mahdollisuus**''-asialla ovat ratsastaneet, toiset ministeristöihin, toiset nöyrinä raukkoina tehden parlamenteissa mustinta rengin palvelusta kapitalistiluokalle ja näennäisesti suututtelevat toisillensa, tulevat sodan jälkeen taaskin lyömään toisillensa veljenkättä, tehden siten itse asiassa samaa mitä porvaristokin tekee heti sodan jälkeen. Näin menetelen he tulevat julkisesti näyttämään kaikille niille, joilla on silmät nähdä, että he ovat katalimpia köyhälistön asian pettureita. Jos köyhälistö antaa heidän jatkaa tuota peliänsä ja heidän käsiinsä yhäkin uskoisi kansainvälisen köyhälistön luokan asioiden ajamisen ja johdon, niin me heidän ''**niin asteettaisesti-opistansa**'' saamme odottaa heidän myyvän köyhälistön luokan jäsenet kerta kerran jälkeen imperialistisien sotien kanuunan ruuaksi.

Kuten edellä olen osottanut tämä militarismijuttu ei ole uusi missään maassa eikä yhdenkään sivistyskansan keskuudessa ja vallankumoukselliset syndikalistit ovat jo vuosikausia tehneet vaikuttavaa antimilitaristista agitatsionia Ranskassa, Ruotsissa sekä Italiassa. Työ ei ole vielä tähän mennessä ehtinyt saada sanottavampaa näkyväistä aikaan, mutta varmasti sen työn vaikutuksia tullaan lähimmässä tulevaisuudessa tuntemaan.*) Vallankumoukselliset syndikalistit levittävät sotilasvastaista kirjallisuutta ja lentolehtisiä sotilaiden keskuuteen ja jatkuvilla kirjotuksilla syndikalistisissa sanomalehdissä selitetään sotilasjärjestelmän kaikkia puolia. Näin menetellen toivotaan voitavan herättää tarpeellista intoa ja asiaan kiintymystä juuri sillä paikalla missä sotilas kipeimmin tuntee sotilasjärjestelmän puristuksen, nimittäin kasarmeissa. Samalla kertaa ei millään tavalla unhoteta pitää köyhälistöläisten mieliä vireillä säännöllisesti seuraamaan militarismin kehitystä ja sen pyrkimyksiä niin, että he rinnan kasarmilla olevien sotilaiden kanssa kehittyvät antimilitaristiseen ajatustapaan ja oppivat sitä kysymystä tarkastelemaan syvällisemmästi kuin sotilasraukan kiiltävien univormun nappien kannalta.

Kiihkeän ja rohkean, mutta ei asiattoman agitatsionityön tekeminen sotilaiden keskuudessa pidetään erittäin tärkeänä, sillä samalla kertaa ollen tarkotus herättää sotilaita ajattelemaan asiata ja toiselta puolen kasvattaa rohkeutta syndikaateissa tulevien taistelujen varalta, niin että he eivät kasvaisi sellaisiksi **lalluiksi** kuin sosialidemokraatiset miehet yleensä ovat, jotka pelkäävät usein niin ko-

---

*) Katso Venäjän vallankumouksen tapauksia ja Leninin ja Trotskyn rauhanpuuhia 1917—1918.

vin omaa hienoa nahkaansa, että **ajavat** naishenkilöt vaarallisiin tehtäviin, joista on odotettavissa joskus pahempaakin kuin poliisin kapulaa.

Paitsi tätä tiedon levittämistä sotilaiden ja yleensä omistamattoman luokan keskuuteen siitä, mitä militarismi on ja kuinka sitä tulee vastustaa, osotetaan köyhälistölle, että militarismi ei kukistu passiivisella vastarinnalla eikä aasinnahka-lingoilla. Osotetaan selvästi, että ei haittaa ensinkään militarismia, jos mies on siihen tyytymätön ja nurisee harjotuksissa ollessaan taikka kiroilee sotaan lähtiessään, joka tapauksessa hän kuitenkin alistuu tottelemaan sotakuria. Osotetaan, että köyhälistön tulee vastustaa militarismia yksilönäkin **aktiivisesti**, nimittäin, että työläinen persoonallisen vapautensa menettämisen uhallakin kieltäytyy alistumasta sotakurin määrättäviksi ja näin menetellen osottaa yhä suuremmille joukoille, että kieltäytyä tottelemasta luokkalain määräyksiä on samaa, kuin kieltää kannatuksensa köyhälistöä riistävältä järjestelmältä. Edelleen kieltämällä porvariston köyhälistöluokalle asettamia epäoikeutettuja velvollisuuksia täyttämästä saatetaan porvarillinen valtiokoneisto seisaustilaan ja vihdoin kokonaan tarpeettomana ja kansan hyvinvoinnille vaarallisena rojuna muinaismuseoon.

Astuessaan yksilönäkin asevelvollisuuden ja sotakurin määräyksiä vastustamaan, kuten Ruotsissa hyvin usein viimeisen viidentoista vuoden aikana on tapahtunut, johtuvat vallankumoukselliset syndikalistit etsimään avukseen köyhälistöluokan taloudellista voimaa, jota tukea ehdottomasti tarvitaan militarismin vallan kukistamisessa ja, **jota ilman ei militarismi ja sen suojissa oleva luokkavaltio ikinä kukistu.** Ruotsissa ovat nuorsosialistit ulottaneet taistelunsa kasarmin seinien sisälle ja melkein kaikissa sotaoikeusjutuissa ovat kasarmin ulkopuolella olevat köyhälistöläiset antaneet kaiken mahdollisen tukensa sotaoikeuden syyttämille. Ensi aluksi, noin kymmenen vuotta sitten, oli sangen vaikea löytää sotilasasianajajia, jotka olisivat uskaltaneet ryhtyä puolustamaan miehistöä päälliköitä vastaan. Tämä vaikeus johtui siitä, että Ruotsissa kaikki asianajajat, jotka saavat esiintyä sotaoikeudessa, pitää olla armeijan upseeriluettelossa, jos taas näistä joku meni puolustamaan köyhälistöön kuuluvaa sotamiestä upseerin tekemää mielivaltaa vastaan ja sattui vielä, että upseeri oli korkeammalla virka-arvolla kuin asianajaja niin silloin sai hän jälestäpäin tuntea ketä vastaan on taistellut.

Vasta 1898 rikkoutui tämä lumous Norrbottenin rykmentissä, jossa eräs asianajaja astui puolustamaan sotilaita erään majuuri Melanderin tekemiä kapinoimissyytöksiä vastaan. Asianajaja voitti

miesten asian ja köyhälistöläiset yli maan ovat sen jälkeen hänelle riittävästi työtä antaneet niin, että hän ei ole kärsinyt aineellisesti upseeriston vainosta. Tällä tavalla aste asteelta murretaan sitä lumousta, mikä militarismipetoa ympäröitsee. Niinpä vallankumoukselliset syndikalistit koettavat saattaa taistelunsa patriotismia, natsionalismia ja militarismia vastaan niin kylmäveriseksi ja systemaattiseksi kuin suinkin ja edellisen agitatsionityön ohella koettavat panna suurta panoa suurlakko-agitatsionille, tietäen siinä olevan ainoan voiman, millä kapitalismin perusmuurit, yksityisen omistusoikeuden pyhyys, murretaan. Mutta ennenkuin vallankumoukselliset syndikalistit kiinnittävät huomionsa suurlakko-agitatsioniin, niin he tarkastelevat ja tutkivat minkä verran tai jos ensinkään mitään voidaan saada aikaan professionalisten sosialidemokraatien suosittamalla parlamentaarisella toiminnalla.

———o———

XVI Luku.

VALLANKUMOUKSELLINEN SYNDIKALISMI ON ANTIPARLAMENTARISTINEN.

Sinä, minä ja se kolmas mies on kuvannollisesti sanoen samaa kuin työnantaja, työläinen ja valtio. Mikä näistä kolmesta nyt on tärkein vai ovatko kaikki tarpeellisia eli olisiko joku niistä enemmän ja joku vähemmän tärkeä taikka olisiko joku näistä kokonaan tarpeeton. Siinä kysymys, johon on koetettu vastata ja yhä vastataan, tosin eri tavoilla. Vallankumoukselliset syndikalistit selostavat kysymystä seuraavalla tavalla:

Koska omistava ja omistamaton luokka kohtaavat toisensa lakkaamatta ja joka päivä työmaalla ja taistelu yliarvon jaosta heidän välillänsä on aina ja katkeamatta käynnissä silloin, kun jotakin tuotetaan työmailla. Niin siinä yhtämittaisessa ja jatkuvassa taistelussa köyhälistöläinen vähin erin oppii tuntemaan yhteiskunnallisen kurjuuden perussyyn ja pyrkii sitä poistamaan. Mutta tämän hänen rehellisen ja vilpittömän pyrkimyksensä eteen astuu joka päivä omistava luokka. Työnantaja työmaallaan asettaa kaikki mahdolliset esteet työläisen tielle estääkseen häntä pääsemästä pyrkimäänsä päämäärään. Mutta kokemus on todistanut, että sitä moninaisemmaksi kuin työnantajan keinot työläistä vastaan tulevat, sitä tehoisammaksi käy myöskin työläisten vastustus ja hyökkäyskyky. Ja aina kuta monipuolisemmaksi ja suurpiirteisemmäksi luokkataistelu työmaalla käy sitä suurempi vaara uhkaa omistavaa luokkaa. Omistava luokka panee merkille, että herääntyminen työläisten keskuudessa on nopeampaa nyt, mitä se oli ennen. Se suruksensa huomaa syynkin siihen ja on kiukuissaan siitä, että sen itse täytyy pakostakin tukea apukeinoilla köyhälistön nopeata valveutumista. Omistava luokka tietää, että sen täytyy antaa koulusivistystä kansan pohjimmaisimmille kerroksille ja toiselta puolen herääntymistä työmailla pitää virkeänä aina yhä lisääntyvä riisto, se tahtoisi mitä suurimmalla mielihalulla kansan tietoiseksitulemisen estää, mutta se ei sitä voi nyt enään. Jos se estäisi tietoisuuden leviämisen, niin sen määräämisvallan alla oleva koneellinen tuotanto ja jakotapa olisi

kerrassaan mahdoton. Edelleen kapitalistit tietävät, että nykyinen tuotanto ja jakotapa vaativat suurissa tehtaissa tai kaivannoissa ja yleensä kaikenlaisilla työmailla suuria työläisjoukkoja kasattavaksi yksiin paikkoihin ja sellainen tilanne johtaa aivan luonnollisesti työläisiä joukkovoimatunteiseksi. Sitä mukaa kuin kiristys työmaalla lisääntyy voimistuu myöskin työläisten taisteluhalu. Jokaisen työläisten voittaman taikka häviämän lakkotaistelun yhteydessä pyrkii köyhälistön luokkavoimatuntoisuus kasvamaan, ei ensinkään kapitalistien toivomaan suuntaan, alaspäin, **vaan ylöspäin**, tahtoo sanoa: Työläiset lakkotaistelujen karkaisemana muuttuvat köyhälistön luokavoimatuntoisista sen luokkavoimatietoisiksi. Nämä kumpainenkin, köyhälistön luokkavoimatunto ja sen luokkavoimatieto yhdistyneenä on se suuri, todellinen vaara, joka saa omistavan luokan kovin rauhattomaksi. Kun työväestö työmaalla alkaa käsittää todellisen merkityksensä. muodostuvat sen hyökkäykset työnriistäjää vastaan yhä voimaperäisemmäksi. Jokaisen saavuttamansa voiton jälkeen, sen ymmärtää työnantaja, eivät työläiset nukahda laakereilleen, vaan alkavat varustautua hyökkäykseen seuraavaa edessä olevaa vihollisen vallitusta vastaan. Ja jokaisen kärsimänsä työmaatappion jälkeen ei työläinen ole laskenut, eikä aikonutkaan lopullisesti heittää aseitansa pois. Kummassakin tapauksessa köyhälistö on oppinut jotain. Ensiksi ymmärtämään omistavan luokan voimaa ja järjestyneisyyttä, menettelytapoja ja perusolemusta; toiseksi samalla käsittämään omaa voimaansakin ja omien menettelytapojensa tehokkuutta tai tehottomuutta., Vaikkakin kapitalistit työmaalla yrittävät salata työläisiltä perusolemuksensa, niin eivät he siinä lopullisesti onnistu. Kuta kiihkeämmäksi omistamattoman luokan hyökkäykset työnantajia vastaan käyvät, sitä suuremmalla kiireellä pyrkii omistava luokka kokoomaan taloudellisia voimiansa yhteen yhden johdon alaiseksi (Öljy- ja Teräs- y. m. trustit). ''Mitä isot edellä, sitä pienet kiljuen perässä'', on vanha totuus, vaikka sen sepittäjä onkin tuntematon. Kuta eheämmän yhtenäiseksi omistavan luokan rintama käy, sitä hartaammin alkaa työmaalla työläisen, yhden niinkuin toisenkin, päässä kyteä ajatus, että tässä ei enään leikittely kelpaa, vaan täytyy kulettaa tuleen yhä lukuisammat ja paremmin järjestyneet ja **ennen kaikkea köyhälistön luokkatuntoiset ja luokkatietoiset joukot.** Luokkataistelu työmaalla alkaa nyt muuttua suurien joukkojen ja yhdistyneiden pääomien ja niiden nimellisten omistajien väliseksi luokkasodaksi, jossa alkaa toisellakin. se on köyhälistön puolella, esiintyä luokka-

tietoinen joukko, jonka tähtäin ei nyt enään varsinaisesti osota pieniin, välillisiin parannuksiin, vaan **yksityisen omistusoikeuden lopulliseen kukistumiseen sen suoran toiminnan kautta.**

Tämän kaiken tietäessään omistava luokka myöskin pyrkii, mikäli sille edullista on, siirtämään taistelun pois työmaalta, sillä keinolla toivoen voivansa viivyttää lopullista tilintekoa. Tässä tarkotuksessa se kasvattaa ja kaikin keinoin ylläpitää joukoissa käsitettä eräästä **kolmannesta persoonasta,** jolla myöskin on olevinaan jotakin hyvin tärkeätä, vieläpä oikeutettuakin sanomista, Sinän ja Minän välisessä kamppailussa. Kun omistava luokka tuntee voimiensa heikkenevän työmaataistelussa aina yhä enempi voimistuvaa ja tietoiseksi tulevaa köyhälistöä vastaan, pistää se naamarin päähänsä ja esiintyy työväestölle valtiona, minkä takana muka on **yleinen mielipide** (omistavan luokan mielipide), **yleinen etu** (omistavan luokan etu), **yleinen hyvinvointi** (omistavan luokan hyvinvointi), **yleinen turvallisuus** (omistavan luokan turvallisuus) ja **yleinen — yksityinen omistusoikeus** (omistavan luokan yksityinen omistusoikeus) j. n. e.

Tämän valtionaamarin taakse piilottautunut omistava luokka sanoo nyt yhä enemmän merkityksellisemmäksi ja uhkaavammaksi tulevalle teollisuuspalkkaköyhälistölle kun tämä on työmaataistelunsa tärkeimmällä hetkellä, että meidän työläisten ja kapitalistien on siirrettävä taistelumme sieltä työmaalta tänne parlamenttiin, sillä tämä se on todellisuudessa se paikka, josta pannaan yhteiskunnallisen koneiston rattaat liikkumaan ja täällä teidänkin asia lopullisesti ratkaistaan **yleistä etua** (omistavan luokan etua) silmällä pitäen.

Suurporvaristo tässä epätoivoisessa taistelussaan aina paisuvaa köyhälistön taloudellista merkitystä ja voimaa vastaan liittyy tai lähestyy sovinnollisessa äänilajissa pikkunilviäisiä, nimittäin pikkuomistajia. Ranskassa löytää se pikkuviljelijöistä, jonkalaisia siellä nykyisin on enimmän sekä kaupunkien ammattikäsityöläisjätteistä jonkun osan, myös kaikenlaisista välikäsistä, mitkä harjottavat elinkeinokseen jakoa, vaan ei tuotantoa ja sitten kaiken karvaisista professionalisista aineksista itsellensä tukea. Kaikki nämä yllämainitut ainekset ovat pohjaltaan osottautuneet olevansa taantumuksellisia. He ovat aina halukkaita kaikenlaisiin konikauppoihin ja osalta pikkuporvaristo, välikädet ja professionalit ovat erittäin taipuisia matelemaan suurporvariston rappusissa. Heille kaikille yhteistä on se, että ovat taikka sitten pyrkivät olemaan pikkuomistajia ja heidän elämänsä kallein aate on seuraava:

Pikkuviljelijä toivoo ja taistelee kaikin voimin, että hänestä tu-

lisi suurviljelijä ja usein ympäristö tarjoaa hänelle kiihottavia tosiasioita, jotka osottavat, että yrittelijälle on yhäkin sellaisia mahdollisuuksia olemassa. Hän on aina valmis tarttumaan jokaiseen yritykseen minkä hän laskee voivan hänen toivojansa edistää. Esimerkiksi täällä Amerikassa, Dakotassa tarttuu morkettien alle hukkumaisillaan oleva pikkuviljankasvattaja mitä suurimmalla mielihyvällä kannattamaan Amerikan sosialistipuolueen pikkuporvarillista ohjelmaa, johon äänien kalastamisen tarkotuksessa on liitetty kaikenlaista tavaraa, m. m. maanviljelijöillekin sopivaa roskaa. Hän olisi valmis mitä suurimmalla mielihyvällä ottamaan vastaan valtion rautateitä, joilla rahtimaksut olisivat alhaiset, saadakseen viljansa markkinoille helpolla hinnalla; hän haluaisi että kunta rakentaisi viljasäiliöitä ja valtion puolesta ilmaista siemenviljaa hän niinikään ottaisi vastaan ja ennen kaikkea hän toivoo, sosialistinakin, että valtio sulkisi mahdollisimman monta kaupunkilaisköyhälistöläistä vankilaan, joilla teetettäisi, kuten Minnesotan valtiossa parhaillaan, paljon valtiossa tarvittavia maanviljelyskoneita, että hän, sosialistinen farmari, saisi niitä mahdollisemman helpolla hinnalla j. n. e. Mutta tämä sama mies, joka niin sydämellisesti harrastaa valtion rautateitä, rahtimaksujen alenemista, kunnallisia viljasäiliöitä, vapaata siemenviljan jakamista ja vankilatyön kautta valmistettuja maanviljelyskoneita, **on valmis sieppaamaan pyssyn naulasta ja ajamaan elonkorjuutyöläisen talostansa maantielle ja huolimatta kristillisyydestänsä kiroilee hän kaikilla tunnetuilla kirosanoilla kauheasti I. W. W:n miehiä, jotka vaativat häneltä, sosialidemokraattiselta farmarilta, 8-tuntista työpäivää ja kolmen dollarin suuruista alinta palkkaa sekä muutenkin inhimillistä kohtelua työmaalla.** Nämä tälläiset farmarit, niin kiukkuisia kuin ne suurporvariston riistolle ovatkin, ovat valmiit taistelemaan vastaan, vaikkapa sosialistipuolueeseenkin vedoten, eivätkä milloinkaan tule kannattamaan tuotannon välineiden m. m. maanviljelysmaan yhteiskunnalle ottamista missään muussa ymmärryksessä kuin siinä, mikä meille on hyvin tunnettua Suomen torpparisosialidemokraattien ajatuksista, jotka ovat yhäkin valmiita tekemään maansa teollisuuspalkkaköyhälistöstä itsellensä rahojen kerääjän, joilla sitten ostettaisiin porvariston hallussa olevat suurtilat ja jaettaisiin pikkuviljelijöille. Kun tämä olisi tehty, olisivat entiset torpparit ja pikkuviljelijät valmiit kasvattamaan viljaa ja karjaa sekä yleensä kaikenlaista maan anninta, joita sitten korkealla hinnalla myisivät kaupunkilaisköyhälistölle ja täten heillä olisi tilaisuus vaurastua ja vihdoin niin rikastuttuaan he jo-

kainen olisivat — MINÄ — ja pois alta! Näistä tällaisista sosialidemokraattisista farmareista antoi minulle sattuvan selityksen Yhdysvaltain hallituksen työoloja tutkiva lähetti vuonna 1914. Hän oli kierrellyt Dakotassa ja tuli sieltä Duluthiin. Täällä tahtoi hän päästä selville mitkä vaikuttimet johtavat suomalaista köyhälistöä Dakotaan elon korjuun aikana. Hän tuli Sosialistin toimitukseen alkaen puhella kanssani näistä asioista ja kertoi m. m. näin: **''Pääsin selville Pohjois-Dakotassa siitä, että farmarit ovat suosiollisia sosialistipuolueelle, mutta vihaavat I. W. W. liittolaisia ja he sanoivat syynkin: ''Sosialistipuolue on hyvä puolue, kun sen puhujat tulevat tänne aavikkofarmille, niin he alkavat puhua kunnan omistamista viljasäiliöistä, vapaasta siemenviljasta, halvemmista koneista ja muusta sellaisesta, joka kaikki on hyvää farmarille. .Mutta kun ne sanomapitsin I. W. W:n agitaattorit tulevat tänne elonkorjuu aikana, niin he eivät puhu mistään muusta kuin 8-tuntisesta työpäivästä, kolmen dollarin alimmasta palkasta ja kaikesta sellaisesta, mikä ei ole farmarille ensinkään edullista. .I. W. W. on farmariin nähden huono järjestö!''** Miten totta kaikki mitä hän sanoi!

Sitten tulee pikkuammattilainen, joka ei myöskään koskaan ole vielä tyyten kadottanut toivoansa siihen, että vielä on mahdollisuutta nousta entisajan ammattilaisen kunniakkaalle tasolle, vieläpä ansaita varallisuuttakin, kun vaan tuo hänen mielestään ilettävä ''roskajoukko'', ammatiton työväestö saadaan hieman aisoihinsa j. n. e. Hän on aina valmis ryhtymään yhteen jos toiseenkin rikastumis- ja vallan anastusyritykseen ja on perin pohjin suuttunut ja sydämistynyt kaikille niille, jotka yrittävät asettaa ''roskajoukon'' pyrkimykset etutilalle kaikista muista pyrkimyksistä. Hänen salainen, erittäinkin räätälismiehen viha, ammattitaidotonta työväkeä kohtaan on niin syväjuurinen, että hän todella nauttii siitä, kun ''roskajoukon'', kuten hän suvaitsee nimittää teollisuusköyhälistöä, työtaistelut eivät aina menesty ja jos ne menestyvät, kuten McKee Roksin, Lawrencen y. m. paikkojen lakot, niin saattaa hän, ammattilainen, vaikka tunnustaa itsensä sosialidemokraatiksikin, yhtyä omistavan luokan kanssa laskemaan haikeita valitusvirsiä siitä, että ''roskajoukko'' on voittanut. Sitten jos varsinainen teollisuusköyhälistö tässä maassa käyttää äänioikeuttansa toisin, mitä omistava luokka toivoo, on ammattilaishaamu ensimäisenä valmis tuomitsemaan roskajoukkoa ja yleensä kaikkialla aulis tukemaan omistavan luokan pyrkimyksiä muka siksi, että he, ammattilaiset, ymmärtävät paremmin kuin roskajoukko, mikä on hyvä ja mikä ei ja mitä mahdolli-

suuksia milloinkin on puristaa omistavalta luokalta etuisuuksia.

Pikkuporvari taas, niinkuin tiedämme, seisoo pirun ja syvän veden vaiheella. Toiselta puolen häntä uhkaavasti lähenee suuromistaja ja toiselta puolelta teollisuuspalkkaköyhälistö. Suurporvaristo pitää pikkuporvaristoa itsensä ja nousevan teollisuusköyhälistön välillä ja tällä pikkuporvareista muodostuneella kilvellä väistää ainakin osalta niitä iskuja, joita teollisuusköyhälistö siihen kohdistaa. Tämän seikan näkee teollisuuspalkkaköyhälistö sitä selvemmin kuta syvällisemmäksi sen luokkatietoisuus kasvaa. Se näkee miten pikkuporvaristo ei ole omistamattoman luokan apu missään suhteessa, vaan se on todellisuudessa kilpi suuromistajille köyhälistöä vastaan. Tätä kilpeä pyrkii teollisuusköyhälistö repimään alas ja sikäli kuin se sitä tekee, niin saa se pikkuporvaristosta sekä julkisen että salaisen vihollisen itsellensä. Pikkuporvaristo kyllä, kuten Pariisin kommunissa taistellessaan suurporvaristoa vastaan on valmis käyttämään teollisuusköyhälistön joukkovoimaa hyväkseen, mutta on yhtä valmis taas menemään suurporvareiden puolelle, kun huomaa, että köyhälistön voimat alkavat murtua. Tämä ilmiö on uusiintunut lukemattomia kertoja kaikissa työlakkotaisteluissa yli maailman. Ja tämän ilmiön tosiperäisyyden tunnustavat kaikki rehellis t ja kohtuullisen järkevät ihmiset, tosin löytyy sellaisiakin pölkkypäitä, jotka eivät ole tätä ilmiötä jaksaneet nähdä taikka sitten yksilöpyyteittensä takia salaavat tämän ilmiön olemassa oloa.

Totta on myöskin, että pohjaltaan ei yksikään keskinkertainen pikkuporvari, höpisköön hän huulillaan mitä tahansa ja tehköön pikkuliikeyrityksiensä kannatuksen saamisen toivossa miten notkeita ja hemasevia kumarruksia tahansa köyhälistölle, niin ei hän silti ole omistamattoman luokan kannalla. Hänen pyrkimyksensä on rikastua yksilöllisellä tavalla ja hänen mielessään vilkkuu aina joku esikuvaksi kelpaava suurkapitalisti jota ''onni on potkinut ylös elämän radalla''. Hän ei koskaan usko mihinkään mahdottomuusoppiin ja suuttuu hirveästi, jos hänelle ''rehelliselle'' porvarille menee kirottu maailmanparantaja selittämään, että omaisuus on varkautta noin kuvannollisesti puhuen, mutta vielä todellisuudessakin, kuten Broudhon selitti. Pikkuporvari ei kannata niin vallankumouksellista oppia kuin on tuotannon ja jaon välineiden yhteiskunnan haltuunottamissuunnitelmat, sillä hän sangen vakavasti epäilee, että voitaisiko ensinkään vetää tarkkaa rajaa siitä, mikä omaisuus olisi katsottava oikeutetusti kuuluvan yhteiskunnalle ja mikä yksilölle. Taistelussaan asemansa säilyttämisen puolesta hän on valmis hetkellisesti

yhtymään vaikka ankkurihännällä varustettuun perkeleeseen, jos sellainen otus sattuisi olemaan, sikäli kuin hän katsoo ja toivoo yhtymisellään siihen taikka tähän ryhmään voivansa hyödyttää itseänsä ja luokka-asemaansa. Hän on kaikista yhteiskunnallisista ryhmittymistä **epäluotettavin lieru,** olio, joka on etukysymystensä takia valmis vaikka oman äitinsä prostitueeraamaan.

Professionalien joukkio on ryhmä olijoita, joiden ulosnäkyvänä erikoisominaisuutena on tehdä reklaamia itsestänsä, pikkuomistajien maanviljelijöiden, ammattilaisten, pikkuporvareiden ja virkamiessukujen jäseniä, paitsi sellaisissa imperialistisissa uusaikaisen teollisuuden maissa kuin Saksa ja Yhdysvallat, joissa ne voivat olla ihan korkeamman raha- ja sukuaristokraatian jäseniäkin. Nämä herrat mielestään ovat niitä, joista Saint Simon niin paljon hyvää ajatteli ja toivoi. He ovat suurelta osalta miehiä, jotka lukemisen avulla jaksavat ymmärtää kaikkea, joskin sangen pintapuolisestikin, he pystyvät kaikkeen, mutta ei läheskään aina kunnollisesti. He ovat niitä, joihin voi hyvin sovittaa vanhan suomalaisen sananparren: ''viisi kehnoa virkaa, kuusi suurta nälkää''. Nämä henkilöt, joita me nimitämme professionalisiksi, ovat niitä, jotka ajattelevat, että heidän sanansa tulisi olla laki ja heiltä yksinomaan tulisi kysyä neuvoa ja ohjeita kaikissa asioissa. Heille kaikkien kansanluokkien tulisi jättää yhteiskunnallisten asioiden varsinainen johto. Nämä, herrat professionalit, likakärpäsen tavalla pistävät nenänsä jokaiseen läjään ja ovat mestareita tunkemaan sisälle kaikenlaisiin seuroihin ja yrityksiin. Heidän laumansa lisääntyy vuosi vuodelta aina sitä mukaa kuin porvaristo laajentaa koululaitoksiansa ja saattaa opetuksen saannin helppohintaisemmaksi. Kaikissa uudenaikaisissa teollisuuden maissa, Japani niihin luettuna, suorittaa tuhansia nuoria miehiä ja naisia jokainen kevät pääsytutkintoja lyseoissa, korkeakouluissa, kauppakouluissa, opettajaseminaareissa, pappisseminaareissa, ammatti- ja kansanopistoissa, maanviljelyskouluissa, merikouluissa ja yliopistoissa.

Viime vuosien aikana on täällä Amerikassa tämän tuostakin sattunut tapauksia, että varsinaiseen suomalaiseenkin jätkäjoukkioon on tipahtanut entisiä koululaisia Suomesta. Heidät voi helposti erottaa Suomen koululaisille erikoisten ominaisuuksien takia, joita he eivät jätä milloinkaan ilmituomatta. Heillä kaikilla on olleet ''korkeat ihanteet ja kaukainen päämäärä'' — mutta hyvin harvoin ovat he ajatelleet mitään käytännöllistä ja, mikäli joku heistä on sitä ajatellut, on sellainen katsottu enemmän välttämättömäksi,

pahaksi väliasteeksi kohottuaan Suomen virkaryssäasteelle. Liikatuotanto on silläkin alalla paisunut suunnattomasti ja näitä professionalisia aineksia joutuu itsessään virkavaltaisessa Suomessakin "tunkio juntaksi", jota tointa, se on maanviljelys- ja karjanhoitotyötä, he ennen yleensä halveksivat. Toisia heistä, joiden pikkuporvarillinen sisu ei anna periksi mennä Suomessa maatöihin, riittää tänne Amerikan suomalaisten keskuuteen, viinamyymälöiden sylkiastioita pesemään ja kaikenlaatuisiksi keinottelijoiksi.

Pieneksi sentään kutistuu vielä Suomen kansan henkinen liikatuotanto, verrattuna sellaisiin suurteollisuuden maihin kuin Saksa ja Yhdysvallat. Sadoissatuhansissa aletaan nyt jo laskea se nuorukaisten ja neitosten luku, jotka vuosittain päästetään mainittujen maiden korkeammista oppilaioksista täysin tutkinnon suorittaneina. Muttà nämä Amerikan ja Saksan oppineet eroavat Suomen keltanokista koko paljon. He eivät useinkaan jouda, kuten Suomen keltanokat, jäädä näyttelemään ja pöyhkeilemään kotipaikàllisilleen valkosella ylioppilaslakilla. Amerikan, Saksan, Ranskan ja Ruotsinkin (nykyisin jo) koululainen pyrkii sisälle käytännölliseen elämään. Hän ei ainakaan ulospäin osota, kuten Suomen koululainen, että halveksisi mitään käytännöllistä yritystä, mikäli hän voi laskea sen yrityksen olevan hänen tulevaisen menestymisensä ja maineensa yhtenä rappusena. Tällainen "demokraattinen" maa kuin Amerika, joka on ahdettu täyteen seuroja ja ryhmiä kaikista mahdollisista ajateltavissa olevista aineista, tarjoaa nousukkaille laajan kokeilukentän. Ja me näemme, että amerikalainen professionaali, olipa hän sitten lääkäri, hammasten paikkuri, lakimies, opettaja, professori, ylioppilas, liikeapulainen, rakennusinsinööri, tai mikä muu tahansa, koettelee tuntosarvillaan ympäristönsä maaperää ennenkuin alottaa varsinaisen toimintansa uran.

Hän voi olla mielipiteiltänsä täydellinen jumalankieltäjä ja silti hän menee halveksimaansa kirkkoon, yhtyen kirkkokunnan jäseneksi ja käyden ahkerasti kirkossa. Hän istuu tavallisesti etupenkissä ja kun kolehdin kerääjä tulee, niin hän kurottaa kättänsä jo kaukaa ja joltisenkin korkealle, että sen kaikki kirkossa olijat huomaavat, pistäen kolehtiin isomman paperirahan taikka joskus myös kultakolikon. Se teko tietysti kirvelee hänen sydäntänsä, mutta hänen liike-etunsa vaativat häntä niin menettelemään. Nuori lakimiehen nousukas tultuaan koulusta kotiin alkaa katsella tointa itsellensä. Hän haluaisi tointansa harjoittaa siinä kaupungissa mikä on hänelle jo lapsuudesta pitäen tunnettua, mutta silmäiltyään ympäril-

leen hän huomaa, että kaupungissa onkin jo saman alan kettuja niin paljon ja niin mainehikkaita kykyjensä puolesta, että uudella tulokkaalla on sangen vähä, jos ensinkään, toivoa saada yleisön kiinnittämään häneen, nuoreen, kokemattomaan mieheen mitään leipää ennustavaa huomiota.

Mutta vaikka asia näyttääkin joskus sangen murheelliselta niin yrittää hänen täytyy, sillä hänellä ei ole suuria millä elää, ellei saa tointa ja herätä huomiota. Lakimiehen nousukas alkaa etsiä ja löytää jonkunlaisen ihmisryhmittymän, jotka ovat keskittyneet ajamaan jotakin asiata yhteisvoimin eteenpäin. Hän lyöttäytyy heidän mukaansa, ottaa näennäisellä harrastuksella osaa heidän rientoihinsa, aina kuitenkin sopivalla tavalla osottaen ryhmittymän toisille jäsenille miten paljon hänen muka täytyy uhrautua ja miten monesta taloudellisesta (tosin olemattomasta) edusta kieltäytyä vakaumuksensa takia, mikä on olla murheessa ja onnessa ryhmän mukana. Näin yhdessä olevana ja monasti oppineisuutensa takia ryhmälle eduksikin toimivana henkilönä hän vähitellen saa itsellensä sen huomion, mitä on etsinyt. Hänestä tulee hyvin pian ryhmän tunnettu "nyrkki". Mutta valtaa ja menestystä saadakseen ei hän ole pysähtynyt ainoastaan tähän, että meni yhden ryhmän, esimerkiksi sosialidemokraatisen seurakunnan jäseneksi, hän voi kuulua samalla aikaa johonkin toiseenkin uskonnolliseen lahkokuntaan ja saada heidän kannatuksensa. Tämän lisäksi hän vielä voi yhtyä moniin salaseuroihin ja tehdä itsensä huomattavaksi suurien ja lukuisten ihmisjoukkojen keskuudessa. Työläisten työmaajärjestöt, uniot, ovat näille edellä osotetun laisille professionaleille pysyneet enimmän suljettuna ja siksi ovat he Europan maissa, Ranskassa, Saksassa, Ruotsissa ja Suomessakin pyrkineet sosialidemorkaattisten seurakuntien kautta hallitsemaan köyhälistön työmaajärjestöjä. Yleisesti sanoen on suuri kansainvaellus professionalien leiristä köyhälistön seuraelämän henkisiksi johtajiksi ollut viime vuosikymmenen aikana nähtävissä kaikissa Europan sosialidemokraatialla suolatuissa maissa. Vielä 1890 oli ylioppilas harvinaisuus Ruotsin sosialidemokraatisessa veljessarjassa, nyt sitä vastoin ylioppilas ja jonkun oppilaitoksen professori on tuttu ja jokapäiväinen ilmiö mainitun maan sosialistien keskuudessa. Yksi asia on kuitenkin varmaa näihin professionaleihin nähden, nimittäin se, että nämä ainekset eivät ole köyhälistöläisiä, hyvin harvoja poikkeuksia lukuunottamatta. Siinä onkin asia, jotka ratkaisee paljon siitä omituisesta **sen ja tämän valheella heilumisesta,** josta nämä professionalit sosialidemokraatisessa liik-

keessä ovat niin kovin tuttuja ilmiöitä. Harrastavatpa he mitä tahansa niin koskaan, harvoja poikkeuksia lukuunottamatta, he eivät toimi ryysyköyhälistön asia todellisesti sydämensä asiana, vaan se on aina enemmän jonkunlaisena portaana, jolta voi kiipeillä yhteiskunnan korkeammille astimille. He ovat täydellisesti Saint Simonin kannalla, eivätkä pelkää ja kammoksu mitään niin paljon kuin oppimattoman rahvaan valtaannousua. He eivät jaksa myöskään koskaan saada itsellensä vakuutetuksi, että köyhälistö voisi tulla toimeen ilman heidän henkistä johtoaan. Heidän mielestään köyhälistön liian kohtuuttomien vaatimusten ja tasa-arvoisuusoppien takia, heidän itse itselleen asettama ja kapitalistien lämpimästi hyväksymä velvollisuutensa on asettua sihtioveksi kaikissa asioissa köyhälistön ja omistavan luokan välillä, joka aina lopullisesti aukeaa omistavan luokan eduksi ja köyhälistön tappioksi.

Nämä neljä ryhmittymää pääasiassa ovat niitä, joilla nykyaikaisia parlamentteja, niiden alahuoneita, kansoitetaan. Parlamenttien ylähuoneissa niissä maissa, joissa sellaisia on olemassa, istuvat joko suorastaan suuromistajaluokan jäsenet itse taikka heidän kaikkein luotettavimmat miehensä, joten mitään lakeja tai säädöksiä ei voi mennä läpi suurporvareiden huomaamatta vaikkakin sellaista uskoa sosialidemokraatian huijarit ovat koettaneet seuraajillensa painaa päähän. Jos joskus sattuu sellaisia tilanteita, että kansan syvien joukkojen vaatimukset ovat niin voimakkaita ja kiihkeitä, että niiden pakottamana on suurporvaristokin pakotettu kansan silmien pettämiseksi myöntymään joihinkin alahuoneen hyväksymiin päätöksiin, niin on suuromistajilla monia toiminnassa olevia varaventtiileitä. Sellaisia ovat: ylioikeus, hovioikeus, "privy court", kuninkaan neuvostot, valtakunnan neuvostot, salaiset neuvostot j.n.e.

Nyt kun taistelu työmaalla käy päivä päivältä yhä voimaperäisemmäksi ja omistava luokka tuntee mitäänomistamattomien voimistuvan, alkaa se siirtää taistelua pois itse työmaalta mikäli se sille on mahdollista. Onnistuakseen siinä se antaa nostaa jatkuvasti juttuja yleisöstä ja sen eduista, yleisestä mielipiteestä ja yleisön toivomuksista. Kun juttu yleisöstä ja heidän mielipiteistänsä on jatkuvasti vireillä, niin tuo edellä osottamani professionalinen pikkuomistaja-roikka on keveäkenkäinen heti juoksemaan suuromistajien asialle ja on kyllin itsekäs sekä itserakas omistamaan itsensä tuoksi suurporvariston esille loihtimaksi sumukuvioksi: **yleisöksi, yleiseksi mielipiteen hallitsijaksi, jonka etuja köyhälistö on muka loukannut.**

Niinpä monasti tärkeä työmaataistelu, joka on juuri kääntymässä köyhälistöläisten voitoksi sotketaan noilla suurporvariston ilmaan heittämillä ''**yleinen mielipide**''**-loruilla, jotka sepustukset professionalit ovat valmiina omienkin etujensa takia heti nielaisemaan** ja niin monesti onnistutaan köyhälistö johtamaan asiansa kanssa harhaan. Lakkolaiset alkavat **vähätietoisia kuin ovat,** epäilemään omaa voimaansa ja pyrkivät pyytelemään professionalien usuttamana apua siltä **luulotellulta** kolmannelta persoonalta, **valtiolta, yleisöltä, yleiseltä mielipiteeltä,** joka kolmas persoona ei kuitenkaan ole kukaan muu kuin omistava luokka, mikä nyt on **paennut valtionaamarin taakse.**

Köyhälistön huomio saadaan lujasti kiintymään tähän kolmanteen persoonaan ja vihdoin, kun kolmas persona, valtio, yleinen mielipide, yleisö j. m. s. **kieltäytyvät** kuulemasta, esimerkiksi Michiganin kuparinkaivajia vuonna 1913, jotka juuri erikosemmin johdettiin luottamaan tuohon kolmanteen persoonaan, valtioon, enemmän kuin itseensä, niin silloin muutamat ääniä kalastavat professionaliset nilviäiset saavat vettä tyhjiin myllyihinsä ja he alkavat selittää, sitä meille kaikille sosialistisessa liikkeessä mukana olleille hyvin tunnettua **lorua,** valtiollisen vallan köyhälistön käsiin anastamisen tärkeyttä. Tunnettua on myöskin, että nämä sosialidemokraatiset, kuten muutkin professionalit, ovat erinomaisia puhujakykyjä ja kykenevät kauniilla sekä sujuvalla tavalla **oman asiansa** esittämään kirjallisessakin muodossa. Heille, professionaleille, eduksi on se, että köyhälistö on sangen herkkäuskoista sikäli kuin sen tietovarat ovat pienet. Se uskoo näes mahdolliseski saada kolmannen persoonan, valtion, kautta sen mitä se **ilmankin saisi** oman suoran toimintansa kautta työmaalla. Mutta kuta lähemmäksi Roomaa se tulee, sitä enemmän köyhälistön usko (Georgen) kolmanteen persoonaan pienenee ja uskon tilalle astuu yksi kylmä tosiasia toisensa jälkeen, jotka kaikki osottavat sitä, että tieto on parempi kuin usko.

Hyvin tunnettua on meille miten sosialidemokraattisten professionalien ohjelmistoissa puhutaan tavattoman paljon välillisistä vaatimuksista ja hyvin vähän siitä, mikä on sanottu olleen sosialistisen liikkeen pohjimmaisena tarkotuksena. Tällä välillisten uudistuksien ohjelmalla ja kaikkien ''riistettyjen'' yhteisellä avustuksella, ovat porvarilliset ja sosialidemokraatiset professionalit purjehtineet eri maiden parlamentteihin ja kaikki ''riistetyt'' ovat jääneet tavallisiin arkioloihinsa katsastelemaan aina työnsä lomissa mitä sieltä nyt alkaa tippumaan. Aikansa kärsivällisesti odotettuaan ovat he

saaneet lukea lehdistä miten eduskunnan enemmistö on päättänyt niin ja niin, mutta eduskunnan enemmistö eikä vähemmistö **ole sanaakaan päättänyt siitä, mikä olisi köyhälistön sydämen asia.**

Keväällä palajaa sieltä eduskuntatöistä sosialidemokraatinen professiononali tuoden mukanaan samansuuntaisia tervehdyksiä valitsijoillensa kuin Amerikan merimiesunion (Longshoremen) ja Yhdysvaltain kongressin parvekkeelle n. s. "lobbyist'iksi" lähetetty lähetti. Istuttuaan Washingtonissa jo kymmenen vuotta unionsa palkkaamana ilmoitti hän 1912 lähettäjilleen, merimiesten uniolle: **Kyllä kovasti koetin saada jotakin kongressimiestä esittämään asiamme kongressille, mutta en siinä onnistunut, vaan meillä on hyvä toivo saada asia esille seuraavana vuotena"** —. — Näin on siellä Washingtonissakin juttua jatkunut vuodesta vuoteen ja asia ei ole tullut esille, vaikka kongressissa on ollut nimellisesti työväestönkin edustajia.

Mikäli kansaneduskunnissa on esitetty lakiehdotuksia, joilla on ollut omistavanluokan etuja uhkaava luonne, niin ne tavallisesti on unhotettu valiokuntien hyllyille ja sieltä ne ilman käsittelyä kulkevat eduskunnan arkistoihin. Jos taas on sattunut, että kysymyksen takana todellakin on seisonut varsinainen rahvas miljoonalukuisina joukkoina, kuten Suomen ja Norjan kieltolakihommissa ja nämä ovat joukkovoimin pakottaneet eduskunnan tekemään kansan vaatimuksen mukaisen päätöksen. niin silloin on omistava luokka nykäissyt varaventtiilin nuorasta. Ja tulos: Suomen kieltolakipäätöksen kumosi omistavaluokka selittäen Venäjän valtion olevan sitoumuksissa tässä suhteessa Ranskaan. Jos Suomi ei enään anna myydä alkoholipitoisia juomia, niin joutuu myöskin Ranskan viini kiellon alaiseksi ja niin Venäjän ja Rasnkan valtion sopimus menee rikki. Se asia on taas paljon suurempimerkityksellinen kuin koko Suomi kaikkine fennomaaneineen ja svekomaaneineen, sosialidemokraateineen ja naistenhuuto-oikeuksineen. Kun Norjassa hyväksyttiin kieltolaki, niin omistava luokka veti varaventtiilin nuoraa ja Parisista tuli tieto, että sen pörssissä ei saa enään norjalaisia bondeja ja obligatsioneja y. m. arvopapereita kaupaksi. Norjan kaupan ja teollisuuden selitettiin tarvitsevan ranskalaista pääomaa ja sitä saa ainoastaan sillä ehdolla, että juuri hyväksyttyä kieltolakipäätöstä ei aseteta voimaan; se riitti. Hyvä päätös siirtyi kaikessa hiljaisuudessa hyllylle. Se on nyt ja pysyy kauan aikaa kuolleena kirjaimena.

Olemme myöskin nähneet, että omistava luokka on laittanut

parlamenttiin monia muita varaventtiilejä, joita se aina tulee käyttämään sikäli kuin omistamaton luokka sen kanssa on sokkosilla parlamentissa ja luottaa asioidensa ajamisen professionalisien välikäsien haltuun. Paitsi asioiden komiteoihin hukuttamista, tehtyjen päätösten kumoamista ylioikeuden, hovioikeuden, presidentin, privy courtin, kuninkaan vetoomuksen, valtioneuvoston, keisarin, salaisten valiokuntien ja ministeristöjen kautta, harjottaa omistava luokka, sille epäedulliseksi aijotun lainlaadinnan jarruttamista edu-kuntia hajottamalla ja tehden sitä aina niin monta kertaa peräkkäin, että sille on mieluinen enemmistö saavutettu. Jos hajoamaan määrätty eduskunta yrittää hajotusmääräyksestä huolimatta vannoa ''pallohuoneen valoja'' kuten Ranskassa Kansalliskokous 1789, niin löytyy aina joku Napoleon, joka pistimien voimalla saattaa edustajat järkiinsä. Tätä jatkuu aina niin kauan kuin pistimet ja taloudellinen voima on porvariston käskettävissä. Taas jos omistavalle luokalle mieluista eduskuntaa uhkaa todellinen vaara köyhälistön taholta, kuten Pariisin kommunin aikana ja nykyisin saksalaisten sotilaiden uhatessa Pariisia, tällöin omistava luokka nakkaa **roskansa kärryille**, se on koko naamari, valtiohökötys, ajetaan Bordeaux'iin ja Pariisi ihmisineen, tehtaineen ja laitoksineen saa huolehtia itsestään miten parhaiten taitaa. Valtio sellaisenaan osottaa olevansa kykenemätön tekemään mitään ellei sillä ole porvareiden taloudellinen jalusta allansa, joka on sen todellinen liikkeelle paneva voima. Muuten omistava luokka on osottanut lukemattomia kertoja historian eri aikoina, että se tulee kerrassaan hyvin toimeen ilman mitään muuta valtiota kuin heidän omistavien keskinäiset sopimuksensa, mutta historia toteaa myöskin sen, että omistavan luokan luokkavaltion kärsivarsi herpaantuu. samoin kuin omistavan luokankin kärsivarsi heti, kun siltä tai niiltä on joskus onnistuttu riistämään niiden hallussa oleva taloudellinen voima.

Surkeiden pettymyksien tie on sosialidemokraatisten professionalien parlamentarismi ollut, sikäli kuin kysymystä katsellaan puhtaasti köyhälistön edun kannalta, heille professionaleille itselleen on homma rahallisesti ollut kannattavaa. Amerikassa on kongressimiehestä sanonta tapa: ''**Kongressimies saa 7,500 dollaria vuodessa palkkaa, hän tuhlaa 20,000 vuodessa ja säästää 100,000 dollaria vuodessa.**'' Varsinaista teollisuuspalkkaköyhälistöä koskevia lakiehdotuksia ei ole juuri missään maassa yritettykään ajaa sosialidemokraatisten professionalien, enemmän kuin varsinaisten porvareidenkaan taholta läpi, mutta kylläkin sitä enemmän Suomen torp-

parilakien kaltaisia pikkuomistajia hyödyttäviä. Suurin saavutus tällä työväen lainlaadinnan alalla lienee Suomen sosialistien esittämä ja porvareidenkin hyväksymä Suomen leipurien yötyön kieltäminen. Mutta tässäkin oli kysymyksessä se, että porvarit olivat myöskin halukkaita saamaan leipomoista puhtaan leivän, jota he epäilivät saavansa silloin, kun leipurityöläiset tuhrivat leipomoissa yötyössä. Mutta professionaliset huijarit eivät olisi sitä mitä ovat, jos tunnustaisivat olevansa haamun kanssa tappelussa.

He selittävät silloin kun työväki huomaa heidän touhujensa tuloksettomuuden, että kyllä tästä hyvä tulee jahka sinne parlamenttiin saadaan enemmistö sosialidemokraatteja, vähemmistönä siellä ei tietysti saa sanottavia aikaan. Tämä parlamentillisen enemmistön saantijuttu on jokaiselle tutkivalle silmälle kovin läpinäkyvä ja ainoastaan narri voi sellaista uskoa ja hänkin sitä omaksi huvikseen. Niin kauan kuin kapitalismin ja omistamattomien työläisten välillä on nuo edellä osotetut nilviäiset, niin he luvultaan toisena yhteiskuntaluokkana, yleisen äänioikeuden ollessa vallalla, tulevat edelleenkin lähettämään kapitalistiluokalle, joka on harvalukuinen, parlamenttiin reservit. Tästä sosialidemokraattien "niin asteettaisesti ja vähitellen" parlamenttien kansoittamisesta sanoo hollantilainen Nieuwenhui, että "**sillä vauhdilla kuin parlamentit nykyisin kansottuvat sosialidemokraateilla ottaa vähintään 50,000 vuotta ennenkuin sinne saadaan sosialidemokraatian lupaama yksinkertainen enemmistö, se on 51 prosenttia.**" Ja ilman parlamentaarista enemmistöä eivät sosialidemokraatiset professionalit kykene siellä muuhun, ainoastaan polvillaan rukoillen hivuttelemaan ja kerjäämään armoa porvarillisilta edustajilta, kuten New Yorkin lakimies, sosialidemokraati Meyer London on elävästi osottanut Yhdysvaltain kongressissa talvella 1915 ja 1916.

Tätä teerenpeliä kun köyhälistö alkaa tarkemmin seuraamaan, niin se huomaa sen onttouden hyvin pian. Niinpä Ranskan köyhälistö, jolla on, sitä ei tuhminkaan sosialidemokraattinen lahkolainen kiellä, kokonainen vuosisata takanansa yhtä katkeamatonta taistelua omistavaa luokkaa vastaan, alkaa yhä tiiviimmästi vetämään itseänsä eroon kaikenlaisista jumalallisista tai jumalattomista professionalisista johtajista ja alkaa etsimään itsestänsä sitä, mitä se ei ulkoa löytänyt. Kun köyhälistö näin alkaa raottelemaan silmiänsä, on se juuri se asia mikä saa professionaliset tusinapolitiikukset hermostumaan ja kapitalistiluokan etsimään yhä uusia häikäisykeinoja, siirtääkseen köyhälistön ajatuksen pois ajattelemasta omaa asiaansa yhteenliittymisen kautta työmaalla saatavaa voimaa

ja sen suoraa toimintaa itsensä kautta ja itse työmaalla.

Hädissään etsivät professionalit uusia syöttejä, millä voisi saada köyhälistöä yhäkin viehättymään ja kulkemaan heidän perässänsä. Ranskassa pistävät he aina toisinaan köyhälistön silmien lumeeksi Jean Allemannin entisen jyrkän ja tinkimättömän ohjelman siruja ja loppumattomasti loruillaan lehdissä miten meidän nyt tulee taaskin seuraavassa puoluekonventsionissa taistella niitä vanhoillisia sosialidemokraatteja vastaan ja ajaa tämän jyrkemmän ohjelman läpi. Pikkuporvarit on saatava ulos johdosta ja johto otettava työläisten omiin käsiin. Näin vieteltyään köyhälistöä uskomaan konventsioneihin, että siellä muka nyt tulee hyväksyttyä sellainen ohjelma, joka tekee mullistuksen toiminnassa, niin tulos onkin sangen usein päinvastainen. Konventsioneissa ei ohjelma sanottavasti parane ja hyvin usein vanhoillisempi aines pitää siellä puolensa. Jos ohjelman syötiksi otetaankin joitakin jyrkempiä vaatimuksia, niin ei niillä ole varsinaisesti mitään arvoa ellei niiden takana seiso kiinteänä joukkona työmaalla unioihin järjestynyt köyhälistö.

Kun edellisen ohella on saatu ohjelmistoon joitakin kohtia, jotka jossakin määrin voivat miellyttää köyhälistön syviäkin rivejä ja saada heidät aukasemaan rahakukkaron nauhoja asian edistämiseksi, niin professionaliset sosialidemokraatit ymmärtävät, että vanhoillisemman siiven puhujat ja luennoitsijat eivät vetele köyhälistön keskuudessa; he lähettävät jonkun allemannilaisen jyrkän suunnan miehen liikkeelle. Voidaanpa tehdä sekin minkä Amerikan sosialistipuolueen pikkuporvarillinen johtajaroikka teki vuonna 1910. Puolue oli näes siihen asti Bergerin ja muiden wardipolitiikuksiensa kautta ja heidän johdollaan aina tapellut vastaan kaikkia selviä köyhälistöläispyrkimyksiä, ollen aina valmis tuomitsemaan kaiken jyrkkyyden mitä n. s. vallankumouksellisten sosialidemokraatisten — oikeammin lakkolaisten taholta oli, **lapsellistä kylläkin**, yritetty pikkuomistajien ohjelmaan saada. Kun taistelu maltillisempien ja jyrkkien välillä kävi kiihkeämmäksi ja puolueen pomot alkoivat pelätä suurempia luopumisia puolueesta ja köyhälistö alkoi suuremmassa määrin osottaa haluttomuuttansa jatkaa tätä sosialidemokraatista äänestysilveilyä, niin pistettiin vuonna 1908 sen sielujen virkistämiseksi $130,000 hinnalla se n. s. "**Punanen juna**" kiertämään ympäri maan ja siitä sekä siinä olevista herrasmiehistä. Debsin hiililapiosta, y. m. pikkuseikoista tehtiin ehta juutalaisella konkurssihuutokaupan tavalla hirmusta reklaamia. Köyhälistökin raotti silmiänsä, kynsi korvallistansa ja mietti, mitä tällä oikeastaan

tarkotetaan, mutta, kun se oli aikansa miettinyt, se lausui tuomionsa amerikalaiselle ominaisella sanontatavalla: ''O shit!'' Professionalit osottivat köyhälistölle itse, että heidän ajamansa asia alusta loppuun asti on humpuukin vallassa; on reklamia, johon ainoastaan saksalainen sosialidemokraatia muodossa missä tahansa kykenee. Tulos tuosta junareklaamista ja Debsin kivihiililapiosta oli se, että se nakkasi jonkun kymmenen tuhatta ääntä sosialistipuolueelle, jotka seuraavissa vaaleissa menetettiin aivan yhtä helposti kuin ne voitettiinkin. Joukko yhä kapinoi ja Bergerin masiina lepytelläkseen kapinoivaa joukkoa puolueen sisällä kutsui jyrkkyydestään mainitun tohtori Karl Liebknechtin Saksasta luennoimaan Amerikan suuremmissa köyhälistökeskuksissa. Herra Liebknechtiä yritettiin käyttää ja käytettiin heittämään tuhkaa köyhälistön silmille. Tahdottiin osottaa kapinoivalle ainekselle puolueen sisällä, että sosialistipuolue ei muka ole vanhoillinen eikä liioin pkkuporvarillinen, koska se uskaltaa kutsua luennoitsijakseen Saksan sosialidomokraatian kumouksellisimman herrasmiehen. Muistissamme on vielä millä huolella nuo Bergerin masiinan pikkuporvarilliset jäsenet vartioivat Liebknechtiä joka paikassa niin, että hän ei edes vahingossa joutuisi kosketuksiin todellisten köyhälistöläis-kumouksellisten kanssa. Ja herra Liebknechtin puheet uhkuivat juuri sitä, mitä masiina hänen käski puhua: **puolueen yhtenäisyyden välttämättömyyttä ja hajaantumisen taikka sitten kilpailevan järjestön turmiollisuutta ja puoluekurin alle alistumista.** — Mikä kohtalon ironia, että herra Liebknecht tätä kirjottaessa on Saksan sosialidemokraatian yhtenäisyyden hajottajana heitetty ulos puolueen kaikista luottotoimista ja puuhailee parhaillaan, nyt vankilaan menonsa edellä. uuden kilpailevan järjestön perustamisessa. Liebknechtin nykyinen juttu sellaisenaan osottaa, että, kun asiat tulivat tosikireäksi ja puolueen parlamentaariset rummuttajat, nuo muka köyhälistön edustajat, joutuivat siihen tilanteeseen, **jolloin kaikkensa menettämisen uhalla** piti päättää, ovatko vai eivätkö ole köyhälistön asian todellisia edustajia, niin alkuperäinen luokkatunnelma heidät voitti. He liittyivät omiinsa, niihin, jotka heidät lähettänytkin oli ja yksimielisesti heittivät herra Liebknechtin mätämunana ulos sekä sosialidemokraatisesta puolueesta että heidän parlamenttiryhmästänsä. Niin itsessään sosialidemokraatisessa Saksassa.

Toiselta puolen täällä Amerikassa nämä huijarit, jotka kumouksellisia yrittivät lepytellä Liebknechtillä, kosiskelevat patavanhoillisia ammattiunonisteja saadakseen heidän kannatuksensa vaaleissa, kuten tapahtui silloin, kun Amerikan sosialistipuolueen toimeenpa-

nevat importeerasivat Gompersin roikkaa nuoleksimaan Saksan ammattiunionistia, niinikään sosialidemokraattia, Legienia. Vallankumouksellisuuteen taipuvan köyhälistön varoilla kierteli Legien ympäri maata ja kaikkialla tahtoi hän osottaa keltasille syndikalisteille (vanhoillisille unionisteille), että Amerikan sosialistipuolue on **äitinsä saksalaisen sosialidemokraatian kunnianarvoisa lapsi,** joka on varmasti riittävän vanhoillinen itse Columbuksen ritarinkin äänestettäväksi.

Mutta kun ei nämäkään ylläesitetyt temput ota vedelläkseen, vaan joukot siellä pohjalla yhäkin vierovat professionaleja, niin Bergelin känki hakee ja löytää veljiensä ranskalaisten professionalien paljon käyttämän riitakapulan ja tuo sen tänne Amerikaan. Se sysää höyryjyränsä avulla sabotage-pykälän sosialistipuolueen lakeihin Indianapolisin konventsionissa 1912. Näin menetellen professionalinen roikka luulee saavansa varsinaiset köyhälistöläiset puolueeseen kiihkoilemaan asiasta ja onnistuukin siinä joillakin paikkakunnilla. Esimerkiksi savolaiset jauhiais-sosialidemokraatit tässä maassa, joiden kallomuodostuma lienee poikkeus kaikista muista imettäväisistä eläimistä, innostuvat hirmuisesti tuohon ''sabarataasiin'' ja he etsivät ylös puolittain unhottuneita vanhan ajan kidutusmetoodeja ja harkitsevat vakavasti miten parhaiden ja vaikuttavimmin voitaisi saada kidutus käyntiin ''sabarataasilaisiin'' nähden. Kuten hyvin muistamme niin savolaislahkolaiset sosialismin nimessä pyhittävät kaikki häpeällisimmätkin keinot, kuten injunksionit, työläisten työnantajille ilmiannot ja väärät valat, yhteisien omaisuuksien anastamiset y. m. kataluudet, sosialidemokraatisesti oikeiksi ja syvä hihhulimainen riemu valtaa koko savolaisen heimokansan yli maan. Tämä riemu, kun sitä syrjästä katseli puolueettomilla silmillä, suomalaisten sosialistein huoneustoilla yli Amerikan saattoi vallalle tunnelman ikäänkuin olisi tuntunut siirtyneensä vuoteen 1860 Koutokeinon lappalaisten keskuuteen, jolloin nämä luonnon lapset kaikessa herkkämielisyydessään alkoivat hehkua laestadiolaisuuden villitseminä.

Kauan tätä savolaislahkolaisten riemua ei sentään kestänyt. Hillos kansallispuolueen ahjossa alkoi vähitellen sammua seurauksena siitä, että varojen saanti puolueen tarkotuksiin ei enään ollut helppoa ja kun ei herroilla ollut tinoja millä tehdä, niin he laimenivat innossaan. Savolaissosialidemokraatiset lahkolaiset sitävastoin yrittivät suomalaisella härkäpäisyydellä jatkaa raivoamistansa, mutta heidänkin kinttusuoneensa iskettiin rahallinen haava, joka on

heitä pitänyt viime vuosina vähän rauhallisempina. Köyhälistö alkoi Amerikan suomalaistenkin keskuudessa hiljalleen huomaamaan, että professionalit ovat tapelluttaneet köyhälistöä luupalasesta, josta he itse ovat tarkoin syöneet lihan pois. Viimeinen huomattavampi näytös tuosta apinailveilystä näyteltiin Chicagossa 1914, jolloin niinsanotut radikaaliset ja keltaset professionalit — joukkojen nimessä tietenkin — söivät ja mässäsivät muutamia tuhansia dollareita suomalaisen köyhälistön kokoon keräämiä varoja.

Köyhälistö suomalaistenkin keskuudessa vetää hiljalleen itseänsä erikseen professionaleista ja pikkuomistajien sabotasi-intoiluun alkavat köyhälistöläiset yhä useammin kylmäkiskoisesti vastaamaan: "**Teillä, hyvät herrat, ei ole pienintäkään oikeutta yrittää määritellä, miten köyhälistö leipätaistelunsa taistelee ja palvelus, mitä te teette köyhälistölle, on, jos jaksatte pitää kyntenne köyhälistön asioista irrallaan ja ellette sitä jaksa, niin köyhälistö tulee irrottamaan teidän kyntenne asioitansa haromasta.**"

Että valoa todella alkaa pilkistämään köyhälistöläisten aivoihin täällä Amerikassakin osottaa se, että sosialistipuolueen holhottavaksi ei enään nykyisin saada varsinaista köyhälistöä. Puolueen jäsenmäärä pyrkii yhä vain laskemaan ja voidaankin hyvällä syyllä sanoa, että asioista selville päästessään teollisuusköyhälistö jättää sosialistipuolueen kaikkine pikkuporvarillisine kieltoineen ja käskyineen, eikä koskaan enään siihen takaisin palaja. Luopuminen sosialidemokraatisista puolueista Euroopan maissa on nykyisin sangen yleistä, nimittäin niissäkin maissa, jotka eivät ole sodan rasittamia, mikäli nämä muka työläisten puolueet eivät todellisesti voi osottaa muuta olevansa kuin reformirevisionistisia taikka sitten toiselta puolelta joutuvat juonittelevien professionalien temmellystantereeksi. Suurin syy on kuitenkin siinä, kuten edellä olen lyhyesti osottanut, että varsinainen teollisuuspalkkaköyhälistö ei ole sosialidemokraatisten professionalien toiminnalla saanut vielä tähän päivään mennessä mitään, mikä sitä voisi innostaa jatkamaan parlamentaarista urheilua sosialistipuolueen kautta yksinomaan. Sitä vastoin on köyhälistö saanut sieltä sangen paljon sitä, mikä sille yhä elävämmin osottaa, että se on erehtynyt taistelemaan varjon kanssa.

Ja niinpä Ranskan Vallankumouksellinen Syndikalismi ja Amerikan Industrial Workers of the World eivät tule minkään poliitillisen puolueen valtiollista toimintaa, ei sosialidemokratienkaan. Vallankumoukselliset syndikalistit sensijaan, että kuluttaisivat energi-

aansa, aikaansa ja pieniä varojansa varjon pyydystämiseen ponnistelevat köyhälistön järjestämistä työmaajärjestöihin ensin ja sitten opettavat köyhälistöläisille suoraa toimintaa heidän itsensä kautta, johon Marx ja Engelskin kehottavat maailman köyhälistöä kommunistisessa manifestissaan.

Vallankumoukselliset syndikalistit käsittävät, että koska työläisen työn riistäminen tapahtuu itse työmaalla, niin luokkataistelukin taistellaan siellä ja **ainoastaan siellä lopullinenkin ratkaisu omistavan ja omistamattoman luokan välillä tulee tapahtumaan ja se tapahtuu ilman välikäsiä,** siitä ei voi olla enään epäilystä. Mutta vallankumoukselliset syndikalistit eivät saa olla niin lapsellisia enään nykyisin, että luulisivat voivansa kukistaa omistavan luokan luokkavallan, sen valtion ja yksityisomistusoikeuden, pikkurymähdyksillä, suurella äänellä ja aasinnahka-lingoilla. He ymmärtävät mikä hirveä taloudellinen voima heillä on kukistettavanaan tietäessään sen, että Europan sotivat vallat ovat pistäneet militarismin kitaan yksinään tämän sodan aikana tähän aikaan mennessä yhteensä niin paljon kuin kaikki Euroopan sodat maksoivat aina Napoleonin sodista toiseen Balkanin sotaan vuonna 1912 asti, eivätkä ne läheskään vielä horju, päinvastoin uhkailevat jatkaa sotaa aina vuoteen 1918. Sellainen peto voidaan kukistaa ei kamarioppineiden parlamentarismilla, vaan työläisten suoralla toiminnalla taloudellisten järjestöjensä kautta. Ja senpä tähden, että ei aikaa eikä varoja ja köyhälistön energiaa hukkaan kulutettaisi, tuleekin vallankumouksellisten syndikalistien mielestä kohdistaa kaikki sen huomio työmaajärjestöjen rakentamiseen sekä taloudellisten voimatekijöiden tuntemiseen että etsimiseen, siinä ohella kuitenkin ollen jokaisen työläisen velvollisuus ottaa kylmästi ja ennakkoluulottomasti selvää kaikista omistavaa luokkaa, sen toimia ja suunnitelmia koskevista asioista, suunnitelmista ja menettelytavoista.

Mutta kun näin menetellään, että otetaan pelkäämättä ja ilman fanatismia selvää kaikista itseään köyhälistöä ja sen vastustajaluokkaa koskevista asioista, ei hukuta niihin asioihin sosialidemokraatien tavoin ja unhoteta jonkun pienen sivuasian takia itse pääasiaa, kuten sosialidemokraatiset professionalit ovat pyrkineet parlamentaarisessa humalassaan tekemään. Vallankumouksellinen syndikalisti ei kadota hetkeksikään näkyvistään Vallankumouksellisen Syndikalismin lopullista päämäärää, se on: **yksityisen omistusoikeuden ja nykyisen riistojärjestelmän kumoamista köyhälistön omalla suoralla toiminnalla.**

XVII Luku.

VALLANKUMOUKSELLINEN SYNDIKALISMI ON YKSITYIS-OMISTUSOIKEUDEN VASTAINEN.

Yksityisen omistusoikeuden maahan ja tuotannon sekä jaon välineisiin jakaminen se oli se suuri tekijä, mikä saattoi Babylonian, Persian, Egyptin, Kreikan ja Rooman kohti lopullista tuhoansa. Muutamat harvat ihmisistä omistivat kaiken ja määräsivät kaiken yli ja syvät kansanjoukot eivät omistaneet mitään; he raatoivat uuvuttavassa orjuudessa. Suuri enemmistö ihmisistä ei omistanut edes työvoimaansa, jonka sentään nykyaikainen köyhälistöläinen suurelta osalta nimellisesti, mutta myöskin taloudellisesti omistaa. Sitä mukaa kun näiden mainittujen muinaisaikojen mahtivaltioiden yläluokkien nautinnonhimo lisääntyi, niin samassa suhteessa orjan asema paheni. Mutta ihmiselle, niinkuin eläimellekin, luontoperäinen itsensäsäilyttämisen vaisto oli se, joka orjavoudin ruoskan vinkuessa nosti orjan vihan kuohumaan ja hänet vastarintaan sortajiansa vastaan.

Yhteentörmäyksiä tapahtui, ensin pieniä, vihdoin suuria orjakapinoita. Orja-isännät harvalukuisena, hyvinjärjestyneinä ja kaikkien aikansa tietojen omistajina kohosivat voittajina orjien tappotanterilta. Laumottain kaatui kansakuntien parasta työvoimaa ja sitä työvoiman häviämistä seurasi valtakuntien, jopa kansakuntienkin häviäminen. Se oli tie mahtavan Roomankin. Kun se oli hävittänyt luovan työvoimansa suurien orjakapinoiden aikana, niin entistä mahtavaa Roomaa ei enään hyödyttäneet sen muutamat tietoviisaat patriisit. Vieraat kansat, raakalaiset, tunkeutuivat Italiaan, löivät Rooman tiedon, kurin, järjestyksen, viisauden ja mahtavuuden jätteet sekä idässä että lännessä. Mutta raakalaiset anastettuaan sen perinnöt vaipuivat osaltaan taas sen erehdyksiin; silloin nousi vuorostaan läänityslaitos, feodaalijärjestelmä, hallitsemaan. Siinä kohosi voiman antamalla etuoikeudella toinen omistajaksi ja voiman hänelle antamalla vallalla painoi toisen omistamattomaksi. Voimakkaampi raakalaisistakin kytki heikompansa kiinni

maaorjuuteen ja niin läpi aikojen seisoi ja yhäkin seisoo kaksi jyrkästi etujensa perusteella toisistaan eroavaa yhteiskuntaluokkaa toisiansa vastassa. Nämä luokat ovat: omistava ja omistamaton luokka, työtätekevä ja työn yliarvoa ryöstävä luokka. Näiden kahden luokan välillä juuri omistusoikeuden takia on katkeamaton sota käynnissä, jota kamppailua me olemme tottuneet nimittämään luokkataisteluksi pohjimmaisimpana syynä yksityinen omistus tuotannon välineihin.

Tämä perisyy on lopullisesti juuri se mikä nostaa pinnalle joukon muita vähempiä vikoja ja pinta-ilmiöitä, jotka johtavat monasti siihen että pohjasyyhyn kajoaminen unhotetaankin. Mutta vaikka pohjimmaiseen syyhyn kajoaminen voidaankin hetkellisesti kiertää selostelemalla pinta-ilmiöitä ja laittamalla pohjasyystä johtuville pinta-ilmiöille välillisiä ja hetkellisiä parannuksia, niin ei se anna kuitenkaan rauhaa pitemmäksi ajaksi, vaan ponnistautuu yhä uudestaan esille, tosin eri muodoissa, sillä parannukset ovat olleet pintapuolisia hetkellistä laatua olevia ja koska taloudelliset ahdinkotilat ovat, varsinkin tuotantotekniikan parantuessa, tulleet melkeimpä aikamääräisiksi ja pulat ovat toinen toistaan pahempia, ei köyhälistö ole voinut muuta kuin yhä uudestansa kiinnittää huomiotansa tähän yksityisomistusoikeuskysymykseen. Jokainen uusi konekeksintö käytäntöön asetettuna ja jokainen työtäsäästävä uusi järjestelmä työnteossa on koskenut työläiseen yksilönäkin ja niin moniin yksilöihin sattuvat, yhä kaikkialla uusiintuvat iskut ovat lopultakin synnyttämässä ajatusta, että omistavan luokan toimenpiteet köyhälistöläisyksilöihin ovat iskuja koko köyhälistön luokalle.

Köyhälistöläiset alkavat yhä selvemmin näkemään miten koneiden tuotantokyky kasvaa ja kuinka koneellistunut tuotanto voi vähempilukuisella työvoimalla tuottaa; miten työttömäin armeijat tulevat vuosivuodelta lukuisemmaksi ja epävarmuus köyhälistöläisten joukoissa päivä päivältä yhä suurenee.

Miksi työttömyys, miksi puute, miksi epävarmuus? Siinä ne kysymykset, jotka ainaisesti kehdosta hautaan asti risteilevät köyhälistöläismiesten, naisten ja jo kuusivuotisten lastenkin mielissä. Ja vaikka miten heidän aatoksensa risteilee ja etsii valoisia uomia päästäkseen selville vesille tästä pimeästä labyrintistä, niin kaikista ponnisteluista huolimatta katseensa kohdistuu lopullisesti ja vastustamattomalla voimalla aina samaan pisteeseen, se on: omistavaan luokkaan.

Työtä ja leipää huutaa nykyinen köyhälistö aivan samoin kuin suuren vallankumouksen aikuinenkin. Ei ole työtä, tehtaat ja työmaat ovat täynnä työläisiä, lisää ei tarvita; tavaralla ei ole nyt enempi menekkiä kuin mitä sitä jo tällä työvoimalla kyetään valmistamaankin, vieläpä kasaamaan varastoihinkin, pelättävissä on, että sikäli kuin menekki pienenee, niin tulee taaskin pakolliseksi vähentää työvoimaa j. n. e. Nämä ristiriitaiset asiat ja niistä aina ajatteleminen raatelee päivittäisesti köyhälistöä enemmän kuin se itse työmaalla rasittuu. Nälkä, joka on melkeinpä kroonillista köyhälistöläisten keskuudessa, ei anna rauhaa. Se pakottaa nälän ja kieltäytymysten heikontamat kuumeisetkin työläisaivot vielä sortumisenkin partaalla miettimään ratkaisua tälle kauhealle tilanteelle, mistä elävimmät kuvat me näemme suurkaupunkiemme laitapuolilla. Omistava luokka selittää työmaihinsa ei sopivan enempi työläisiä kuin niitä siellä jo on ja uusia työmaita ei kannata avata, sillä vaikea on saada ostajia sillekään tavaralle, mitä jo kyetään tuottamaan. Köyhälistöläiset raapasevat korvallistansa ja miettivät pitkää loppumatonta miettimistään, kiroilevat, voivottelevat ja etsivät porvariston selityksestä edes pientä heikkoa kohtaa, jos sellaista olisi siihen sattunut jäämään. Sellaisen he ovat löytävinään seuraavalla tavalla asiata käsitellessään: **Työmaille sopii kaikki työkykyiset ihmiset, jos työpäivää lyhennetään, vaikkapa vain yhdellä kolmannella osalla entisestä, sitäkin parempi jos puolella; mutta voitaisiinhan lyhentää työpäivää siihen rajaan asti, mihin on taloustieteellisesti todistettu se voitavan siirtää, niin että kaikille työkykyisille tarjoutuisi tilaisuus työhön ja että tuotantoa tulisi riittävä määrä tyydyttämään kulutusta, eikä yhtään liikatuotantoa ilmestyisi.**

Tämä on työttömän köyhälistöläisen ikivanha miete; se on hänen nälkäisen vatsansa, hänen sairaan vaimonsa ja puolialastomien lastensa sielujen sisimmästä lähtenyt huokaus. Se asia, joka köyhälistöä loppumattomasti ja huolimatta uhreista on kannustanut, kannustaa ja tulee aina innostamaan sitä taisteluun omistavaa luokkaa vastaan siksi, kunnes kapitalistinen riistojärjestelmä on nurin.

Lopulliseksi työpäivän pituudeksi on laskettu **kaksi tuntia.** Kaksituntisella työpäivällä, nykyisillä koneilla, uusilla työtavoilla voitaisiin sijoittaa kaikki terveet ihmiset tuottavaan työhön. Työttömyys, puute, ylellisyys ja liikatuotanto siten häviäisivät. Mutta omistava luokka selittää tällaisen ajattelemisenkin olevan rikollista ja sen toteuttamisyrityksen kokonaan mahdottomaksi. He eivät sano voivansa mitenkään sellaiseen alistua. Ja me tiedämme, että omistava

luokka mitä voimaperäisemmin ponnistaa vastaan, vaikka työläiset vielä tähänastisissa suorissa vaatimuksissansa ovat tyytyneet vaatimaan ainoastaan sellaisia muruja kuin on parin, joskus tunnin lyhennetystä työpäivässä. Mitkään vetoomukset työpäivän lyhennyksestä eivät ole voineet omistavan luokan vakaumusta järkyttää, sillä he näkevät sellaisen vaatimuksen takana sen, mitä siellä todellisesti on. Kuin asiat kehittyvät kyllin kireiksi, niin omistavan luokan jäsenet empimättä vetävät esille rahakukkaronsa ja tiuskasevat oman valtionsa omalle tutkijalle, kuten Michiganin kuparialueella v. 1914: ''**Tämä rahakukkaro on minun**''. Toisin sanoen he väittävät olevansa oikeutettuja menettelemään yksityisen omaisuutensa kanssa miten parhaiten voivat. He selittävät, että työläisillä ei ole mitään tekemistä näissä omaisuusasioissa, joissa yleinen mielipide (omistavan luokan mielipide) ja valtio (omistavan luokan valtio) sekä maan lait (omistavan luokan lait) ovat heidän, työnantajien yksityisten omistajien puolella ja turvana.

Tämä on se kiinalainen muuri, jonka köyhälistöläiset löytävät aina ja joka maassa tiellään vastassansa. Se muuri äkkipikaa katsottuna tuntuu todellakin olevan luja, vieläpä niin eheäkin, että ei vailoa; sitten niin korkea, että tuskin yli voi mennä. Tämän muurin, yksityisen omistuksen, selitetään olevan hyödyllisen ja että ilman sitä ei voi mitenkään tulla toimeen, vaan kukaan ei niin hyvin ymmärrä sen (yksityisen omistusoikeuden) arvoa ja oikeudellisuutta kuin muurin päällä olijat, jotka samalla kertaa nauttivat sekä Mongolian erämaan että Kiinan viljavainioiden katselemisesta. Mutta kuten tiedämme nälkä on se, joka ei jätä köyhälistöä rauhaan.

Köyhälistön **täytyy** päästä ''Kiinan muurin yli'' taikka sitten sen kokonaan hävittää. Kuten edellä osotettu tuo ylikulku alkaa vuosivuodelta tulla yhä vaikeammaksi ja tilanne on syntymässä, jolloin köyhälistö aina vähän väliä joutuu miljoonalukuisina joukkoina eroon työstä ja leivästä. Kuta useammin vaikeat ajat kohtaavat köyhälistöluokkaa, sitä useammin syvällisemmin ja perusteellisemmin köyhälistö joutuu asemaansa miettimään ja tutkimaan kurjuutensa syitä. Tämä viimeinen väite on totta joka suhteessa vaikkakin monet rauhattomat ja kiihkeäluontoiset luokkataistelijat sangen usein ovat näkevinään työväenluokassa välinpitämättömyyttä ja tylsyyteen vajoamista. Työväestö ei enään tyydy kiltisti kuuntelemaan omistavan luokan ovelia ja petollisia selosteluja pyhästä omistusoikeudesta tuotannon ja jaon välineisiin. Se alkaa vastaväitteistä huolimatta penkomaan omistusoikeuden alkujuuria ja löy-

tää sieltä hämmästyttäviä totuuksia, asioista sellaisia, jotka eivät millään tavalla heikennä köyhälistön intoa **kukistaa oman suoran toimintansa kautta yksityistä omistusoikeutta tuotannon ja jaon välineisiin, joiden avulla, niin kauan kuin ne ovat kapitalistein määrättävissä, orjuutetaan kansan syviä rivejä, saatetaan ne kurjuuden äärimmäisille alueille ja riistetään heidän elämästään kaikki se, mikä sille arvoa antaa.**

Vallankumoukselliset syndikalistit Ranskassa joutuessaan taloudelisissa järjestöissä, syndicateissa, yhä useammin veriseen kosketukseen omistavan luokan laitoksien kanssa ovat alkaneet varsin vakavasti ottaa selvää, mihin perustuu esimerkiksi Ranskan nykyisen porvariston omistus? Etsiessään hetken aikaa he joutuvat hyvin pian lujalle maaperälle. Sillä tosiasia on, että varsinaisesti Ranskan porvariston valta ei uletu vuotta 1790 kauemmaksi, joten sen kehitys on uudenaikaista ja sen historia nykyoloissa luotua. Ranskassa ei löydy montakaan niin julkeata, joka ilkeäisi väittää, että heidän hallussaan nykyisin olevat pääomat olisivat heidän ja heidän isoisiensä kautta vuosisatojen säästäväisyydellä ja ahkeruudella kokoon keräämiä omaisuuksia. Sitä ne eivät todellisesti, muutamia poikkeuksia lukuunottamatta, ole. Ranskan kansalliset rikkaudet, joita porvaristo nyt todellisesti vallitsee, oli feodaalinen järjestelmä kokoon kasannut maaorjien vuosisatoja kestäneen raadannan tuloksena. Suuren vallankumouksen aikainen pikkuporvaristo Ranskassa oli niukkavaraisempi kuin Saksan ja Ruotsin, mutta se oli suunnattomasti jälessä Englannin ja Amerikankin pikkuporvaristoa varallisuudessa.

Suuren vallankumouksen historia toteaa miten aateliston ja papiston etuoikeudet lakkautettiin ja kuinka heidän hallussaan olevat suuret omaisuudet peruutettiin takaisin Ranskan kansalle ja se peruutus tapahtui ilman korvausta. Mutta sitten taas sekavuuksien aikana käytti porvaristo tilaisuutta hyväkseen ja anasti vuorostaan valtiolta nuo omaisuudet itselleen. Pikkuviljelijöiden omistussuhde Ranskassa on samanlainen kuin varsinaisen porvaristonkin. Ennen suurta vallankumousta eivät he liion omistaneet mitään, ei edes työvoimansa määräämisvaltaa. He olivat feodaali aateliston vuokraviljelijöitä, mutta heti kun suuri vallankumous syttyi, olivat he valmiina yhtymään pikkuporvaristoon, samosivat ympäri maaseutuja, hyökkäsivät aateliston linnoihin, kaivoivat esille omistus- ja vuokra- y. m. paperit ja polttivat ne. Usein paloi linna samassa matkassa kuin paperitkin ja vihdoin kun vallankumouksen laineet olivat laan-

tuneet, niin alueella oli entisen suurkartanon tiluksilla kymmeniä pikkuviljelijöitä ja "punasenkukon laulatuksessa" (aatelislinnojen polttamisessa) mukana olleet kaupunkilaiset elivät kaupungeissa rentoa porvarielämää iloiten anastuksistansa ja vallastansa. Sitten mitä tulee siihen, että myöskin Ranskassa on syntynyt suuromaisuuksia ja että ne ovat syntyneet pienomistusryhmittymien kautta, vieläpä niin myöhäänkin kuin 19:n vuosisadan viime neljänneksellä, ei suinkaan asiata lähemmin tarkastellessa historian ja taloustieteen valossa oikeuta tätä yksityisomistusta paremmin näihin kuin niihinkään omaisuuksiin, jotka voidaan todistaa olevan suuren vallankumouksen aikaista suoranaista taikka sitten epäsuoraa varkautta.

Vallankumoukselliset syndikalistit lähtevät asiata tutkimaan siltä näkökannalta, mitä kaikkea tarvitaan ennenkuin arvoja ja uusia lisäarvoja voi syntyä. He löytävät tässä ainoastaan kaksi päätekijää: raaka-aineen ja työvoiman. Ilman näitä kahta ei mitään, paitsi luonnollisia arvoja, ole voinut syntyä. Nuo vanhan feodaalilaitoksen kasaamat omaisuudet oli voitu tuottaa ainoastaan työläisten työn kautta ja luonto oli alkujaan koko kansalle avoin ja vapaa. Kun vapaudet kansalta riistettiin viekkaudella ja väkevämmän oikeudella niin se maa, minkä kansa oli raivannut viljelykselle, joutui väkivallalla anastajan käsiin; myöhemmin ei tarvinnut edes väkivaltaa käyttää. Valtio oli luonteeltaan yksinvaltainen ja kuningas voi määritellä mielin määrin maansa läänityksien suhteen, tietysti sillä edellytyksellä, että muutamat suuraateliston jäsenet jo pitivät hallussansa maan tärkeimpiä linnoja ja tiloja. Ludvig XIV Ranskassa ja kuningatar Kristiina Ruotsissa lahjottelivat läänityksiä aivan mielivaltaisesti. Monesti kävi Kristiinan kevytmielisen tuhlauksen ja lahjoittelukuumeen aikoina, että tuo merkillinen naikkonen lahjotteli samat läänitykset niin moneen kertaan, ettei lopulta tietänyt itsekään mitä läänityksiä jo on lahjottanut ja mitä vielä on lahjottamatta. Hän tapasikin sanoa hallituksensa viime aikoina: "**Saatte sen pitäjän Ruotsista tai Suomesta eli Saksasta, jos en ennen ole sitä mahdollisesti jollekin toiselle lahjoittanut.**"

Näin ollen, ei siis enään feodaalisen kauden kukoistusaikana tarvinnut yhteisien omaisuuksien anastajan edes tapella noista omaisuuksista, kuten aijemmin, 12:lla, 13:lla ja vielä 14:llä vuosisadallakin, oli pitänyt. Tuottajat, työtätekevä köyhälistö maalla ja kaupungeissa, alistettiin alamaiseen kuulijaisuuteen. Vaan ilmeisen selvää on, että niitä jättiläisomaisuuksia, mitkä sitten suuressa vallankumouksessa peruutettiin Ranskan kruunulle takaisin, eivät olleet

luoneet muut kuin työläiset. Mutta kuten historia osottaa, niin varsinainen köyhälistö, jota osalta jo vähää ennen suurta vallankumousta oli ajettu laumottain maaseuduilta, torpistaan ja vuokratiloistaan maanteille, että ne sieltä sitä helpommin valuisivat kaupunkien juuri nouseviin uudenaikaisiin tehtaisiin, oli se joukko mikä teki vallankumouksen raskaimman työn ja siitä se ei saanut mitään palkaksensa. Suuren vallankumouksenaikaisen ryysyköyhälistön jälkeläisten jälkeläisiä viidennessä miespolvessa ovat nykyiset Ranskan köyhälistöläiset. Suuren vallankumouksen ryysyköyhälistö, joka sitä ennen oli ollut feodaalilaitoksen työvoima, vaan joutuessaan siitä karkotetuksi, oli tukenut porvaristoa valtaan, mutta jäänyt osattomaksi vallankumouksen jaossa ja päässyt vihdoin vain raatamaan porvariston anastamilla omaisuuksilla rakennuttamiin tehtaisiin ja työpajoihin. Tästä kaikesta jätti köyhälistö lapsilleen perintönä sen vihan, mikä porvaristoa vastaan kiehuu nykyisin sen mielissä. Niissä työpajoissa joita Ranskan nykyisen köyhälistön isät ja äidit ovat itsekukin kohdaltansa kehittäneet, joutuvat heidän jälkeläisensä nykypäivinä yhä vaikeampaan ja raskaampaan puristukseen, vieläpä suurelta osalta jäävät alttiiksi aina yhä voimakkaammin uusiintuville pulakausille. Niinpä tämänpäiväinen Ranskan köyhälistö joutuu yhä uudestaan ja yhä kiinteämmin suunnittelemaan hyökkäystä kapitalistista yksityisomistusta vastaan.

Tämä hyökkäyssuunnitelma yksityistä omistusoikeutta vastaan ei ole mikään fraasi jonkun kamarioppineen keksimänä, vaan on se kylmä todellisuus, joka päivä päivältä käy yhä selvemmäksi ja johon mitään omistamatonta köyhälistöä pakottaa aina lisääntyvä puute ja jokapäiväinen ahdinkotila. Tämä aijottu hyökkäys yksityisen omistusoikeuden vallituksia vastaan tulee tapahtumaan köyhälistön suoran toiminan kautta ja tulee se olemaan **rauhaton**, sillä porvaristo on peto, mikä ilman tappelua ei luovu saaliistansa. Koska yksityisten hallussa olevien yhteisten omaisuuksien anastaminen kansalle merkitsee uutta yhteiskunnallista järjestelmää, niin voidaankin yhtyä Marxin ajatukseen, että **jokainen uusi raskaana oleva järjestelmä voi synnyttää uuden järjestelmän ainoastaan verisen synnytystuskan kautta.**

Yksityisten hallussa olevien tuotannon ja jaon välineiden yhteiskunnan haltuunottamiskysymyksessä eroavat vallankumoukselliset syndikalistit professionalisista sosialidemokraateista aivan täydellisesti. Me olemme kuulleet sosialidemokraattien yleisesti puhuvan välttämättömyydestä ottaa yksityisten hallussa olevat suuret trus-

tiutuneet omaisuudet valtion haltuun seuraavalla tavalla: Gentlemanni Wisconsinista (Mr. Victor Berger) ehdottaa Yhdysvaltain kongressille 1913, että se päättäisi ostaa Amerikan Telegraafi-trustilta sen hallussa olevat ja sille päivä päivältä yhä vähäarvoisemmaksi tulevat ruostuneet lennätinlangat ja puolittain lahonneet johtopylväät 200 miljoonan dollarin korvausta vastaan; samansuuntaisia valtiolle ostosuunnitelmia on esitetty ja osalta ajettu läpikin, tietysti porvareiden yhteistoiminnalla, lähes kaikissa Europan maissa, missä sosialidemokraattisia professionaleja on parlamenttien tuoleja hieronut. Kunnallisomistuksessa on tällä takaisin lunastamisen humbuukilla ollut myöskin suuri ääni kaikissa nykyaikaisissa maissa ja siellä, missä ikinä sosialidemokraatiset professionalit pääsevää kunnallishallintoon osalliseksi, alkavat he rummutuksen kunnan varojen säästämisestä ja valo-, vesi- y. m. laitoksien kunnalle lunastamisesta.

On itsestään selvää, että kummassakin sekä valtio- että kunnallis-sosialismissa, jos sellaista nyt ensinkään voisi kutsua sosialismiksi, ovat pikkuporvarit mielellään mukana ja yritykset ovat kokonaan heille edullisia, ollen niissä sen verran sosialismin hajua kuin Milwaukeen pyykkimuijien vapaassa pyykkivedessä on kalan hajua. Kunnallinen omistus hyödyttää pääasiassa pikkuporvarillisia veron maksajia eikä ensinkään omistamatonta köyhälistöä. Omistamaton köyhälistö saa maksaa vuokrasta, valosta, vedestä y. m. tarpeista aivan yhä paljon, omisti niitä sitten yksityinen taikka kunta. Sen, mitä suurporvaristo ennen nylki taskuunsa, nylkisi nyt kunta. Suurporvaristo käytti nylkemänsä liikevoitot omaksi yksityishyödykseen, vaan kun kunta omistaisi laitokset, niin se kiskoisi liikevoittoa aivan yhtäläisesti kuin yksityinenkin ja siten liikevoitto hyödyttäisi pikkuomistajia alentamalla heidän verojansa. Köyhälistö taas joutuu maksamaan vuokrina pikkuporvaristolle saman kuin ennenkin ja kun pikkuporvariston verot ovat pienentyneet ja tulot köyhälistöltä ovat pysyneet entisellään, niin silloin on kunnallisesta omistuksesta ollut pikkuporvarille hyötyä, mutta ei köyhälistölle.

Sosialidemokraattiset porfessionalit näillä takaisinlunastamisopeillaan ajavat omistavan luokan asiaa eikä köyhälistön. Köyhälistö ei koskaan tule yhtymään sellaiseen touhuun, sikäli kuin se tulee tietoiseksi ja jo köyhälistön luokkavaistonekin, vaikka ei sillä sitä vielä olisikaan, saattaa köyhälistön epäilemään ylläesitetynlaisia konikauppoja. Ainoa oikea ja johdonmukainen kanta tässä yksityisten omistajien hallussa olevien omaisuuksien köyhälistön käsiinottami-

sessa on vallankumouksellisten syndikalistien mielestä **pakkoluovutus.** Porvaristo tuleekin mielihyvällä suostumaan **pakkoluovutukseen vasta silloin ja ainoastaan silloin,** kun köyhälistö on järjestynyt työmaalla sellaiseksi taloudelliseksi ylivoimaksi, jota ei enään voi murtaa kuten ennen, jolloin köyhälistössä elävä köyhälistön luokkatunto ei ollut vielä ehtinyt kehittyä köyhälistön luokkatiedoksi. Sinä tulevana aikana, ottaessaan yksityisiltä pois kansan onnelle ja hyvinvoinnille välttämättömät suuret trustiutuneet omaisuudet, voi ja tuleekin köyhälistö menettelemään oikein ja kohtuuden mukaisesti ensisiin omaisuuksien holhoojiin nähden. Esimerkiksi Ranskassa ja Ruotsissa köyhälistö voi menetellä aivan samoin kuin porvaristokin feodaaliherrain ja kirkon hallussa olevien feodaaliomaisuuksien kanssa, niitä pakkoluovuttaessaan.

Muistamme, miten Ruotsin kuningas Gustaf Waasa ilman muuta anasti katolisen kirkon hallussa olevat omaisuudet valtiolle 1530 luvulla pitäen uskonpuhdistusjuttua kilpenään. Toista sataa vuotta sen jälkeen, kun aatelisto sai kuningas Gustaf Adolfista ja hänen tyttärestään kuningatar Kristiinasta aseet itsellensä kansaa vastaan, näiden lahjoittaessa aatelistolle yli kolmeneljättä osaa Ruotsin valtakunnasta, niin porvaristo ja talonpojat Kaarle XI johdolla suoraan **pakkoluovuttivat takaisin valtiolle nuo tilat, mitkä aateliston hallussa silloin olivat.**

Ruotsin porvaristo tuona aikana, 1690 luvulla, ei ollut niin typerä kuin monet meidän päiviemme tietoviisaat sosialidemokraattiset professionaliset hounailijat ovat. Se ei antanut **lunastusopille juuri mitään huomiota.** Kaarle XI:n ''reduktioni'' (tilusten peruutus) komitea tutkiessaan omistus- ja käyttöoikeutta aateliston hallussa oleviin omaisuuksiin otti huomioon pääpiirteissä seuraavat näkökohdat:

1) Onko tila vanha sukutila; mikä osa siitä kaukaisesta menneisyydestä on kuulunut samalle suvulle?

2) Millä tavalla sukutila ja sen alueet ovat lisääntyneet ja milloin?

3) Onko tila tai läänitys **lahjana tunnetusta valtakunnalle tehdystä palveluksesta?**

4) Onko läänitys korvauksena **valtakunnalle lainatusta rahasta** tai muusta omaisuudesta?

5) Onko läänitys lahja **kuninkaalta tai kuningattarelta, jonka** lahjotuksen syytä ei tunneta?

Tilusten peruutuksessa Ruotsin porvaristo, Kaarle XI ja heidän takana jo puolittain maaorjuudessa oleva talonpoika tunnustivat ritaristolle oikeuden pitää läänitys hallussaan, jos läänitys oli vanha, saman suvun hallussa kulkenut sukutila, muuten ei. Jos läänitys oli laajennut tai saanut alkunsa lahjotuksen kautta, niin silloin porvaristo haki syyn tuohon lahjotukseen. Jos lahjotuksen syynä oli tunnettu valtakunnalle tehty palvelus, niin silloin porvaristo laski sen ajan rahassa, tuon tehdyn palveluksen rahallisen arvon ja sille rahalle koron, yksinkertaisen korkokannan ja joissakin tapauksisa kaksinkertaisen korkokannan mukaan ja näin sai lopullisen summan, minkä tahansa. Nyt tätä summaa vastaan oli kuninkaan antama läänitys asetettava, josta reduksionikomitea koetti päästä selville. Ensinnäkin miten suuri oli läänityksen silloinen tuotantokyky kun se joutui aatelismiehelle, paljoko oli läänitys aatelismiehen isännyyden aikana lisääntynyt tuotantokyvyssä ja mitä summia oli läänityksen pitäjä kuluttanut läänityksen viljelysmaiden ja laitoksien korjaamiseen ja mitä maksanut veroissa. Siitä summasta mikä arvioitiin läänityksen kyenneen tuottamaan koko läänitysoloaikanaan, laskettiin pois menot laajennuksiin, korjauksiin ja veroihin ja ylijäämä asetettiin vastaamaan sitä summaa miksi aatelismiehen, tai -suvun valtakunnalle tekemä palvelus oli arvioittu korkoineen kaikkineen. Jos sattui niin onnellisesti, että tuo reduktsionikomitean etsimä ylijäämä aatelismiehen tilasta saamia tuloja oli niin suuri, kuin mitä tehdyn palveluksen rahallinen arvo — jos sellainen rahassa voitiin laskea — niin pääsi aatelismies sillä, että jätti läänityksen kruunulle. Mutta jos sattui niin, kuten hyvin usein sattui, että aatelismies oli onnistunut nylkemään läänityksellään paljon enemmän, mitä hänen valtakunnalle tekemänsä palveluksen arvo oli, niin joutui hän jättämään läänityksen takaisin kruunulle ja maksamaan, tai sitten sitoutua maksamaan ylijäämän kruunulle. Tukalin kaikista oli sellaisten sukujen asema jotka eivät voineet osottaa millä oikeudella pitivät läänityksiä hallussansa.

Varmaksi tosiasiaksi jää kumminkin, että tämä Ranskan suuren vallankumouksen suuri edeltäjä ja taloudellisessa merkityksessä toinen Ranskan suuresta vallankumouksesta oli merkillinen siitä, että **se ei tunnustanut** aatelistolle, silloisille yhteisten omaisuuksien anastajille, muuta kuin omaisuuden käyttöoikeuden, ja senkin ehdolla että käyttö ei saa vahingoittaa yleisen kansan hyvinvointia. Sinä päivänä kun se huomasi, että valtakunnan ja kansan edut ovat vaarassa aateliston hummauksen takia se varusti itsensä ja yhtyi talonpoikien kanssa yksissä tuumin kukistamaan tuota nimellistä käyttö-

oikeuttakin ja riisti armotta kansakunnan omaisuudet pois aatelistolta. Näin porvaristo menetteli vuonna 1690, mutta paljon kovakouraisemmasti mnetteli se vuonna 1791 Ranskan suuressa vallankumouksessa. Vaan nyt kuin porvaristoa sekä maalla että kaupungeissa uhkaa vaara köyhälistön taholta niin on se valmis verukehtimaan samalla tavalla kuin entisajan feodaliherrat **pyhistä, jumalallisista ja luovuttamattomista oikeuksistaan suuriin omaisuuksiin,** joiden alkua m. m. Gustavus Meyer niin sattuvasti kuvaa, kumoamattomilla todistuksillaan kirjassa ''Historia suurista amerikalaisista omaisuuksista''.

Ei meillä tietysti vallankumouksellisina syndikalisteina olisi mitään erityisesti muistuttamista siitä, jos porvaristo pyrkii kaikin keinoin etujansa puolustamaan, mutta meillä köyhälistöläisinä on täysi syy kieltää professoionalisten sosialidemokraatien **köyhälistön nimessä** esittämästä sellaista juttua, että suuret omaisuudet lunastettaisiin valtiolle. Vallankumoukselliset syndikalistit tuomitsevat kaikki sellaiset ajatukset köyhälistön luokkataisteluopille vieraina ajatuksina; ajatuksina, joilla yhdessä taikka toisessa muodossa yritetään kasvattaa köyhälistöläisissä sellaista käsitettä, että porvaristo **olisi oikeutettu lisäämään kuormaa** tavalla taikka toisella köyhälistön kannettavaksi. Me voimme helposti ymmärtää minkälaisen mahdottomuuden kanssa sosialidemokraatiset professionalit kuten ''gentlemanni Wisconsinista'' (Mr. Berger) tappelevat ploosatessaan Yhdysvaltain kongressille, että sosialistipuolue tarkottaa ei pakkoluovuttaa, **vaan lunastaa** suuret tuotannon ja jaon välineet tässä maassa.

Sopii ajatella tästä sosialidemokraatien **lunastusopista,** että jos nyt valtio lunastaisi rautatiet jotka se oikeastaan on itse rakentanut, telegrafilinjat, mitkä se on itse pystyttänyt avustusrahoillaan, kaivannot ja tehtaat joiden avaamista ja rakentamista se on rahallisesti ja maalahjoituksilla tukenut, höyrylaivat j. n. e., niin miten suuri summa se olisikaan josta nykyaikainen valtio — mikä tahansa — menisi kirjoittamaan kansan nimessä **kokonaan epäoikeutetun velkakirjan** nykyiselle omistavalle luokalle. Ja että kapitalistiluokka joka selvästi tuntee nämä asiat, pitää tuollaiset lunastuslorut mahdottomina käy selville American Economic Associationin 26:ssa konventsionissa erään huomattavan kapitalistisen taloustieteilijän ja kapitalistien salaisen neuvonantajan lausunnosta, jossa hän sanoo m. m. näin: ''**Viisaita ovat ne pankkiirit, tehtailijat ja sijoittajat, jotka huomaavat, että se on työ, joka tulee hallitsemaan. Jos näin on, niin se tarkoittaa, että työn TÄYTYY LOPULLISESTI ANAS-**

TAA TEOLLISUUSLAITOKSET HALTUUNSA, koska kapitalismi ei enää kovinkaan pitkää aikaa voi tyytyväisyydessä elellä nykyisten olosuhteitten vallitessa.''

On aivan selvä, että edellisen lausunnon tekijä Mr. John Graham Brooks ei ole laskenut leikkiä, sillä hän mainitussa kokouksessa lausui myöskin vallankumouksellisesta syndikalismista ja I. W. W:stä sellaista, jonka todenperäisyyttä ei kukaan asioihin perehtynyt ihminen kiellä. Nämä henkilöt jotka jatkuvasti ovat tekemisissä kansakuntien rahallisuutta ja muita rikkauksia koskevien kysymysten kanssa, käsittävät ilman muuta, että ''lunastusoppi''-jutustelut ovat taitamatonta lasten loruilua. He tietävät, että suunnattoman suuret ovat jokaisen nykyaikaisen valtion ennen nykyistä maailmansotaa tekemät velat ja niiden korot, mutta nyt kun niihin vielä yritetään lisätä ehkä **100,000 miljoonaa dollaria lisää** tämän parhaillaan käynnissä olevan sodan kuluina, niin asema on todella tulevaisuuteen nähden niin huolestuttava, että Brooksin kaltainen mies antaa kapitalistisille klienteilleen seuraavan ohjeen: ''**On edistettävä terveyttä ja arvoja, jotka ovat paljon suuremmanarvoisia kuin raha ja joita EI VOIDA RIISTÄÄ POIS. On koulutettava omat lapset, pojat ja tytöt, tuottajiksi ja opetettava heille joku ammatti, jolla he voivat elättää itsensä jos tarpeelliseksi tulee.**''

Brooks ja jokainen kapitalisti näkee mihin ollaan menossa, siitä ei ole epäilemistäkään ja hän lausuukin viimeisenä varoituksena klienteilleen: ''**Kuitenkin kaikitenkin tulee hyvinvoiville joutilaille yhä vaikeammaksi ja vaikeammaksi elää ilman työtä. KOKO MAAILMA HERÄÄ SEN VOIMAN TUNTEMISEEN, JONKA KANSANVALTAISUUS ANTAA JA NÄITÄ VOIMIA TULLAAN PIAN KOETTELEMAAN.**''

Mutta joskin kapitalistit alkavat — syystä kyllä — huolestumaan asemansa takia siksi kun näkevät, että suurin osa heidän jälkeläisistänsä ovat pilaantuneita ja rappeutuneita, tylsämielisiä ja kaikella tavalla jo perinnöllisesti heikontunutta väkeä ja niin ollen eivät kykene mitenkään isänsä asemaa täyttämään, niin on köyhälistöllä aivan yhtä hyvä ja parempikin syy hermostua ja hermostua toisista syistä. Europan köyhälistöä ja nyt jo **Amerikankin köyhälistöä** alkaa vakavasti huolestuttamaan — nimittäin sitäkin osaa köyhälistöä, joka vielä on saanut käsivarsiensa voimat kaupaksi, puhumattakaan niistä miljoonalukuisista työttömistä mitkä vain ajottain saavat työtä.

Muistamme miten katkeralta tuntui Suomessa ja Ruotsissa välillisien verojen ohella maksaa vielä suoranaisia veroja. Yksinäiset

henkilötkin, mutta perheelliset vielä enemmän, maksaessaan veroja joko kunnalle, kruunulle, taikka sitten papille. He tunsivat että heihin nähden harjotettiin kokonaan epäoikeutettua riistoa. Mutta nyt kun suuri maailmansota menee ohi, jos köyhälistö ei kykene lyömään porvaristoa verisin päin alas, tulee porvaristo kiskomaan hirmuisten sotavelkojensa korkoihin entisten sotavelkojen ja varustuneisuusvelkojen korkoihin **vähintäänkin puolet jokaisen köyhälistöläisen vuosiansiosta.**

Voimme ajatella Europan työläistä, joko Saksasta, Suomesta taikka Ruotsista. Hän ansaitsi ennen nykyistä sotaa, sanokaamme 1000 markkaa vuodessa. Hänen on täytynyt elää perheensä kanssa peräti tarkasti ja säästäväisenä ennenkuin tuo tuloerä riitti säännöllisiin menoihin; menoihin sellaisiin joita perhe ei helposti voi kiertää. Nyt kun sota jonakin kauniina päivänä loppuu, niin hänen ansionsa on mahdollisesti sama kuin mitä se oli ennen sotaa ja sodan aikana, se on 1000 markkaa. Mutta vaikka ansio on sama niin muut ehdot eivät ole samat, ne ovat muuttuneet. Ruokatavara on kohonnut hinnassa ja kaikki muut tarpeet sen mukaan. Sotalainojen korkoihin kiskotaan hänen tuhannesta markastansa joka vuosi vähintäin 30, mahdollisesti 40 prosenttia. Tällöin jää hänen ja perheensä hyväksi tuhannen markan vuositulosta — 60 prosenttia. — Eipäs! Hänelle ei jää 60 prosenttia jos kerran hänen tulee maksaa kaikki muutkin verot joita hän ennen sotaa maksoi, kuten kunnan, papin y. m. s. verotukset. Mutta nyt tähän vielä tulee tavarain hintojen kallistuminen, joten hänen asemansa tulee ainakin 50 prosenttia, eli **puolella** huononemaan entisestään.

Ja nyt kun asiat kehittyvät Europan maissa ja Amerikassakin — sikäli kun varustuneisuusraivo täälläkin ehtii vallata jalansijaa — tähän suuntaan, niin sitte tulee oikea puhdasverinen sosialidemokraatinen professionali, joka on tottunut kotokaupunkinsa wardin tunkiolla kiekkumaan ja köyhälistölle lihapaunaa punnitessaan punnitsemaan nykkiänsä; hän ottaa ja sanoo: "**Veljet, me sosialidemokraatit olemme valtiollisen ja rauhallisen, niin asteettaisesti ja vähitellen-opin kannalla ja me LUNASTAMME valtion haltuun kaikki suuret tuotannon ja jaon välineet.**"

Tämän kun kuulee laskutaitoinen köyhälistöläinen niin hän sieppaa kynän ja laskee muutamien tilastojen perusteella mitä tuotannon välineiden valtiolle lunastaminen merkitsee rahallisissa numeroissa. Ja hän saa selville että se on muutama kymmenen biljoonaa dollaria lisää kansallis-velkaa ja niistä korot, **omistavalle luokalle ja kaikille heidän jälkeentulevaisillensa eläkkeet.** Se merkitsee sitä,

että työläisen vuosiansiosta — 1000 markasta — pitää nyt entisen 50 prosentin asemasta luovuttaa 75 prosenttia, jolloin perheen elannoksi jäisi 250 markkaa ja todellakin perhe joutuisi suuren vallankumouksellisen Foulonin ohjeen mukaan syömään heiniä.

Miten tahansa tätä vakavaa kysymystä katseleekin joutuu hämmästymään, ei sitä, että porvarit verukehtivat etujensa puolesta mitä tahansa, mutta sitä että sosialidemokraatit kehtaavat ihan täysissä tosissaan saarnata tuollaista **lunastusmoskaoppia** muka oikeana sosialismina, vieläpä marxilaisena ja että köyhälistön tulisi heidän lunastusopilleen kallistaa korvansa; se on asia jota vallankumouksellinen köyhälistö ei koskaan voi heille antaa anteeksi. Vallankumoukselliset syndikalistit ovatkin jo aikoja sitten lyönneet korville tuota **lunastusoppia** ja työskentelevät edelläosotettujen asioiden selvittämiseksi kaikkialla köyhälistön keskuudessa. Eikä se aika ole kaukana jolloin työväestö työmaallaan järjestyen luokkavoimallaan ja tuotannollisella merkityksellään sekä lukuisuudellaan suoran toiminnan avulla kukistaa porvariston kiinalaisen muurin — yksityisen omistusoikeuden tuotannon ja jaon välineisiin. Vasta silloin, kun se tapahtuu, kun yksityisen mielivalta tuotannon ja jaon välineisiin ja niiden yli lakkautetaan ja kapitalistinen valtio kukistuu yksityisen omistusoikeuden mukana ja työläiset itse tuotannossa järjestävät omat asiansa, silloin vasta poistuu epävarmuuden ja puutteen painajainen ihmiskunnan harteilta, **ei ennen.**

Ihmisen orjuus toisen ihmisen alaisena alkoi silloin kun yksityinen anasti yhteisen omaisuuden itsellensä, laittoi sitä miekkamiehen ja poppamiehen (papin) suojelemaan ja nämä kolme yhdessä kansan edelleen pettämiseksi ja riiston jatkamiseksi kyhäsivät anastuksensa tueksi valtion monine lisäkkeineen. Ihmisen orjuus toisen ihmisen orjuutuksen alla lakkaa silloin kun yksityisen omistusoikeus kuoletetaan; militarismi ja kansaa pimittävä kirkko romahtavat, samoin kuin **yksityisen omistuksen pohjalla pistimien ja uskonnollisen pimityksen tukemana lepäävä luokkavaltiokin.** Ja tästä tulevasta romahduksesta jälelle jää vapaa ja toistensa toimeentulon puolesta työskentelevä epäitsekäs ihminen. Ei yksinään yksilötahtoineen, vaan taloudellisesti järjestynyt, köyhälistön luokkatuntoinen, köyhälistön luokkatietoinen, köyhälistön luokkavihainen, köyhälistön luokkasolidaarinen, köyhälistön luokkatahtoinen ja köyhälistön luokkavoimainen. Nämä seikat näkee ennenmainittu Brooks lausuessaan näin: "**Minä myöskin haluan varottaa teitä, että työväenliike jossakin muodossa pyrkii edelleen kasvamaan, sillä se on minun mielipiteeni mukaan perustettu taloudelliselle pohjalle ja**

taloudellisille tosiasioille, nimittäin sille, että työväenkysymystä EI VOIDA koskaan lopullisesti ratkaista ennenkuin työläiset ITSE OMISTAVAT ja kontrolleeraavat TÄYDELLISESTI tehtaat, myllyt, kaivokset ja rautatiet samalla tavalla kuin valtio omistaa ja kontrolleeraa rautateitä ja kunnallishallitukset omaisuuksia. Kuitenkin on meillä kummassakin tapauksessa paljon pelättävää.'' Näin sanoo Brooks, ja se mitä hän sanoo on prikulleen totta; köyhälistöläisten tulisi painaa tämä mieliinsä.

———o———

KOLMAS JAKSO.

XVIII Luku.

VALLANKUMOUKSELLINEN SYNDIKALISMI, KÖYHÄLISTÖN LUOKKATUNTO, KÖYHÄLISTÖN LUOKKAVIHA, KÖYHÄLISTÖN LUOKKATIETO, KÖYHÄLISTÖN LUOKKASOLIDAARISUUS, KÖYHÄLISTÖN LUOKKATAHTO JA KÖYHÄLISTÖN LUOKKAVOIMA.

Valtavia olisivat ne nidokset, mitä on kirjoitettu m. m. sosialidemokraatisissa professionalien lehdissä n. s. luokkatietoisuudesta, jos ne kaikki voitaisi kokoonkasata ja sitoa kirjaksi. Kuitenkin tuntuu siltä, katsellessa Amerikan suomalaistenkin sosialistien asioita, että jotakin näistä tämän luvun otsikossa mainituista asioista puuttuu, taikka ovat jotkut näistä asioista tulleet väärin ymmärretyksi, eli mahdollisesti jotakin näistä lajeista on liijan paljon, taikka sitten jotkut ainekset työväenliikkeessä pyrkivät keinotekoisesti anastamaan itselleen sitä, mikä heille ei luontaisesti kuulu. Siten anastettuaan heille sopimatonta, joutuvat ehkä sitä epäilyttävässä määrässä väärinkäyttämään.

On itsestään selvää, että Vallankumouksellinen Syndikalismi, ollessaan omistamattoman luokan taloudellisen luokkaliikkeen todellinen ilmaisumuoto, on päivä päivältä joutunut tekemisiin otsikossa mainittujen asioiden kanssa ja niinollen vetänyt niistä sangen tiukkoja päätelmiä. Jo ennemmin olen joitakin kertoja tämän kirjotelmani yhteydessä painostanut luokkatunne- ja luokkatietoisuuskysymystä kahtena eri asiana ja lukija on huomannut minun erityisesti painostavan sosialidemokraatisia professionaleja, kuitenkaan lähemmin selittämättä vallankumouksellisten syndikalistien kantaa näihin asioihin. Siksipä onkin aika nyt jo kajota näihin, tämän luvun otsikossa mainittuihin asioihin.

Paljon ihmetystä on viime vuosina herättänyt Amerikan n. s. järjestyneen työväestön keskuudessa ne yhä uusiintuvat tapaukset työn ja pääoman välisissä taisteluissa, missä köyhälistö on joutunut kuulemaan ja näkemään miten se ja se tunnettu puoluemies on as-

tunut puolustamaan tai puhtaaksi pesemään työnantajia heidän köyhälistöä vastaan harjoittamistaan konnuuksista. Yksi sellainen monille sosialidemokraateille hämmästyttävä tapaus oli se, kun sosialistipuolueen tutkijakomitea, mikä lähetettiin West Virginian valtioon ottamaan selvää Cabin Creekin kivihiilenkaivajia vastaan harjotetuista konnantöistä. Tämä komitea johon kuului jäsenenä m. m. Eugen V. Debs, sosialistipuolueen silloinen presidenttiehdokas, pesi laatimassaan raportissa m. m. mainitun valtion kuvernöörin Hattfieldin puhtaaksi kaikista petomaisuuksista mitä hänen suostumuksellaan lakkolaisia vastaan pyssyhurtat ja valtion miliisi harjoitti. Sitte hiukan myöhemmin antoi kuuluisa "äiti" Jones kauniit ja syytöksistä vapauttavat lausunnot Mr. J. D. Rockefeller nuoremmasta. "Äiti" Jones, joka tosin oli vanha ja höperö, antoi Rockefellerin suunantamisella ja kädenpuristuksella pettää itsensä ja oli valmis uskottelemaan sosialidemokraattiselle maailmalle, että John D. nuorempi oli kokonaan syytön Coloradon lakkohirmuihin vuonna 1913—1914, joista muistettavin kauhutapaus oli se, kun pyssyhurtat polttivat Ludlowin telttakylän ja suuren joukon lakkolaisten naisia ja lapsia.

Tuskin kului yhtä kuukautta "äiti" Jonesin höpinästä kun jo Yhdysvaltain teollisuusoloja tutkiva Walssin komitea puristi John D. nuoremmalta ulos totuuden, miten tämä itse oli järjestänyt ja melkeinpä yksityiskohtia myöten suunnitellut ne menetelmät mitkä ensinnäkin johtivat Coloradon veritöihin ja miten ne hirmuteot siellä suoritettiin.

Edellä on jo osotettu sarja tapauksia Ranskan historiasta, joissa n. k. **luokkatietoiset** miehet ovat tärkeällä hetkellä kääntäneet köyhälistölle ja sen asialle selkänsä ja menneet kuten Millerand, Briand, Viviani, (Vandervelde ja Gueste nykyisin) y. m. suuruudet suoraan omistavan luokan palvelukseen. On osotettu toisia tapauksia, kuten tämän sodan yhteydessä, miten kokonaiset sosialidemokraatiset parlamenttiryhmät, kuten Saksassa, Ranskassa ja Belgiassa sekä Englannissa ovat kääntäneet selkänsä köyhälistölle ja köyhälistön luokkaharrastuksille pa ilman vastalauseitta alkaneet harrastelemaan imperialistisia, kiihkokansallisia ja kiihkomilitaristisia harrastuksia ja menneet suoranaisesti heti ensimäisellä pyytämisellä kapitalististen pyrkimyksien palvelukseen. Nyt jos oltaisiin sokeita ja yksipuolisia arvostelemaan näitä tapauksia, niin tietysti ensimäinen väite minkä sosialidemokraattiset henkilöt näistä pettureista sanoisivat olisi se vanha haiseva loru, että he eivät olleet luokkatietoisia. Mutta heti kun lähemmin syventyy kysymykseen niin huo-

maa, että luokkatietoisuuden puute ei ole näitä henkilöitä ajanut menettelemään asioissa niinkuin ovat **menetelleet. Heillä, köyhälistön** luokka-asian pettureilla, professionalisilla sosialidemokraateilla on hyvä **luokkatietoisuus,** vieläpä n. s. **köyhälistön luokkatietoisuus,** jota he tosin nimittävät sosialidemokraattiseksi luokkatietoisuudeksi.

Sosialidemokraattiset professionalit ovat järjestään luokkatietoista väkeä, mutta **he eivät ole köyhälistön luokkatuntoista väkeä,** hyvin harvoja poikkeuksia lukuunottamatta. Ja juuri siksi, että he eivät omaa köyhälistön luokkatunnetta he ovat köyhälistön asialle petollisia ja aina epäluotettavia. Heidän tarkotuksensakin voi olla monasti aivan rehellinen ja he oppivat kirjallisina henkilöinä hyvin helposti ulkomuistiinsa kaiken sen mitä on painetussa sanassa kyetty sosialismista ja köyhälistön luokkataistelusta esittämään ja kuitenkin luokkatietoisuudestaan huolimatta he pettävät köyhälistön asian taistelun tärkeimmällä hetkellä.

Sitten kun ilmeinen köyhälistön asian petos on tapahtunut, eikä köyhälistön silmiltä ole sitä voitu peittää, alkavat professionalien hengenheimolaiset selittämään, että petokseen syyllisillä ei ole ollut riittävästi luokkatietoisuutta. Mutta heti kun asiata lähemmin tutkii, esimerkiksi Vandervelden ja Guesten ja monien muiden suhteen niin huomaa **kokonaan pohjattomaksi** sen väitteen, että heillä ei olisi muka sosialidemokraattista luokkatietoisuutta ja sitä keskimäärin enemmän kuin tavallisilla työläissosialidemokraateilla, jotka ovat eksyneet heidän perässään kulkemaan. Mutta se mitä heiltä, harvoja poikkeuksia lukuunottamatta puuttuu, on köyhälistön luokkatunto, mikä **EI OLE** kirjoista läksynä luettavissa, eikä toisen kertomana ulkoa opittavissa. Heillä, professionalisilla aineksilla, itse usein ollen omistavan luokan lapsia, on sosialidemokraatteina sosialidemokraattinen luokkatieto ja omistavan luokan luokkatunne ja heiltä puuttuu juuri se, mikä on köyhälistön luokkataistelussa tärkeätä, nim. **köyhälistön luokkatunto, mikä voidaan saavuttaa ainoastaan työmaalla.** Ja nyt kun nämä erilaiset vetäjät valjastetaan eteen, nim. sosialidemokraattinen luokkatieto ja porvarillinen luokkatunto, niin tuntemus on se joka on voimakkaampi kuin tieto ja tulos on sen mukainen. Tässä parivaljakossa luokkatunto on voimakkaampi kuin luokkatieto ja kun nyt luokkatunto kerta on porvarillinen, niin silloin teotkin joita sosialidemokraattiset professionalit tekevät ovat porvarillisia tekoja ja ovat köyhälistölle vahingollisia, kuten niin monet tapaukset selvästi osottavat.

Vallankumoukselliset syndikalistit ovat kokemusperäisesti oppi-

neet ymmärtämään sen suuren totuuden oikeaksi, josta Marx ja Engels kirjoittivat, että "**työväenluokan vapautuminen kapitalistisesta orjuudesta tulee tapahtua työläisten itsensä kautta.** Työläiset jotka perinnöllinen ja jatkuva palkkaorjuus työmaalla on tehnyt yhtäläisesti ja tasaisesti köyhälistön luokkatuntoiseksi, tultuaan vähitellen myöskin köyhälistön luokkavihan läpi köyhälistön luokkatietoiseksi heissä silloin yhtyy kolme mahtavaa voimaa, mitkä ainoastaan tekevät heidät taloudellisesti työmaalla yhteenliittyen pelottavaksi kapitalistiluokalle. Tästä lausuukin ennenmainittu Brooks Amerikan kapitalisteille seuraavaa: "**Saakoonpa sitten sellainen yksimielinen joukko täydellisesti käsiinsä UNIOMAHDIN, niin tämä ase on sellaisessa kädessä, jonka kanssa kapitalismi ei voi pitää puoliansa.**"

Mutta heti kun nämät voimat sekotetaan, kuten vapaissa sosialidemokraattisissa seurakunnissa, siten että köyhälistön luokkatuntoisen ja köyhälistön luokkatietoisen ja köyhälistön luokkatuntoisen mutta ei köyhälistön luokkatietoisen joukon sekaan tunkeutuu henkilöitä joilla myöskin on köyhälistön luokkatietoisuus mutta ei köyhälistön luokkatunteisuutta, silloin alkaa tuosta seurakunnasta kuulumaan ja näkymään sellaista fanaattista sekamelskaa, mitä olemme suomalaisista sosialistisista seurakunnista viime vuosina niin runsaasti nähneet. Noiden murheellisten tragediojen pohjimmaisempana syynä on kieltämättä ollut juuri jäsenistön tuotannollisen aseman erilaisuus, syntyperä y. m.

Voimme ajatella sen mikä on totta ja jokainen voi sen itse kohdaltansa tuntea, että näihin sosialistisiin seurakuntiin on tullut jäseniä esimerkiksi entisiä Suomen maaseututyöväestön poikia ja tyttäriä, jotka jo kotimaassa palvelivat renkeinä ja piikoina aina varhaisilta lapsuusvuosiltaan asti ja he jo pienestä pitäen voivat sorretun asemassa olevan luokkatunnetta tuntea, joka heissä kuohuu ylös, jos ei köyhälistön luokkatietona niin kuitenkin sangen voimakkaana köyhälistön luokkavihana. Tultuaan Amerikaan joutuvat he aivan luonnollisesti jatkamaan sillä työalalla mihin kykenevät. Miehet raskaissa kaivanto- y. m. lapio- ja kirvestöissä, naiset perheissä, ruokataloissa ja hotelleissa sekä osalta tehtaissa. He eivät menetä millään tavalla entistä luokkatunnettansa joka kuohuu heissä ankarana luokkavihana ylös. Sitte kun nämä varsinaiset köyhälistöläiset ovat tilaisuudessa tutustumaan köyhälistön luokkaliikkeen teoreettiseen tietopuoleen, niin tulee heistä jyrkkiä ja peräänantamattomia, lujia köyhälistön luokkataistelijoita, jotka ovat usein valmiit uhraamaan henkensäkin köyhälistön asian puolesta, ilman että koskaan vaatisivat ponnisteluistaan vastapalkkioksi mitään muuta

kuin varman tietoisuuden siitä, että asioita joissa he ovat mukana ajetaan okein ja rehellisesti sekä tarkoitustaan vastaavasti. Tietoisuus riittää heille palkitsemaan kaiken sen minkä asian eduksi panevat alttiiksi, mutta nämä köyhälistöläisluokkataistelijat ovat myöskin sitä joukkoa kansainvälisen köyhälistön liikkeessä, joka jos huomaa että köyhälistön pyhintä keinottelijat käyttävät omaksi yksilöedukseen, ovat valmiit luokkavihansa vimmassa repimään alas kaiken sen, mitä itse ovat olleet ylös rakentamassa, jos huomaavat että asiat eivät muuten parane.

Edellisten kanssa samaan sosialistiseen seurakuntaan lyöttäytyy myöskin Suomen talokkaan poika ja tytär, sillä hekin kaipaavat seuraelämää ja yhteistoiminnan tuottamaa virkistystä. Suomen talonpoika ja talokkaan tytär ovat jo kaksi sellaista henkilöä jotka sangen usein nyrpistävät nenäänsä jos huomaavat, että heidän entinen piikansa tai renkinsä ovat edistyneet sekä tiedoissa että varallisuudessa ja sitäkin enemmän ovat nämä entiset isäntäväet salaisesti kiukuissaan jos piika Maija ja renki Pekka Amerikaan tultuaan ovat päässeet sellaiseen, heidän mielestään väärään käsitykseen, että muka entinen renki ja entinen piika olisivat saman arvoisia entisen talonpojan ja entisen talontyttären kanssa. Ei ota pitkää aikaa tällaisissa seurakunnissa ennenkuin kaikki entiset talonpojat ja entiset talontyttäret ovat linjautuneet vaistomaisesti yhteen ja sitävastoin että he näkisivät velvollisuudekseen taistella kapitalistista työläisten riistojärjestelmää vastaan he kääntävätkin nuolensa ja myrkyllisimmät, salaisimmat ja julkiset taistelunsa nuolet noita entisiä piikoja ja renkejä vastaan. Sosialistinen seurakunta jakautuu pariin, jopa kolmeenkin lahkoon. Siellä on hallitsevana lahkona, missä seurakunnalla on itsellään kokoushuone, näytelmäseura. Näytelmäseura on talonpoikien ja talontyttärien varustus. Se heidän luonteelleen parhaiten sopii ja näytteleminen on asia, joka seuranäytelmissä ei juuri sanottavasti ainakaan suomalaisten keskuudessa kysy suuria sielullisia ominaisuuksia. Varsinaiset köyhälistöläiset, entiset piiat ja rengit sitävastoin ponnistelevat varsinaisen köyhälistön luokkatietoisuutensa kartuttamiseksi ja suorittavat kaikenlaisissa tilaisuuksissa mitä seurakunta toimeenpanee, sekä varojen kerääjän, että periaatteellisen ohjelman esittämistä. Kaikenlaisissa nurkkakokouksissa juonittelevat entisten tai nykyisten talokkaiden jälkeläiset varsinaisia köyhälistöläisiä vastaan ja koettavat saattaa heidän toimintaansa kaiken mahdollisen epäilyksen alaiseksi. Mutta siltikin, vaikka suhteet muuttuvat sosialistisissa seurakunnissa, sikäli kun suomalaiset sosialistiset seurakunnat ovat kysymyksessä,

tällaisiksi perinnäisennakkoluulojen takia, niin asia ei ole niinkään paha vielä, sillä kumpaisessakin näissä riitapuolueissa on sentään työläisiä ja tietojen tasaväkisyyskin saattaa taistelevat kummaltakin puolelta pysyttelemään kohtuuden rajamailla.

Mutta tähän samaan sosialistiseen seurakuntaan lyöttäytyy myöskin joku Suomessa kouluja käynyt varakkaan porvarin poika. Hän ei ole juuri ensinkään tehnyt rasittavaa työtä, eikä liioin milloinkaan tuntenut köyhyyden rasittavaa tuskaa ja sitä karmivan masentavaa tunnetta minkä köyhälistöläinen epäonnistumisensa hetkellä ja ainakin niin elävästi tuntee olemuksessaan. Tämä nuorukainen on ollut tilaisuudessa käymään kouluja Suomessa ja hän on suorittanut siellä tutkinnonkin 15 vuotta kestäneen yhtämittaisen koulunkäynnin jälkeen. Hänen kouluarvonimekseen tulee tutkinnon suorittamisen jälkeen siviili-insinööri taikka sontakemisti. Hänellä on monenmoisia taipumuksia ja osaa herättää huomiota jo Suomessa ollessaan. Ja sikäli kuin hän joutuu sekä porvarien että sosialidemokratien huomion esineeksi, niin on möyskin eräitä mahdollisuuksia hänellä kiipeillä kumpaistenkin harteille, varsinkin kun valtiollinen tilanne Suomessa sattuu olemaan hyvin sekava. Sosialismista hän ei vielä silloin mitään syvällisemmästi tiedä. Hän pettää sosialisteja ja hän pettää Venäjän vallankumouksellisten luoton raha-asioissa; sekaantuu pommien valmistushommiin Helsingissä, rettelöi entisten porvarillisten tovereittensa kanssa, syö heille antamansa porvarillisen kunniasanan. Hänellä nähkääs on vielä sellainen kapine, kuin on porvarillinen kunnia. Tulee Amerikaan, ja heti ensitöikseen yhtyy sen paikkakunnan sosialistiseen seurakuntaan; siihen samaan yhdistykseen jossa piijat, renkimiehet ja entiset talonpojat ja talontyttäret ovat toisistaan juoruja haastelleet ja toisilleen vaatteiden koreudella mahtailleet.

Insinööristä ja insinöörin kunniasanasta pauhaavat Suomen porvarilehdet ja selittävät hänen insinööriominaisuuksiansa, sanoen hänen valmistaneen pommeja Helsingissä ja tehneen yhtä ja toista, joista teoista häntä myöhemmin muistuttaa kapteeni John Kock kirjassaan ''Milloinka paljastuu petos''. Insinööri saattaa apuriensa kautta noita juttuja Amerikan Työmieheen ja Työmiestä .seuraava köyhälistö piankin oppii katselemaan tätä hämmästyttävää insinööriä, eikä kauan kulu enenkuin köyhälistö löytää hänet tärkeänä henkilönä jokaisessa köyhälistöä koskevassa asiassa. Hänellä itsellään on pian läksy selvä siitä, mitä kuuluu sosialidemokratian huoneentauluihin ja hän kapuaa kaikessa hiljaisuudessa köyhälistön sanomalehden toimitukseen ja kirjoittaa siinä ollessaan yhtä ja toista,

enimmäkseen kieliopista ja kemiasta. Vihdoin hänen luokkatunteensa, joka on pikkuporvarillinen, saa voiton hänen luokkatiedostaan, joka on sekä köyhälistöläinen että pikkuporvarillinen ja hän antautuu häpeämättömiin huijauksiin. Rikollisia huijauksia ja kokonaan sopimattomia tekojansa — joiden rahallisina uhreina ovat köyhälistöläiset ja juuri ne jotka tuota katalaa heittiötä enimmän ja epäitsekkäimmin tukivät herkkäuskoisuudessaan — hän peittää eli yrittää peittää selittämällä olevansa luokkatietoinen sosialidemokraatti. Ja sitä hän epäilemättä olikin, mutta todellisesti hänen sosialidemokratiansa oli jonkunverran alhaisempaa lajia kuin keskinkertaista alemmalla oleva porvarillinen roistoilu.

Tämä sama olio yhtyy sosialistisessa seurakunnassa niihin pikkutalokkaiden jälkeläisiin ja pauhaa väsymättömällä innolla niitä köyhälistöläissosialisteja vastaan, mitkä ovat köyhälistön luokkatunteisia ja köyhälistön luokkatietoisia ja sen perusteella tinkimättömän ja rehellisen köyhälistöläisen luokkataistelun kannalla. Luokkataistelun, jonka tarkoituksena köyhälistöläisten mielestä tulee olla kapitalistisen riistojärjestelmän kukistaminen, eikä kuten herra insinööri ajattelee, köyhälistön taskujen tyhjentäminen.

Sitte kun tämänlainen olio joskus sattumalta pääsee köyhälistön keskuudessa johonkin johtavaan asemaan, on hän valmis tekemään mitä katalampia palveluksia köyhälistön asialle ja hän **ei itse todellakaan** läheskään aina tunne sitä, että on köyhälistöön nähden väärin menetellyt. Hänen porvarillinen luokkatunteensa on tekemistään pahimmista petoksista tullut tyydytettyä ja hän tuntee oikein menetelleensä silloin, kun köyhälistön luokkatunne sanoo varsinaisille työläisille samassa sosialistisessa seurakunnassa, että herra insinööri on mitä mustimmin pettänyt köyhälistön luokka-asian ja samalla kertaa köyhälistön yksinkertaista luottavaisuutta hyväkseen käyttäen puhdistanut köyhälistön taskut epävarmoihin liikehuijauksiin, kuten tämä insinööri aikanaan täällä Amerikassa teki. Tästä merkillisestä ristiriidasta joudutaan sitten yhä sekavammille vesille. Syntyy pitkäaikainen kamppailu, kuten täällä Amerikassa n. s. ''keltasten sosialidemokraattien'' ja ''radikaalisten sosialidemokraattien'' välillä.

Keltaset julkisesti tunnustavat johdon heidän seurakunnissaan kuuluvan noille insinöörin kaltaisille ''paremmille ihmisille''. Näissä paremmissa ihmisissä sattuu sitte olemaan suuri osa savolaisia ja savolaisten keskuudessa vallitsee sangen luja veriheimolaisuushenki. Tätä veriheimolaisuushenkeä käytetään hyväkseen ja kiihotetaan savolaiset yli maan tanakasti seisomaan vaikka miten häpeämättö-

män huijauksen takana, kunpa vaan siinä huijauksessa on jokukaan veriheimolainen mukana. Näin saadaan savolaiset, jotka luonteeltaan ovat hienontajia taikka jauhiaisia, jauhamaan sokeassa kiihkossa muka sosialidemokraatien häväisijöitä vastaan. Osastoissa sinkoilevat kaiken vahvuiset savolaisten pannajulistukset; toisiansa vainotaan, puhevapaus ja kokoontumisvapaus kielletään ja sensuuri josta Ryssän halitusta Suomessa niin ankarasti syytettiin, otetaan tässä sensuurittomassa maassa käytäntöön kaikkiin toisin ajatteleviin nähden. Villitys on niin hirmuinen, että murheellisella mielellä joutuu ajattelemaan sitä, että nämä fanatikot todella pääsisivät määräämään mielivaltaisesti ihmisten yli. Juttuja toinen toistansa hirmuisempia keksitään nyt vastarannan miehistä ja naisista ja kapitalismi muuttuu näiden fanatiikkojen mielissä kultapojaksi, verrattuna noihin omiin entisiin köyhälistöläisluokkatovereihin. Eikä tämä kauhea fanatismi ole yksin teollisuusköyhälistöläisten keskuudessa vallitsevana ilmiönä, vaan on se tarttunut Amerikan suomalaisiin farmareihinkin niillä seuduilla missä uutisasutuksia on olemassa. Farmarit samoinkuin teollisuuspalkkaöyhälistöläisetkin jakaantuvat kahteen ryhmään, ja veriheimolaisuus on tietysti yksi tärkeä rajapyykki erottamaan vuohet lampaista, se on savolaiset pohjanmaalaisista. Kun farmarit eivät pääse yksimielisyyteen niin sieppaavat he winchesterinsä nurkasta ja lähtevät. He varttovat joskus tuntikausia jonkun sopivan puun takana, milloin se katala vastarannan Pekka sieltä tulee, että saisi tärähyttää panoksen haulia sen kirotun kinttulihaksiin. Jos ei Pekka onneksi tule sitä kautta, jossa toinen odottaa, niin silloin kostaja etsii tilaisuuden saada leikata haavoja vastustajan lehmään taikka hevosiin. Ja sitte vielä nämä raukat aukovat suutansa ja lyövät rintoihinsa kehuen olevansa **tieteellisiä sosialidemokraatteja.** — On ymmärrettävää, että me vallankumoukselliset syndikalistit emme kadehdi heitä tästä kaikesta; emme liioin surkuttele, vaan me ponnistelemme voimiemme takaa avataksemme köyhälistön silmät näkemään miten asiat todellisuudessa ovat.

Radikaalit — hm, jotka ovat jonkunlainen sekotus, josta voisi sanoa kuten ennen vanhassa Suomessa noitajuoman keittäjät tapasivat sanoa juomastaan, että ''siihen on nyt sekotettu yhdeksänlaista ja loihtuluvut päälle''. He — poliittiset radikaalit — ovat sekotus, ei niinkään paljon erilaisessa yhteiskunnallisessa asemassa olevista henkilöistä, vaan eroavista periaatteista ja menettelytavoista. He pyrkivät savolaisista erottuansa hetken aikaa eteenpäin puhtaalla köyhälistöläislipulla, mutta sikäli kuin heidän seurakun-

tansa vahvistuu ja lisääntyy jäsenluvussa niin alkaa sinne ilmaantumaan yksi ja toinen ''insinöörin'' kaltainen. Tipahtaa sinne muiden muassa porvariston luokkatuntoinen ja sekä porvariston luokkatietoinen että köyhälistön luokkatietoinen olio jota voimme nimittää vaikkapa entisen arvonimensä perusteella ''luutnantiksi'' ja entinen myllytys suunnasta ja kannasta uusiintuu.

Tuo luutnantti on myöskin alunpitäen hämmästyttävä olento. Hän on hieman toisenlaisista yhteiskuntakerroksista kuin insinööri ja on hän kuluttanut nuoruutensa päivät Helsingissä kiipeillen palorappusissa, tehden kaikennäköistä pientä ja suurempaakin temppuilua. Hänen pyrkimyksensä ovat kuitenkin alunpitäen korkealle tähtääviä ja sotilaan asetakki, erittäinkin upseerin asetakki häntä viehättää, sillä hänen suonissaan virtaa vanhaa sotilasverta. Hän kiipeilee ja yrittää päästä Ryssän kotkanpoikasien pesälle; päästä upseeriksi ja niittää maailmanmainetta. Kaikessa muussa suhteessa olisi hänellä mahdollisuus onnistua, mutta raha, jota Ryssän omilla kotkanpoikasilla on riittävästi tuhlailla se tekee meidän ''upseeri''-alulle aina kiusaa. Hän joutuu aina rahanpuutteen takia syrjään kaikista hienommista seurapiireistä ja joutuu kasarmilla juuri rahallisista syistä kotkanpoikasista riippuvaan asemaan. Ja lopuksi, kun hänen heikonlainen yksilöllinen tahdonvoimansa ei jaksa kauemmin seisoa epävarmana tulevaisuudesta hän puikkii kasarmilta lomalle, kulettaen tyhmän kansan keskuuteen nähtäväksi aliluutnantin olkalaput. Kansa, joka ei tällaisiin asioihin niin suuresti viitsi syventyä ottaa ikäänkuin päätettynä asiana, että aliluutnantti on vähintäänkin yhtä suuriarvoinen mies kuin kenraali. Hän on muuten jumalallisten lahjojensa puolesta erinomainen, joskin tiedoista kovin epätarkka. Paitsi tietoja on hänellä kauniinpuoleinen ulkomuoto ja herättää Suomeen tultuansa huomiota, enimmäkseen sosialidemokraattien naismaailmassa. Hän hakee ja etsii paikkaa. Sosialidemokraattinen puolue on juuri sinä aikana kiimakaudessaan. Sinne lyöttäytyy ''luutnantti'' mukaan samoin kuin ''insinöörikin''. Luutnanttimme ei silloin ymmärrä sosialismista mitään, mutta sillä ei ole väliä, sillä Suomessa ei ollut sinä aikana montaakaan jotka sosialismista ymmärsivät muuta kuin joitakin kiiltäviä pintapuolisia lauseita.

Tulee Viaporin kapina ja luutnanttimmekin on touhussa jonkunverran mukana, ei kuitenkaan niin, että hän siinä mitään menettäisi. Päättyy suuri kamppailu Ryssän vallankumouksellisten tappiolla pääasiassa juuri siksi, että Suomen pikkuporvarilliset kategerisosialistit eivät salli Suomen köyhälistön antaa Viaporin kapi-

nalle ja Ryssän vallankumoukselle sitä tukea mitä se silloin tarvitsi ja mitä suomalaiset olisivat kyenneet antamaan. Suomen sosialistiset professionalit pettävät Ryssän vallankumoukselliset. Luutnanttimme lähtee karkuteille, kuten hän itse kertoo — tosin viettäen vielä pitkän aikaa Suomessa ja lopuksi tulee rapakon yli, kuten kaikki muutkin siirtolaiset. Mutta hän tulee, ei kuten tavalliset kuolevaiset mutta samoinkuin "insinöörikin" jonakin erikoisena suuruutena; hän tulee — **LUUTNANTTINA**. Ja me suomalainen ristirahvas hieromme silmiämme ja katselemme tätä tulokasta, että mikä hän nyt oikeastaan onkaan. Ja meille vihdoin ankaran miettimisen jälkeen selviää se merkillinen tosiasia, että entinen Ryssän armeijan luutnantti hän se on, joka on tullut sekaamme ja me alamme taasen miettimään mikä sivistyshistoriallinen merkitys sillä mahtaneekaan olla, että meidän sekaamme on tullut luutnantti, joka sanoo olleensa melkeinpä kaikissa ajateltavissa paikoissa mukana ja viimeiseksi Viaporin kapinassa. Hän tietysti tietää — meidän käsityksemme mukaan — kaikki asiat parhaiten ja me uskomme jokaisen sanan mitä hän lausuu. Hän on tulinen puhuja, mutta hänellä on ainoastaan yksi rulla jota hän rullaa ja joka on painunut ehkä solmunoskan avulla hänen olentoonsa. Se on, hän puhuu aina ja joka paikassa "Venäjän vallankumouksesta". Hän on jotenkin samanlainen kuin Cato Rooman senaatissa joka ei koskaan lopettanut puhettansa muilla kuin näillä sanoilla: "muuten olen sitä mieltä että Karthagė on hävitettävä". Samoin tämä luutnanttimme aina ja joka asian yhteydessä tuli juttuun "Venäjän vallankumous".

Mutta täällä oli jo hiukan verran tehty sosialidemokraattista valistustyötä suomalaisten köyhälistöläisten keskuudessa, joten oli olemassa joitakin jotka käsittivät sangen selväpiirteisesti mitä sosialismilla tarkotetaan. Erityisemmin oli Kaapo Murros ollessaan Työmies-lehden toimittajana kiinnittänyt silloisten Työmiehen lukijoiden huomion siihen uuteen ilmiöön, joka vuonna 1905 ilmaantui näyttämölle ja silloin herätti suurta huomiota, se on, Industrial Workers of the Worldin astuminen työn ja pääoman väliselle luokkataisteluareenalle. Murroksen selväpiirteiset selostukset olivat niitä todellisia herättäjiä suomalaisessa köyhälistöläismaailmassa tällä puolen rapakon. Ja se on tosiasiallisesti hän joka pani alulle I. W. W.-läisen liikkeen suomalaisten köyhälistöläisten keskuudessa.

Nyt kun luutnanttimme saapui, niin hän ei tietänyt sosialismista sanottavasti mitään, mutta hän pian oppi siitä tietämään yhtä ja toista, mikäli se siihen aikaan oli tarpeellista, että voi so-

sialistista käydä. Ja sosialistista alkoi käydä jokainen henkilö, joka ilkeni huutaa synodalaiselle ja vanhoilliselle raittiusseuralaiselle, että olisi parempi, että pappiroikaleet hirtettäisiin omiin suoliinsa. Tämän meidän rakkaan luutnantin johdolla sitä mennään ja myllytetään kaikennnäköisissä jutuissa ja aina ollaan kuitenkin välttämättä sodassa milloin mitäkin vastaan. Pääasia kuitenkin ollen, että aina on sotaa ja että aina jatkuu hysteeristä hihhulimaisuutta ja vouhkailua. Pääsävelecksi kaikissa niissä ryhmissä missä luutnantin henkiheimolaiset hallitsevat ja vallitsevat, tulee juttu vallankumouksesta. Vallankumous ja taas vallankumous, kuulee kaikkialla luutnantin seuraajien kirkuvan, mutta hyvin harvat luutnantin seuraajista ryhtyvät perusteellisesti ja itsenäisesti ottamaan selvää mitä vallankumous todellisesti tarkoittaa. Riitti se kun vaan huusi lujalla äänellä vallankumouksen puolesta ja jos käytti puhevuoroja niin tuli osottaa kaikilla eleillä, että on oikein fyysillisestikin vallankumouksen mies. Monet näistä luutnantin sokeista seuraajista olivat siihen määrin hermostuneita, että kun he alkoivat väitellen puolustamaan kantaansa vallankumouksesta niin sivustakatsoja huomasi miten veri hirmuisella vauhdilla syöksyi heidän aivoihinsa. kaulasuonet paisuivat, otsasuoni pullistuen peukalosormen vahvuiseksi ja kasvot punottaen niinkuin sulatusuunin ääressä olevien työläisten ja silmät pullistuen ja veristäen niinkuin puskurihärän. Eikä kauan kestänyt ennenkuin todellinen — luutnantin kaltainen vallankumouksellinen ei enää voinut saada kunnollista selvää sanaa suustaan, vaan alkoi kuulumaan epäsointuisia örähtelyjä, niinkuin härän mylvähdyksiä ja ratisevaa hampaan puremista. On itsestään selvää miten helppo tällaisia vallankumouksellisia vastaan on väitellä henkilön, joka hallitsee itsensä ja aineensa. Niin hyvä kuin heidän tarkoituksensa olikin, oli vika siinä, että usein, sangen usein luutnantin kannattajoukkoon tuli juuri sitä joukkoa, joka oli pahimmin elämässä kärsinyt ja raskaimman taakan alla terveydellisesti sortunut, joten heitä oli tavattoman helppo kiihoittaa. Sokean kiihkonsa vallassa he eivät huomanneet seurata luutnantin, insinöörin y. m. lotjamiehen jälkeläisten ja juutalaisten haistatusmestareiden, suurempien ja pienempien professionalien sisäistä kukkarojuonittelua.

Luutnanttilaiset ottivat ikäänkuin erikoisurakakseen myllyttää tuolla luutnantin vallankumousfraasilla ja siihen kytkettiin sitten kaikenlaisia lisäkkeitä. Toisinaan ne lisäkkeet olivat nimeltänsä: impossibilismi, toisinaan opportunismi, toisinaan I. W. W.:läisyys, toisinaan paljas ja pelkkä paperi-industrialismi, joskus vallankumo-

uksellinen sosialismi sitä allemannilaista mallia, väliin sosialidemokraatia Pannekockilaista kokoa, joskus vallankumouksellinen luokkaunionismi, toisin ajoin joku vielä perustamatoin itsenäinen metallinkaivajien industrialinen unionismi, joka ei saanut olla samaa kuin I. W. W. mutta jonkun verran kuitenkin on sille sukua, vihdoin vallankumouksellinen radikalismi y. m. s. Luutnanttilaisissa sosialistisissa seurakunnissa myllytetään siitä ja tästä; myllytetään kuitenkin siitä onko I. W. W. politillinen taikka sen vastainen ja tehdään luutnantin johdolla naurettavia kuperkeikkoja ja synnintunnustuksia. Ryömitään Amerikan sosialistipuolueen keltasen koneiston edessä, jotka muuten sivumennen sanoen ovat yhtäläisiä juonittelijoita kuin insinööri ja luutnantti ja ovat kaikesta täysin selvillä. Siellä puhutaan, riidellään, haukutaan, uhkaillaan, sovitaan ja naureskellaan ja aina jatketaan juttua ja sitä joukkojen — **pohjajoukkojen** nimessä. Sitte vasta lopetetaan peli vähemmälle, kun pohjajoukot kiristävät kukkaronsa nauhoja. Kun luutnantti ei saa mielipiteitänsä aina läpi vastarannan, se on insinöörin ja savolaislahkolaisten kontrolleeraamissa n. k. puoluelehdissä, niin hän on valmis perustamaan uuden lehden ja toosaa hirmuisesti taikka toosauttaa muille lähimmilleen miten nyt on mahdollisuus saada kaikki köyhälistöläisten mielipiteet julki. Ei sentään ota kauan aikaa ennenkuin luutnantin henkiheimolaisten lehdessä on yhtä vakava sensuuri käytännössä varsinaisten köyhälistöläisten mielipiteisiin, kuin mitä insinöörin lahkolaisten lehdissäkin. Sisäisesti ovat luutnantti ja insinööri trastu kamraatteja, ulkonaisesti näyttelevät toisillensa hampaitansa.

Tämä merkillinen, osalta hauska, osalta syvää surua herättävä sekamelska on ollut Amerikan suomalaisille köyhälistöläisille monessa suhteessa uutta, mutta tämä sekasoppa ei ole uutta Europan maissa. Ranskan syndikalistit ja Ruotsin nuorsosialistit (bergegreniläiset) menivät samantapaisen pyykin läpi jo aijemmin kuin Amerikassa suomalaisilla sosialistisia seurakuntia oli olemassakaan.

Vallankumoukselliset syndikalistit ovat pyrkineet tämän kaiken edelläosotetun ymmärtäessään vetäytymään kiinteästi ulos sosialistisista seurakunnista, joissa seurakunnissa ihmiset **luulevat** olevansa oikeutettuja kuulumaan sosialistiseen liikkeeseen siksi, että heitä — riistetään? Niinkuin tässä maailmassa olisi joku, lukuunottamatta Rotschildiä ja Rockefelleriä, ketä ei riistettäisi. Vallankumoukselliset syndikalistit kohdistavat kaiken huomionsa työmaalla oleviin köyhälistöläisiin, tosin ensialuksi ammattilaisiin, mutta nyt myöhemmin, kun Ranskakin alkoi muuttua enemmän suurteollisuusluon-

teiseksi, varsinaisiin teollisuuspalkkaköyhälistöläisiin. Vihdoin kun professionalit alkoivat huomata, miten köyhälistöläiset ammattinsa perusteella alkavat vetääntyä huijareista erikseen syndikateihin, minne ei tavallisesti lasketa jäseneksi ketään paitsi sen ammatti- tai tuotantoalan työläisiä, niin alkavat he valittaa ja uhkailla, rukoilla ja viekastella. Säveleenä näiden professionalisten keinottelijoiden vetoomuksissa on aina se, että köyhälistöläiset eivät itse kykene asioitansa hoitamaan niinkuin pitäisi, vaan että heidän tulisi antaa asioidensa hoitamisen ja taloudelliset järjestönsä sosialidemokraattisten professionalien, taikka kuten Ranskassa, myöskin anarkististen professionalien holhottavaksi sekä henkisesti että käytännöllisestikin.

Osalta he siinä onnistuvatkin kuten Saksassa, Ranskassa ja Ruotsissa, mutta heidän mielettömyytensä ja lurjusmaisuutensa tulee aina lopulta niin sietämättömäksi, että köyhälistön täytyy, kuten Ranskassa, päästessään näiden herrojen todellisista puuhista selville, reväistä itsensä irti ensin sosialistisista politillisista puolueista, vihdoin — kuten Ranskassa — erota professionalien kontrolleeraamasta kansainvälisestä ammattiyhdistysliikkeestä, johon sentään myöhemmin jälleen yhtyivät saatuaan varmuuden siitä, että tyhjäntoimittajaprofessionalien valta Ranskan syndikalistiseen liikkeeseen kansainvälisyyden ja sosialismin nimessä on heikontunut. Ruotsalaiset uniot erosivat niinikään sosialidemokraattisten professionalien suoranaisesta holhouksesta heti Ruotsin epäonnistuneen suurlakon jälkeen, johon epäonnistumiseen oli suurimpana syynä professionalisten sosialidemokraattien katala sotkeminen ja sen ja tämän vaiheella seisoskeleminen. Suomessa, joka kaikissa asioissa edistyy sangen hitaasti, nyt parhaillaan mennään ottamaan lisäläksyjä ''haapalais-tokoilaisuudesta''.

Kun professionaliset huijarit Ranskassa huomasivat, kuinka köyhälistön keskuudessa yhä voimistuu käsite pyrkiä eroon herrasjohtajista ja sulkea järjestönsä varsinaisilta professionaleilta, jotka eivät työmaansa perusteella ole oikeutettuja kuulumaan köyhälistön työmaajärjestöihin, niin alkoivat he perustamaan jonkinlaisia ''kihvisyndikaatteja''. Se on kourallinen herrasmiehiä jonkun hienon ammatin perusteella liittyvät yhteen, perustavat syndikaatin ja yrittävät sitä tietä ratsastaa varsinaisen köyhälisöläisyndikalistisen liikkeen johtoon. He ovat siinä osalta onnistuneetkin, nimittäin ennenkuin heidän suunnitelmistaan varsinaiset köyhälistöläiset olivat selvillä. Mutta nyt sentään alkaa jo yhä selvemmin tulla vedettyä raja keltasten syndikaattien ja vallankumouksellisten syndikaattien

välillä. Vallankumoukselliset syndikalistit työskentelevät peräänantamattomalla innolla syndikaattien sisällä ja köyhälistön keskuudessa, koettaen saada köyhälistöläiset ymmärtämään miten välttämätöntä köyhälistön **luokkataistelun menestymiselle on kehittää köyhälistön luokkatunnetta yli köyhälistön luokkavihan köyhälistön luokkatiedoksi.** Ja miten köyhälistöläisten tulee tehdä tarkka pesäero kaikista köyhälistöluokkaan kuulumattomista, köyhälistön luokkatunnetta vailla olevista, sekä köyhälistön luokkatiedon että porvariston luokkatiedon omaavista henkisistä holhoojista. Seurauksena Vallankumouksellisen Syndikalismin voimaperäisestä kasvatustyöstä onkin ollut, että köyhälistön keskuudessa kaikissa nykyaikaisissa teollisuusmaissa alkaa tinkimätön työläisten kautta hallitsemisoppi saada yhä suurempaa huomiota. Se ainoastaan alkaa oppia tuntemaan köyhälistön luokkatuntoa jolla on mahdollista olla mukana köyhälistön työmaaorjuudessa. Ja sikäli kun köyhälistö työmaalla oppii köyhälistön luokkatunteen perinpohjin ymmärtämään, niin se tekee sille mahdolliseksi välttyä yksilöllisen ja myöskin sokean köyhälistön luokkavihan vaaroista ja lopuksi tultuaan köyhälistön luokkatietoiseksi hän astuu esiin työmaaltaan suunnattomana, köyhälistön luokkasolidaarisuustunteen yhdistämänä voimana, jonka edessä katkeilevat kapitalismin parhaimmatkin kudokset kuin hämähäkin verkot.

Köyhäilstön luokkaviha on kuitenkin yksi niitä monia asteita joiden läpi köyhälistöläisen tulee kulkea kohti luokkatietoista päämääräänsä. Tämä köyhälistön luokkaviha voi olla köyhälistölle suunnattomaksi hyödyksi, mutta toiselta puolelta se monasti voi tuottaa köyhälistölle suunnattomia kärsimyksiäkin. Köyhälistön luokkaviha on osa köyhälistöläisen yksilöllisestä, usein kateellisesta ja joskus salakavalastakin kostonpyyteisestä vihasta. Ja siksi juuri, että köyhälistöläisen viha on niin pohjattoman syvä, jota aina vaan syventää työmaaorjuus ja työmaa-kärsimykset, onkin se sellainen asia jota tulisi köyhälistöläisten käsitellä varovasti ja itseänsä halliten, eikä antaa tämän yksilöllisen vihanliekin polttaa ei ainoastaan häntä itseänsä, vaan myöskin lukuisan köyhälistöläisjoukon asiata tuhkaksi, kuten hyvin usein on tapahtunut.

Jokainen köyhälistöläinen, jonka on täytynyt niukan leipäpalasensa ansaita myymällä työnantajalle ainoata omaisuuttansa, se on työvoimaansa, tietää miten katkeraa se taistelu on mitä työmaalla lakkaamatta käydään. Toisella puolen tuossa työmaataistelussa ollen omistaja itse, taikka sitten, kuten täällä Amerikassa, hänen kaikista pahimmat kätyrinsä, orjavoutinsa ja toisella puolen

työläinen, vieläpä usein, kuten suurissa työmaissa, kaikkein alhaisimmalla kehitysasteella oleva työläinen. Niin suunnattomia ei milloinkaan ole köyhälistöläisen ponnistelut työmaalla ja niin raskas ei koskaan ole hänen kuormansa, etteikö omistaja, taikka hänen orjavoutinsa raski vaatia enemmän ja lisätä kiven kuorman päälle. Köyhälistöläinen saa harva se päivä tyhjentää työmaalla katkeruuden maljan ihan pohjia myöten. Se ei läheskään riitä, että häntä kiusataan työmaalla mitä perkeleellisemmällä tavalla, häntä vainotaan kortteerissaan ja hänen silmäinsä edessä häväistään ja loukataan niitä joita hänkin rakastaa ominaan. Hänen työnsä ei koskaan tuota hänelle riittävää määrää varoja toimeentullakseen ja hänelle voidaan tehdä sellaisia vääryyksiä kuten Michiganin kuparinkaivajille ennen kuparialueen lakkoa, että vaikka tekevät kuukauden työtä niin heille ei makseta mitään, selitetäänpä heidän olevan komppanialle vielä velassa j. n. e.

Kun köyhälistö näin ahdinkonsa puristamana joutuu taisteluun työmaalla ja alkaa vaatimaan itsellensä niitä oikeuksia, mitä hän katsoo itsellensä olevan kohtuullista saada, niin silloin, sikäli kuin hän ei ole vielä täydellisesti köyhälistön luokkatuntoisuuden kautta kulkenut köyhälistön luokkatietoisuuteen, on altis sille vaaralle, jota voimme nimittää köyhälistön yksilöllisluonteiseksi personoiduksi luokkavihaksi. Omistava luokka, tuntien tämän heikon puolen köyhälistössä, pyrkiikin juuri aina ja ensimmäisenä iskemään tähän köyhälistön arimpaan kohtaan silloin kun köyhälistö nousee työmaataisteluihin. Jos kapitalistiluokka näkee, että köyhälistö on suurelta osalta hyvin järjestynyttä ja että se tekee lakon ja aikoo rauhallisesti ja luokkatietoisesti taistella lakkonsa loppuun, niin silloin lähettää kapitalistiluokka hurttansa, pyssymiehensä, urkkijansa ja jos jonkintapaiset mustat voimansa lakkoalueelle ja kaikki tämä tarkotuksella loihtia esiin rettelöitä. Ja käy monasti siten, että juuri kun köyhälistö on lähennyt taistelunsa sitä kohtaa jolloin voiton saanti on varma ja lakon voitokas lopettaminen lähellä, niin hän silloin antaa ammattiroistojen iskeä lakkolaisten joukon heikoimpia aineksia. Isku lyödään tavallisesti niihin henkilöihin jotka ovat pahimpia hermostumaan ja jotka helposti voidaan villiinnyttää raivoisaan vimmaan ja saada vimmamielisenä puhumaan ja tekemään sellaista mikä vahingoittaa taistelua yleensä.

Sellaisia tapauksia on jokaiselta lakkotaistelualueelta ollut nähtävana. Calumetissa Michiganissa joulun edellä 1913 oli se kuuluisa Kuparialueen lakko aivan loppuansa lähenemässä ja komppaniat olivat jotenkin taipuvaisia snostumaan osaan niistä vaatimuk-

sista, joiden puolesta työläiset olivat seisoneet lakossa jo neljä kuuta. Silloin vielä oli lakkolaisten mieli reipas ja täynnä toivoa. Mutta silloin tuli se Calumetin hirmujoulu jossa jouluaattoillan vietossa teurastettiin 72 lakkolaisten lasta ja vaimoa. Se tapaus oli sitä lajia, että köyhälistön hillittyä luokkavihaa ei voinut mikään pidättää. Tulee muistaa, että tämä lakkolaisten joukko oli suurelta osalta väkeä, joka ei ollut köyhälistön luokkatietoista, vaan oli köyhälistön luokkatunteista väkeä, ja köyhälistöläisyksilöllinen luokkaviha tarvitsi vain tarpeeksi voimakkaan sytykkeen ja silloin se kuohui hirmuisesti.

Tosin lakon johtavat henkilöt lienevät vaivoin onnistuneet hillitsemään köyhälistöläisiä mittaamasta samalla mitalla kaikille niille jotka todellisesti olivat syyllisiä tuohon hirmutekoon. Tulos kuitenkin tuosta kauhuntapauksesta oli se, että lakkolaiset jotka muutamia päiviä sitä ennen olivat taipuvaisia lopettamaan lakon, olivat nyt mitä kiihkeimmin lakon jatkamisen kannalla ja useat henkilöt joihin voin luottaa, ovat minulle kertoneet, että jos ken olisi mennyt puhumaan lakon lopettamisen puolesta niin olisi häntä pidetty ilmeisenä lakkolaisten asian petturina. Lakko jatkui vielä toiset neljä kuukautta kunnes se täytyi lopettaa ja lopettaa se silloin, kun jokainen lakossa seisonut tunsi, että oli katkera tappio kärsitty ja köyhälistö jäi synkkämielisenä ehkäpä pahempaan orjuuteen kuin mitä se milloinkaan ennen oli ollut mainitulla alueella. Samansuuntainen oli asiaintila samana vuotena Coloradossa, jossa Rockefellerin palkkaamat hurtat polttivat joukon lakkolaisten vaimoja ja lapsia Ludlowin telttakylässä ja sillä provoseerasivat lakkolaisten luokkavihan esille.

Köyhälistön luokkaviha on sekä hyvä että paha asia köyhälistölle itsellensä. Ellei köyhälistön luokkavihaa, joka työmaalla syövyttävän hapon tavoin syöpyy köyhälistöläisen sieluun olisi olemassa, niin ei koskaan mikään konnantyö köyhälistöä kohtaan olisi saanut ansaittua kostoa. Köyhälistöläisen luokkaviha on suurta ja pyhää tulta ja sitä tulee kunnioittaa, kun se ilman sokeutta liekehtii, mutta silloin kun se saadaan sokeana liekehtimään keinotekoisen provokatsionin avulla, ei sitä enään voi kunnioittaa. Se on silloin hirmuinen elementti, joka polttaa senkin jota se ei koskaan haluaisi polttaa, se on omat köyhälistöläiset luokkaharrastelut yhteen ja samaan tuleen. Siksi juuri onkin tärkeätä, että köyhälistöläiset itse työmaalla yhteen liittyvät ja niin yhteenliittyneinä etsivät järkensä valaistusta. Ainoastaan köyhälistön työmaajärjestöissä on mahdollista opettaa jokaista köyhälistöläistoveria hallitse-

maan köyhälistöläisyksilöllisluontoista luokkavihaansa ja tarkasti oppia käsittämään milloin on annettava luokkavihan palaa ja miten pitkälle. Sillä on selvää, että elementti mikä tahansa jota ei voida kontrolleerata on hirmuinen ja vallaton voimassaan, mutta ei ole koskaan niin hirmuinen ja voimakas kuin se elementti, joka ei hukkaa yhtäkään voimanergiapisaraa ilman, että se tarkasti sen käyttöä kontrolleeraisi. Tämän asian näkevät kapitalistiluokan jäsenet elävästi, he mitä kiihkeimmin vastustavat köyhälistön työmaajärjestöjä, joihin saisi kuulua ainoastaan sellaisia ihmisiä jotka voivat osottaa, että heillä työmaansa takia on siihen oikeus ja jonka oikeuden jokainen saman työmaan työläinen hänelle tinkimättä myöntää. Jo usein edellä siteerattu Amerikan kapitalistiluokan salainen taloustieteellinen neuvonantaja Brooks ajattelee tätä köyhälistön itsensä tarkasti hallitsemaa luokkavihaa puhuessaan Vallankumouksellisesta Syndikalismista ja sen suosittamasta sabotasesta. Hän lausuu m. m. näin: "**Viisaat syndikalistit perustavat sangen vähän äänekkäistä katumellakoista tai barrikaaditaisteluista, sillä he tietävät, että nykyajan katu-, ase-, tykistö- ja poliisisysteemi hallitsee ruoskallaan kaikkia näitä. Ja siksi että he tietävät kaikki nämä, he KULETTAVATKIN ASEENSA KADULTA TEHTAASEEN JA PAJAAN, MYLLYIHIN JA KAIVANTOIHIN. Hiljalleen ja kenenkään huomaamatta voi saboteeraaja siellä harjoittaa PALJON MURHAAVAMPAA TOIMINTAA. Hän voi iskeä kapitalismin ELINJUUREEN, JUURI SIIHEN MISTÄ KAPITALISMI SAA ELÄMÄNSÄ NESTEEN — LIIKEVOITTOON.**"

Hillitsemätön sokea köyhälistön luokkaviha on se, mitä omistava luokka toivoo köyhälistöltä. Hillitsemätön luokkaviha on kuin pyörremyrsky mikä lakaisee kaikki altansa, taikka kuten Mississippi, vesien mahtava isä, joka hirmuisen tuhoisana raivaten kaikki edestänsä kulkee pauhinalla kohden Mexicon lahtea ja vihdoin uupuneena ja väsyneenä omasta kontrolleeraamattomasta voimastansa laskeutuu suuren valtameren syliin, laiskasti ja tylsästi lepäämään. Köyhälistön työmaajärjestöjen sisällä sekä jokapäiväisessä käytännöllisessä luokkataistelussa mukana ollen ja ahkeran itsekasvatuksen kautta muuttuu köyhälistöläisen entinen sokea yksilöllisluonteinen ja persoonakoston pyyteinen luokkaviha hiontuneeksi ja aina kirkkaassa liekissä palavaksi köyhälistön luokkatuleksi. Tämä hillitty köyhälistön luokkavihan tuli on samanlainen kuin se elementti, joka tarkasti määritellen rajotetaan kulkemaan niitä uomia joista nähdään olevan hyötyä niille jotka elementtiä hallitsevat. Järjestyneen köyhälistön hillitty luokkaviha on samassa suhteessa hillitse-

mättömään luokkavihaan kuin jättiläisturbiineja käyttävä puristettu ilma suurta huminaa pitävään tuuleen, joka saa yhtä ja toista pienempää joskus suurempaakin kappaletta liikkeelle, mutta johon ei koskaan voi varmasti luottaa, että kykeneekö se tekemään niin paljon taikka ainoastaan niin vähän. Me tiedämme myöskin, että siellä missä Mississippi-virta aaltoilee vapaasti eteenpäin, on se tulvillaan ollen hirmuinen, mutta sen tulvien hirmuisuutta voidaan rajoittaa ja sulkea se kulkemaan sementtivallituksien sisälle jotenkin rajoitetun levyiseen uomaan. Mutta nyt tässä lujilla valleilla rajoitetussa uomassa se on muuttunut voimassaan sellaiseksi, että ei löydy mitään voimaa maailmassa, joka sen kulkua enään tässä kaidennetussa uomassa voisi estää. Sen voima on tullut entisestä repivästä hirmuvoimasta vastustamattomaksi voimaksi. Nämä kaksi, köyhälistön luokkatunto ja köyhälistön luokkaviha ovat niinä alkutekijöinä joille **todellinen köyhälistön luokkatietoisuus voipi rakentua.**

Köyhälistön luokkatieto on se asia kansainvälisen köyhälistön liikkeessä, jonka voipi ulkomuistiin läksynä lueskella kaikenlaisista sosialistisista kirjoista. Ei tarvitse olla mikään varsinainen köyhälistöläinen, ei edes työtätekevä ihminen, joka voi oppia kirjojen avulla tietämään mitä köyhälistön luokkatieto on, mutta tämä ei suinkaan merkitse sitä, että henkilö joka on köyhälistön luokkatietoinen, silti olisi rehellinen köyhälistöläinen luokkataistelija.

Meillä on paljon muistissa tapauksia, jotka ilmeisesti todistavat sen, että köyhälistön luokkatieto ei ole mikään tae siitä, että henkilö olisi aina viimeiseen taisteluojaan asti rehellinen köyhälistön luokkataistelulle. Ja kokonaan väärin olisi sellaista toivoakaan, silloin kun tietää sen varman tosiasian, että **ilman köyhälistön luokkatuntoa todellinen köyhälistön luokkaviha on mahdottomuus** ja ilman näitä kahta edellistä on ja jää n. s. köyhälistön luokkatieto ainoastaan ulkolukeneisuudeksi ja farisealaiseksi huulten höpinäksi.

Muistakaamme vain, että insinööri ja luutnantti ja ne monet muut professionalit, jotka köyhälistön joukkoon tipahtavat paikan etsintähommissaan, tipahtavat sinne juuri niistä piireistä joissa kaikkein harvimmin tapaa köyhälistön luokkatunteista väkeä. He, insinööri samoin kuin luutnanttikin eivät ole milloinkaan rasittaneet itseänsä sillä rasittavalla ja vaivaloisella raadannalla jonka alaisena köyhälistöläiset joka päivä ovat. Koko eletyn elämänsä he ovat eläneet niissä ilmakehissä missä elää keskiluokkalainen — porvarillis-individualistinen elämän ymmärtämistapa. Heille jo lapsena juurrutettiin tuo tunne lujasti mieleen, joka heissä jo perinnäisenä

kulki. Aina he kasvoivat siinä seurapiirissä, jossa olkapäitä kohautellen puhuttiin renki Pekasta ja piika Maijasta. Kun he kävivät koulua, oppivat he siellä aina tuntemaan etevämmyytensä, jos ei itse kyvyissä niin ainakin varallisuussuhteissa varsinaisten köyhälistöläislapsien rinnalla. Kun he tulivat vähän miehekkäämmäksi niin he aina suuresti nauttivat saadessaan tehdä kiusaa köyhälistöläisille. Jos heidän taloonsa osui kulkemaan köyhä kerjäläinen, vanhus taikka lapsukainen, niin oli se heidän rajattoman riemunsa esineenä. Sitä polosta nyhdettiin, sen vaateriekaleet revittiin, silmille syljettiin ja kaikenlaiset konnankujeet tuota yhteiskunnan murjomaa kohtaan harjotettiin. Tämä oli yleinen asiain tila Suomen maaseuduilla vielä 1910. Ja että se on vieläkin yhä vallitsevana, huomaa täällä Amerikassa nuorien Suomen siirtolaisten keskuudessa. He eivät vuosikausiin täällä Amerikassakaan, vaikka joutuvat raatamaan renki-Pekan kanssa rinnan, jaksa unhottaa sitä, että he ovat niin ja niin suuren talon poikia, vaikka heidän maatilansa olisi miten kauan sitte myyty vieraalle velkojen takia.

Tämä tällainen aines se kansoittaa osalta Suomen yliopiston penkkejä ja he, olkootpa sitten tilanomistajan poikia taikka virkamiessukujen jälkeläisiä, kulettavat isiensä antamana ja äitiensä imettämänä kalleimpana perintönään porvarillisen luokkatunteen ja porvarillisen luokkatiedon. Sitte kun nämä henkilöt, joko insinööri tai luutnantti eli entinen ylioppilas, eduskunnan entinen varapuheenjohtaja tai joku heidänkaltaisensa herrasmies eksyy leipäpaikan puutteessa köyhälistöläisten joukkoon ja tahtoo heiltä leipäpaikkaa, niin hän voi ensialuksi syöttää sosialismina mitä vaan, joko kielioppia, kuten insinööri taikka kaiken näköistä sekasoppaa, alkaen Venäjän vallankumouksesta, kulkien kehitysopin läpi punaluan perheeseen ja päätyen orjakapinaan y. m. merkillisiin asioihin. He puhuvat, kuten edellä on osotettu, myöskin työväen luokkatiedosta ja sen ulkoa oppivat. Mutta sikäli kun he joutuvat totiseen koettelemukseen, niin heidät valtaa alkuperäinen luokkatunteensa siinä määrin, että silloin kun heidän tulisi toimia kuten köyhälistön luokkatunne ja köyhälistön luokkaviha edellyttävät, niin tuntevat he kätensä herpaantuvan ja he kiertävät asiata siksi kunnes se on köyhälistöltä menetetty asia. Heitä ei suinkaan näinollen ole pettänyt taikka tehnyt petturiksi suora pahansuopaisuus köyhälistön harrastuksia kohtaan, mutta heidät eksyttää se, että eivät ymmärrä mitä on köyhälistön luokkaviha mikä on syntynyt ja syntyy työläisenä ollessa ainoastaan työmaalla. Vallankumoukselliset syndikalistit, saaden suunnattoman suuren kokemuksien paljouden siitä,

miten suuri erehdys tehdään silloin, kun ollaan taipuvaisia luulemaan, että köyhälistön asialle voisivat aina viimeiseen asti olla uskollisia myöskin ne henkilöt jotka eivät todellisesti kuulu köyhälistöön. He ovat kiinteästi alkaneet opettamaan työmaaoppia ja he asettavat köyhälistön tulevaisuuden toivon ainoastaan sellaisten ihmisten toiminnasta riippuvaiseksi mitkä työmaaorjuus itse työmaalla on tehnyt saman arvoisiksi. Heidän käsityksensä mukaan työmaalla saman tuotantoalan työläiset ovat niitä, jotka täysin toisiansa ymmärtävät ja ainoastaan heidän jotka täysin toisiansa ymmärtävät on mahdollista lopullisesti oppia käsittämään mikä on köyhälistön luokkatunne ja mikä köyhälistön luokkaviha ja miksi juuri on välttämätöntä, että niiden kautta köyhälistön tulee kulkea köyhälistön luokkatietoisuuteen, joista kolmesta edellisestä johdonmukaisena seurauksena on köyhälistön luokkasolidaarisuus.

Köyhälistön luokkasolidaarisuus oli se kallis oppi, mitä Bakunin niin suurella rakkaudella vaali ja painoi sen ajatuksen Sveitsin Juraliiton mieliin ja heidän toimintansa ohjelmaan. Mutta jos olemme totuuden puhujia niin mitäpä syytä meillä olisi asettaa solidaarisuusoppia Bakunin erikoiskeksinnöksi. Me löydämme jo Ranskan suuren vallankumouksen kilvestä lauseen: ''Vapaus, veljeys ja tasa-arvo'', ja vallankumouksen jälkipuolella ilmaantuivat nuo sanat ikäänkuin köyhälistön ivalla Ranskan porvarillisten vankilojenkin porttien päälle. Nykyaikana on nuo sanat myöskin löydettävissä mitä erilaisempien tarkotuksien kilvistä.

Sosialidemokraateilla on myöskin **oikein puoluekurin** uhalla veljeysoppi voimassa — tosin ollen, kuten arvatakin sopii, puoluekuripakkopaidalla kieroksi kääpiöksi puristettuna. Tästä alkuperäisestä veljeysaatteesta mikä juontautuu kaukaa historian takaiselta ajalta ja on kulkeutunut kansakuntien taisteluissa mukana läpi aikojen, on muokkautunut nykyinen teollisuuspalkkaköyhälistöä elähyttävä veljeysaate, köyhälistön luokkasolidaarisuus (yhteenkuuluvaisuus)-aate.

Edelläosotetun köyhälistön luokkatunteen, köyhälistön luokkavihan ja köyhälistön luokkatietokysymyksen yhteydessä kävi selville se, että köyhälistön luokkatunne, köyhälistön luokkaviha ja köyhälistön luokkatieto ovat kokonaan eri asioita, kuin mitä on porvariston luokkatunne, luokkaviha ja luokkatieto. Osotetuksi tuli myöskin, että milloin tahansa mainituita asioita yritetään keinotekoisesti puristaa sisälle samaan vormuun niin syntyy siitä sellainen sekamelska, kuin meille hyvin tunnettu Amerikan suomalaisten keltasten sosialidemokraattien ja radikaalisten sosialidemokraattien rötös

Sosialidemokraattiset professionalit uskovat. taikka ovat uskovinaan, että luokkasolidaarisuustunnelma heidän seurakunnissaan syntyy sillä, että jäsenistö luulee taistelevansa kapitalismia vastaan siten, että laittaa seurakuntiensa herraskeljuille lihavia leipäpaikkoja ja sitte haukkuu noiden leipäpaikkojen takia toisiansa, sekä siksi — että kaikki seurakunnan jäsenet tuntevat riistonalaisena ollen yhteenkuuluvaisuutensa. Tuollainen uskominen, uskottelemինen, pakollinen säännöttely tietysti veteleekin jonkun aikaa, mutta aina lopuksi puhkeavat esille sellaiset ristiriidat, että niitä ei voi millään ulkonaisella ja sääntöpakkoisella luokkasolidaarisuushoilaamisella hallita. Ja tällöin aina tulee kysymys siitä, kuka ja ketkä ovat todella köyhälistön luokkasolidaarisia ja millä ehdolla vain on mahdollista käsittää köyhälistön luokkasolidaarisuuden ja mitkä seikat voivat tehdä sen kestäväksi.

Kuten edellä on osotettu on sosialidemokraattinen seurakunta avoin kaikille, jotka viitsivät tehdä synnintunnustuksen ja sanoa, että kapitalistiluokka on olemassa ja että "**meitä revitään ja riistetään**". Tähän seurakuntaan tulee sekä entinen vanhanmaan piika ja renki sekä myöskin entisen tilallisen taikka pikkuporvarin tytär ja poika jäseneksi. Renki ja piika jatkavat ankaraa raatamista, pysyvät äkäsenä köyhälistön luokkatunteisena ja köyhälistön luokkavihaisena ja siinä ohella oppivat köyhälistön luokkatietoiseksi. Insinööri tai luutnantti jatkaa, kuten edellä on osotettu, omalla tavallaan ponnistellen porvarillisen luokkatunteensa määräämänä aina yhä uusissa ja toinen toistaan katalammissa huijauksissa. Ja nämä ihmiset mitkä sekavärisempänä joukkona muodostavat sosialistisen seurakunnan, jotka henkilöt joka suhteessa tuossa seurakunnassa eroavat tunteiltaan ja luokkakatsomuksiltaan toisistaan aina siihen määrään asti, että heidän kokoushuoneissaan ja iltamatilaisuuksissaan pyritään noudattamaan vallan keskiaikaista säätyerojärjestelmää. Mitenkä silloin voisi toivoa heiltä todellistä köyhälistön luokkasolidaarisuutta, kun heitä yhdistämässä on niin löyhät siteet kuin huvi tansseineen, näytelmineen, "savikraanoineen" ja sitte kaiken huvittelun päälle väliin ja lisäksi sielutonta loruamista "**miten meitä kapitalismi riistää ja repii**". Niinpä me näemmekin, että tuo pohjattomuus ja sekavuus heidän joukoissaan johtaa mielivaltaan ja hysteerisiin raivokohtauksiin. Koetetaan melkeimpä yksinomaan nyrkkivoimin kasvattaa sekavaan laumaan solidaarisuuden tunnelmaa ja kaikenkokoiset kurisäännökset pitävät laumaa höllästi koossa, mutta vaikka he — patentti johtajat — hilaisivat kokoushuoneisiinsa keskiajan peukaloruuvit, nilkkasatulat, jalkapuut

ja venytyspenkit niin sittekään ei heidän solidaarisuutensa voisi olla mitään muuta kuin keinotekoista farisealaisuutta, jonka taakse kätkeytyy katalat kostosuunnitelmat toisiansa vastaan.

Samalla kertaa kuin tuo sosialidemokraattien seurakuntaelämä osottaa tuollaista hysteeristä pakkotilaa, jossa viha ei muutu köyhälistön luokkavihaksi kapitalismia vastaan, vaan kyllä kauheaksi raivoksi omia n. k. luokkataistelutovereita vastaan, eikä veljeys siksi tunteeksi, mikä kannustaa uhraamaan köyhälistön asian edestä kaiken, vaan salaiseksi, hämäräperäiseksi koston suunnitelmaksi niinikään n. k. omia luokkataistelutovereita kohtaan, osottaa teollisuusköyhälistö nykyisin hämmästyttäviä köyhälistön luokkasolidaarisuuden merkkejä. On jo ennemmin osotettu miten 1830 luvulla Lyonin kankurit taistelivat loistavalla tavalla sortajiansa vastaan ja miten Pariisin kommunin traagillinen loppuosa suoritettiin, ne ovat suurenmoisia osotuksia siitä voimakkaasta solidaarisuuden hengestä, mikä köyhälistön keskuudessa palaa. Sittemmin on yhä uusiintuvissa työmaataisteluissa Ranskassa saatu nähdä hämmäsyttäviä ilmiöitä köyhälistön pakottomasta luokkasolidaarisuudesta.

Täällä Amerikassakin on muutamia sellaisia muistiin merkittäviä, järjestymättömän köyhälistön luokkasolidaarisuusilmiöitä ollut huomattavissa. Tosin olisi sellaisia helppo löytää paljokin pienoiskoossa, erittäinkin 1880—90 luvulta, mutta tyydymme enemmän jokapäiväisiin. Sellainen tapaus mikä aikanaan kiinnitti suomalaistenkin köyhälistöläisten huomiota oli kaivantomiesten lakko Criple Creekin alueella Coloradossa vuonna 1903—1904. Kaivantomiehet kerrassaan ihailtavalla tavalla puolustivat itseänsä ja heidän peräänantamaton taistelunsa komppanioita, niiden hurttia ja vihdoin Yhdysvaltain sotaväkeäkin vastaan, sai koko Amerikan kapitalistiluokan nousemaan noita urheita vuorien jättiläisiä vastaan. Coloradoon lähetettiin kaikki kapitalistiluokan tuhoisat voimat, murskaamaan miesten yksimielisyyttä. Pyssyhurtat ja ammattiroikaleet tekivät niin katalia tekoja, kuin ainoastaan sellaiset voivat tehdä jotka Amerikan vankiloiden komeroista tällaisia tarkoitusperiä ajaman vapautetaan. Rikkurit — niiden joukossa suomalaisiakin monia satoja — anastivat lakossa olevien köyhälistöläisten paikat Yhdysvaltain perustuslakia helvettiin huutavan kenraali Bellin pyssymiesten suojissa, mutta lakkolaiset seisoivat viimeiseen asti asiallensa uskollisina. Väkivalta kytki lakkolaisia kiinni telefoonipylväisiin ja seisotti siinä pakkasen purtavana vuorokausimääriä, kuten erästä Harry Mäkeä. Satoja suletttiin härkävaunuihin ja ajettiin ulos aavikoille kuolemaan ja mitä katalinta hurtat osasivat se

tehtiin lakkolaisia vastaan. Mutta kaikesta sorrosta, häväistyksestä ja kataluudesta huolimatta, itse taistelun häviönkin hetkellä osottivat kaivantomiehet kapitalistiselle maailmalle, mikä pelottava voima on **köyhälistön luokkasolidaarisuus, mikä voidaan kehittää ainoastaan työmaajärjestöissä samanlaisen työmaaorjuuden alaisena.**

Vuonna 1905 syttyi lakkotaistelu McKee Rocks'in terästehtailla lähellä Pittsburgia Pennsylvaniassa. Täällä sattui olemaan enimmäkseen etelä-europalaisia työläisiä, jotka, kuten tiedetään, eivät ole syvällisempää koulusivistystä saaneet. Nyt kaikkien epäilijöiden suureksi ihmeeksi kävi tuossa lakossa siten, että terästrusti joutui siinä ehkä ensi kerran tekemisiin köyhälistön työmaaluokkatunnon ja köyhälistön työmaaluokkavihan ja joskaan ei vielä kehittyneemmän köyhälistön luokkatiedon, niin sitä runsaammin köyhälistön palavan luokkasolidaarisuuden kanssa. McKee Rocks'in järjestymättömien lakkolaisten rintama, jota silloin nimellisesti johtivat I. W. W:n miehet, eivät teräsmagnaattien esille loihtimat mustat voimat saaneet rikki, vaikka Pittsburgh ammensi mustimmista lähteistään kaikki helvetilliset voimat lakkolaisten niskaan.

Kamppailusta suoriutuivat lakkolaiset voittajina, sillä ainoalla ehdolla että käyttivät suoraa toimintaa: iskivät jokaisesta hurttien ja trustin heihin iskemästä iskusta puolitoista iskua takaisin, eivätkä sallineet kapitalistien siirtää juttua itseltään työmaalta minnekään.

Kyllä siinä kapitalismin äänitorvet parkuivat sitä jumalattomuutta, raakuutta, väkivaltaa y. m. mitä muka lakkolaiset osottivat kun eivät taivu yleisen mielipiteenkään (omistavan luokan mielipiteen) alle ja siirrä asiaansa ymmärtäväisempien henkilöiden haltuun. Kauheata alennustilaa sanottiin osottavan senkin, kun Pittsburghin pyssyhurtilla ja ammattirikoksellisilla täytettyjä proomuja täytyi pyörtää pois McKee Rocksin rannasta, kun sitä vastaan sattui lentelemään juuri samanlajisia marjoja mitä hurtat olivat aikoneet antaa lakkolaisten nieltäväksi. Mutta sanoin kuvaamaton oli yleisen mielipiteen (omistavan luokan mielipiteen) kauhistus omistavan luokan äänitorvissa, kapitalistien omistamassa sanomalehdistössä siitä, muka julmuudesta, että lakkolaisten naiset sattuivat kaatelemaan vuokrakasarmien yläkertojen akkunoista tilkan lämmintä vettä jonkun pyssyhurtan niskaan. Teko joka sellaisenaan saattoi joitakin kymmeniä pyssyhurttia, väliin kuukausimääriksi päänsä puolesta tulistuneeseen tilaan ja sairaalassa hourimaan noista lämminsieluisista akoista. — Yleinen mielipide (omistavan luo-

kan mielipide) oli voimakkaasti lakkolaisia vastassa, mutta köyhälistön luokkasolidaarisuus, **yhteisessä työmaaorjuudessa syntynyt ja työmaalla karaistunut, osotti olevansa voimakkaampi kuin omistavan luokan keinot.**

"Koskaan ei voi toivoa, että mitään vakavampaa yhteistoimintaa voisi syntyä esimerkiksi idän suurissa kutomokeskuksissa, joissa kymmeniä eri kansallisuuksia raataa, ollen he mitä alhaisimmilla sivistystasoilla j. n. e." selitetliin vanhoillisten ammattisyndikalistien ja professionalisten sosialidemokraattien taholta ennen Lawrencen kuuluisaa lakkoa. Ja onpa vielä nytkin niitä, jotka selittävät samaa juttua kun eivät jaksa ymmärtää mitä tuotannollinen elämä vaikuttaa köyhälistöön.

Eräänä päivänä talvipakkasessa 1912 se ihme kumminkin tapahtui, että Lawrencen kutomojen porteista marssi ulos 22,000 miestä, naista ja lasta. He olivat ryhtyneet lakkoon ja he edustivat 27 eri kansallisuutta ja he vaativat yksimielisesti 27:llä erilaisella äidinkielellä enemmän leipää, vähemmän työtä ja parannuksia työoloihin. On todettu, että tuo joukko enimmältä osalta oli kaikkein vähimmän tietopuolisen sivistyksen kosketuksiin joutunut. Sellaisesta asiasta kuin köyhälistön luokkatiedosta se hyvin vähän tiesi, luokkatunto ja -viha (köyhälistön luokkaviha) oli sen joukon koko olemuksessa. Jos joukossa oli joku luku- ja kirjoitustaitoinen, niin valtavan suuri enemmistö oli niitä mitkä eivät olleet koskaan oppineet sitä suurta sivistyksen saavutusta. Toistensa kieliä heistä monet osasivat mutta maan virallista kieltä heistä sangen harvat osasivat. Heillä oli sitäpaitsi toisistaan eriäviä rotu- ja mikä pahempaa, uskonnollisia katsantokantoja. Silloin kun Lawrencen lakko syntyi, niin juuri näiden edelläosotettujen ristiriitojen takia oltiin sangen kärkkäitä uskomaan, että lakko tulisi olemaan sellainen hetkellinen pieni pyrähdys joita aina toisinaan sattuu. Eihän sitä monikaan jaksanut iskeä päähänsä, että lakkolaiset tulisivat seisomaan yksimielisinä lakon alusta sen loppuun asti. Vasta sitten kun lakko jatkui viikon, jatkui toisen ja rintama oli murtumaton niin omistavan luokan ja maan valveutuneemman työväestönkin katse tähtäytyi seuraamaan Lawrencen lakkoasiaa.

Omistava luokka älysi pian, että se oli nyt tekemisissä entistä vakavampien tekijöiden kanssa ja lähetti taistelualueelle sekä palkeet että pihdit puhaltamaan erimielisyyttä ja puristamaan esille kansallis-, rotu- ja uskonnollisuusvihaa ja epäilystä. Mutta Lawrencen lakkolaisten luokkasolidaarisuus on ikimuistettava ja ilman sitä köyhälistön luokkasolidaarisuuden tunnetta minkä yhteinen työ-

maaorjuus oli heissä ennen köyhälistön luokkatietoisuutta synnyttänyt, ei lakkoa olisi voitettu, vaikka kohta lakon johdossa oli tämän maan vallankumouksellisista syndikalisteista kykenevin ja kokenein taistelija William D. Haywood. Hämmästyttävä oli myöskin nähdä ensi kerran käytännössä täällä Amerikassa, sellaista solidaarisuutta, että itsensä taistelualueen ulkopuolella olevat köyhälistöläiset tuottivat lakkolaisten lapset luoksensa siksi aikaa kuin taistelu Lawrencessa jatkui. Lakkolaisten itsensä ja heitä tukevan köyhälistön luokkasolidaarisuuden tunnelman elähyttämänä oli Lawrencen lakon voittaminen niissä oloissa mahdollista. Mutta ilman selvää köyhälistön luokkasolidaarisuutta joka työmaalla ilman sääntöpakollisia määräyksiä syntyy, ei olisi ollut mahdollista voittaa lakkoa.

Monessa suhteessa edellisien kanssa yhtä muistettavaksi kehittyi West Virginian valtiossa Cabin Creekin kivihiilenkaivajien lakko 1912 ja 1913. Sillä alueella kaivantomiehet eivät jättäneet kaivantojen omistajille asiatansa järjestettäväksi. Miehet katselivat koko lakon ajan suoraan kapitalismia silmiin. Rikkureiden ja ammattiprovokaattorien oli Cabin Creekin alueella niin kuuma, vaikka olikin syksy ja talviaika, että he pötkivät joukottain takaisin Pittsburghiin y. m. mistä olivat värväytyneet mustaan ja katalaan toimeensa. Toiset heistä nielivät palasen lyijyä, juuri parhaan suuruisen päästämään heitä pahoista päivistä, jotkut taas hirttivät itsensä ja erottivat kärsivän henkensä kurjasta tomumajastansa. Kun valtion viranomaisten suostumuksella lähetettiin alueelle kuularuiskuprikaatti tarkotuksella heitellä sen avulla lyijyn palasia lakkolaisiin ja heidän vaimoihinsa ja lapsiinsa, mutta lakkolaiset kieltäytyivät sellaisesta valtion armosta ja ottivat tuon ihanan murhakoneen omiin käsiinsä. Ja nyt nähtiin, että nuo yleisen mielipiteen (omistavan luokan mielipiteen) tuppiurhot eivät ensinkään itse halunneet tulla kohdeltua siten, miten yrittivät kohdella lähimäisiänsä — tosin etelä-europalaisia lakkolaisia. Heti kun lakkolaiset alkoivat vääntää kuularuiskua, jonka suun nyt olivat kääntäneet tuppiurhoja kohti, silloin jumala näki heidän kenkiensä korkopuolen. Roikaleet ottivat ensimäisen junan Parkesburgiin ja kulettivat matkassansa joukon laatikoita, jotka epäiltiin oikeastaan kuuluneen hautaantoimittajalle. Sitte kun ei muut keinot näyttäneet olevan hyödyksi lakon murskaajille, niin he ajoivat panssaroidulla junalla läpi Cabin Creekin alueen ja sydänyöllä pysähyttivät junansa lakkolaisten telttakylän kohdalle ja ampuivat monta panosta kohti lakkolaisten telttakylää ja haavottivat lakkolaisia ja heidän omaisiansa. Tällä toimenpiteellä tarkotettiin synnyttää pelkoa ja häm-

minkiä lakkolaisten keskuudessa ja saada heidän rintamansa hajalleen. Siinä he eivät onnistuneet ja vaikka joitakin uhreja lakkolaisilta menikin, niin kuitenkin yhteisen kärsimyksen synnyttämä, mitä voimakkain solidaarisuustunnelma piti heitä koossa.

Lakkolaiset eivät paljoakaan tuolla komppanioiden veriseksi tekemällä kamppailulla voittaneet, mutta itse taistelu ja sen kautta saatu kokemus eräissä suhteissa on arvokas. Lakkolaiset oppivat ymmärtämään että heidän voittonsa riippuu heistä itsestänsä ja että **he itse myöskin saavat seistä kapitalismia vastassa itse tappionkin hetkellä.** He myöskin käsittivät Cabin Creekin alueella elävämmin kuin koskaan mitä osaa valtio näytteli tässä taistelussa, valtio johon hekin olivat taipuvaiset uskomaan. Komppania lähetti heitä vastaan pyssyhurttia ja West Virgnian valtio lähetti pyssymiehiä jotka itse asiassa toimittivat samaa tehtävää, kuin mitä pyssyhurtatkin, taikka vieläkin pahempaa, he estivät mikäli voivat lakkolaisten solidaarisen käden tarttumasta pyssyhurttaa kauluksesta kiinni.

Edellisen kanssa samoihin aikoihin tuli etelä Coloradon kivihiilenkaivajain ja Michiganin kuparinkaivajain lakko. Kummallakin näillä alueilla tekivät pyssyhurtat heille ominaisia hirmutekoja. Toisella lakkoalueella tapahtui ''**lastenmurha Calumetissa**'' ja toisella alueella ''**Ludlowin verilöyly**''. Kummallakin alueella osottivat lakkolaiset mitä merkillisintä luokkasolidaarisuutta ja jos noiden lakkojen voittaminen olisi riippunut niiden alueiden lakkolaisten solidaarisuudesta, niin olisivat he voitolla selviytyneet kummastakin lakosta. Mutta sittenkin oli olemassa suuri ero kuparialueen ja Coloradon lakkolaisten välillä. Coloradon lakkolaiset eivät jättäneet asiaansa ja sen ajamista yksinomaan ''jumalallisille johtajille'', vaan ottivat itse täydellä terällä osaa lakkoon ja vetivät hurtilta hampaan hampaasta. Samalla aikaa kuparialueen lakkolaiset suurelta osalta — kiitos suomalaiselle hitaudelle — uskoivat asiansa hoidon kokonaan ja yksinomaan johtajille, joiden monenkin toiminta on osottautunut kaikeksi muuksi vaan ei rehelliseksi. Itse he, suomalaiset lakkolaiset, **yrittivät voittaa taistelun toimettomuudella ja syömällä sekä kotona makaamalla, auringonkylvyillä ja lakkoalueelta pakenemisella.** Pyssyhurtat kiskoivat kuparialueen lakkolaisilta uhrin toisensa jälkeen ja ainoat jotka noille konnille yrittivät mitata samalla mitalla, olivat lakkolaisten vaimot, mitkä väliin kyllästyivät miestensä lallumaisuuteen ja antoivat hurtille muutamia selkäsaunoja. Kuparialueella myöskin lakkolaisten solidaarisuus petti pikemmin kuin Coloradossa, jota ei ole syytä kummastella kun

tietää mitä lajia kansaa kummallakin alueella oli. Kuparialueella yritys oli enemmän professionalisien holhoojien käsissä kuin itse kaivantomiesten. Coloradossa vastoin edellistä oli lakko enemmän kaivantomiesten käsissä kuin professionalisten johtajien.

Kuten edellä on sanottu, nämä meille suomalaisillekin läheisesti tunnetut tapaukset ovat olleet pienenä osotuksena siitä voimakkaasta solidaarisuuden tunteesta mikä nykyisin työn ja pääoman välisessä taistelussa alkaa yhä enemmän tunkeutua pinnalle. Köyhälistö, vaikka ei olekaan kirjallisesti perehtynyt köyhälistön ja kapitalistiluokan välisen kamppailun kaikkiin teorioihin, tuntee yhteisen ja yhä enemmän tasapäisemmäksi käyvän työmaaorjuuden takia voimakkaasti köyhälistön luokkatunteen, köyhälistön luokkavihan ja vihdoin köyhälistön luokkatiedon. Nämä kaksi edellistä jo sinänsä luokkatiedottomassa muodossaankin ovat hirveitä ja saavat kapitalistiluokan vapisemaan. Mutta annas että köyhälistön luokkatunne ja köyhälistön luokkaviha muuttuu köyhälistön luokkatietoiseksi toiminnaksi ja päämääräpyrkimykseksi. Sitte alkaa sitä elähyttämään kokonaan ennenkuulumatoin köyhälistön luokkasolidaarisuuden tunne, mikä kuten edellä on osotettu, syntyy ja kasvaa ainoastaan työmaalla samanarvoisten ja yhtäläisessä orjuudessa elävien köyhälistöläisten keskuudessa. Silloin **todella on kohoomassa näyttämölle ennenkuulumaton voima, joka tulee iskemään kapitalismin elinjuureen ja kuolettamaan sen.**

Onko siis ihme jos kapitalistiluokka tuntee suurta rauhattomuutta, tuntiessaan että nämä pienet luokkataisteluilmiöt ovat ainoastaan alkua, eivätkä suinkaan osota, että köyhälistön luokkataisteluliike olisi missään muodossa tyrehtymässä. Nämä ilmiöt pyrkivät laajenemaan ja tulevat jo osalta todella kansainvälisiksi ja silloin on omistavalla luokalla hyvät neuvot kuten edelläsiteeratun Brooksin, tosi kallista tavaraa. Sellaiset ilmiöt kuin Venäjän vallankumousliikkeen yhteydessä tapahtuneet lakot, Belgian suurlakko, Ranskan rautatieläisten (Briandin vehkeillä murrettu) lakko, Ruotsin suurlakko, Englannin satama-, kuletystyöläisten, merimiesten ja kivihiilenkaivajien lakot, Etelä-Afrikan rautatieläisten sekä Johannesburgin että Kimberleyn kullankaivajien (kafferien) lakko, Espanjassa Barcelonan jättiläislakkotaistelut, Italian maanviljelystyöläisten lakot ja monet muut joita viime vuosikymmenen aikana on tapahtunut, ovat osottaneet, että köyhälistön luokkasolidaarisuus on nykyisin jo kehittymässä sille asteelle, jota joskus suurissa orjataisteluissa ja suurien vallankumousliikkeiden yhteydessä on opittu tuntemaan.

Köyhälistön luokkasolidaarisuutta yrittää porvaristo himmentä monilla keinoilla ja tosi on, että jos tämä porvaristolle niin kovin vaarallinen tunnelma oilsi ollut kirjoista opittavissa, niin olisivat porvariston lähetit köyhälistön luokse, sosialidemokraattiset ynnä anarkistiset professionalit sen viimeistä kirjainta myöten painaneet päähänsä ja kerta sen opittuaan olisivat myöskin ainaisella vehkeilyllään viimeistä kipinää myöten köyhälistön rinnoista sammuttaneet. Sillä meillä on riittävästi tosiasioita olemassa, joista voi päättää, että aina riittää porvariston keskuudesta henkilöitä kulkemaan pienet vesiruiskut kainalossa niiden köyhälistöläisten perässä jotka köyhälistöä koettavat herättää ymmärtämään luokkamerkitystänsä ja sitä tehdessä sytyttävät köyhälistön luokkatunnetta, köyhälistön luokkavihaa ja köyhälistön luokkatietoa köyhälistön luokkasolidaarisuuden hengessä palavaksi lampuksi, jota lamppua nuo professionaliset vehkeilijät yrittävät ruiskuineen sammuttaa. Mutta koska köyhälistön luokkasolidaarisuus ei ole kenenkään viisaan ihmisen keksintöä, vaan on sen synnyttäjänä ja sytyttäjänä köyhälistön työmaaorjuus, niin sitä **erottamatonta osaa köyhälistön luokkatunteesta, köyhälistön luokkavihasta ja köyhälistön luokkatiedosta ei voida pahimmillakaan keinoilla köyhälistön olemuksesta riistää pois.**

Vallankumoukselliset syndikalistit ymmärtävät, että köyhälistön luokkatieto ei ole koskaan riittävä tae siitä, että henkilö todella on köyhälistön asialle luokkasolidaarinen. Vallankumouksellinen syndikalismi on vetäytynyt ja parhaillaan vetäytyy jyrkästi eroon kaikennäköisistä professionalisista aineksista, olivatpa he sitten pikkuporvarillisia sosialidemokraatteja taikka porvarillisia anarkisteja tai sitten dogmatiikallisesti luutuneita keltaisia syndikalisteja, sellaisia kuin ovat Gompersin seuraajat.

Elävästi käsittävät vallankumoukselliset syndikalistit sen tosiasian minkä I. W. W.:n Haywood, Vincent St. John osa käsitti jo 1905, että mikään köyhälistöä hyödyttävä yhteistoiminta professionalisien sekapäiden kanssa on mahdottomuus ja kaikki yhtymiset heihin lopullisesti vahingollisia köyhälistön luokkataisteluasialle. Sen jälkeen kuin professionaliset ainekset suurimmaksi osaksi ajettiin ulos Industrial Workers of the World liitosta on selvästi nähty miten välttämätöntä heistä eroon pääseminen todella oli.

Vallankumoukselliset syndikalistit rakentavat köyhälistön tulevaisuuden toivon köyhälistön itsensä päälle. Ainoastaan työmaalla täytyy köyhälistön luokkatunteen syntyä, työmaalla köyhälistön luokkavihan tiivistyä ja työmaalla köyhälistön luokkatiedon kris-

talloittua, mikä lopulta synnyttää murtumattoman ja kaikissa vaiheissa köyhälistöä koossa pitävän köyhälistön luokkasolidaarisuuden.

Köyhälistön tuotannollisen aseman työmaalla yhtäläistyminen on se suuri hävittäjä mikä repii alas kansalliset, isänmaalliset, rotu-, väri-, kieli-, uskonto- y. m. ennen työläisiä toisistaan erottaneet esteet ja työpäivän, työpalkan, asunto, elanto y. m. köyhälistöön kohdistettujen yhtäläistyttämismenettelytapojen seurauksena on köyhälistön luokkatunteen, luokkavihan ja luokkatiedon sekä luokkasolidaarisuuden yhtäläistyminen. Näiden johdonmukaisena seuralaisena alkaa ilmetä kaikenlaisilla työmailla, vähemmän taikka enemmän selvästi köyhälistön luokkatahto.

Köyhälistön luokkatahto tekee itsensä päivä päivältä yhä vaikuttavammaksi. Siellä missä entiset ammatilliset syndikaatit ammattien osittain hävitessä taikka sitte yksinkertaistuessa kuolevat pois, alkaa ilmetä kokonaan uusia katsantokantoja. Siellä missä köyhälistö on joko hävinnyt taikka voittanut lakkonsa, selviää lakkoon osaaottaneille monia asioita joita he ennen tosin vaistomaisesti aavistelivat, mutta eivät selvästi ymmärtäneet. Olemme huomanneet viimeisen kymmenen vuoden ajalla sen suunnattoman antelijaisuuden millä omistavan luokan sanomalehdistö, niiden joukossa pikkuomistajien sosialidemokraattinenkin lehdistö, on mustanut Vallankumouksellista Syndikalismia Ranskassa ja Italiassa, nuor sosialismia Ruotsissa ja Industrial Workers of the World liittoa Amerikassa. Päivittäin kuulee kapitalistisen sanomalehdistön tuomioita I. W. W.:stä ja sosialidemokraattiset professionalit todistelevat todistamastakin päästyään, että kyllä I. W. W. nyt on kuollut, on kuolemaisillaan, on sairaana, on ilman jäsenistöä, eikä saa enään aikaan mitään, ei ole koskaan mihinkään kyennyt tai mitään työläisille voittanut. Ja toiselta puolelta nuo samat limaiset oliot lehdissään lakkaamatta todistavat kuinka i.w.w.-läiset ovat taaskin tehneet sitä ja sitä siellä ja siellä.

Tämä kaikki sinänsä todistaa vain sitä, että köyhälistön luokkatahto alkaa tekemään itsensä vaikuttavaksi kaikkialla, yli yksilön tahdon. Siellä missä ennen ammattisyndikaatissa hallitsi jokin keltanen gompersilainen, federalistinen anarkisti, sosialidemokraattinen professionali taikka sitten puhdas yksilöllinen pikkuporvari omien oikkujensa tai päähänpistojensa mukaisesti, siellä alkaa nyt sikäli kuin syndikaatti on elonvoimainen yhä useammin jäsenistö itse hallitsemaan, ei jäsenistön persoonia, vaan jäsenistön asioita. Mutta jos ei jäsenistö parhaalla tahdollaankaan saa ääntänsä kuuluville niin se yhteisillä voimilla ja yhteiseksi karaistulla köyhälis-

tön luokkatahdollaan kukistaa yksilölliset sortajansa syndikaatin sisällä, eli jos se ei käy päinsä, niin se kukistaa koko syndikaatin (Butten ja Pennsylvanian viidennen piirin kivihiilenkaivajat). Toisinaan muuttuu sen yksilöllinen tahto sellaiseksi kuten Amerikan kivihiilenkaivajien vuosikokouksessa 1912, jossa union sisällä oleva vastusteleva aines kukistettiin revolverien avulla, 1900 edustajaa marssitettiin virkailijoita äänestettäessä yksi kerrallaan äänestyslaatikolle ja pantiin äänestämään sitä mitä revolverin pitäjät halusivat. Näin alkaa köyhälistön luokkatahtomus tehdä itsensä vaikuttavaksi keinoilla millä hyvänsä.

Merkillisintä kaikesta on kuitenkin se, että ne ovat Vallankumouksellisen Syndikalismin ja I. W. W.-liiton kehittämät ja köyhälistön keskuuteen levittämät opit, jotka varsinaisesti saavat syvistä köyhälistökerroksista kannattajiansa. Ja vaikka I. W. W. jäsenlukuunsa nähden on kovin pieni vielä nykyisin, niin ne opit mitkä ovat puhtaasti köyhälistöläisiä ja Vallankumouksellisen Syndikalismin sekä I. W. W:n oppeja, tekevät I. W. W:n kannattajien luvun jo nykyisin Amerikassa yhtä suureksi, kuin mitä on Amerian Federation of Laborin jäsenistön luku tällä kertaa.

Sikäli kuin köyhälistön luokkatieto kasvaa ja laajenee **tulee köyhälistön luokkatahtomuskin lujemmaksi** ja tämän uuden ilmiön joka paikassa itsensä vaikuttavaksi tekevä voima on niin hellittämättömän kiinteä että sen ainainen puristus saa omistavan luokan yhä enempi hermostumaan ja jota köyhälistön luokkatahtomusta vastaan professionalien yksilöllinen tahto painaa lopulta samassa suhteessa kun on hevonen ja hyttynen toisiinsa.

Yksilö köyhälistön työmaajärjestöistä yksilötahtoineen alkaa häviämään, ja mikä pahempaa omistavalle luokalle, köyhälistön joukoissa on nyt jo valtavan laaja käsitys siitä, että köyhälistön asioita, sen luokkatahtoa **ei saa, ei kykene kukaan muut niin selvästi ja tinkimättömästi tulkitsemaan, paitsi ne miehet ja naiset jotka työmaaorjuus on tehnyt köyhälistön luokkatunteiseksi, köyhälistön luokkavihaiseksi, köyhälistön luokkatietoiseksi ja köyhälistön luokkasolidaariseksi.** Siinä juuri onkin se köyhälistölle tärkeä Vallankumouksellisen Syndikalismin ja I. W. W:n saavutus, että köyhälistö monasti ikäänkuin pakosta opetetaan näkemään itsensä kaikkine vikoineen ja hyvine sekä pahoine puolineen aivankuin kuvastimesta. Tätä kaikkea pitää ennenmainittu Brooks mielessään kun hän lausuu näin: ''**Sentähden, vaikka me halveksimme I. W. W.-liittoa ja tuomitsemme sen johtajia, niin me emme saa hetkeksikään päästää näköpiiristämme heidän todellista TARKOITUSPERÄÄN-**

SÄ, sillä juuri tässä tarkoitusperässä lepää heidän tulevaisen toimintansa edistys."

Köyhälistö alkaessaan näkemään itsensä todellisena ja lopullisena tekijänä jokapäiväisessä luokkataistelussa omistavaa luokkaa vastaan, alkaa sen toiminnalle, pyrkimyksille ja käsitteille ja tahtomukselle tulla tarkotus, ja juuri siinä tarkotuksenmukaisuudessa on se merkillinen salaisuus joka ainoastaan antaa köyhälistölle sen innon tulen, joka sitä kannustaa läpi vaikeuksien eteenpäin. Köyhälistöläinen opittuaan ymmärtämään Vallankumouksellisen Syndikalismin ja I. W. W:n ydinajatuksen ei näe itseään enää yksilöllisenä jumalallisena johtavana kätenä, eikä haaveile omasta pikkusesta minästään mitään enempää kuin mitä se on. Hän näkee itsensä saman työalan suuren tuottajalauman yhtenä pienenä osana, joka ei enää nykyisessä tuotannossa saa aikaan yksinään sanottavaa, mutta joka toisten samansuuruisten osien, yksilöjen kanssa yhdistyneenä muodostaa satatuhatpäisen yksilön, jota elähyttää köyhälistön tiiviin luokkatunteen, luokkavihan, luokkatiedon, luokkasolidaarisuuden ja luokkatahdon valaisema tarkoitusperä.

Paljon on vääristelty ja parjattu Western Federation of Miners union ja Pennsylvanian kivihiilenkaivajien, United Mine Workers of America-liiton union miesten taistelua rikollista yksilöjohtajatahtoa vastaan. Kumpasessakin tapauksessa union jäsenistö taisteli parhaan kykynsä mukaan siten, että heidän kokemuksiensa kautta kehittynyt joukkotahtonsa **olisi ainoa** määrääjä uniossa, sikäli kuin voitiin osottaa heidän suunnitelmiensa union asioiden hoidossa ja periaatteessa sekä menettelytavoissa olevan edullisen koko jäsenistölle.

Taistelu yksilötahdon ja joukkotahdon välillä kehittyi siihen pisteeseen johon sellainen taistelu **aina kehittyy ja tuleekin kehittyä**, että selvä ratkaisu asioissa tapahtuu. Kun yksilötahto Butten uniossa oli ensin taistellut kaikilla mahdollisilla ja ajateltavissa olevilla keinoilla köyhälistöläisten joukkotahtoa vastaan ja vihdoinkin 1914 huomasi joutuvansa ahdinkotilaan, josta varma pesänselvitys oli odotettavissa, niin turvautui se harvainvallalle aina ominaiseen mutta viimeisiin keinoihin. Väkivalta päätti Butten union yksilöjen rikollisen toiminnan. Ja kun rikollinen yksilötahto näytti joukoille pyssynpiippuja ja ampui haalin akkunoista kymmentuhatlukuista väkijoukkoa, niin tällöin kohotti Butten kaivantomies, ei enään yksilön heikkoa käsivartta, vaan 20,000 käsivartta. Tämä jättiläiskäsivarsi oli työmaalla saadun köyhälistön luokkatunteen, köyhälistön luokkavihan, köyhälistön luokkatiedon ja köyhälistön

luokkasolidaarisuuden karkaisema ja sitä käsivartta ohjasi rikollista koplakuntaa vastaan 10,000 yksilön yhdeksi suureksi köyhälistön luokkatahdoksi muuttunut joukkotahto.

Mitä merkitsi enään tällaisen jättiläistahdon edessä Moyer-Mahoney, Davidsonin yksilörikollinen pyssyhurtta-tahto? Mustan koplakunnan kädet pelosta vapisivat ja polvet huojuivat rikollisuutensa tunteen painostamana seisoessaan pahantekijöiden tavoin pyssyt kourissa, kuten salamurhaajat ainakin pimeässä Butten kaivantomiesten haalissa, ampuen tai yrittäen ampua tuota kaikki edestään murskaavaa tahtoa.

Samoin Pennsylvanian 5:n piirin kivihiilenkaivajien yhteinen luokkatahto tässä parisen vuotta sitten kuoletti rikollisten johtajien jo vuosikausia harjoittaman yksilötahdon väärinkäytökset. Silloin kuin mainitun piiriunion petolliset johtavat kädet istuivat Pittsburghissa kaivannonomistajien kanssa tehden sopimusta kaivantomiesten päänahasta ja juoden veljenmaljoja, allekirjoittivat he sopimuksen vastoin 5:n piirin kaivantomiesten nimenomaista kieltoa ja koska tuo sopimus oli kokonaan kaivannon omistajien etujen mukainen niin kaivantomiehet eivät alistuneet sopimuksen määräyksiin. He tekivät pesäeron ei ainoastaan noista johtajistaan, mutta koko siitä liitosta, joka sallii rankaisematta kasvattaa riviensä sisällä tuollaisia köyhälistön asian julkisia pettureita. Sanottakoon tästä viimeksimainitusta tapauksesta mitä tahansa, niin yksi asia on varma ja jää varmaksi, että sellainen tapaus ei ole mikään yksilön mahtisanasta riippuvainen asia kun 15,000 kaivantomiestä useilta kymmeniltä eri kaivantokyliltä repäsee itsensä irti järjestöstä, johon ovat jo parisenkymmentä vuotta kuuluneet ja johtajista jotka ovat aina pitkin vuosia heidän harteillaan istuneet.

Nämä tapaukset osottavat ilmielävästi mitä tunteita ja harrastuksia pohjajoukon keskuudessa liikkuu ja ainoastaan se, että Butten ja Pennsylvanian tapaukset eivät olisi tapahtuneet ja että kerta tapahtuneena niissä tapauksissa mukana olleet köyhälistöläiset palajaisivat takaisin katuvaisina ja armoa rukoillen entisten henkisten holhoojiensa ja entisen emäjärjestönsä luo, todistaisi I. W. W:n ja Vallankumouksellisen Syndikalismin oppien pätemättömyyttä. Niin ei ole käynyt, eikä ole pienintäkään pelkoa että niin tulisi käymään, sillä intoa ja toivoa nykyajan köyhälistön rinnoissa herättää ainoastaan Vallankumouksellisen Syndikalismin ja I. W. W:n taisteluopit. Köyhälistön luokkatunne, köyhälistön luokkaviha, köyhälistön luokkatieto ja köyhälistön luokkasolidaarisuus sekä köyhälistön luokkatahto ovat ne tekijät jotka nykyaikaista teolli-

suuspalkkaköyhälistöä kuohuttavat kerta toisensa jälkeen ylös. Ja me näemme tämän köyhälistön luokkatahdon panevan liikkeelle satatuhatlukuisia köyhälistöläisjoukkoja, kuten Belgian, Ruotsin, Venäjän ja Englannin suuret lakot viime vuosilta todistavat. Näissä jättiläismäisissä vaikkakin lyhytaikaisissa taisteluissa on nähty se suunnaton voiman suuruus mikä köyhälistön hallittavissa tuotannon kautta on. Ainoa mitä enemmistöltä köyhälistöä puuttuu, on luokkansa voiman tuntemus. Mutta se on varma niinkuin yön ja päivän vaihtuminen, että köyhälistö yhä nopeammin on lähenemässä aikaa jolloin köyhälistöläisyksilön voimaa ei kukaan laske ensinkään voimaksi, eikä se mitään merkitse yksilönä, vaan entisien yksilövoimaan luottavien tulee astua sisälle köyhälistön työmaajärjestöön ja siellä yhdistää voimansa toisten yksilöjen kanssa ja sitte vasta alkaa jokainen köyhälistöläisyksilö tulemaan yhteisesti voimakkaaksi, jota he eivät yksilöinä olleet ja heidän yhteenliittyneelle voimalleen joutuu kapitalisluokka lainaamaan huomiotansa ja neuvottelemaan heidän yhteisen tahtomuksensa johdosta. Näin kun köyhälistön luokkatunne, luokkaviha, luokkatieto, luokkasolidaarisuus, luokkatahto ja luokkavoima yhdistyvät köyhälistön työmaajärjestöihin niin silloin ''köyhälistön itsensä kautta'' oppi alkaa lähenemään lopullista tarkoitusperäänsä ja silloin alkaa todellinen köyhälistön uuden aamun koitto köyhälistön itsensä kautta.

———o———

XIX Luku.

VALLANKUMOUKSELLINEN SYNDIKALISMI JA SYNDIKAATIT.

Ranskankielinen sana syndicat suomenkielelle käännettynä merkitsee samaa mitä tarkoitetaan sanoilla ''unio'' taikka sitte ''ammattiyhdistys'' ja koska Syndikalismi ei ole mikään rajoitettu pyrkimys, vaan käsittää sarjan oppeja, on se samalla kertaa köyhälistön ammatti- sekä työmaajärjestöluokkatoimintaa, ollen sen lopullisena päämääränä kapitalistisen riistojärjestelmän kukistaminen, siksi onkin tuota alkuperäistä syndicat sanaa hieman venytetty, niin että se jo nimisanana ilmaisee sen tarkoitusperän mitä siihen aatteeseen sisältyy, se on Syndikalismi. Ensialuksi Ranskassa kuten muissakin uudenaikaisen tuotannon maissa, pyrkivät tuotannon välineistä pois erotetut ammattilaiset, entiset mestarit ja sällit muodostamaan valtiollisista kielloista huolimatta ammattikilloja. Mutta he eivät siinä lopullisesti menestyneet. Varsinaiset ammattilaiset, kuten köyhälistön muukin osa oli vihdoin pakotettu tyytymään siihen työhön mitä uudenaikaisessa teollisuudessa heille tarottiin. Mutta vaikkakin välttämättömyys pakotti taipumaan uusiin oloihin ja työtapoihin niin tämä välttämättömyys ei ollut riittävän luja, että se olisi voinut pakottaa heitä unhottamaan sen mitä ollut oli. Ammattilaiset jatkoivat salaa ja julki taistelemista sekä uudenaikaisia koneita että niillä työskenteleviä ammatittomia työläisiä vastaan, joista taisteluista suurempaa huomiota ovat herättäneet Lyonin ja Shlesian kankurien kapinat ja Englannin Chartistiliike.

Taistelut päättyivät kumminkin siihen lopputulokseen, että koneet, tehtaat ja mustantyön laumat jäivät pysyviksi tekijöiksi yhteiskunnan tuotannollisessa elämässä. Mutta vaikka ammattilainen ei saanut entistä ammatillista merkitystään takaisin, niin ei hän sitä myöskään kokonaan menettänyt. Uudenaikainen koneellinen tuotanto, samoinkuin entisaikainen käsityökin eristäytyivät itsekukin laji omaan vissiin piiriinsä. Työläiset myöskin samoissa tehtaissa jakautuivat erilaisia käsittelyjä yksinomaan harjottamaan. Täten

spesialiseeraantuneena (erikoistuneena) ryhmittyivät tehdastyöläiset pieniksi työalajoukkioiksi.

Näistä ryhmäkunnista joku osa tuli sen alan tuotannon valmistusprosessissa näennäisesti ja todellisestikin enemmän tärkeäksi, kuin toinen samassa tehtaassa työskentelevä ihmisryhmä. Mutta vaikka tehdastuotanto olikin suurelta osalta sitä lajia tuotantoa, jossa työtavat olivat yksinkertaistuneet, niin silti oli olemassa joitakin erikoislajeja tehdastyötä mikä kysyi pitempiaikaista harjaantumista. Rautasepän ja konesepän työ sekä koneenkäyttäjän työ olivat niitä lajeja, samoin puusepän, sekä useita muita aloja joissa välttämättä tarvittiin harjaantumista ja harjaantuneena niiden alojen työläisiä voitiin hyvällä syyllä sanoa ammattilaisiksi.

Ammattinsa perusteella järjestyivät Ranskan samoinkuin Englanninkin työläiset, erotus ollen ensin siinä, että Ranskan työläisten ammattiunionistisiin tarkotuksiin sisältyi paitsi tavallista työpäivän pituus-, palkka- y. m. kysymyksiä, myöskin valtiollinen taistelu valtiota kumoavassa merkityksessä. Sitte myöhemmin on ilmaantunut näiden kahden naapurimaan ammatillisilla liikkeillä kaikissa heidän toimissaan eroavaisuuksia paljokin.

Olen jo ennemmin maininnut, miten lukuisa työtaistelujen puolesta oli 1880 luku. Vielä silloin, kuten suurelta osalta nytkin, Ranskan teollisuuselämä oli pikkuporvarillista luonteeltaan. Sellaisia suuria tuotantoalaryhmiä kuin täällä Amerikassa Teräs- ja Öljytrustit sekä monet muut pääomayhtymät ei Ranskassa vuoteen 1900 ollut lukuunottamatta Panamaa y. m. huijauksia huomattavissa. Niissä pienkokoisissa vapaan kilpailun kannalla olevissa tuotanto-oloissa ei luonnollisesti voinut tulla pitkiin aikoihin kysymystä siitä, että työläisten ammattisyndikaatit tulisi olla erikoisempia, mitä ne todella olivat aina vuoteen 1900. Oli sentään aloja sellaisia, jotka viittoivat köyhälistöä laajapiirteisempään yhteenliittymiseen. Sellaiset alat olivat rautatietyöläisten, kivihiilien ja Pohjois-Ranskan raudankaivajien työ. Väärin olisi sanoa, että Ranskan ammatilliset syndikaatit olisivat pysyneet rajoitettuna siksi, että ''puuderiperuukkihenki'' olisi heitä ahdistanut lujiin puitteisiin. Ei, sitä varsinaista ammatillista ahdasmielisyyttä lienee Ranskan syndikaateissa ollut vähemmän kuin monien muiden maitten, mutta pienpiirteinen teollisuus ei sallinut syndikaattienkaan laajenemista jäsenlukuiseksi.

Vasta senjälkeen kun Ranska onnistuu saada pysyväisempää jalansijaa alusmaissaan Afrikassa ja Aasiassa ja ehtii siellä kehittää raaka-ainelähteet suurpiirteisemmäksi, niin alkaa Ranskan ko-

timainen teollisuus kaikissa suhteissa elpymään ja se alkaa luomaan päältänsä pikkuteollisuus- ja maanviljelysvaltion luonnettansa. Näin meidän eteemme astuu viimeisen kymmenen vuoden ajalla uusi suurteollisuuspiirteinen Ranska. Nyt nähdään kuten ainakin, että taloudelliset tekijät ainoastaan antavat vissit edellytykset, millä tavalla ihmisten tulee milloinkin menetellä.

Ammatilliset syudikaatit Ranskassa joutuvatkin juuri viime vuosikymmenen aikana, jälkeen 1900, riisumaan pois päältään, paitsi sosialidemokraatisten professionalien parlamenttaarisen militarismin ja toiselta puolen federalististen anarkistien yksilö-jumalallis-tietoista vähemmistö-oppia, myöskin suuren osan niitä rajottavia esteitä, joilla ''vilpittömät ammattiunionistit'' ovat kaikissa tollisuusmaissa koettaneet estää unioonsa tunkemasta ''liian paljon jäseniä''.

Syndikaattien ovien avaamiseen on ollut pääasiassa kaksi vaikuttavaa syytä:

Ensinnäkin Ranskan ''puhtaat'' syndikalistit joutuivat aina uusiintuvasti kokemaan sen, minkä täällä Amerikassa Compersin keltaset syndikalistit ovat niin usein saaneet viime aikoina tuta, nimittäin: ammattilaiset ovat yrittäneet suojella itsellensä ammatin tarjoamia etuja, asettamalla unioonsa pyrkiville huikasevan kalliita sisäänkirjoitusmaksuja ja kaikenlaisia muita rajottavia esteitä, täten he itse rajottavilla menetelmillään kasvattavat ainakin helpommin opittavien ammattien aloille työtaistelujen varalta rikkurilaumaa.

Omistava luokka on valvonut etujansa tässä rikkurikysymyksessäkin kaikissa korkealle kehittyneissä konetekniikan maissa ja tehnyt sitä tavalla mikä ei ensinkään ole herättänyt ammattilaisten vastenmielisyyttä, paitsi vasta silloin, kun on jouduttu tositaisteluun. Omistava luokka on jo parin vuosikymmenen ajan antanut koulunuorisolle ammatillista opetusta kansakouluissa ja mahdollisimman tarkoin magasineerannut kaiken ammattitiedon, mitä suinkin voidaan opettaa. Kun taistelu varsinaisten ammatinharjottajien ja työnantajien välillä on puhjennut, niin omistava luokka on murskannut sellaistenkin ammattilaisten lakkoja kuin oli vuonna 1906 Amerikan suurien sisäjärvien rahtilaivojen kapteenien ja perämiesten lakko sekä monia muita yhtä tärkeitä ja tärkeämpiäkin, käyttäen kaikissa näissä taisteluissa apunaan ammattitietoihin lukemisen ja kansa- sekä ammatti- että iltakouluharjottelun valmistamaa rikkurilaumaa.

Tällä tavalla koulukasrikkurien kautta hävittyjen lakkojen luku

Ranskassa ammattisyndikalistien keskuudessa tuli hermostuttavan suureksi. Sitäkin helpommaksi kävi omistavalle luokalle murskata ammattisyndikalistien työmaataisteluja näillä koulukasrikkureilla, kun niiden joukkoon voitiin aina ikäänkuin kovemmaksi aineeksi saada joitakin varsinaisia työläisiä, jotka olivat joutuneet ammattilaisten kanssa rinnan työskentelemään samoilla työmailla ja tarkkaavana huomioitsijana oppivat ja perehtyivät ammatin salaisuuksiin sivusta, mutta joille kuitenkaan varsinaiset ammttilaiset eivät ole halukkaat aukasemaan suljetun ammattipyhättönsä, syndikatin, ovea. Toiselta puolen silloin, kun ammattisyndikalistien taistelun rintamaa olivat koulukas- ja työmaarikkurit aina valmiina horjuttamaan, ei varsinaisten ammatittomien teolisuusköyhälistöläisten riveiä niinkään helposti voitu horjuttaa ja koskaan he, teollisuusköyhälistöläiset eivät kärsineet siitä, että olivat avanneet teollisuusköyhälistöläisten, teollisuussyndikatit avoimeksi kaikille sen ajan teollisuusalan varsinaisille työläisille. Jäsenien lukuisuus heidän syndikatejansa ei ole koskaan horjuttanut, eikä milloinkaan saata sitä tehdä.

Niinpä juuri niissä syndikaateissa, missä oli avattu ovi kaikille sen työalan vähemmänkin ammattitaitoisille jäseniksi pyrkijöille niin saatiin tuntea se ilo, että harva työläistoveri kriitillisellä hetkellä petti köyhälistöläistoverien hänelle asettamaa luottamusta tai jos sellainen joskus tapahtui, kuten aina käy, niin oli siinä useimmiten muut syyt tekijänä kuin alhainen toveriensa pettämishalu, jos veriluottamuksen pettänyt oli ensinkään työläinen. Vähitellen näiden osotettujen syiden vaikutuksesta alkoi ahdasmielinen dogmaattinen henki hävitä syndikateista ja etualalle alkaa tulla niitä katsantokantoja mitkä myöhemmin, joskin suureksi osaksi riippumatta Ranskan vallankumouksellisesta syndikalistisesta vaikutuksesta, alkavat Amerikan I. W. W:n Haywood ryhmän omiksi omistamina ja johdolla muokkautua enemmän suurteollisuuden palveluksessa olevan köyhälistön tarvetta vastaaviksi ja niin kehitettyinä leviämään tämän maan köyhälistön keskuuteen.

Mutta vaikkakin parlamentarismin ja ministerialismin tuottamien pettymysten ja ammattialalakkotaistelujen häviöt olivat omiansa kiihottamaan syndikalistien ymmärtävintä osaa muodostamaan järjestönsä enempi tarkotuksen mukaiseksi työmaataistelujärjestöiksi, niin eivät Ranskan köyhälistöläiset olisi tässä suhteessa menneet Englannin ja Amerikan ammattiunionisteja pitemmälle, jos heidän

perinnäisoppinsa, tapansa ja taipumuksensa olisivat olleet samanlaiset.

Me näemme, että Saksan, Englannin, Amerikan, Itävallan, Ruotsin ja muiden pienempien maiden ammattiunionistit ovat pysyneet kaiken olemassaolonsa ajan kutakuinkin toistensa ''puuderiperuukki''-tasolla. Poikkeus näistä on ollut Ranskan syndikalismin se osa, jota kutsutaan Vallankumoukselliseksi Syndikalismiksi.

Vallankumoukselliset syndikalistit, jotka sitten Pariisin kommunin eivät hetkesikään ole unhottaneet mitä omistava luokka kommunin köyhälistölle lopputilissä antoi, he ovat ponnistaneet voimtinsa mukaan taloudellisten järjestöjen ovia auki, että niihin sopisi lukuisat köyhälistön joukot. Heille on tullut selviöksi, että jos Vallankumouksellisen Syndikalismin edellä osotetut tarkotusperät yritetään ajaa läpi sillä tavalla, josta on seurauksena omistavan luokan etuoikeuksien kukistaminen, niin siinä tarvitaan huolellisesti taloudellisella alalla järjestyneitä joukkoja eikä vaan muutamia ammattilaisyksilöitä. Koska ei mitään muuta ryhmää ole olemassa, missä köyhälistöläiset voisivat liittyä niinkään läheisesti toisiinsa saman luokkatunteen ja samojen tolaudellisten etupyrkimysten elähyttämänä kuin työmaasyndikaatit, ovat Vallankumoukselliset Syndikalistit koettaneet raivata pois tieltä niitä esteitä, mitkä ammatin suojeleminen on ennen syndikaatien oville asettanut.

Vallankumoukselliset syndikalistit lähtevät siitä ajatuksesta, että työmaalla taloudellisesti järjestynyt työläinen on itseensä ja tovereihinsa nähden lopullisesti paremmassa asemassa kuin sellainen työläinen, joka ei ole työmaalla järjestynyt. Työmaalla järjestyneeseen työläiseen voi luottaa paremmin kuin siellä järjestymättömään työläiseen. Työmaalla järjestyneiden työläisten voima on järjestymisen kautta tullut tiiviimmäksi ja puristuneemmaksi ja sen kokoonpuristetun voiman paineella on varma kohde, kun sitä vastoin työmaalla järjestymättömien työläisten voimalla vaikka se voikin olla rajuilmanvoimainen ja sen synnyttämä liike suuriäänistä niin ei se kuitenkaan kokoonpuristamattomana ole niin voimakas kuin niiden työläisten mahti, jotka ovat ymmärtäneet puristaa voimansa työmaalla kokoon.

Voimansa kokoonpuristaneeseen, työmaalla järjestyneeseen joukkoon voi aina tarpeen tullen luottaa enemmän ja työläiset, jotka työmaajärjestössä tottuvat alistamaan yksilötahtonsa samalla työmaalla työtätekevien työläisten järjestyneen joukkotahdon ja joukkokurin alaiseksi, ovat kokonaan toisellaisia kuin sellainen sekavan

himpun hampun joukkoon kuuluvat, joita kaikenlaiset tunne- ja seurustelusyyt saattavat parveutumaan sosialidemokratisten seurakuntien kaltaisille soittimille.

Työläiset työmaalla tulee saada ymmärtämään sitä, mitä välillisiä ja tilapäisiä etuja taloudellisesti järjestyminen jäsenilleen tarjoaa ja että näistä välillisistäkin eduista osalliseksi tulee kaikkien omistamattoman luokan jäsenien päästä sekä että he voivat päästä osallisiksi niistä eduista ainoastaan ja yksinomaan työmaajärjestöjen kautta. Mutta Vallankumoukselliset Syndikalistit eivät yritä nukuttaa omistamattoman luokan jäseniä vanhoillisten ammattiunionistien tavalla sellaiseen rintasokerin makuiseen ajatukseen, että heidän työmaalla järjestymisensä ainoana tarkotuksena tulisi olemaan nuo pienet välilliset parannukset: työpalkka- ja työpäiväkysymykset. Sitä ei kukaan Vallankumouksellinen Syndikalisti voi, sillä hän, ollen ainoana todellisena omistamattoman köyhälistöluokan suoranaisena asianajajana, tuon saman omistamattoman **köyhälistön itsensä riveihin kuuluvana**, näkee miten vähän köyhälistön tilanne välillisillä parannuksilla itse asiassa korjaantuu. Heille juuri köyhälistön riveissä tulee päivittäisin todistuksia, joita ei tarvitse edes haeskella, kuten tilastotieteilijät ja muut viralliset tutkijat: missä palkkoja kohotettiin, siellä elämisen tarpeet kohosivat samassa suhteessa, missä työpäivää lyhennettiin, siellä työt kovenivat, missä uudistuksia ja parannuksia työmaalla toimitettiin, siellä lukuisat työläiset joutuivat työttömäin joukkoon ja työttömänä ollen laskeutuvat työssä olevien lisäpainajaiseksi, missä politiikalla keinottelevat ajavat tänä vuonna läpi joitakin nimellisiä parannuksia, siellä toiset politiset keinottelijat seuraavana vuotena heittävät nurin edeltäjiensä työn taikka sitten muuttavat ja lisäilevät sitä niin, että se lopultakin tyydyttää omistavan luokan etuja. Siksipä juuri vallankumoukselliset syndikalistit aina nämä jääkylmät tosiasiat silmiensä edessä ja puutteenalaisen kärsivän köyhälistön ja usein kokonaan työttömän köyhälistön lauman hätähuudot korvissaan eivät voi tyytyä työmaajärjestäytymisessä ajamaan vilpittömän ammattiunionismin asiaa.

Vallankumouksellinen Syndikalismi pyrkii avaamaan köyhälistön työmaajärjestöjen ovet selki selälleen niin, että niistä voi mahtua sisälle jokainen köyhälistöläinen, **mutta ei kuitenkaan niin auki,** että niistä voisi sisälle lentää köyhälistöluokkaan kuulumaton professionali. Vallankumoukselliset syndikalistit opettavat köyhälistön vapautumisen kapitalismin orjuudesta tapahtuvan köyhälistön

itsensä kautta ja silloin, kun tämä myönnetään todeksi, niin vallankumoukselliset syndikalistit kieltävät professionaleilta ja muilta **riiston** perusteella itsensä köyhälistön keskuuteen tipahuttaneilta johtavilta käsiltä oikeuden minkään tekosyyn nojalla päästä työläisten työmaajärjestön jäseniksi. Ainoa avain syndikaatteihin on ollut ammatti- taikka sitten varsinaiseen teollisuuspalkkaköyhälistöön kuuluminen, jonka köyhälistöläinen on voinut todistaa kättensä töillä. Ja se vähä mikä professionaleja, sosialidemokraatisia politikoitsijoita ja herrasanarkisteja on voinut tunkeutua Ranskan syndikaatteihin, on se voinut tapahtua ainoastaan "spesiali"-ammattisyndikaattien ovien kautta. Syndikalistisissa konventsioneissa ovat kummankin puoleiset professionalit saaneet puheoikeuden.

Tämä syndikaattien ovien köyhälistöläisille avaaminen ja toiselta puolelta professionaleille sulkeminen ei ole suinkaan merkinnyt sitä, että syndikaatit olisivat henkisesti lukinneet ovensa kaikilta ulkopuolisilta ja erittäinkin köyhälistöä hyödyttäviltä virtauksilta. Päinvastoin kun professionalien henkinen holhous, heidän tekemiensä katalien petosten takia, joista edellisissä luvuissa on kerrottu, katkaistiin ja heitä alettiin estää mikäli mahdollista pääsemästä työmaajärjestöjen aktiiviseen johtoon, niin joutui köyhälistö **yhä enemmän kasvattamaan omasta keskuudestansa luotettavia asiansa palvelijoita.**

Köyhälistöläisten kasvatustyö, sikäli kuin vallankumoukselliset syndikalistit sitä ymmärtävät, ei ole enään yksilöluonteista eikä yksinomaan välillisiä tarkotuksia varten vain muutamille harvoille aijottuna, mutta on se jokaista syndikaatin jäsentä varten. Vallankumouksellisten syndikalistien vaalilauseeksi sopisi vanha skandinavialainen sanonta-tapa: "Jos et voi jousta jännittää, niin jousi ei ole sinun". Toisin sanoen jokaisen vallankumouksellisen syndikalistin velvollisuus köyhälistön luokkataistelu-asiata kohtaan on kehittää itsensä kykeneväksi tovereittensa palvelijaksi työmaajärjestön sisällä ja samalla kertaa tulee hänen oppia näkemään kylmiä tosiasioita historiallisessa valossa ja huomaamaan ne syyt, miksi köyhälistö on kerta toisensa jälkeen pettyneenä täytynyt erota kaikenlaisista haaveista ja minkätähden sen nyt tulee luottaa yksinomaan itseensä ja köyhälistön yhteenliittyneeseen taloudelliseen voimaan.

Kun köyhälistöläisille näin selviää, että he ovat liittyneet työmaajärjestöihinsä ei ainoastaan pieniä välillisiä parannustarkotuksia varten, vaan he ovat liittyneet ennenkaikkea vakavalla päättä-

väisyydellä **poistaa köyhälistön taloudellisen yhteenliittymisen kautta ja työläisten työmaajärjestöjen voimalla se yksityiseen omistukseen perustuva järjestelmä,** joka tekee toisista köyhälistöläisistä kurjia, liikarasittuneita orjia ja toisista kodittomia kulkureita. Ainoastaan täten alkaa köyhälistön työmaayhteenliittyminen saada köyhälistöläisissäkin elähyttävän luonteen. Vasta tällöin on mahdollista, että sisäänkirjoitus, jäsenmaksu, sekä muut ammatilliset rajaaidat alkavat varista pois ikäänkuin itsestänsä ja köyhälistö itse alkaa puhumaan **yhden suuren union** asiasta joka paikassa ja kaikkialla. Ja yksi suuri unio nousee, ensin vakaumukseksi köyhälistöläisten mieliin ja sitten käytännölliseksi todellisuudeksi, ja tämä köyhälistön itsensä kautta, itsensä hyväksi. **Järjestyminen yhteen suureen unioon merkitsee, paitsi välillisiä pikkuparannuksia, yksityisen omistusoikeuden kukistamista tuotannon ja jaon välineisiin.**

Tässä tarkotuksen suuressa päämäärässä onkin lopullisesti löydettävissä se selitys, miksi Vallankumouksellinen Syndikalismi ja I. W. W. ovat niin kovin vihattuja omistavan luokan taholta, joihin kuuluvat myöskin enin osa kaikista sosialidemokraatisista professionaleista ja niin ollen voidaan heidänkin vihansa ja sisunpurkauksensa I. W. W:tä ja Vallankumouksellista Syndikalismia kohtaan helpommin käsittää.

Jonkunlaista sekavuutta on kuitenkin olemassa Vallankumouksellisen Syndikalismin ja I. W. W:n käsitteiden välillä union järjestymisen suhteen. Vallankumoukselliset Syndikalistit ovat suurelta osalta päämäärätietoisia ja pyrkivät vakavin vedoin eteenpäin, kun sitä vastoin suurin osa I. W. W:läisiä, varsinkin amerikalaiset professionaliset ainekset, joita I. W. W:ssä on ollut runsaasti, ovat sellaista väkeä, jotka harvoja poikkeuksia lukuunottamatta eivät kykene vakavaan järjestämistyöhön ensinkään. Varsinainen järjestämistyö vallankumouksellisten syndikalistien toimesta edistyy nopeasti, mutta samalla myöskin tasaisesti kaikissa Euroopan teollisuusmaissa. Esimerkiksi Ranskassa jäsenluku vallankumouksellisissa syndikaateissa oli ennen sotaa 1914 lähes 500,000. Huomattava on myöskin Italian syndikatien jäsenmäärä ja Skandinavian maissa, joissa syndikalistinen liike varsinaisen järjestämistyönsä alotti vasta 1910, on tasaisesti menemässä eteenpäin m. m. Ruotsissa, jossa vielä pari vuotta sitten oli ainoastaan 1500 jäsentä, on se jäsenluku kasvanut vuodesta 1912 täyteen 5000:teen. Norjassa ja Tanskassa niinikään Vallankumouksellinen Syndikalismi edistyy huomattavasti.

Vallankumouksellisen Syndikalismin edistyminen Europan maissa on säännöllistä ja tasaista ilman mitään raivokkaita ylöspäin puuskauksia taikka sitten äkäsiä alaspäin laskuja, mikä asiain tila todistaa sitä, että Vallankumouksellisen Syndikalismin teoriat ja menetelmät ovat niitä, jotka vakavassa tahdissa astuvat köyhälistöläisten ajatusmaailmaan, vaan kun ne kerran sinne pääsevät, niin ei niitä oppeja revitä köyhälistöläisen mielestä millään vippakeinoilla pois.

American Industrial Workers of the World liitto on ollut todellisena myrskynmerkkinä amerikalaisessa työmaailmassa. Liian monta professionalia on ollut I. W. W:n soutajina ja hyvin harvoja näistä on ollut sellaisia, jotka syvällisemmin olisivat ymmärtäneet mitä köyhälistön luokkataisteluliike todella tarkoittaa. Kaiken näkösiä poikasia suurkaupunkien slumseista ja maanviljelysseuduilta on ottanut I. W. W:n tyyssijakseen ja ovat olleet valmiit uhraamaan paljon tämän asian puolesta. He ovat epäitsekkäästi samoilleet n. s. kripakyydillä Amerikan halki ja poikki heittäytyen jokaiseen taistelun tuoksinaan missä pienikin mahdollisuus on ollut taistella, he ovat istuneet kärsivällisinä vankilan komeroissa ja kamppailleet tulisesti kokoontumisen ja puhevapauden puolesta. Mikään uhraus ei poikien mielestä ole ollut liikaa I. W. W:n asialle. Mutta vaikka pojat ovat paljon uhranneet, niin hyvin harvat, ketä heistä tunnen ja minä heitä olen tullut tuntemaan viimeisen kymmenen vuoden ajalla useita satoja, ovat niitä, jotka varsinaisesta köyhälistön luokkataistelusta jaksavat käsittää mitään muuta kuin kaikkein enimmän kouraantuntuvimmat pinta-ilmiöt. Pojat ovat mainioita saippualaatikko-puhujia ja jaksavat huutaa yli pauhaavan joukon vaan hyvin harvoin tapaa heistä sellaisen, joka osaisi puhua mitään uutta ja syvällisempää köyhälistön luokkataistelu-opista. Heillä on päässään jokaisella sama rulla ja se on kiertänyt miehestä mieheen Alaskasta alkain kaikkien Amerikan kaupunkien läpi ja se rulla on yhtä tuore ja mehevä kansanomaisista asioista nyt tänään kuin se oli kymmenen vuotta sitten. Pojat puhuvat rullansa ja taas ottavat kripoihin kiinni mennen seuraavaan paikkaan. Jos syttyy lakkotaistelu jossakin eli on aije sellaiseen, niin pojat selittävät aivan prikulleen: "**Meidän tulee julistaa yleislakko**" (general strike) ja koskaan, oli lakko miten suuri taikka pieni tahansa, eivät pojat salli I. W. W:n lakkojulistuksesta jäädä pois sanoja, että lakko on yleislakko. Siitä he eivät itse asiassa viitsi paljokaan välittää, mitä oikeastaan yleislakko-sanalla tarkotetaan. Sen selittäminen ei kuulu

heille ja he ovat mielestään tehneet hirmusen palveluksen I. W. W:n asialle, kun ovat muistaneet lakkojulistukseen pistää sanan — yleislako. Toinen samanlainen maagillinen fraasi I. W. W:n pojilla on "ison Bilin", William D. Haywoodin, sanat: **"One big union" — YKSI ISO UNIO.**

Yksi iso unio on poikien yksi välttämätön lumosana. Kaikesta muusta puhuminen on tuiki arvotonta ellei vaan tuo lumoava yksi iso unio tule kyllin usein lausuttua ja sanottua kyllin pontevasti ja painolla sellaisella, että sen varmasti erottaa kaikista muista lauseista. Mutta jos pojilta kysyy miten yksi unio saadaan, niin he vastaavat, että se on mahdollinen yhden ison union kautta. He kiertävät ajatuksissansa jonkinlaista maagillista rengasta, eivätkä tahdo löytää jutusta pohjaa ei alkua, mutta lopun yleisestä lakosta ja yhdestä isosta uniosta huomaavat pojat kylläkin. Loppu juuri onkin ikävin puoli ollut I. W. W:n järjestämishommissa. Tuo ison union vouhotus on mennyt niin pitkälle, että se on suoraan sanoen lamauttanut I. W. W:n todellisen järjestämistyön. Liitossa ei ole ollut varsinaista kuria ensinkään ja nuo hoopoilevat ison union ja yleisen lakon pojat ovat tehneet, paitsi I. W. W. nimeä kaikkialla tunnetuksi, myöskin sen, että I. W. W:n tasaisesti järjestämistä on ollut perin vaikea edistää.

Järjestää yksi iso unio on tavallisesti jäänyt näiltä pojilta siihen aikaan, kun se yleinen lakko julistetaan ja silloin kun yleinen lakko on jossakin päätetty ja kun se todella on syttynyt, niinkuin Mesaba-alueella kesäkuun alussa 1916, jossa se nyt parhaillaan tätä kirjottaessa jatkuu, niin ovat pojat ehtineet saada itsensä puhutuksi porvariston vankiloihin, ennenkuin varsinaiset I. W. W:n todelliset järjestäjät ovat ehtineet saapua alueelle. Yhden suuren union järjestäminen tietysti lakon aikana on kysymys, joka ei vetele kuin osittain. Lakko aina kysyy johtajien kaiken tarmon ja huomion ja vankilassa viruvat toverit täytyy koittaa saada irralleen, ja niinpä yhden ison union isoksi järjestäminen yleislakon yhteydessä on asia, joka ei läheskään aina käy päinsä.

Hyvin vaikea on ollut saada I. W. W. poikia ymmärtämään, että yksi iso unio voi syntyä ainoastaan yhdestä pienestä uniosta. **Yhden pienen union pitäisi aina perustaa ensiksi ja sitte siitä kasvattaa lakkotaistelunkin yhteydessä yhtä isoa uniota.** Sellaisilla suurilla tuotantoalueilla kuin Minnesotan, Wisconsinin ja Michiganin rauta-alueet, mitkä ovat 600 mailia laajalla sadoissa eri kylissä, ei tietysti tule kysymystäkään että yksi iso yleislakko saadaan ai

kaan ilman yhtä isoa uniota, mutta tämä nyt ei suinkaan tarkota sitä, että vaikka kaikki järjestyneet raudankaivajat kuuluisivatkin, kuten heidän lopulta tulee kuulua yhteen isoon unioon, että I. W. W:llä ja sen henkisillä olisi oikeus puhua ja toosata yhdestä isosta uniosta vuosikausia eikä perustaa ennen taistelua minkäänlaista uniota. Jos niin käy kuten valitettavasti Mesaba-alueen nykyisessä lakossa kävi, että kun vale-industrialistit olivat vuosikausia ploosanneet yhdestä isosta uniosta ja industrialismista, niin sitten kun taistelulle sopiva hetki löi, **ei alueella ollut yhtään isoa eikä sen enemmän pientä uniota**, mikä olisi ottanut taistelun johdon käsiinsä. Hätääntyneenä käännyttiin I. W. W:n miesten puoleen ja he menivät tapansa mukaan, löytäen Mesaba-alueen sellaisena kuin se oli: kymmenintuhansin järjestymätöntä joukkoa, etelä-euroopalaiset vähätietoisina, mutta taisteluhenkisinä, **suomalaiset sosialidemokraatit, radikaalit ja keltaset rikkiviisaina, haluttomina toimimaan lakon ja ison union eduksi, vaan mieluummin menemään pyssyhurtiksi ja skääpeiksi.** Sitävastoin, että Mesaba-alueen kaikki kaivannot olisi pitänyt saada yhden vuorokauden aikana lakkotilaan ja siihen lisäksi Wisconsinin ja Michiganin rauta-alueet, nouseekin Mesabarenssi aivan kuin uupunut lehmä levästä. Vasta kolme viikkoa sen jälkeen, kun alueen itäpää Aurora ja Bivabic menivät lakkoon, yritteli alueen länsipää Hibbing ja sen ympäristö yhtymistä. Michiganissa ei tietysti välitetty mitään koko hommasta. Kaikki oli ehdottomasti järjestämättä. Yhtä isoa uniota ei ollut ja puuttui ensi aluksi yksi pikkunenkin unio. Vasta sitten kun lakko oli jonkun päivän kestänyt, alettiin järjestää miehiä unioon, mutta nyt saivat kaikki yhden ison union rakentajat hämmästykseksen, nähdä, että yhtä isoa uniota ei voidakaan rakentaa ellei ensin muodosteta yhtä pientä uniota. Vielä enemmän he saivat nähdä ja oppia ymmärtämään, että jos ne jotka Mesaba-alueella olivat vuosikausia ploosanneet yhden ison union teoriasta ja industrialismista, olisivat keränneet paikkakunnallaan kokoon tusinan varmoja miehiä ja järjestäneet pikkusen union ja tehneet sellaisia jokaiseen kylään yli koko Mesaban ja Michiganin alueiden niin nyt, kun tuli otollinen aika taisteluun, olisi voitu yhdellä nykäyksellä saada nämä alueet lakkoon. Mutta mikä vielä tärkeätä, ainakin yhtä merkityksellinen kuin itse lakkoon meno on, että yhden pienen union varman toiminnan kautta olisi ollut myöskin mahdollista hallita lakkoa ja myöskin se järjestelmällisesti lopettaa. Kun lakko olisi näin saatu menemään järjestelmällisesti, niin olisi ollut toivoa yrittää tulevaisuudessakin.

Näin ei kuitenkaan tapahtunut ja kiitos siitä lankeaa ei yksin omaan mainituille I. W. W:n poikasille ja yhden ison union ja yleisen lakon ainaisille puustaajille, vaan myöskin hyvin suuressa määrin sosialidemokraattisille professionaleille sekä keltasille että n. k. radikaaleille.

Keltaset sosialidemokraatit käyttivät tilaisuutta hyväkseen Mesaban ensimmäisen lakon aikana 1907 ja puustasivat sosialidemokraattisen parlamentaarisen vouhotuksen silloisen lakkotoiminnan tärkeimmäksi toiminnaksi ja kun lakko murskattiin siksi, ettei oltu ehditty lakon edellä järjestymään. Lännen Kaivantomiesten Liittoa, joka silloista lakkoa nimellisesti johti alettiin lakon häviämisen jälkeen moittia ja siinä oli runsaasti syytäkin. Mutta joskin moitittiin varsinaisten köyhälistöläisten taholta Liittoa, niin köyhälistöläiset eivät pohjaltaan olisi halunneet moittimiseensa hukuttaa kaikkea työmaajärjestämiskysymystä. Mesaban köyhälistöläisistä se osa, joka ei ollut varsinaista Balkanilta tuotua rikkurivoimaa oli vakavasti järjestäytymisen kannalla. Nyt kuitenkin alkoivat sosialistiset professionalit, toiset jatkuvasti parjaamaan mainittua Lännen Kaivantomiesten Liittoa (Western Federation of Miners), toiset taas vuorostaan yhtyivät syyttämään I. W. W. liittoa.

Näin alkoi sosialidemokraatien keskuudessa Mesabassa vuosikausia kestävä myllytys siitä, kumpi noista liitoista on parempi. Mutta sillä aikaa, kun myllytystä jatkui, niin ei mitään varsinaista union järjestämistä voinut tulla kysymykseenkään. Kun täten oli muutamia vuosia myllytetty, niin alkoi lähetä Kuparialueen lakon edelliset ajat, sillä professionaliset ainekset nähdesään, että kaivantomiesten keskuudessa alkaa ilmaantumaan vakavaa käsitettä siitä, että on todella järjestettävä unio, silloin professionaleilla tuli hätä käteen. Suomalaiset sosialidemokraatiset professionalit, jotka Mesaba-alueen suomalaisten sosialidemokraatien mielipiteitä hallitsivat, alkoivat tuumia, että jokohan ne peijakkaat todellakin järjestyvät I. W. W:hen. He laskivat, jos niin tapahtuu, niin silloin L. K. L., joka järjestystyössä oli Michiganissa joutunut riitaan I. W. W:n kanssa ja silloin heidän, professionalienkin oli pakko tulla selvästi ja tinkimättömästi ulos nahoistansa puolelle taikka toiselle.

Tätä välttääkseen oli heillä suunnitelma pian valmis. He päättelivät Työväen Opistolla ja panivat apureitansa liikkeelle. He laskivat, että kuparialueella tulee pian lakko ja se ratkasee L. K. L:n kohtalon näillä alueilla, jos se voittaa, niin silloin julkisesti kehotetaan kaikkia metallin kaivajia yhtymään siihen ja heittämään

I. W. W. haaveet hiiteen. Siihen suuntaan kirjotti Työmiehessä jäähyväisiksi kaivosmiehille herra Leo Laukki keväällä 1912. Jos taas kuparinkaivajat häviävät ja L. K. L:n maine menee alas, niin silloin sopii professionalien kehottaa kaivosmiehiä yhtymään I. W. W:hen ja kehua, että he ovat olleet aina sitä mieltä, että siihen sitä on yhdyttävä. Mutta kun kiihkeimmät kaivosmiehet jaksoivat odottaa tuon koettelemuksen aikakauden läpi, niin eivät herrasmiehet löytäneet muuta keinoa kuin alkaa ''välipalana'' tyrkyttää Mesaba-alueen kiihkeimmille järjestymishaluisille jonkinlaista itsenäistä metallikaivajien järjestöä. Siinä apajassa olivat kaikki Työväen-Opiston vuoden 1913 opettajat ja monia vanhemmista oppilaista. Näin saatiinkin I. W. W:n keihäänkärki tylsytettyä siellä ja siinä onnistuttiin sitäkin paremmin, kun keskivaltioihin suomalaisiksi sosialistisiksi luennoitsijoiksi valittiin kaksi sellaista henkilöä, joita voitiin johtaa vaikka minkälaiseen vouhotteluun, ja lähetettiin heidät ensin juuri Mesaba alueelle, jossa kiihkeänä paloi kysymys I. W. W:stä, tai sitten johonkin työmaajärjestöön järjestymisestä. Samalla aikaa puhuttiin ja kirjoitettiin ja höpistiin jonkunlaisesta industrialisesta sosialismista. Kaikella tällä voittivat professionalit aikaa ja kun vihdoin kuparialueen lakko oli loppuun tapeltu, niin oli asema jonkun verran selvä. Mutta nytkään se ei ollut niin selvä, että professionalit olisivat uskaltaneet antaa heidän sokeille seuraajilleen suoran ja selvän kehotuksen, että suomalaisten köyhälistöläisten olisi yhdyttävä I. W. W. liittoon.

Jäätiin hetkeksi odottavalle kannalle, kunnes perustettiin uusi sosialiradikaalinen lehti ja se muka sitä tarkotusta varten, että sen avulla alettaisiin varsinaista unionistista kasvatustyötä tekemään. Siinä petyttiin, sillä Työväen Opiston professionalien sormet olivat liian pitkällä tässä jutussa. Ei ottanut kuin kolme kuukautta aikaa lehden perustamisen jälkeen, ennenkuin sen unionistisen kysymyksen, kuten muidenkin kysymysten suhteen, oltiin täydellisesti tuuliajolla, jossa se on siitä pitäen jatkuvasti ollut. Suomalaiset radikaaliset ja keltaset sosialidemokraatit Mesaba-alueella nöyräniskaisesti vanhan tapansa mukaan odottivat, että milloinka Sosialisti- eli Työmies lehti antavat kehotuksensa alkaa järjestymään I. W. W:hen taikka sitten L. K. L:ään. Kehotusta ei tullut ja omintakeisesti hyvin harvat sosialidemokratiset henkilöt uskaltavat mihinkään ryhtyä.

Näin kulutettiin kallista ja otollista järjestämisaikaa hukkaan lähes kaksi vuotta Europan verileikin alkamisesta ja vihdoin, kun eteläeuropalaiset — hyvin luultavasti saaden kansallisuutensa läh-

teistä sysäyksen lähteä liikkeelle, niin silloin se tapahtuu ilman yhtä isoa ja ilman yhtä pientä uniota ja tulos on sen mukainen. Heti ensimäisenä lakon päivänä lakkolaiset huomaavat, että ei tästä mitään tule, ellei saada erikoisia **johtajia** ja niitä aletaan nyt rukoilemaan Duluthista ja kaikkialta missä suinkin arvellaan olevan varastossa ammattijohtajia. Joukko ei ole tottunut luottamaan itseensä ja niinpä se uskoo johtajiin. Erityisemmin huomattava oli tämä johtavien käsien puute suomalaisten sosialidemokratisten radikalien ja keltasien keskuudessa. Huolimatta siitä, vaikka suomalaisilla sosialidemokrateilla oli pari suomalaista sosialidemokratista päivälehteä ja heillä oli alueella ollut vuosikymmenen käynnissä haalisosialismin myllytys, niin olivat he juuri niitä, jotka kipeimmin hätähuudot päästivät puhujien ja johtavien käsien perään! Tämä osotti juuri sen, että lakkolaiset, mikäli suomalaiset sosialidemokratit ovat kysymyksessä, eivät olleet sosialistisissa seurakunnissa tottuneet luottamaan **omaan suoraan toimintaansa**. He olivat puhuneet yhdessä sosialidemokratisten sekä keltasten että radikaalisten professionalien kanssa suuriäänisesti yhdestä isosta uniosta, industrialisesta unionismista, industrialisesta sosialismista, vallankumouksellisesta unionismista, työkalukone-industrialismista ja tuotanto prosesseista, mutta he eivät **olleet kiinnittäneet huomiotansa siihen pieneen seikkaan, että perustaa yksi pieni unio ensin ja sitten siitä pienestä uniosta kehittää YKSI ISO UNIO.**

Nämä kovin viisaat suomalaiset sosialistit oppivat nyt käsittämään, että heidän sosialidemokratinen viisautensa ei ole minkään arvoista, sikäli kuin sillä ei ole käytännöllistä kohdetta. He huomasivat, että kaikesta tiedostansa ja suunnattomasta oletetusta viisaudestansa huolimatta heiltä puuttui joakin ja se jotakin oli hyvin pieniä asioita, joita olisi pitänyt tottua yhdistämään toisiin pieniin asioihin ja niin niistä muodostaa eräitä sangen tärkeitä suuria asioita. Nämä pikkuseikat olivat jääneet vouhotuksen takia huomioon ottamatta Mesaba alueella niiden keskuudessa, jotka katsoivat sen asioiden itselleen kuuluviksi. Uniota ei perustettu ja monet tärkeät kysymykset, joita yksinomaan taloudellinen järjestö kykenee käsittelemään ja ratkaisemaan, jäivät kokonaan tietymättömiin, kunnes ne astuvat heti lakon ensipäivinä esille ja silloin huomaavat nuo rikkiviisaat sosialidemokratiset vouhottelijat, että union olisi sentään pitänyt perustaa ennemmin.

Näin sumujen läpi kulkee köyhälistö kohti valoa. Se saa kerta toisensa jälkeen tuntea sen, **että mitä se itse on jättänyt tekemättä, sen ovat köyhälistön henkiset holhoojatkin jättäneet.** Vallankumo-

uksclliset syndikalistit eivät jätäkään tätä asiata, nimittäin union perustamista, minkään sattuman varaan, eivätkä sitten selitä: ''**Meillä ei ollut mahdollisuutta ennen järjestyä**'', kuten Mesaba-alueen sosialidemokraatit nytkin vollottavat, kun ovat tahallisesti estäneet unioon järjestymistä. Mesaba-alueen sosialidemokrateilla on ollut mahdollisuus pitää sosialidemokratisia seurakuntiansa yllä ja mitään muuta he eivät ole todellisesti tahtoneet. Reidän alueensa suomalaisten sosialidemokratisten professionalien taloudellisten etujen mukaista on ollut pitää ihmiset seurakuntaansa kiinnitettynä ja estää ne kohdistamasta huomiotansa todelliseen työmaajärjestymiseen. Sillä silloin, kun Mesaba-alueen köyhälistöläiset olisivat järjestyneet työmaajärjestöön, niin professionaleilta olisi katkennut entiset mahdollisuudet keinotella heidän toiminnallaan itsellensä yksilöetuja. Mutta kokemuksesta tullaan viisaaksi, joskaan ei rikkaaksi.

Vallankumouksellisen Syndikalismin ydinajatus on: **Työläisten on järjestyttävä työmaalla. Sillä missä ei saada yhtä suurta uniota pystyyn heti aluksi, siellä rakennetaan yksi pieni unio ja jatkuvalla työskentelyllä sen pienen union sisällä rakennetaan yhtä isoa uniota. Työtaisteluja varten tulee opettaa miehiä ja naisia, tulee opettaa työmaaköyhälistöä ja se opetus tulee tapahtua siellä, missä työläiset yhteenliittyvät tuotannollisen asemansa perusteella. Unio ensin, sitten opetus sen sisällä, senjälkeen taistelu sen johdolla ja sitten voitto köyhälistön itsensä kautta!**

XX Luku.

VALLANKUMOUKSELLINEN SYNDIKALISMI, LAKOT JA SUURLAKKO.

Kieltäytyä tekemästä työtä isäntänsä työmaalla, oli jo vanhan ajan henkiorjalle tunnettu taistelukeino isäntänsä kohtuutonta kiristystä vastaan. Ranskan suuren vallankumouksen aikana siellä valtaan noussut porvaristo ymmärsi köyhälistön tulevan käyttämään tätä ainoata luonnollista puolustusasettansa omistavan luokan hyökkäyksiä vastaan. Koska Ranskan porvaristo oli vallankumouksen punaisimpina päivinä tullut näkemään, että nälkiintynyt ja hurjistunut köyhälistö on joukko, jonka kanssa ei auta leikittely, vaan se pakottaa itselleen oikeudet, jos se suinkin tuntee itsensä sellaiseen kyllin voimakkaaksi, niinpä tuo mainittu kaikkien mahdollisuuksien ja sattumien varalta julisti — **työlakon olevan kapinaa.** Tällä julistuksella tahtoi omistava luokka kerta kaikkiaan ajaa köyhälistön sellaisen pelon alaiseksi, että se ei uskaltaisi nousta etujensa puolesta taistelemaan ja, jos se taisteluun nousisi, voitaisiin se helpommin kapinoitsijoina kuristaa sotavoiman avulla.

Porvariston julistus, kuten olen edellä osottanut, ei tuottanut sen toivomaa tulosta kaikissa suhteissa. Sillä tosiasiaksi jää, että mitkään julistukset, lait ja säädökset eivät merkitse sitä, mitä niillä on tarkotettu ellei niillä ole suotuisaa maaperää. Ranskan teollisuusköyhälistön asema, kuten Lyonissa, oli siksi hirvittävän kurja, että muutos siinä 1830 luvulla, melkeinpä suuntaan mihin tahansa, oli jokaisen sikäläisen köyhälistöläisen toivomus. Sellaisilla kielloilla kuin porvariston lakko- ja yhdistymiskielto ei ollut enään sitä sopivaa maaperää, joka yksistään olisi saattanut estää köyhälistön ryhtymästä lakkotaisteluun. Taas se seikka, että Lyonin köyhälistö lyötiin kerta kerran perästä verissä päin takaisin, ei missään tapauksessa lopullisesti kuolettanut köyhälistön intoa käyttää puolustuksekseen sitä ainoata asetta, mikä heillä oli ja mitä he voivat kaikenlaisissa olotiloissa käyttää, ja jota omistava luokka taas ei parhailla keinoillansakaan kykene köyhälistöltä pois riistämään.

Ranskan porvareiden työläisiä vastaan tähtäämästä kokoontumiskiellosta ja lakkokiellosta oli vain seurauksena eräitä menetel-

miä, jotka ovat ominaisia Vallankumoukselliselle Syndikalismille ja osaksi myöskin I. W. W:lle.

Kuten Lyonin lakkotapaukset vuonna 1830 ja 1834 osottavat oli uudenaikaisen teollisuusköyhälistön lakkoponnistelut Ranskassa, samoin kuin Englannissa, ensi aluksi kokonaan järjestymättömiä. Taistelujen yhteydessä tultiin kuitenkin lähemmin tarkastaneeksi, mitä oikeastaan vaadittiin ja vähi nerin mitä erilaisemmista vaatimuksista kokoontui varsinainen lakkovaatimusten ohjelma, mikä yhä vieläkin maailman köyhälistön keskuudessa on ilman poikkeusta samanlainen. Lakkovaatimusten sarjaan kuului tavallisesti vaatimus paremmasta palkasta, työpäivän lyhennys, yötyön poistaminen, ja lapsi- ja naistyön poistaminen, parempia turvallisuusvälineitä ja ilkeiden työnjohtajien erottaminen.

Näiden vaatimusten puolesta sitte oltiin lakossa niin monta päivää kuin suinkin voitiin ja nähtiin tarpeelliseksi. Joskus sattui siten, että työnantajat suostuivat täyttämään osan noista vaatimuksista, jos nimittäin heidän liike-etunsa sillä kerralla sattuivat olemaan sellaiset, että he kärsisivät suuria tappioita työmaittensa pitemmästä seisauttamisesta. Toisin ajoin vastoin edellistä, kun työnantajilla ei ollut kiireellisiä tilauksia täytettävänä, eivät he myöskään alistuneet työläistensä vaatimia ehtoja täyttämään. Työläisten keskuudessa varsinkin Englannissa, jossa työläisillä oli hieman laajemmat toimintavapaudet, alkoi vähin erin kasvamaan eräänlainen vissi lakkomenettelytapa.

Englantilaiseen lakkomenettelytapaan kuului se tärkeä asia, että työläisten tulee järjestyä jo etukäteen lakon varalta. Tämä ajatus johti lopulta ammatilliseen yhteenliittymiseen. Ammatillisen yhteenliittymisen yhtenä kaikkein tärkeimpänä tehtävänä Englannissa oli kerätä mahdollisimman suuren lakkokassan, niin että voitaisiin seuraava lakkotaistelu sen avulla saada työnantajille mahdollisimman vaikeaksi murtaa, sikäli kuin työläiset nälän ahdinkosta vapaana eivät olisi pakotettuja menemään itse lakkoansa rikkomaan. Työnantajat eivät olleet tämän uuden ilmiön varalta ensinkään varustautuneet, sillä he seisoivat vielä keskenään kilpailevana. Niinpä Englannin ammattilaiset unioittensa avulla niittivät monta suurta ja loistavaa voittoa, joista he kiittivät, paitsi lähiseutujen avustushaluisia tovereita, ensikädessä suurta lakkokassaa.

Englannin työläisten lakkovoitot olivat suurena tekijänä siihen, että muiden maiden ammattiunionistien taistelutaktiikka muuttui hyvin paljon samanlaiseksi. Ranskassakin vaikutti Englannin työläisten menetelmät, mutta ei kuitenkaan niin voimakkaasti kuin ger-

maanisissa maissa. Ammattiunionistien unioiden voimistuminen ja voittojen saavuttaminen johti omistavan luokan lähenemään union miehiä ja vihdoin unioiden johto Englannissa, Amerikassa, Saksassa ja Skandinavian maissa, vieläpä vähemmän tärkeässä Suomessakin, joutui professionalien käsiin, jotka alkoivat johtaa liikettä kaikenlaisiin sopimuksiin ja porvarillisen lain mukaisiin kaavoihin.

Määräaikaiset työsopimukset olivat ensimäinen paha ansa, mihin ammattiunionistit takertuivat kiinni. Työsopimus alun pitäen oli omistavan luokan taholta aijottu sitomaan työläisiä, mutta ei työnantajia. Sopimuksen määräaikainen rikkominen oli se taistelua ennustava kohta, jota varten kumpikin puoli rauhan aikana varustautui, mutta mikään ei estänyt työnantajia rikkomasta tekemäänsä työsopimusta, milloin ikinä sen rikkominen heille oli edullinen, vaan jos työläisten puolelta sopimus rikottiin, niin selitettiin ja selitetään yhä sellainen menettely heidän moralittomuudekseen. Pitkien sekavuuksien ja keskinäisten taistelujen jälkeen onnistuvat omistavan luokan jäsenet rakentamaan suurempia pääomayhtymiä samalla tuotannon alalla. Näistä pääomayhtymistä katsotaan Amerikan Teräs- ja Öljytrustin olevan omistavan luokan järjestämiskyvyn korkeimpana saavutuksena. Näiden suurien monopoolien sisällä pysyvät osalta entiset yksityisten komppanioiden nimet ja työläiset ensialuksi trustien alkuaikoina, eksyvät luulemaan, kuten Pittsburgin ja sen ympäristön terästehtailla, että mitään muutosta ei todella ole tapahtunut. Sikäli kuin heillä on ammattiunioita olemassa, niin he tapella nyhjäävät vanhan totutun englantilaisen tavan mukaan yhä edelleenkin, ollen pikkusina ryhminä. Heidän taistelunsa jatkuu niin kauan kuin unionsa taistelukassa riittää, ja sitten kun se on loppunut, niin palajavat he usein murtunein ja alistunein mielin takaisin työhön.

Näin ovat ammattiunionistit täällä Amerikassakin taistelleet, keränneet lakkokassoja ja taas yrittäneet, mitkä ponnistukset ovat viimeisen 15 vuoden aikana olleet voimasuhteessaan trustiutuneeseen pääomaan samaa, kuin **yksi sataa vastaan.** Vielä aivan viime vuosinakin on seurattu mitä suurimmalla yksityiskohtaisuudella täällä sitä samaa ammattiunionistista lakkotapaa, mitä Englannissa innostuttiin seuraamaan 1850 luvulla. Täällä Amerikassa puhtaan ja pelkän ammattiunionismin johtavat kädet, vielä sellaisissakin ei varsinaisten ammattilaisten unioissa kuin ovat: United Mine Workers of America (Kivihiilen kaivajat) ja Western Federation of the Miners (Lännen kaivantomiehet — metallin kaivajat), ovat pyrkineet sitomaan johtavien käsiensä kautta kaivantomiehet määräaikai-

siin kontrahteihin. Kun sopimus on rikottu, on menty lakkoon ja seisottu siinä selvän häviönkin uhalla mahdollisimman kauan, vaan sitten palattu työhön komppanian asettamilla ehdoilla, kun varat ovat tyyten loppuneet. Sellaisesta epätoivoisesta lakkotavasta ovat ylläpimitetyt kaksi järjestöä tulleet surkean kuuluisiksi aina vuoteen 1913 asti.

Surullisin tuollaisista epätoivolakoista on ehkä Leadin lakko South Dakotan valtiossa. Toinen järjestyksessä yhtä **lällimäisen unelias** touhu oli Kuparialueen lakko. Niitä kumpastakaan eivät kaivantomiehet itse uskaltaneet ohjata, vaan antoivat asiansa johdon professionaleille. Näistä professionaleista, jotka kuuluivat Western Federationin johtavaan sakkiin, ilmeisesti oli muutamia kuparikomppanioiden salaisia palveljoita. Mainitun liiton henkiset holhoojat noudattivat niin tarkoin vanhettunutta ammattiunionistista menettelytapaa kaikissa yksityiskohdissaan, että vaikka Kuparialueella ei ollut ennestään mitään miesten ja komppanioiden välistä työsopimusta olemassa, niin union virkailijoiden puolesta annettiin komppanioille tieto siitä, mitä suunnitellaan kaikkia yksityiskohtia myöten. Rikkuritoimistot sekä ammattirikkuritkin niinkin etäällä kuin Saint Louisissa ja Kansas Cityssä tiesivät jo viikkoa ennen lakon alkamista päivänkin, milloin Kuparialueella Michiganissa puhkeaa lakko, — seikka, josta alueella olevat kaivantomiehet eivät varmuudella tietäneet, mutta josta union sisäinen rengas ja komppaniat olivat selvillä.

Kun union johtavat sielut Kuparialueella näin olivat varottaneet komppanioita olemaan varuillaan, niin saatettiin 15,000 työläistä taisteluun. Muistissa on vielä, miten kiltisti tuo työläisten jättiläisarmeija alistui olemaan lakossa ja teki kaikki, mitä johtavat sielut käskivät ja jättivät tekemättä kaiken sen, mitä johtavat sielut eivät muistaneet heille käskeä. Se seisoi, kun johtajat sanoivat, että nyt tulee seisoa, se makasi ja pureskeli lakkoeväitä, kun johtajat selittivät, että ainoa keino voittaa lakko on odottaa. Se antoi aivankuin teuraaksi vietävä väsynyt nauta jokaisen hurttanulikan tai katupojan repiä itseänsä ja raastaa sekä häväistä perhettänsä; se itse pysyi eläimellisen tylsänä. Lakkolaiset näkivät miten rikkurien luku päivä päivältä lisääntyi ja miten kaivannot alkoivat tuotannollisesti lähetä entistä tavallista määräänsä. Mutta kun johtavat kädet sanoivat ja vallankin kun heille, johtaville käsille, prostitueeratut lehdet toimittivat, että rikkureita ei ole monta ja että rikkurien työ ei merkitse mitään, ja että komppanit kyllä vielä taipuvat, niin lakkolaiset **vastoin silmiensä selvää näköä uskoivat kaiken tuon am-**

matikseen loruilevan johtajasakin valheita ja heillä ei ollut kylliksi miehuutta reväistä itseänsä irti lumouksesta.

He tulivat vasta sitten tavalliselle tajunnalleen, kun johtavat sielut olivat melkein viimeistä miestä myöten livistäneet pois Kuparialueelta. Ensin tosin nämä jothavat kädet kulettivat eräitä tärkeitä asiapapereita komppanioille, niiden joukossa myöskin unioiden jäsenluetteloita. Vasta nyt näkivät kaivantomiehet pettymyksensä katkeralla hetkellä, että jos he olisivat menetelleet itsenäisemmin lakon johdossa, niin varmastikaan heidän tappionsa ja pettymyksensä ei olisi ollut niin musertavan musta. Lakon päätyttyä, kun lakkolaiset tuhatlukuisina joutuivat komppanioiden mustalle listalle ja jatkuvan boikoteerauksen alaiseksi, niin tulivat he moneen kertaan miettimään niitä asioita, mitkä he olivat kestävän lakon yhteydessä oppineet ymmärtämään. He alkoivat yhä uudestaan etsiä tappionsa syitä. Osalle heistä ovat ne syyt selvinneet, toisille ei. Se, mitkä Kuparialueen lakon häviön syistä on selville saatu, on seuraava:

1) Kuparialueen köyhälistöläiset uskoivat asiansa professionalien haltuun, eikä vielä silloin ymmärtäneet, eivätkä vielä nytkään suurelta osalta käsitä sitä suurta totuutta, että köyhälistön vapautuminen riippuu köyhälistöstä itsestään.

2) Professionaliset johtajat pettivät työläisten heille antaman luoton ja pelasivat lakon 1850 luvun ammattiunionistisella taktiikalla suoraan omistavan luokan käsiin, joka nykyaikaisuudellaan, varustuneisuudessa oli samassa suhteessa työläisiin, kuin on teräskirves kivikirveeseen.

3) Sitävastoin, että omistava luokka oli valmistunut mahdollisimman tarkan ja ajanmukaisen industrialisen, finansialisen trustiutumisen kautta iskemään alas kaikki esteet tieltänsä, lähti Kuparialueen köyhälistö petoa vastaan vanhettuneella ammattiunionistisella ja kokonaan kelvottomalla ei-industrialisella taistelutaktiikalla.

4. Kuparialueen lakkoa jatkettiin tarpeettomasti liian pitkään ja kiellettiin miehiä itse päättämästä asiastansa silloin kun otollinen hetki tuli lakon lopettamiseen.

Se minkä Kupari- y. m. alueiden lakkolaiset ovat alkaneet lakkojensa häviämisen syistä ymmärtää, johtaa köyhälistöläisten ajatukset ilman henkistä johtoakin ja sen holhouksesta huolimatta sille tielle, mikä on Vallankumouksellisen Syndikalismin astumasuunta. Huomautin jo tämän luvun alkupuolella, että Ranskan omistavan luokan työlakko- ja kokoontumisoikeuskielloista seurauksena on ollut eräitä menettelytapoja, jotka ovat ominaisia Vallanku-

mouksellisele Syndikalismille. Voimme tarkastaa niitä hiukan ja vertailun vuoksi asettaa niitä rinnankin edellä esitettyjen menetelmien kanssa, niin näemme ovatko ne oikeita, käytännöllisiä ja nykyaikaista tuotannon kehitystä vastaavia, ovatko ne tuulesta temmattuja vai ovatko niitä kehittäneet kokemusten ankara koulu ja vallitsevat taloudelliset olosuhteet.

Kun omistava luokka Ranskassa kielsi kokoontumisoikeuden, niin merkitsi se sitä, että kaikenlainen kokousten pito muuttui maanalaiseksi. Työläisten taloudellisille järjestöille, joita vastaan kielto todellisesti oli tähdätty, merkitsi maanalainen toiminta uusia menettelytapoja ja niiden lakkaamatonta tarkistamista ja tiivistämistä. Niinpä monelle asioihinperehtymättömälle henkilölle se omituiselta tuntuva seikka saa selvityksensä, että Ranskan köyhälistö, joka vielä suurelta osalta aina näihin päiviin asti on kuulunut pikkuteollisuutta harjottaviin kansakuntiin, nyt vasta sen teollisuuden alkaessa on pyrkinyt suurteollisuustuotannollisten maiden tasolle, **sen järjestäytynyt köyhälistö siitä huolimatta ei ole luutunut yksilöunionismiin vaan on ensimäisenä kansainvälisen köyhälistön riveissä, alkaen käyttää puhtaasti industrialisia taistelutapoja lakoissansa ja työmaalla** industrialisesti liittynyttä omistajaluokkaa vastaan.

Silloin kun englantilainen ja amerikalainen työläinen kieltäytyivät tekemästä työtä entisillä ehdoilla, niin tapahtui tuo kieltäytyminen avoimesti ja ammattiunioiden päästessä valtaan ja sopimuksien ollessa voimassa tiesivät työnantajat aina tarkalleen, milloin työläiset ryhtyvät lakkoon ellei asioita muuten voitu sopia. Toisin oli asian laita Ranskassa. Siellä oli jokainen lakkoonryhtyminen samaa kuin ryhtyä julkiseen kapinaan esivaltaa vastaan. Ransksssa jouduttiin aina tekemisiin pistimien kanssa, milloin ikinä lakkoon ryhdyttiin. Tämä asiain tilanne johti Ranskan ammattilaisia ja myöskin ammatittomia varovaisuuteen ja samalla kertaa suunnitelmallisuuteen. Kokemuksen kautta näes opittiin ymmärtämään se tosiasia, että kuta odottamattomampi lakko työnantajille on, sitä suurempi mahdollisuus on köyhälistöläisten voitto ja sitä vaikeampi on työnantajien sellaista lakkoa murskata alkuunsa. Tämä varhaisilta ajoilta saatu huomio on sitten kulkenut syndikalismin mukana kaikissa sen vaiheissa ja vihdoin vallankumoukselliset syndikalistit ovat sen sovittaneet yhteen toisien tärkeiden kokemusperäisten ja tieteellisten tosiasioiden kanssa sekä näin muodostaneet lakkoonmenemisopin, jota sanotaan: "**mennä lakkoon ilman edeltä käypää varotusta työnantajille.**"

Tämän opin on hyväksynyt I. W. W. ja se on sitä käyttänyt-

kin jonkunlaisella, vaikkakaan ei niin hyvällä menestyksellä kuin vallankumoukselliset syndikalistit, sillä kuten edellä osotettu I. W. W:n kehno järjestämistaktiikka estää sen myöskin taistelemasta niin voimaperäisesti kuin se voisi, jos sen taistelujen väliajoilla tapahtuva järjestämistyö olisi sitkeätä ja tiivistelevää ponnistelua. ''Mennä lakkoon ilman edellä käypää varotusta työnantajille'' oppia ovat i. w. w.:läiset onnistuneet sentään käyttämään sellaisillakin paikoilla Amerikassa, missä kaikki muut järjestöt ovat menettäneet viimeisetkin toivonsa enään koskaan saada köyhälistöläisiä nousemaan taisteluun oman asiansa puolesta.

''Mennä lakkoon ilman edeltä käypää varotusta työnantajille'', se oppi ei sentään ole ominaista yksin Vallankumoukselliselle syndikalismille, eikä liioin I. W. W. liitolle. Tämä oppi on puhtaasti köyhälistöläinen ja on se jokaisessa nykyaikaisessa teollisuusmaassa olevien olojen opettamana kulkenut köyhälistön mukana. Suomessakin, vielä niinä aikoina, kun Helsingin herrassosialistit eivät olleet ehtineet muokkailla Suomen ammattilaisten ja osalta ammatittomienkin teollisuustyöläisten taloudellisia järjestöjä monopoolikseen ja kuivaksi ''puuderiperuukki'' kansliatoiminnaksi, olivat ''mennä lakkoon ilman edeltä käypää varotusta työnantajalle'' yleisiä ja niissä n. k. korpilakoissa kävi kaikki toiminta työläisten itsensä käsissä ja heidän itsensä kautta. Sama asiain tilanne vallitsi Ruotsissa kuuluisassa Gellivaaran rautakaivostyöläisten lakossa v. 1889, jossa 9000 miestä voitti puhtaasti korpilakko-taktiikalla. Taas pohjolan tukkityöläiset, Kemin, Ounaan ja Tornion jokivarsilla voittivat, mitä he milloinkaan lakoilla ovat voittaneet, yksinomaan korpilakkotaktiikalla. Mutta heti sen jälkeen, kun Helsingin herrasmiehet ehtivät Pohjolaan etsimään itsellensä kansliatyötä, jolloin jätkät jättivät heidän haltuunsa asiainsa hoidon, niin silloin alkoi Kemin yhtiön iso-Sandberg pidellä puoliansa. Samoin on käynyt Kotkan seutuvilla Etelä-Suomessa, jossa kesällä 1914 pari helsinkiläistä huomattavaa kansliasosialistia ja kansliaunionistia myydä rapsauttivat Kotkan sahatyöläiset, jotka niinikään olivat uskoneet asioidensa hoitamisen pääasiassa herrasmiehille ja vielä päällepäätteeksi savolaisille. Köyhälistöläiset Kotkassa olivat päättäneet hieman sivistyä ja luopua korpilakkotaktiikastaan, ottaen professionalisia aineksia huomattavaa korvausta vastaan hoitelemaan heidän asioitansa ja nämä huolehtivatkin mutta päinvastoin työnantajille edulliseen suuntaan.

Toinen Vallankumouksellisen Syndikalismin varsinaisista ammattiunionistien lakkotavoista poikkeava tapa on edellä kerrotun

tavan kaksoissisar ja myöskin alkuperäisesti korpilakkosarjaan kuuluva, mutta, joka Ranskassa on saanut alkunsa tuosta ennenmainitusta kokoontumis- ja lakkokielloista, eikä ole, kuten sosialidemokraatiset professionalit uskovat sen olevan, Sorellin tai Pougetin eli jonkun muun syndikalistisen professionalin keksintöä, se on: **Voimakkaat, lyhyet ja usein uudistuvat lakot.**

Voimakasta lakkoa ja samalla tulisen kiihkeätä lakkotoimintaa edellyttää ranskalaisen kiihkeä ja hehkuva mieli. Se on olemusta hänen olemuksestansa, se on tulta hänen sielussansa, joka vaatii raivokkaisiin ja kiihkeisiin ponnisteluihin, sellaiseen, jota meidän hitaat suomalaiset luonteet tuskin voivat aavistaa. Voimakkaasta lakkohyökkäyksestä silloin, kun se yhdistyy odottamattoman lakon taktiikkaan, on se edellytys ja hyvä puoli, että joissakin tapauksissa voidaan lyödä isännistöä hämmästyksellä ja saada heiltä puristettua hämminkitilassa joitakin pikkuetuja ilman, että tarvitaan päiväkausia vätystellä siitä tehdäänkö niin vai tehdäänkö näin, kuten meillä suomalaisilla on tapana jaaritella kaikenlaisista tulitikkujutuista.

Lyhytlakko on nykyisin varsinaisena oppina vallankumouksellisten syndikalistien keskuudessa. Siihen ensi alussa pakotti ranskalaista köyhälistöä laki, joka esti heitä julkisesti yhteenliittymästä. Kun heillä ei ollut mahdollisuutta toimia avoimesti porvarillisen lain suojassa niin kävi heille myöskin perin vaikeaksi englantilaisten ja amerikalaisten ammattiunionistien tavoin kerätä suuria, jos ollenkaan lakkokassoja, paitsi nyt hyvin myöhäisinä aikoina juuri ennen sotaa. Siksipä täytyikin heidän kaikkialla yli maan, missä menivät lakkoon, luottaa yksinomaan itseensä, omiin keinoihinsa ja köyhälistön luokkasolidaarisuuteen. On helposti käsitettävissä, että tämän vaikean tilanteen takia Ranskan köyhälistö on menettänyt monta lakkoa, jotka samoilla edellytyksillä, vähän suurempien lakkokassojen avulla olisi voitettu. Mutta vaikka asia näin on ja professionaliset huijarit tämän tietävät, niin he solvaavat Vallankumouksellista Syndikalismia siitä, että se muka tahallisesti on kieltäytynyt keräämästä lakkokassoja. Tätä tahallista vääristelyhalua heidän taholtaan ei voi antaa heille anteeksi, sikäli kuin he tekevät sitä tietoisina. Heiltä olisi voinut toivoa niin paljon rehellisyyttä, että he olisivat selittäneet syyt, mitkä mihinkin johtavat ja sitten vasta olisivat arvostelleet. He raukkojen ominaisuudella ovat jättäneet selittämättä johtavat syyt ja arvostelleet seurauksia, puhumatta sanaakan siitä, mikä niihin johtaa. Näin menetellen he ajavat takaa erästä menetelmää, mikä professionalien toiminnasta on silmiinpistävää. Se on silloin kun haukutaan Vallankumouksellista Syndika-

lismia sanoen, että vallankumoukselliset syndikalistit eivät ymmärrä köyhälistön luokkataisteluliikettä, koska he eivät kerää lakkokassoja ja silti häviävät ne. Niin kasvatetaan heidän talutettavissa olevien mieliin vakaumusta, että "kassa-unionismi" on aina välttämätöntä. Näin saadaan vähitellen köyhälistöön usko, että suuret kassat ovat ensimäinen ja tärkein mitä lakoissa tarvitaan. Kun ensin onnistutaan keräämään kokoon suuria kassoja, niin sitten vasta uskalletaan ryhtyä taisteluun työnantajia vastaan, jota jatketaan mistään järjellisistä tosiasioista huolimatta katkeraan loppuun, tahtoo sanoa jatketaan niin kauan kuin senttikään on kassassa. Sellainen menettely on tietysti professionalien etujen mukaista. He saavat korkean päiväpalkan lakon johtamisesta ja heidän taloudellinen etunsa monasti vaatii toimia niin, että lakko jatkuu, vaikka itse työläisten taloudellisen edun mukaista olisi lopettaa lakko silloin kun se voidaan tehdä reippaasti ja toivorikkaasti.

Kun Vallankumouksellisen Syndikalismin eli oikeammin Ranskan köyhälistön lakot näin nälän pakottamana muuttuvat lyhyiksi ja tulisen voimakkaiksi hyökkäyksiksi, ja kassattomuus pakottaa lopettamaan lakon ennen Western Federation of the Minersin asettamaa **kahden vuoden rajaa, niin merkitsi se myöskin Ranskan köyhälistön keskuudessa sitä,** että lyhyen voitetun taikka hävityn lakon perästä ei asetuttu kymmeneksi vuodeksi voittolaakereilla lepäämään tai sitten häviön murheellisessa säkissä loppuikäänsä hampaitansa kiristelemään.

Kokemus on osottanut muuallakin, paitsi Ranskassa, sen, että lyhyt lakko, joko voitettu taikka hävitty, on parhain köyhälistölle. Se ei ylenmäärin rasita köyhälistön voimia ja häviönkin hetkellä ei tappio tunnu niin katkeralta kuin tuntuu häviö silloin, kun köyhälistö tietää varustaneensa aivan kuin suuren sodan varalta vuosikausia lakkokassalla itseänsä ja sitten, kuten Leadissa, Kuparialueella y. m., monia pitkiä kuukausia kestäneen kamppailun jälkeen täytyy kumminkin alistua voimakkaan asettamiin ehtoihin.

Sanoin kuvaamattoman innontulen virittää köyhälistöläisten rintoihin, sen omalla, joskin voimakkaalla, mutta lyhyellä ponnistelulla saavutettu voitto vaikka se olisi pienikin. Syvä on myöskin se solidaarisuuden tunne, mikä työläistovereiden rinnoissa liikkuu silloin kun he oppivat tietämään, että lähiseutujen, vieläpä koko maankin köyhälistöläiset ovat ilman sääntöpakkoa avustaneet heitä taistelun aikana. Mutta tämä Ranskan työläisille ominainen lyhyen lakon menettelytapa, jonka saman maan porvaristo huomenlahjana pakotti vallankumouksen aikuisen köyhälistön käteen jo monasti

mainitulla pakkosäädöksellänsä, köyhälistön melkein ainoaksi taistelukeinoksi, muuttui vähitellen yhdeksi, ei vähimmän tärkeäksi, Vallankumouksellisen Syndikalismin opeista ja on myöhemmin I. W. W. sitä käyttänyt ja tulee käyttämään sitä suurella menestyksellä. Ei kuitenkaan voi sanoa, että I. W. W. olisi aina pysynyt samassa taktiikassa lujasti kiinni, onpa tapauksia I W. W.:n toiminnasta kuten Mesaba-alueella 1916, että sen johtavat henkilöt menivät lyhyen lakon määritelmän yli ja vitkuttivat epätoivoisesti lakkoa siksi, kunnes sen lopettaminen oli vaikea. Mutta Mesaba-alueen tapaus oli vain yksi niitä tapauksia, joissa joukot eivät luottaneet omaan voimaansa ja kiihkeämielisyydellä oli tärkeämpi osa mainitussa lakossa kuin kylmällä harkinnalla. Lakon johtajat joutuivat alussa lupailemaan suuria ja niin jäivät samaan asemaan kuin joutuu henkilö, joka ajaa hevosensa kohtalaisen leveän joen keskikohdalle ja huomaa vasta siinä, että joki onkin keskeltä syvempi kuin hän voi etukäteen arvioida. Nyt hän hätääntyneenä katselee olisiko yritettävä palata takaisin lähtökohtaan tahi olisiko ponnisteltava yli toiselle rannalle. Toiselle rannalle pääseminen riippuu hyvin paljon siitä, jos hän voi laskea miten leveä se syvä kohta on ja vihdoin kun hän päättää ajaa eteenpäin, niin hän suoriutuu vaivoin sen yli ja saapuu toiselle rannalle, mutta peräti uupuneena. Mesaba-alueella oli se paha puoli, että kaivantomiehet olivat ennen lakkoa kokonaan järjestymättömiä ja kun kerran mitään järjestöä ei ollut, niin ei myöskään ollut mitään tarkempaa ja syvällisempää käsitettä olemassa siitä miten suuret ja moninaiset ovat Terästrustin voimat ja keinot ja mihin riittävät köyhälistöläisten ponnistelut. Uskoa oli lakkolaisilla ensi aluksi paljon, mutta tiedämmehän, että ei usko tällaisessa asiassa riitä köyhälistöä pelastamaan, eikä läheskään aina viemään sitä voittoon. Sitten toinen ikävä juttu juuri tuollaisista lakoista, joita ei ole ensinkään järjestetty, on se, kun lakkolaiset ovat niin kiihkomielisiä, että heille tuskin uskaltaa mainita, että lakko olisi lopetettava ennenkuin se päättyy köyhälistön pessimistisyyteen. Koska he eivät ole olleet työmaajärjestöissä jäseninä, eivätkä koskaan oppineet tekemään lähempää tuttavuutta minkään lakkotaktiikkakysymyksen kanssa, niin heidän on mahdoton siinä lakon kuumuudessa sitä tai tätä taktiikkaa noin vaan yht'äkkiä käsittää. Jos sitten joku kylmäverisempi köyhälistöläinen katselee sumujen läpi ja näkee rahalla olevan toisenkin puolen ja mainitsee siitä, se on, että lakko olisi lopetettava, ennenkuin se on peräti hävitty, niin siloin löytyy hyvin monta korpilakkolaisista, jotka ovat heti valmiit uskomaan miehellä olevan pahan tarkoituksen taikka

että hän on myynyt itsensä komppanioille. Siispä juuri aina yhä uudestaan joutuu köyhälistö vastakkain sen kysymyksen kanssa: onko järjestyttävä ennen lakkoon menoa? Vallankumoukselliset syndikalistit opettavat köyhälistöä järjestymään työmaajärjestöön ja että se on saatava pystyyn ellei isoa niin pieni **ja jos ei ole mahdollisuutta järjestää julkisesti toimivaa järjestöä, niin tulee järjestää salainen järjestö** siksi, kunnes julkiselle järjestölle on maaperä muokattu, mutta ennen kaikkea tulee järjestyä työmaajärjestöön. Sitten kun on järjestö niin vallankumoukselliset syndikalistit ovat siitä vakuutettuja, että sillä voi hallita asemaa ja järjestön kontrolli on niin suuri, että sen auktoriteetin alle täytyy huimapäisimpienkin alistua. Vallankumoukselliset syndikalistit ovat vakuutettuja siitä, että vaikka **omistava luokka trustiutuneena on kyllin voimakas kukistamaan melkein minkäpituisen lakon tahansa, mikä joskus sen harteita yrittää pitkäpiimäisyydellä painaa, niin kapitalistiluokan mahti voidaan lyhyillä, voimakkailla ja taajaan uusiintuvilla lakoilla saada hermostuksesta vapisemaan.**

Kun tehdään lakkoja aina lyhyiden väliaikojen jälkeen ja ne odottamattomia ja kiivaita, niin ei koskaan jää omistavalle luokalle vuosikausia kestäviä lepoaikoja ja tilaisuutta rauhalliseen huvitteluun tai hurjaan porsasteluun. Vielä enemmän, missä lyhyillä, usein uusiintuvilla lakoilla ei saada toivottua tulosta, kehottavat vallankumoukselliset syndikalistit köyhälistöä tekemään lakon työmaalla.

Lakko työmaalla on jotenkin samanomaista kuin saksalaisten hyökkäykset Verdunia vastaan. Ne hyökkäykset olivat tulisia ja hirmuisempia mitä ihmiskunta siihen asti oli kokenut ammattimurhaamise nalalla. Siellä kun hyökkäävät joukot olivat vähän edenneet ja saaneet jonkun tärkeän paikan haltuunsa, niin pysähtyivät hetkeksi aikaa kerätäkseen voimiansa tehdäkseen uuden hyökkäyksen, mutta voimia kootessaan he eivät heittäneet ranskalaisia hetkeksikään rauhaan. He jatkoivat pommitusta tosin hyvin harvakseen, mutta kuitenkin riittävän taajaan, niin että ranskalaiset eivät hetkeksikään päässeet rauhaan siitä kiusaavasta ajatuksesta, että milloin uusi hirmuinen hyökkäys alkaa ja miltä puolelta se tulee. Näin hermostuttivat saksalaiset ranskalaisia ja se hermostuminen oli niin suuri ja yleinen, että Ranskan kansa mitä suurimmasti oli jännittynyt Verdunin takia, joka nieli miehiä aivankuin heinäsirkkoja.

Lakko työmaalla on, selittävät vallankumoukselliset syndikalistit, varsinaisten suurhyökkäysten välissä tapahtuva, hiljainen pommitus, jossa työläiset, jos ovat järkeviä ja ymmärtävät asemansa, eivät milloinkaan lausu niin halaistua sanaa eli edes viittausta työn-

antajalle, että nyt sitä harjotetaan salaista pommitusta. Jokainen intelligentti työläinen tuntee tehtävänsä: hän pommittaa työnantajaa yksilönä, ei vedä ketään toveria mukaansa, tekee lakkoa työmaalla puhtaasti yksilönä, työntekoa ei lopeteta kokonaan, eikä liioin saateta suurempaa vauriota koneillekaan, ollaan työssä, mutta ei millään tavalla myöskään edistetä tuotannon pääsemistä normaalitilaan, koneiden hiljalleen käyttäminen ja työn kaikinpuolinen jarruttaminen työläisten yksimielisyyden kautta on monesti työnantajalle vaikeammasti siedettävä kuin itse varsinainen työlakko.

Lakkoa työmaalla tehtäessä vallankumouksellisten syndikalistien mielestä tulee kuitenkin muistaa, että se menettely ei voi menestyä jokaisella työmaalla, ei ainakaan yhtä hyvin, varsinkaan sellaisilla työmailla, jossa tuotanto on muuttunut koneesta koneeseen kulkevaksi prosessiksi. Itse asiassa lakko työmaalla ei olekaan, he toteavat, muuta kuin pieni lisäke taikka todellisen taistelun väliaikana suoritettava kenttäharjoittelu, jossa kokeillaan omien voimien älykästä ja vaiteliasta toimintakykyä ja samalla annetaan työnantajalle koneiden ja tuotteiden itsensä äänellä ymmärtää, että hänen työläisistä saamansa voitto on itse asiassa työnantajan tappio ja että työnantajalle olisi ollut edullista suostua työläistensä kohtuullisiin vaatimuksiin ja niin säästyä jokahetkisestä hermojensa jännittyneisyydestä, sillä hän kuitenkin menettää loppulaskussa sen, mitä palkan korotuksessa ja muiden työläistensä asettamien vaatimusten täyttämisessä olisivat hävinneet.

Näin vallankumoukselliset syndikalistit Ranskassa ovat luoneet köyhälistölle omistavan luokan lakkokiellosta ja kokoontumisen estämisestä sangen monipuolisen ja käytännöllisen lakko-opin, mikä ei vielä tähän mennessä ole osottanut vanhentuneisuuden merkkejä, kuten ''puhtaan ja pelkän'' ammattiunionismin edellä osotettu ''kassoilla taistelu'' on osottanut.

Mutta ''mennä lakkoon ilman edeltäkäypää varotusta työnantajille'' ja tehdä lakko voimakkaaksi, lyhyeksi ja usein uusiintuvaksi, sekä vihdoin ryhtyä siihen työmaalla, se ei ole läheskään kaikki, mihin tuo edellä niin usein mainittu kokoontumis- ja lakkokielto on Ranskan köyhälistöä kulettanut. Jo sangen varhain, lakkokiellon alkuaikoina oppivat Ranska teollisuusköyhälistöläiset ymmärtämään vaistomaisesti, että omistajilla oli olemassa yhtenäistä ainakin se, että he olivat omistajia ja usein kävi siten, että toisiansa lähellä olevilla työmailla työläiset, joko sattumalta sattuivat, taikka sitten toisen työmaan työläisten saavuttaman voiton innostamana, ryhtyi-

vät lakkoon yhtäaikaa, vaikka kuuluivatkin eri omistajien työmaihin.

Mennä lakkoon yhtaikaa monella eri työmaalla-ajatus tuli jo 1880 luvulla Ranskan köyhälistön keskuudessa yleisesti hyväksytyksi menettelytavaksi. ''Mennä lakkoon yhtäaikaa monella työmaalla'' johti köyhälistöläiset tekemään sen huomion, että kun niin meneteltiin, niin omistava luokka ei kyennytkään silloin niin helposti murskaamaan taistelevaa köyhälistöä kuin jos lakkoja oli monella eri paikkakunnalla. Vihdoin aina vähin erin opittiin näkemään sekin seikka, että jos voidaan saada lakkoon yhtymään samaa tuotantoa harjottavat työläiset, vaikka kohta eri työmailla, niin on sellainen menettely työnantajiin nähden turmiollisempi kuin se, että lakkoon yhtyy useiden paikkojen työläiset, jotka eivät silti harjoita samaa tuotantoa. Näin syntyy itse työmaalla eikä minkään viisaan professionalin viisaassa päässä ajatus **koko tuotantoalalakosta.**

Koko tuotantoalalakon ajatus syntyy, kuten edellä on sanottu, työmaalla ja on se työläisten omaa kokemusperäistä keksintöä. Vähitellen se kehittyy jokaiselle työläiselle itsekohtaiseksi selviöksi ja vihdoin kun Western Federation of the Miners Union järjestäjät saapuvat Kuparialueelle yrittämään kaivantomiehiä lakkoon, niin selittävät nuo vähemmän tietoiset työläiset: ''**Ei siitä mitään hyötyä ole, jos panemme yhden täkäläisen kaivannon lakkotilaan, silloin jää vielä 30 kaivantoa tuottamaan kuparia, joten markkinoilla ei tule olemaan kuparin puutetta. Kun tehdään lakko, niin kaikki Kuparialueen kaivannot on saatava siihen yhtymään ja on iskettävä yhtaikaa.**

Jos nyt tuona aikana Kuparialueelle olisivat menneet Vallankumouksellisen Syndikalismin miehet ja tietoisimmat I. W. W:läisistä, niin he olisivat lisänneet tuohon kaivantomiesten kokemusperäisesti oikeaan, mutta vähän suppeaan väitökseen: **Ei riitä vielä sekään, että te aijotte sulkea Kuparialueen kaikki kaivannot ja luulette saattavanne sillä teolla kuparitrustin kuparipulaan. Teidän tulee tietää, että Michiganin kuparituotanto on ainoastaan yksi neljäs osa Amerikan kuparin tuotannosta ja silloin, kun te teette lakon, niin kuparikapitalistit lisäävät työvoimaa toisille kuparin tuotantoalueille ja saattavat sen tuotannon teidän lakostanne huolimatta pysymään normaalina. Jos mielitte voittaa, on teidän saatava kaikki Amerikan kuparin kaivajat yhtymään kanssanne koko tuotantoalaa käsittävään lakkoon, jonka tulee olla odottamattoman, voimakkaan ja lyhyen.**

Tätä loppuselitystä eivät Federationin johtavat kädet ensinkään

tehneet selväksi Kuparialueen kaivantomiehille ja me tiedämme tuloksen Kuparialueen lakosta. Saman Western Federationin jäsenet Buttessa Montanan valtiossa ja muissa länsivaltioissa lakkoavustuksillaan nuhteettomasti kantoivat Kuparialueen lakkolaisten elättämisen raskasta taakkaa, toiselta puolen heidän komppanioiden kanssa liiton virkailijain allekirjoittama työsopimus Buttessa sitoi heidät kiinni kuparin tuotantoon. He joutuivat rahallisesti avustamaan taistelussa olevia luokkatovereitaan ja tekivät sen niinkuin luokkatietoinen köyhälistö tekee, vaikka eivät olleetkaan luokkatietoisia ja toiselta puolen he tekemällä työtä kaivannoissa tuotannollisesti skääppäsivät omia tovereitansa, ja sitä he tekivät, vaikka heillä ei ollut mitään erikoista halua sellaiseen.

Näin oli asia ja me emme sille tietysti suuriakaan voi, jos eivät hedelmät kypsy samassakaan puussa kaikki yhtaikaa. Me olemme päinvastoin iloisia siitä, kun tiedämme tämän asian ja sen varman totuuden, että hedelmät varmasti kypsyvät ja ennen kaikkea sen, että voimme säilyttää kerran kypsyneet hedelmät tuoreina ja pilaantumattomina. Vallankumouksellista Syndikalismia kokemuksien kova koulu on potkinut ylöspäin tiedoissa ja huolimatta siitä, että se on taloudellisten olosuhteiden pakottaman varttunut syvemmäksi teoriassaan ja eheämmäksi menettelytavoissaan, ei se ole vanhoillisen ammattiunionismin tavoin jäänyt hautomaan kivettynyttä munaa. Sen huomattavana piirteenä on ollut todellinen köyhälistön luokkavoimatunteisuuden heräävä, eteenpäin pyrkivä, reipas ja elävä toimintatarmo. Niinpä vähitellen taistelujen tuoksinassa tuotantoalalakkoajatuksen yhteyteen kasvoi ajatus osanotto (sympatia) lakosta.

Osanottolakko vallankumouksellisten syndikalistien mielestä on jollakin tuotantoalalla lakossa oleville köyhälistöläisille suurempi ja parempi avustus kuin rahalliset lakkoavustukset. Osanottolakko saattaa tuotannon yhä suuremmassa määrin herpaantumaan, jota yhteiskunta ei jaksa kovin kauan sietää ja niin ollen **odottamattomien, voimakkaiden, taajaan uusiintuvien, työmaa-, tuotantoala- ja osanottolakot** ovat sitä suoraa toimintaa, jonka pihtien puristuksessa koko kapitalistinen yhteiskuntajärjestelmä vapisee ja se johdonmukaisesti kulettaa köyhälistön viimeiseen ponnistukseen lyödäkseen **suurlakon avulla kuolettavan iskun omistavan luokan selkäytimeen, yksityiseen omistusoikeuteen.**

Suurlakkoa (yhteislakkoa) ei tehdä, se syntyy itsestään (kai pyhästä hengestä), selittävät professionaliset sosialidemokraatit — se on professionalien mielestä jotenkin samanlainen ilmiö kuin Hallen

pyrstötähti, mikä tulee maapallon ılmakehän lähelle aina joskus, huolimatta siitä, josko me sitä haluamme nähdä taikka vapisemme sen huomatessamme, muistaessamme, että se on kerrottu aina ilmaantuneen vähän ennen suuria yhteiskunnallisia mullistuksia ja viimeisellä käynnillään sai kaiketi aikaan Suurvaltasodan. Vallankumoukselliselle Syndikalismille suurlakkokysymyksessä ei ole läheskään tärkeintä se, tuleeko suurlakko tekemällä vai syntyykö se tekemättä, kuten sosialidemokratiset professionalit väittävät.

Me olemme jo edellä selostellusta nähneet ettei pienempää eikä liioin suurempaa lakkoa synny itsestänsä, vaan tuotannolliset suhteet pakottavat köyhälistöä aika-ajoittain tekemään työlakon tarkotuksella puolustaa itseänsä omistavan luokan riistolta. Olemme myöskin päässeet selville miten vallankumoukselliset syndikalistit ovat onnistuneesti voineet työmaataistelujen yhteydessä sitoa tapahtumia, sattumia ja asioita toisiinsa ja vähin erin, huolimatta vaikeuksien suuruudesta, kehittää näin kokonainen ja erikoinen vallankumouksellinen lakkotaisteluoppi, jonka lähtökohta on korpilakko, joka on tänäpäivänä yhtä eheä kuin koskaan ja aina käyttökelvollinen. Sitten tämän lakkoteorian huippuna löydämme suurlakon mikä sellaisenaan vaatii köyhälistöltä suurta tietomäärää, jotta tuota jättiläisasetta voidaan menestyksellisesti käyttää.

Edelläkerrotut pienemmät lakot ovat enemmän välillisten vaatimusten taistelukeinoja, mutta Vallankumouksellisen Syndikalismin tarkotusperä ei ole jäädä välillisien parannuksien hyttysverkkoon, vaan kuten edellisissä luvuissa olen osottanut, sen tarkotus on kumota koko kapitalistinen riistojärjestelmä köyhälistön oman suoran toiminnan kautta. Tämän köyhälistön suoran toiminnan oivallisimpana ilmaisumuotona ollen suurlakko, jolla nyt ei tarkoiteta sitä tuulenhosumissuurlakkoa, ja niitä mitä I. W. W:n kuljeksivat pojat vähän liian kevytmielisesti mieltyvät joka tapaukseen sovittamaan.

Sikäli kun suurlakkoaate lakkotaistelujen monimutkaisessa koulussa tuli vähin erin Ranskan köyhälistön jokapäiväiseen ajattelun piiriin, niin löysi se selittäjiänsä professionalien keskuudessa sellaisia neroja kuin Briand. Mutta vaikka Briand petti Ranskan köyhälistöä ja osotti, että löytyy mahdollisuuksia millä suurikin lakko voidaan murtaa, jos ei köyhälistöläiset ota kylmäverisesti kaikkia mahdollisuuksia laskuissaan huomioonsa, niin tämä ei suinkaan merkinnyt sitä, että vallankumoukselliset syndikalistit olisivat heittäneet lapsen pesuveden matkassa menemään.

Kun tuotanto kaikissa nykyaikaisissa teollisuusmaissa pääomien

keskittymisen kautta on muuttunut koneelliseksi suurtuotannoksi, niin vetää tämä suoranaisesti ja välillisesti palvelukseensa, vieläpä saman katonkin alle, tuhansista kymmeniin tuhansiin työläisiä. Työläiset suurtuotannossa ovat nyt jo suuresti kadottaneet ja yhä enemmän tekniikan kehittyessä menettävät yksilöllistä ja ammatillista merkitystänsä. Useiden satojen toisten köyhälistöläisten kanssa työkoneiston ääressä ja sen avulla he muodostavat tuotettavan tavaran käsittelijäjoukon, joka, jos sitä entisaikaiseen tapaan jokin yksilö alkaisi valmistamaan, kysyisi siltä yksilöltä sangen pitkälle kehittynyttä ammattitaitoa. olisipa se useissa tapauksissa kokonaan mahdotonkin valmistaa ilman koneita ja monien toisten työläisten myötävaikutusta. Nyt sen tavaran valmistaa koneisto ja sen sadat ihmisapulaiset, jotka joko koneiston välillisessä taikka suoranaisessa palveluksessa muodostavat nykyisen suurtuotannon teollisuuden ammattilaisen. Koneellisessa tuotannon prosessissa työläisen yksilöllinen tuotannollinen merkitys häviää, mutta työläisten yhteinen tuotannollinen merkitys lisääntyy. Nykyaikainen ihminen suurissa teollisuuden maissa ilman koneellista apua olisi melkein yhtä avuton kuin työvälineitä vailla oleva alkuihminen. Kaikessa nykyaikaisessa tuotannossa tärkeintä osaa näyttelee kone ja se on aina vaan kehittyvä ja tuotantokykyisemmäksi tuleva. Vihdoin sen monimutkaisen, jättiläismäisen ja käytännöllisen sekä yhteiskunnalle tärkeän koneiston kammeissa ei ole Marxin kuvaama kupongin leikkaaja eikä liioin professionalinen keskiluokkalainen, vaan miljoonalukuinen köyhälistöläinen.

Se on köyhälistöläinen, joka muodostaa sen suuren yhtenäisyyden, mikä ehdottomasti on tarpeellinen ennenkuin tuotannon koneisto liikkuu ja kykenee tuottamaan ihmiselämälle välttämättömiä ja tarpeettomiakin tarpeita. Köyhälistön yhteisestä tahtomuksesta, mikä syntyy työmaalla, se koneisto **ainoastaan liikkuu ja köyhälistön yhteisestä tahdosta se pysähtyy ja maassa ei ole toista voimaa, joka saattaisi tuotannon koneistoa tuottamaan, paitsi köyhälistöä.**

Kun tuotannon koneisto jossakin maassa, kuten Belgiassa y. m. maissa joskus on pysähtynyt, niin sen vaikutukset tunnetaan pian koko sivistyneessä maailmassa. Tästä juuri vallankumoukselliset syndikalistit osottavat, että kun köyhälistö nyt jo on tullut suurelta osalta määrääväksi tekijäksi tuotannossa ja jaossa, niin tulee sen oppia ymmärtämään mitä suunnattomia taloudellisia voimia se todellisesti nyt jo pitää käsissään, vaikka ei tiedä niitä hallitsevansa. Köyhälistö kerran sen opittuaan ymmärtämään järjestyy työmaalla tuotannon perusteella, ja juuri **yhden ison union** taloudellisella voi-

malla pakottaa omistavan luokan tilille. Tämä kaikki tapahtuu siellä missä yliarvo luodaan ja missä sitä riistetään, se on työmaalla. Tällöin köyhälistö ei enään anna pienintäkään mahdollisuutta omistavalle luokalle yrittää siirtää taistelua työmaalta jonkun keksimänsä naamion taakse.

Vallankumoukselliset syndikalistit ovat kaikin voiminsa levittäneet köyhälistön keskuuteen tietoa suurlakkokysymyksestä ja varmaa on, että ellei Saksan sosialidemokratian professionaliset rummuttajat olisi siinä määrin onnistuneet sokaista maansa työläisten silmiä, meille kaikille hyvin tunnetulla verukehtimisellaan parlamentisesta "niin asteettain ja vähitellen" opistaan, niin asiat Europassa nyt olisivat toisin. Tämän heidän verukehtimisensa tuloksena oli, että Saksan n. s. järjestyneet työläiset eivät ensinkään uskaltaneet ajatella lujasti asioita, silloin kun yrittivät ajatella ilman professionalien holhousta. Saksan sosialidemokratian professionalit taistelivat kaikin voiminsa paitsi kotimaassaan, myöskin Kansainvälisissä Sosialistisissa kongresseissa suurlakko ajatusta vastaan.

Mahdotonta on käsittää, että he taistellessaan suurlakkoajatusta vastaan, olisivat olleet kenenkään muiden kuin omistavan luokan asialla. Tätä epäilystä on sitten Suurvaltasodan puhkeamisen vahvistaneet ne tapaukset ja toimenpiteet, joihin Saksan sosialidemokratian professionalit ovat tehneet itsensä vikapääksi tämän sodan aikana. Ja sekin, että he heittivät herra Karl Liebknechtin ulos joukostansa olisi ollut hyvin varovaisesti otettava tapaus, ellei meillä olisi Herra Liebknechtin entinen tanakka taisteluinto takeena hänen vilpittömyydestänsä ja siitä, että hän ei ole jaksanut kauemmin sietää sitä katalaa köyhälistön asian pettämistä ja suoraan porvareiden käsiin pelaamista mitä maansa professionaliset sosialidemokratit ovat harjoittaneet.

Vallankumouksellisten syndikalistien taholta on lukemattomat kerrat osotettu, että jos kansainvälinen sosialidemokratia olisi kuluttanut **edes** puolet niistä köyhälistöltä kynimistään varoista työmaajärjestämiseen ja suurlakko- sekä antimilitarismi asian työläisille perinpohjin selittämiseen, mitä he ovat kuluttaneet professionalien lakkaamattomaan ja aina **loppumattomaan vaalitaistelurummutukseen,** niin olisivat Europan sotakapitalistit sapeleineen saaneet tapella keskenänsä sen sijaan, että nyt teurastetaan sosialidemokratian myötävaikutuksella työläisiä aivan kuin Chicagon teurastamoissa teurastetaan eläimiä.

Vallankumoukselliset syndikalistit osottivat jo puolitoista vuosikymmentä sitten, että koska tuotannon ja jaon välineet ovat jou-

tumassa yhä enempi työläisille, miten ja milloin ne todella on seisautettava, jos vaara uhkaa jonkun ulkovallan taholta taikka sisäisten vehkeilijöiden taholta kansakuntaa.

Alas, huusivat sosialidemokratiset professionalit. Ja niin jäi suurlakkoasia yksinomaan vallankumouksellisten syndikalistien, nuorsosialistien, revolutsionärien ja I. W. W:n asiaksi, koko kansainvälisen sosialidemokratisen lehdistön parhaansa mukaan suurlakkoajatusta ja sen ajatuksen kannattajia mustatessa. Vallankumoukselliset syndikalistit Ranskassa, revolutsionärit Italiassa ja nuorsosialistit Ruotsissa tekivät kaikkensa estääkseen nykyisen sodan puhkeamista, mutta mitäpä merkitsi heidän voimansa yksinään, silloinkuin sellaisten johtavien suurteollisuusmaiden sosialidemokratit, kuten Saksan, Englannin, Itävallan, Unkarin, Ranskan ja Venäjän kirkuivat natsionalistisesti raivohulluina yhdessä luokkaheimolaistensa pienempien ja isompien porvareiden kanssa, kukin omassa maassaan puolustussotaa, joka samalla merkitsi hyökkäyssotaa.

Nyt nuo samat petturit koettavat häpeillen luikerrella sanomalehtikirjoituksissansa vallankumouksellisten syndikalistien lausunnoiden selän suojiin, kuten täällä Amerikassa suomalaisten keskuudessa Työmies ja Raivaaja nimiset huijaus-lehdet. Mainituilla lehdillä on ollut aina tapana puhua häpeämättömyyksiä ja katalia sekä kaikkea perää vailla olevia valheita I. W. W:stä ja myöskin Vallankumouksellisesta Syndikalismista, jonka opeista he eivät todellisesti mitään ole halunneet tietää, mutta nyt tässä talvella 1916, kun hekin saivat kuulla millä tarmokkuudella vallankumoukselliset syndikalistit ponnistavat Pariisissa ja muualla Ranskassa, sodan jatkumisen ehkäisemiseksi, niin hepä eivät voineet jättää julkasematta eräitä vallankumouksellisten syndikalistien sotavastaisia päätöslauselmia juuri siksi, että niiden lauselmien takana oli Ranskan köyhälistön taistelukykyinen ja järjestynyt osa. Mutta päästäkseen mainitsemasta että nuo päätöslauselmat olivat vallankumouksellisten syndikalistien, se on Confederation General du Travaillen lauselmia, he selittivät hyvin naivisti, että "Ranskan ammattiunionistien vähemmistö" on julistanut niin ja niin. Ja kaiketi Raivaajan ja Työmiehen syndikalismia pelkäävät lukijat yhäkin ovat siinä uskossa, että Ranskan ammattiunionisteista se ja se osa on tehnyt niin ja niin, mutta että silloin, kuin puhutaan Ranskan ammattiunionisteista niin silloin ei tarkoiteta niitä hirmuisia syndikalisteja "antiparlamentaristeja".

Mikä erinomainen maaperä suurlakolla olisi ollut nykyistä suurvaltasotaa vastustaessa, kävi selville Englannin kuuluisan varustelu-

ministerin Lloyd Georgen talvella 1915—1916 pitämistä puheista. Birminghamissa pitämässään puheessa osotti Lloyd George mitä merkitsee se, että tehdastyöväestö tinkimättömästi asettuu palvelemaan hallitusta ja tuottaa tarvittavan määrän sotatarpeita. Parlamentissa hän myöskin osotti, miksi Englannin armeija on kärsinyt musertavia tappioita sodan kahtena ensimäisenä vuotena. Hän sanoi armeijan olevan huonosti varustetun siksi, että työväestö on kapinallista ja selitti, että "**Englannin laivasto ja armeija tarvitsee, voidakseen kunnollisesti liikkua ja toimia voitokkaasti yli 82,000 — (sanoo kahdeksankymmentäkaksi tuhatta) eri kapinetta varusteluunsa, jotka tuottamaan kykenee ainoastaan hallitukselle lojaalinen työväestö.**"

Ajatella, että noiden 82 tuhannen tarvekalun valmistaminen riippui teollisuuden koneistosta, ja teollisuuden koneiston käyttäminen yksinomaan teolisuuspalkkaköyhälistöstä, niin **SILTIKIN JULETAAN** selittää suurlakon olevan mahdottoman, eikä kelpaavan palkkatyöväestön taisteluaseeksi — läheskään niin vaikuttavasti, kuin kourallinen itseänsä omistavalle luokalle prostitueeraavia professionaleja jonkun maan parlamentissa —!

Muuten mitäpä tämä asia lisätodisteluja kaipaa. Minä otaksun, että jos sosialidemokratiset professionalit ovat asialleen hiukankaan rehellisiä, niin he yhäkin jatkavat suurlakon vastustamista ja oman parlamentaarisen keinottelunsa ihailevaa kissan hännän kohottamista ja tietysti laumaihmiset osalta pysyvät heille uskollisina ja uskovat, että suurlakko on paha ja, että kaikki on pahaa mikä vähänkin vivahtaa köyhälistön suoraan toimintaan köyhälistön itsensä kautta.

Vallankumoukselliset syndikalistit ovat vakuutettuja siitä, että suurlakko on oikea ase köyhälistölle, silloin kun sitä käyttää **työmaalla järjestynyt, köyhälistön luokkatunteinen, köyhälistön luokkavihainen, köyhälistön luokkatietoinen, köyhälistön luokkasolidaarinen, köyhälistön luokkatahtoinen ja köyhälistön luokkavoimainen teollisuuden tuottaja armeija.**

Nykyaikainen tuotanto on jo tänäpäivänä ja päivä päivältä yhä enempi tulee, suoranaisesti köyhälistöstä riippuvaiseksi, ja sinä päivänä jolloin köyhälistö laskee kätensä irti nykyaikaisen tuotannon ja jaon koneiston kammeista, niin se koneisto ei liikahda, eikä löydy mitään toista voimaa maailmassa, joka kykenisi tuotannon ja jaon koneiston panemaan käyntiin. Me tulimme huomaamaan tämän tosiasian Belgian suurlakosta, ja erittäinkin selvästi Venäjän suurlakosta, että heti kuin köyhälistö irrotti kätensä tuotannon ja

jaon välineistä niin yhteiskunta oli niinkuin halvattu. Samaa näimme Englannin satama- ja rautatieläisten, merimiesten ja kivihiilen kaivajien suurista lakoista 1912. Ei merkinnyt valtion mahti enään mitään, vaikka nuo lakot Englannissa eivät olleet vielä sellaisia miksi suurlakko tulee kehittymään läheisessä tulevaisuudessa. Ne ainoastaan selvällä tavalla osottivat, mitä voimia köyhälistö nyt jo hallitsee, vaikka ei se itse suurelta osaltaan vielä jaksa sitä selvästi ymmärtää.

Ja siksi että me vallankumoukselliset syndikalistit käsitämme asian ylläesitetyltä näkökannalta, me pyrimme ainoastaan opettamaan köyhälistöläisille Vallankumouksellisen Syndikalismin historiallisia alkujuuria, sen johtavia teorioita, sen henkeä ja sen menetelmiä, niin että jokainen köyhälistöläinen oppii ymmärtämään, mitä tietä voidaan ainoastaan saada tarpeellinen yhtenäisyys köyhälistön keskuudessa aikaan. Niinpä silloin kun me puhumme Vallankumouksellisen Syndikalismin lakkotaktiikasta, me emme sillä tarkota sitä, että köyhälistön työmaajärjestöissänsä tulisi kivettyä noudattamaan kaavamaisesti edeltä määriteltyjä menetelmiä, ja mahdollisesti niitä määritelmiä noudattamalla ehken kärsiä tappiota eräänlaisessa olotilassa, jota ei voitu tarkalleen edeltäkäsin laskea.

Me emme tarkoita kaavamaisuutta, mutta me vallankumoukselliset syndikalistit puhuessamme varmoista ja jo etukäteen ajatelluista menetelmistä tarkotamme sitä, että **köyhälistön ainoa luonnollinen paikka on työmaajärjestöjen sisällä ja siellä on köyhälistöläisen velvollisuudeksi asetettava se, että hän itsekohtaisesti oppii tietämään kaikki ne keinot mitä köyhälistö voi käyttää, ajaessaan asioitansa eteenpäin ja että hän on tietoinen lopullisesta pyrkimyksen päämäärästä.**

Siksi ainoastaan me pyrimme rakentamaan erikoisen edelläosotetun lakko-opin; **odottamattomasta lakosta, voimakkaasta lakosta, lyhyestä lakosta, taajaanuusiintuvasta lakosta, työmaalakosta, osanottolakosta ja suurlakosta**, joka on kaikkien lakkojen huippu ja työmaajärjestäymisen kukkanen.

Vallankumoukselliset syndikalistit pyrkivät kehittämään lakosta todellisen taisteluaseen teollisuusköyhälistölle, jota asetta ei hallitse mikään sokea sattuma ja yksilölliset päähänpistot, taikka keinotteleva professionalinen lauma, vaan sitä hallitsee työmaalla järjestynyt köyhälistö, joka aina ja kaikkialla repii ensin omilta kasvoiltansa fanatismin verhot ja käy avoimin silmin ja kylmäverisenä kamppailuun kapitalismin kukistamiseksi. Lakosta kehittävät vallankumoukselliset syndikalistit sen aseen, jolla yksityisen omistus-

oikeus tuotannon ja jaon välineisiin kukistetaan ja ainoastaan se joukko, joka kykenee sen tekemään, astuu esiin työmaalta ja johtaa asioita, ei luokkavaltion, vaan tuotantoalojensa kollektiivisuuden kautta.

XXI Luku.

VALLANKUMOUKSELLINEN SYNDIKALISMI, LAKKOKASSAT JA LAKKO- Y. M. AVUSTUKSET.

Kassattomat uniot ovat yksi niistä monista hirveän raskaista synneistä, mihin vallankumoukselliset syndikalistit ovat saattaneet itsensä professionalien mielestä vikapääksi. Kassaton unio! Se on kokonaan sopimaton ajatus. Mitä sellaisella uniolla on virkaa, jolla ei ole kassaa, mistä kassasta union henkiset holhoojat rauhallisena aikana voisivat, kuten ennen Buttessa, kähveltää taskurahoikseen ja millä sitten voitaisiin taistella sellaisia ''liikevoittolakkoja'' kun oli Leadin lakko.

Varsinaiset ammattiunionistit englantilaista mallia ja vallankumoukselliset syndikalistit eroavat tässäkin kysymyksessä perinpohjin. Ammattiunionisteilla on ensinnäkin ollut tarkotus mahdottoman korkeilla union sisäänkirjoitusmaksuilla estää union jäseniksi pääsyn kaikilta, jotka ammattiin mahdollisesti pystyvät ja niin menetellen varata union entiselle jäsenistölle ympäri vuoden riittävästi työtä. Toiseksi: maksamalla korkean sisäänkirjoitusmaksun ammattiunionistin mielestä, unioon pyrkijä osottaa vilpittömän halunsa yhtyä uniota edistämään. Kolmanneksi: sikäli kun jäseneksi pyrkijä on halukas maksamaan korkean jäsenmaksun, niin hän siinä jo ikäänkuin etukäteen suorittaa uniolle osan siitä avusta, minkä mahdollisesti unio tulee hänelle sitten antamaan, jos hän sattuu sairastumaan taikka loukkaantumaan. Neljänneksi: yhteistä kassaa on rauhan aikana kartutettava mahdollisimman korkeilla kuukausimaksuilla ja ylimääräisillä verotuksila siten, että jäsenistö pysyisi aina virkeänä ja siinä käsityksessä, että varoja on kassassa kaikkien mahdollisuuksien varalta. Tästä asiasta lausui kerran Moyer Leadin lakon aikana näin: **''Meidän hyvä ystävämme lakimies Murphy kehoitti meitä verottamaan jäsenistöä mahdollisimman usein ja tuntuvasti''**. — Se tahtoo sanoa, että Moyer tiesi, kuten erään suomalaisen sosialidemokratisen lehden johtokuntakin aikanaan tiesi, että rahaa voi käyttää — johtokunta kun ilmoitti lehdessänsä ja pyysi

lähettämään varoja heille, selittäen että ''**meille vielä raha kelpaa, voimme sitä aina jotenkin käyttää**''.

Näin melkein yksinomaan englantilaismallisen ammattiunion toiminta rauhan aikana supistuu jäsenien ottamiseen, heille valakaavan lukemiseen ja kassan kartuttamiseen ja vahtimiseen ja sen kavalluksista riitelemiseen. Jäsenistö hiljalleen kasvaa sisälle **kassaaatteeseen.** Kaikessa ja kaikkialla jäsenistö näkee vain kassan ja kassakysymyksen. Lakkoon menemisen varalta jäsenistö kerää kassaa, lakkoon jäsenistö menee luottaen yksinomaan kassaan; lakossa jäsenistö seisoo niinkauan kuin kassa kestää ja lakon jäsenistö lopettaa vasta sitten, kun se on tullut vakuutetuksi siitä, että kassassa ei ole enään yhtään penniä. Kaikki muu kassan ohella on vähäarvoista. Kassaa yksin ''hän'', ammattiunion jäsen, vahtii kuni ''Pohjoisen sadun'' ryöväri Sote.

Suuri kassa ammattiunionistin miestä takaa hänelle voiton mahdollisuuden. Turhaa hänen mielestään on välittää sellaisista asioista kuin union toiminnan ja järjestäytymisen muokkaamisesta trustiutuneen pääoman kehitystä vastaavalle industrialistiselle pohjalle I. W. W:n mallin mukaan. Kassan suuruuteen luottaen mennään lakkoon, kun on ensin jo viikkokausia etukäteen näytetty kaikki kortit työnantajille. Ollaan sitten lakossa jopa yhdeksänkin kuukautta, kuten esim. Kuparialueella, annetaan komppanian hurttien murhata ja rääkätä lakkolaisia mielin määrin ja vihdoin, kun kassa on loppunut **kuletetaan union jäsenluettelot, kuten South Rangella, Michiganin kuparialueella, komppanioille** ja mennään takaisin työhön, jos satutaan pääsemään. Itse johtavat sielut, kuten Western Federationin virkaryssät Kuparialueen lakon aikanakin sen lopun edellä livistivät, yhtä lukuunottamatta, tiehensä. Sillä teollaan tunnustaen, että heillä alunpitäenkään ei ollut mitään muuta tehtävää lakkoalueella, kuin johtaa sitä siihen asti, kunnes viimeinenkin nikkeli oli kassasta kulutettu.

Edellisessä luvussa osotin syyn siihen, minkätähden vallankumoukselliset syndikalistit eli oikeammin sanoen Ranskan köyhälistöläiset joutuivat turvautumaan heille ominaiseen lakkotapaan. Se syy oli tuo paljon mainittu yhdistymis- ja lakkokielto vuodelta 1791. Lakot, kuten edellä osotettu, tämän mainitun lakkokiellon johdosta tulivat odottamattomiksi hyökkäyksiksi ja lakkokassojen kerääminen yhteenliittymiskiellon takia kävi suoraansanoen mahdottomaksi, vaikka sellaiseen olisi ollut yhtä hyvää haluakin, kuten Englannissa, jos nimittäin olot olisivat olleet samanlaiset. Mutta kuten edellä on sanottu, olot eivät olleet samanlaiset, joten Ranskan syndikalistit

joutuivat olosuhteiden pakoittamana kehittämään oman erikoisen lakkotaktiikan ja lakkoavustuksen.

Ihmeellistä kyllä siellä missä sosialidemokraattien hyväksymä keltasten syndikaattien lakkotaktiikka ja lakkoavustustapa ovat huomatut kuten Kuparialueellakin, vanhettuneiksi ja kelpaamattomiksi, niin samanlaisissa oloissa ja yhtä ankarissa taisteluissa on professionalisten sosialidemokraattien kirooma Vallankumouksellisen Syndikalismin lakkotapa ja lakkoavustustapa osottautunut ajan tarvetta vastaavaksi. Ranskan syndikaatit, senkään jälkeen kun ne saivat oikeuden taloudellisella alalla avoimesti toimia, eivät ole lähteneet kirjaimellisesti seuraamaan "**kassoilla taistelu oppia**". He ovat edellä osotetuista syistä koettaneet, mikäli suinkin mahdollista, avata syndikaattien ovet selkoselälleen niin, että niistä vähempivarainenkin köyhälistöläinen voisi kulkea sisälle ja syndikaattien sisällä on myöskin koetettu laskea kuukautiset jäsenmaksut niin alhaalle kuin suinkin. Mutta näin menetellessään he eivät ole erehtyneet tekemään sellaisia tuhmuuksia kuin i.w.w.:läiset monin paikoin tässä maassa. Nämä nimi-i.w.w.:läiset esimerkiksi Duluthissa aikanaan tohisivat paljon I. W. W:n perustamisesta ja he yrittivät perustaa sellaista isoa uniota 1913. Mutta ne, jotka asiasta enimmän kiihkoilivat, luulivat, että I. W. W. unio on sellainen rukki mikä voi nousta pystyyn, pysyä pystyssä ja vielä järjestää kaikenlaisten työalojen työläisiä paljoa paremmin kuin mikään muu järjestö ja tehdä kaiken tuon sillä ehdolla, että jäseneltä otetaan **50 senttiä sisäänkirjoitusmaksua ja kokonainen 10 senttiä kuukausimaksua!** Syyksi selittivät, että Duluthin oloissa ei voi työläinen mitenkään enempää maksaa, ja kuitenkin samat tylsäpäiset I. W. W. naamaria käyttävät, sosialidemokraattisen seurakunnan kasvatit, maksoivat nurkumatta 25 senttiä kuukaudessa sosialistiseen seurakuntaan, puhumattakaan nyt iltama-, tanssi- y. m. sosialistiosaston asettamista säännöllisistä ja välillisistä verotuksista. Paitsi sitä mitä samaset valittavaiset sosialidemokraattiset radikaalit maksoivat seurakuntaansa, he vielä voivat joka viikko kuluttaa dollareita kaikenlaiseen yksilölliseen huvinsaantiin vieläpä turhuuteenkin. Mitään I. W. W. uniota ei tietysti silloin Duluthissa syntynyt, eikä sitä sellaisella itaruudella ja sellaisten kitupiikkien toimesta koskaan missään voida perustaa. Myöhemmin selvisikin, että mainitut kitupiikit olivat tylsintä sosialidemokraattista joukkiota, joka osottautui olevan valmista vaikka miten fanaattisiin tekoihin sosialidemokratiansa ja tyhjäntäytteisen poliittisen radikalisminsa puolesta.

Vallankumoukselliset syndikalistit samoinkuin todelliset I. W.

W:n miehet ja naiset ovat ymmärtäneet, ettei unio voi täyttää sitä tehtävää, minkä Vallankumouksellinen Syndikalismi syndikaattien tehtäväksi asettaa, jos ei sen jäsenistö, varsinkin ensi alussa milloin jäsenluku on alhainen, halua suorittaa kohtuullista sisäänkirjoitus- ja kuukausimaksua. Vallankumoukselliset syndikalistit yhäkin luottavat siihen että yksi iso unio voidaan rakentaa ainoastaan siten, että alotetaan yhdestä pienestä uniosta. Union kassa kyllä kykenee mikä unio tahansa vahdittamaan 50 sentin sisäänkirjoitus- ja 10 sentin kuukausi-jäsenmaksulla. Mutta koska Vallankumouksellinen Syndikalismi asettaa syndikaatin tarkotuksiin kuuluviksi, ei ainoastaan englantilaisen ammattiunionistin välilliset vaatimukset, vaan koko kapitalistisen palkkaorjuusjärjestelmän kukistamisen, työläisten työmaajärjestöjen lakon, lakkojen ja suurlakon, se on työläisten itsenäisen välittömän toiminnan kautta, niin silloin se asettaa jäsenistölle kiinteitä ehtoja. Sillä luulisi ainakin jokaiselle köyhälistöläiselle olevan käsitettävissä, että todellisia köyhälistöä hyödyttäviä työmaa-, menettelytapa- ja taistelutietoja ei saada ilmaiseksi taivaasta.

Vallankumoukselliset syndikalistit asettavat ei mitättömiä, mutta ei myöskään mahdottoman korkeita sisäänkirjoitus- sekä kuukausimaksuja siten, että ne yhdessä riittävät peittämään, paitsi syndikaatin juoksevat menot, joita ei voida välttää, myöskin ne menot, jotka syntyvät sanomalehtien, julistuksien, kirjallisuuden, lentolehtisien ja suusanallisen valistustyön harjoittamisesta.

Suuria lakkokassoja ei luonnollisesti näin ollen kartu, mutta niitä ei todellisesti edellä esitettyä lakkotaktiikkaa noudattamalla kaivatakaan niin kipeästi kuin vanhoilliset ammattiunionistit mädänneen lakkotaktiikkansa ja ''**kassauskonsa**'' takia **luulevat** tarvitsevansa. Vallankumoukselliset syndikalistit ovat ottaneet käytäntöön olevia oloja vastaavan lakkolaisten avustamistavan, jota heidän keskuudessaan kutsutaan myöskin solidaariseksi lakkoavustustavaksi.

Solidaarinen lakkoavustustapa on jo vuosia ollut käytännössä Ranskan syndikalistien keskuudessa ja on se huomattu hyvin tarkoitustaan vastaavaksi. Solidaariseen lakkoavustukseen on johtanut pääasiallisesti tuo edellä osotettu kassattomuus, ja oli se alkujaan enempi satunnainen laatunsa puolesta. Siihen johtamassa oli kuitenkin monta muutakin perin vakavaa syytä. Me tiedämme miten aina lakkojen yhteydessä työläisten reipasta taisteluintoa alaspainamassa on juuri lakkolaisten omaiset, erittäinkin sairaat, vanhukset ja lapset. Lukemattomat ovat ne tapaukset työläisten työmaataistelujen historiassa, jolloin lakkolaiset omaistensa nälän, puutteen eli

sairauden takia ovat pakoitetut kirvelevin mielin mennä rikkomaan omansa ja tovereittensa yhteistä taistelua, ja joutua siten lopuksi elämäänsä työläistovereittensa nurjien silmäyksien alaiseksi.

Ranskan köyhälistöläiset heidän poikkeuksellisen asemansa takia joutuivat lakkotaistelujensa yhteydessä luottamaan ei ainoastaan itseensä, mutta naapuriseutujen työläistovereiden apuun. Ensi aluksi tuo lähiseutujen tovereiden apu oli sitä kaikkialla hyvin tunnettua rahallisen lakkoavustuksen keräämistä, sittemmin siihen oheen alkoi liittyä myöskin ajatus ruokatavaran ja vaateavustuksen lahjottamisesta taisteleville. Mutta vihdoin, kun työnantajat alkoivat vartavasten lakkojen varalta kouluuttamaan pyssyhurttia, ammattirikkureita ja kaiken karvaisia roistoja, mitkä valtion sotaväen turvissa harjottavat petomaisuuksiansa kaikilla nykyaikaisilla lakkoalueilla, tuli myöskin köyhälistölle välttämättömäksi puolustaa itseänsä ja omaisiansa. Puolustaa itseänsä värvättyjä hurttia vastaan käy helpommaksi voimakkaille miehille ja naisille, mutta lapset, vanhukset ja sairaat ne ovat suurena vaikeutena, kuluttavat nopeasti pieniä lakkokassoja ja voivat milloin tahansa joutua hurttien raakamaisuuden alaiseksi.

Ainoan ratkaisun tälle probleemille löysivät ikäänkuin sattumalta vallankumoukselliset syndikalistit tavallisesta sotatieteestä, se on, **pois sairaat ja avuttomat taistelualueelta sinne missä on turvallista.** Eikä kauan ottanut ennenkuin Ranskan köyhälistön keskuudessa tuli yleisesti hyväksytyksi tavaksi, että lakossa olevat lähettävät heikompia omaisiansa ulos lakkoalueelta ikäänkuin vierailemaan toisen paikkakunnan työläistovereiden keskuuteen, jotka mielihyvällä ottivat hoivatakseen lakkolaisten omaisia, tietäen itse samanlaisen tilaanteen tullen saavansa yhtäläistä tukea. Tämä tällainen solidaarinen lakkoavustus lujitti lakossa olevien rintamaa tuntuvasti. Ja sangen usein on Ranskassa nähty, että sen jälkeen kun heikot sairaat, lapset ja vanhukset ovat menneet vierailuretkellensä lakkoalueelta, ovat myöskin komppanioiden värväämät ammatti-roikaleet tunteneet lakkoalueen liian kuumaksi oleskelupaikaksi itselleen. He ovat jokaisesta roistomaisuudesta lakkoutuneita kohtaan joutuneet tekemään tiliä suorastaan lakkolaisille, ja sellainen tili ei ole ainakaan minään kiihottimena jatkamaan ammattiprovokaattorina oloa. Ammatti-roistokin, miten kurja ja katala hän lieneekin, on fyysillisyytensä puolesta luita, lihaksia ja jonkun verran hermoja.

Solidaarista lakkoavustustapaa käytettiin m. m. Belgian suurlakon aikana, jolloin Belgian työläiset lähettivät Ranskaan ja Hol-

lantiin yli **30,000 lasta** lakon aikana siellä hoidettaviksi. Täällä Amerikassa toteutti I. W. W. ensi kerran solidaarista lakkoavustusoppia Lawrencen lakon aikana. Ja Amerikan omistavaan luokkaan Lawrencen lakkolaisten menettely näytti koskevan kipeään paikkaan. Omistavan luokan sanomalehdet yli maan erittäinkin Idän valtioissa kirkuivat hirveästi miten julmia muka Lawrencen työläiset ovat, kun antavat sen kauhean I. W. W.:n viekotella lähettämään pieniä lapsia aina New Yorkin valtioon asti. Lakkolaisia yritettiin oikein poliisivoimin estää lähettämästä lapsiansa ulos kaupungista. Lopuksi kävikin niin että lakkolaiset eivät lähettäneetkään lapsiansa Lawrencen rautatieasemalta, vaan kulettivat heidät toisen lähipaikkakunnan asemalle ja lähettivät sieltä. Sitten kuin Lawrencen lakkolaiset saivat lapsensa ja sairaanva turvaan, voimistui myöskin heidän taistelunsa. Lakon loputtua työläisten voittoon, palauttivat toverit New Yorkista y. m. lakkolaisten lapset ylimääräisellä junalla takaisin, ja kuvaamaton oli lakkolaisten ilo kun heidän lapsensa punaposkisina, puhtaina ja reippain mielin sekä lakkokauhuista osattomaksi jääneinä palasivat vierailumatkaltansa, tuntemattomien setien ja tätien luota isiensä ja äitiensä luo.

Tuskin tarpeellista lienee sanoa minkälainen moraalinen vaikutus tämäntapaisella solidaarisella lakkoavustuksella on niihin köyhälistöläisiin, jotka siitä osalliseksi joutuvat. Sellainen menettely johtaa työläisiä ymmärtämään selvemmin kuin mikään muu, että toisten paikkakuntien köyhälistöläisten osanotto on todellisesti, eikä vaan näennäisesti heidän puolellansa. Ja vihdoin se johdattaa köyhälistöläisiä näkemään itsensä voittoisana ainoastaan ja yksinomaan toisten köyhälistöläisten yhteistoiminnan kautta. Teot puhuvat köyhälistölle enemmän kuin sanat.

Mutta kaikissa asioissa ja menetelmissä voi olla väärinkäytöstä ja väärinymmärtämistä. Niinpä täällä Amerikassa on tullut ainakin kaivosmiesten lakoissa hyvin yleiseksi ja pahaksi tavaksi se, että nuoret ja voimakkaat miehet lähtevät pois lakkoalueilta heti kun lakko julistetaan, vieläpä joskus jo muutamia päiviä ennenkin. Kuparialueelta lähti useita tuhansia nuoria miehiä pakenemaan heti kun lakko julistettiin loppuneeksi. Ja nyt he veivät rehellisesti taistelussa seisoneiden työpaikat ja saattoivat kuparikomppanioille mahdolliseksi kiduttaa lakossa olleita vielä kuukausimäärin mustalla listalla. Sama kirottu näytelmä alkoi heti kun Mesaba-alueella julistettiin lakko keväällä 1916. Muutamina lakon ensi päivinä samosi alas Mesaba-alueelle noin 5,000 nuorta miestä. He turmelivat kaikki Duluthin ja lähiympäristön työmaat moneksi viikoksi ja saattoivat

palkat alenemaan. Mutta vielä pahempaa, **he murtivat kurjalla pakoilemisellaan lakkolaisten rintaman ja tekivät tien avoimeksi pyssyhurtille.**

Tosiasia on, että heikommatkin lakkolaiset tuntevat aina voimansa suuremmaksi kun he näkevät, että jokainen heidän toverinsa seisoo lujasti rintamassa ja löydetään paikaltansa. Pyssyhurtat, jotka pohjaltaan ovat raukkoja, eivät uskalla hyökätä lakkolaisten murtumatonta rintamaa vastaan, sillä eheän lakkorintaman paljas näkeminen saattaa heidät pelkäämään, mutta heti kun hurtat huomaavat, että lakkolaisten voimakkain osa pakenee omaa asiaansa, niin silloin heidän vimmansa kiihtyy ja he hyökkäävät kuten Mesaba-alueella lakkolaisia vastaan ja näkevät että eihän ne vaarallisia olekaan. Eikä todella olekaan pyssyhurtille vaarallisia naiset ja lapset ja ne miehet, joiden täytyy katsoa ettei heidän omaisilleen tulisi kovin suuria kärsimyksiä taistelun aikana. Mutta mikä vielä pahempaa tässä nuorten miesten lakkoalueelta pakoilemisessa on se, että kaikki lakkoasiat jäävät jälelläolevien huoleksi ja monasti käy niin, että lakko jatkuu tarpeettoman pitkästi juuri siksi, kun jälellä olevat lakkolaiset hurttien ainaisen provokatsionin takia eivät voi pysyä kylmäverisinä ja niin ollen antavat tapauksien vaikuttaa heihin sokaisevasti. Jos taas kaikki työläiset pysyvät lakkoalueella, niin lakot tulevat lyhyiksi, ja yksimieliselle ja paikallaan taistelevalle joukolle antaa huomionsa ja apunsa sellaisetkin, jotka muuten eivät olisi antaneet asialle mitään merkitystä. Mesaba-alueen kurjaan pakoilemiseen oli tietysti suurimpana syynä se, ettei elueella ole ollut taloudellista järjestöä mikä olisi kyennyt opettamaan lakkomenetelmiä ennen lakon puhkeamista. Mutta vaikka tämä myönnetäänkin, niin tulee muistaa että juuri se, miksi taloudellista järjestöä ei alueella ollut ennen lakon puhkeamista, saadaan suurelta osalta laskea keinottelevien sosialidemokraattien, radikaalisten ja keltaisten professionalien ansioksi. Muuten se tapa, millä suomalaisten radikaalisten sosialidemokraattien lehden toimitus suhtautui tähän Mesaban lakkoalueelta pakenemiskysymykseen osotti, että ''Sosialistin'' silloinen toimitus ei ollut ensinkään selvillä siitä, miten tulisi tällaisessa tapauksessa menetellä. Se oli kaiken sekapäisyyden lisäksi I. W. W:n nimessä vielä vanhoillisten ammatti-unionistien kannalla, opettaen että on suuri apu lakossaoleville, jos lakkolaiset menevät pois alueelta ja kun tämän kirjoittaja yritti oikaista tätä harhaanjohtavaa käsitettä mainitussa lehdessä, oli lehden professionalinen toimitus valmis kieltämään kirjotukselta julkitulemisen. Lehden toimitus oli kovin omituisella ja horjuvalla kannalla tuohon pakolaisten

kysymykseen nähden. Ja se on sitäkin kummallisempaa, kun toimituksessa oli henkilö, jonka olisi luullut kysymyksen ytimen käsittävän. Niin kiihkeätä oli mainitun lehden toimituksen akiteeraus sen puolesta, että miehet Mesaba-alueelta lähtivät pois jonnekin muualle, vaikkapa Dakotoihin elonkorjuualueelle, että hyvällä syyllä voi silloin liikkeellä olevat epäilykset ''Sosialistin'' toimituksen suhteen langeta otolliseen maaperään. Näytti sivustakatsojille todellakin siltä, että Sosialistin toimittajan mitä kummallisempaan intoiluun Mesaba-alueen lakkolaisten lakkoalueelta pakenemiskiihotuksessa olisi ollut jokin syvällisempi motiivi kuin mitä siinä pinnalta näytti olevan. Näistä kylläkin mahdollisista, syvällisemmistä vaikuttimista liiteli Duluthissa ja Mesaba-alueella kansan vaistolle ominaisia huhuja.

Siihen aikaan paljastui Itävallan lähettilään Dr. Dumban kirje parooni Burianille. Siinä kirjeessä selitti lähettiläs, miten hän on suunnitellut lakkoja maamiestensä avulla yli Amerikan, siten vaikeuttaakseen Englannin liittolaisten hyökkäyksiä länsi- ja itärintamilla. Liittolaismailla oli suuret sotatarvetilaukset silloin Amerikasta ja liittolaiset olivat suunnitelleet täksi kesäksi jättiläismäisiä hyökkäyksiä Sommen alueella, Trentinon laaksoissa ja Calitziassa. Saksan ja Itävallan etujen mukaista kerrottiin olevan saada syntymään suuria lakkoja Yhdysvalloissa ja pysäyttää sotatarvetehtaisiin raaka-aineen tuonnin. Kerrottiin pitkin talvea 1916 miten keskusvaltojen agentit hääräilevät Mesaba-alueella ja muka lahjovat maamiehiänsä ja varustavat rahoilla nousemaan lakkoon. Sosialistilehden toimittaja oli myöskin kaiken talvea yhtenään Mesaba-alueella, rähisten ja väitellen keltasien professionaliveljiensä kanssa. Ja siinä väittelytouhussa hän osotti hänelle ennenkuulumatonta intoa. Hän vielä kehuskeli voivansa puhua useampia slaavin kielimurteita, joten hän antoi aina toisinaan ymmärtää olevansa se ''hengenjättiläinen'' mikä saa tavallista enempi aikaan jos niikseen tulee.

Sosialisti-lehden kerrottiin hallitsevan Mesaba-alueen suomalaisten radikaalisten sosialidemokraattien mielipidettä, ja taas suomalaiset radikaalit kehuskelivat slaavilaisten katselevan kunnioituksella heitä suomalaisia lakon todellisina johtavina sieluina siloin kun Mesaba-alueen lakko puhkesi. Kun sitten Mesaba-alueen lakko rupesi jatkumaan tavallista pitemmälle, niin huhut tulivat myöskin moninaisemmiksi.

Sosialistin toimittajan kummallinen esiintyminen monissa lakkoa ja sen johtoa koskevissa kysymyksissä, sen toimittajan katala yritys mustata Joe Ettoria, joka I. W. W.:n puolesta tarkasti lakon

menoa ja esti siellä kaikenlaiset pimeät voimat sotkemasta likaan I. W. W. nimeä, oli omiaan herättämään Duluthissa ja kaukaisimmillakin alueilla huomiota.

Kun yhdistettiin kaikki nuo jo mainitut seikat, niin Sosialistin toimittaja joutui omituiseen valoon. Mutta kaikkein enimmän kummastusta, kyselyä ja suuttumusta herätti kaikissa todellisissa I. W. W. periaatteita ja menetelmiä läheisesti ymmärtävissä taistelijoissa se tapa, se hullunomainen into millä Sosialistin professionalinen toimittajaparka suhtautui lakkopakolaisiin.

Usuttaessaan lakkolaisia pakenemaan Mesaba-alueelta, hän osotti niin hämmästyttävää intomielisyyttä, että häntä alettiin suuresti epäillä Duluthissa. Persoonakeskusteluissa ja lehtikirjoituksissa hän painosti mitä kiihkeimmin lakkolaisten alueelta poistumisen välttämättömyyttä. Tästä hänen vielä selittämättömästä menettelystään pitävät lakkolaisten vastustajat lakon olevan Saksan agenttien hommaa ja tarkotuksen olevan vahingoittaa liittolaisia kiihottamalla miehet liittolaisten tilauksia täyttävistä teollisuuslaitoksista, ei ainoastaan menemään lakkoon, vaan muuttamaan koko alueelta pois ja siten saattamaan pysyväisen miesten pulan sillä tuotannon alalla.

Tietysti nämä esitetyt asiat ovat huhuja, eikä niiden todenperäisyyttä ole todistettu, paitsi edellä osotetuilla johtopäätelmillä. Saattaa olla, että köyhälistön erehtymätön vaisto on vielä löytävä oikean langanpään tässäkin asiassa. Epäilykset ovat epäilyksiä, mutta henkilöitten köyhälistön luottotoimissa ei pitäisi milloinkaan jättää tekojensa motiiveja hämärän peittoon. Siitä ei tietysti olisi kenelläkään köyhälistöläisellä mitään sanomista, jos lakkolaiset olisivat voineet avustaa taisteluansa kaikilla lakien alaisilla keinoilla ja ehken lakien selityksien kanssa ristiriitaankin joutumalla. Mutta pahin ja lopullisesti huonoja tuloksia tuottava köyhälistön työmaataisteluliikkeelle on juuri tuollainen edelläosotettu professionalinen hämäräperäisyys ja kouraantuntuvasti väärän ja vanhettuneen ammatti-unionistisen menettelytavan uutena vieläpä i.w.w.-läisenä menettelytapana suositteleminen, joten mainitussa asiassa tosiasiaksi jää, että **henkilö, joka pakenee lakkoalueelta on suurempi petturi, kuin** se **henkilö jonka nälän pakottamana täytyy mennä rikkuriksi. Ja jokainen, ken Sosialistilehden tavoin agiteeraa lakkoalueelta poismuuttamista on SUORA LAKKOLAISTEN ASIAN PETTURI taikka sitten niin suuri hölmö, ettei hän tiedä mitä puhuu tai kirjoittaa.**

Vallankumoukselliset syndikalistit ovat sentään eräällä toisellakin tavalla pakoittaneet yhteiskuntaa lainaamaan huomiotansa, vieläpä olemaan suoranaisessa vastuussakin omistamattoman luokan

jäsenistä. Ja niin omituiselta kuin se tuntuneekin monesta niistä, jotka ovat tottuneet ajattelemaan syndikalismista, että se on kokonaan politillisvastainen liike, niin todellisesti eivät syndikalistit politiikkaan nähden ole erilaisemmalla, kannalla kuin mitä I. W. W. peruslaki johdannossaan politiikasta sanoo. Me emme suinkaan ole politisen toiminnan vastaisia eikä politisen toiminnan myönteisiä sikäli kuin kysymys on syndikaateista ja niiden suhtautumisesta politiikkaan, yksityisten jäsenien mielipiteistä ei syndikaatti ota vastuuta päällensä.

Ranskassa pikkuomistajat hallitsevat kunnallishallinnoissa paljon ehdottomammin kuin koskaan pikkuomistajat hallitsevat Amerikan kunnallishallinnoissa. Syndikalistit, jotka kuten edellä on osotettu ovat antiparlamentaristeja, eivät silti kiellä, eikä liioin vainoa jäsenistöänsä, jos jäsenistö yksilöinä äänestää jotakin pikkuporvarillis-sosialidemokraatistakin virantavoittelijaa. Mutta itse syndikaatti ei ota pienintäkään vastuullisuutta päällensä siten, että suosittelisi jotakin politikoitsijaa virkaan ja sen tehtyään sittenkun politikoitsija heille ominaisella tavalla tekee jonkun kepposen ja pettää köyhälistön, saisi moraalisen edesvastuun niskoilleen ja tulisi siten keskinäisen taistelun tantereeksi ja kaikki ne asiat, joita varten syndikaatti varsinaisesti on olemassa, hukkuisivat epäluuloiseen keskinäisen taistelun pyörteeseen.

Mutta koska köyhälistö on myöskin kunnan asukkaisiin luettavaa väkeä, ja kunta lopullisesti joutuu turvaamaan jokaista tosihätään joutunutta, niin kunnan velvollisuus myöskin on katsoa, ettei kunnan sisällä syntyisi eli saisi kauemmin jatkua sellainen tilanne, mikä on omiansa synnyttämään lisärasituksia kunnalle ja kaikille sen asukkaille. Lakko on tietysti aina katsottava sellaiseksi lisärasitukseksi, jonka useinkin aiheuttavat pikkuomistajien mielestä kuntaan varsinaisesti kuulumattomat suuria pääomia omistavat yksilöt taikka ihmisryhmittymät kuntaan kuuluvia ja kuntaa hyödyttäviä työläisiä vastaan. Näin ollen Ranskan pikkuporvaristo joutuu nykyaikana lakkotaisteluissa kunnan varoilla avustamaan lakkolaisia ja siitä avusta vastalahjaksi monet syndikalistit antavat heille kunnallisiin virkoihin pyrkiessä äänensä.

Rauhallisissa oloissa tukevat useat Ranskan kunnallishallinnoista syndikalistien Bourses du Travaillin (Työn pörssien) toimintaa huomattavilla rahasummilla, joka menetelmä on jotenkin samanlaista, kuin oli Suomessa viinaverorahojen luovuttaminen raittiustyön edistämiseksi ja työväen yhdistysten henkisten rientojen edesauttamiseksi.

Bourses du Travaillen toimintaan sisältyy paitsi työväen sivistys- ja tietoisuustason kohottamista kirjallisuuden, sanomalehdistön, aikakautisten julkaisujen ja esitelmien muodossa, myös ja ennen kaikkea työtilastojen kerääminen maan kaikilta puolilta ja työttömien rahallinen avustaminen päästäkseen vaikeina pulakausina kulkemaan etäisimpiinkin työmaihin. Näiden Bourses du Travaille'n toiminnan kautta onkin Ranskan suuremmissa kaupungeissa vuosi vuodelta työnvälitys joutunut yksityisten työnvälittäjien käsistä pois ja alkanut vähitellen siirtyä syndikaattien — Bourses du Travaille'n valvonnan alle ensin ja sitten kokonaan Työn pörssien käsiin. Täten tuo turmiollinen, vieläpä joskus suoranainen rikoksellinen keinottelu työn välityksen kautta jääpi syrjään.

Bourses du Travaille'n ja työläisten tämäntapainen yhteistoiminta kunnallisella alalla on ainoastaan pieni osa sitä niinkutsuttua broudhonilaista kuumaa ilmaa kuten sosialidemokratiset professionalit niin mielellään suvaitsevat sanoa. Mutta vaikka sosialidemokratiset professionalit eivät sano hyväksyvänsä missään muodossa Broudhonilaisuutta taikka Bakuninilaisuutta ja kaikista vähimmän Vallankumouksellisen Syndikalismin oppeja, niin ovat he huolimatta tästä inhostaan sentään noin pikkuhiljaa siirrelleet broudhonilaiset pikkuparannus- ja välilliset kunnalliset keinot ohjelmistoonsa. Ja nyt he koreilevat välillisien parannuksiensa ohjelmalla, jossa ei ole yhtään kortta heidän omaansa, vaan kaikki jokaista kirjainta myöten varastettua taikka syndikalisteilta lainattua tavaraa. Eikä siinä luonnollisesti mitään pahaa ole, jos sosialidemokraatitkin saadakseen edes jotakin näkyvää aikaan varastelevat ja lainailevat itsellensä oppeja, joilla sitten yrittävät herutella köyhälistöltä omalle asiallensa varoja. Meille riittää kun sanomme mitä tiedämme missä kulloinkin nämä herrashuijarit menevät ja se, että tunnemme miten kekseliäitä he lainailu- ja varasteluhommissaan ovat ja että heissä on enempi kuin 90 pros. apinoita ja hyvin harvoja originaaleja.

Bourses du Travaille'n opit ovat useissa Europan maissa yhä leviämässä ja niitä tekevät tunnetuiksi ennen kaikkea köyhälistöläiset itse. Köpenhaminan ja usean muunkin Tanskan kaupungin työläiset unioittensa kautta ovat alkaneet seuraamaan ranskalaisten osatoverien esimerkkiä, ja yhä enempi pyrkivät keskittämään kaikkia työläisiä koskevia asioita työläisten taloudellisten järjestöjen suoranaisen ja työläisten itsensä välittömän valvonnan alle.

Täällä Amerikassa myöskin on työläisten keskuudessa voimakkaana kasvamassa **työläisten itsensä kautta** halitsemisliike, ja siinä liikkeessä yleensä unioiden miehet ja naiset huolimatta vanhoillisuu-

destansa ovat mukana. Minä en myöskään epäile sanoa toistamiseen, että Amerikan suomalaiset työläiset sosialidemokraattisissa seurakunnissa ovat kuluttaneet suuren osan varojansa ja tyhjentäneet energiansa toivottomaan työhön, silloin ja sikäli kuin vaalitaistelurummutus on ollut heidän toimintansa ainoana kohteena.

Ainoa tapaus jolloin köyhälistöltä kiskottuja varoja nuo fanatismilla ja ennakkoluuloilla täytetyt osastot ovat käyttäneet oikein on siellä, missä on perustettu jonkunlainen lainakirjasto. Nämä lainakirjastot suomalaistenkin sosialidemokraattien keskuudessa, professionalien suoranaisen vastustelun takia ovat tosin kovin alkeellisia ja yksipuolisia, joka on suoranaisena seurauksena siitä sosialidemokraatialle ominaisesta uskonnollis-fanaattisesta hengestä, minkä tartunnan alaisena vielä nykyisin enin osa sosialististen seurakuntien jäseniä on. Tosin on olemassa jo joitakin esimerkkejä siitä, että fanatismi Amerikan suomalaistenkin työläisten mielistä alkaa erä erältä antamaan tilaa selkeälle järjelle. Minä olen vakuutettu siitä, että sikäli kuin suomalaisetkin työläiset alkavat palaamaan takaisin ilmalaivareistailultaan (sosialidemokraatian vaalirummutuksesta) kovalle ja terveelle maaperälle, se on köyhälistön taloudelliseen toimintaan, Vallankumouksellisen Syndikalismin ja I. W. W. opin ja hengen sekä menettelytapain viittomaan suuntaan, niin tulee maailma heillekin paljon entisestään suurenemaan. Heidän henkeänsä ennen ahdistanut dogmatiikka, joka aina tuon tuostakin saattoi uhrinsa kaulasuonet pullistumaan, silmät veristämään ja kurkusta ulos tulemaan petoeläintä muistuttavia mylvähdyksiä, tulee häviämään ja todellinen köyhälistöläinen luokkataistelija astuu esiin: Luokkataistelija, joka ei koskaan eksy luokkataistelun tieltä eikä milloinkaan sekoita pikkuparannuksien hyttysverkkoihin köyhälistön lopullista päämäärää olisi koskaan ollut olemassakaan, kuten on käynyt sangen monille sosialidemokraattisille professionaleille ja heidän fanatisminsa sokeille seuraajille.

Tässä luvussa esitetyt muutamat tosiasiat jo sinänsä riittävät toteamaan miten Vallankumouksellisen Syndikalismin hyväksymä ja sen suosittama lakkoavustusoppi on muodostunut sellaiseksi kuin se on, ja itsekukin köyhälistöläinen, joka tässä luvussa mainitut asiat on lukenut, on oikeutettu niitä vertailemaan vanhoillisten sosialidemokraattien hyväksymään **kassoilla taistelu-oppiin** ja asettamaan kassoilla taistelu-opin rinnalle Vallankumouksellisen Syndikalismin noudattaman **Solidaarisen lakko-avustus opin** ja tietysti se, kumpi näistä lukijan mielestä on parempi, jää hänen lopulliseksi vakaumukseksensa. Vallankumouksellisen Syndikalismin periaattei-

siin ei sisälly yrittää vänkätä paremmuuttansa turhalla kiihkoilemisella. Ainoastaan kylmät tosiasiat ovat niitä, jotka lopullisesti paikkansa pitävät, ja niitä ennenkaikkea ja kaikissa vaiheissa pyrkii Vallankumouksellinen Syndikalismi esille vetämään ja opettamaan köyhälistöä selväpäisyyteen ja harkittuihin menetelmiin. Siinä juuri onkin Vallankumouksellisen Syndikalismin etevämmyys verrattuna sosialidemokratian fanatismiin ja keltasen syndikalismin ennakkoluuloiseen taantumuksellisuuteen ja eräänlaisten i.w.w.:läisten tuulenpieksämiseen sekä sosialidemokraatian radikaalien päättämättömyyden päämäärättömyyteen.

———o———

XXII Luku.

VALLANKUMOUKSELLINEN SYNDIKALISMI JA KÖYHÄLISTÖN LUOKKAMORAALI.

''— — —: Että sanotut syytetyt ovat sabotage opin uskojia ja sen puolustajia. Tähän sisältyy se, että sanotut syytetyt muun muassa puolustivat ja opettivat omaisuuden hävittämistä ja persoonallisten ja omaisuusoikeuksien kunnioittamattomuutta ja persoonallista väkivaltaa ja että sanotut syytetyt uskoivat ja opettivat että työntekijän täytyy ryhtyä ja käyttää laittomia toimenpiteitä alkaen työnsä vitkastelusta ja laiminlyömisestä aina työnantajansa omaisuuden hävittämiseen saakka ja muun muassa sanotut syytetyt uskoivat ja puolustivat sitä, etteivät he eivätkä toiset maksa velkojansa ja yleensä puolustivat ja uskoivat vallitsevien järjestelmien ja hallitusten kumoamiseen vallankumouksella ja väkivallalla.'' — — —

Vanha hyvin tunnettu porvarillinen syytös sosialidemokratiata vastaan, keksitty tietysti tarkotuksella saattaa sosialidemokraattisia työläisiä väärään valoon ja kaikenlaisiin ikävyyksiin — eikö olekin? Eihän toki! Hyvät ystävät niin ei ole asianlaita kuten lukija hyväuskoisuudessaan oli ehken valmis luulemaan. Tämä yllä lainattu on kerta kaikkiaan puhtaasti sosialidemokraattinen ilmianto. Sen ilmiannon on tehnyt suomalainen sosialidemokraatti kaikkien suomalaisten sosialidemokraattien hyväksymänä. Ja se ilmianto on tehty kapitalistiselle oikeuslaitokselle, ja sen puolesta on ilmiantaja itse ja toistakymmentä todistajaa vannoneet suoranaisen väärän valan tukeakseen sitä. Ja se **ilmianto on tehty kostontarkotuksessa ja työläisiä vastaan, tarkotuksella saattaa ilmiannossa mainitut toverit mustalle listalle ja niin ollen mitä suurimpaan pulaan.**

Tämän yllä lainatun pätkän olen poiminut Amerikan suomalaisten sosialistein n. s. Keskipiirin 3:nen edustajakokouksen pöytäkirjan sivulta 47. Mainittuun pöytäkirjaan on tuo paljon kuvaava pätkä joutunut Negauneen kaivostyöläisille osotetussa injunksionissa (estetuomiossa), jonka estetuomion ovat anoneet Marquette-kauntin Michiganin valtion piirioikeudelta taistelutovereitani ja minua

vastaan vuonna 1913 eräät Amerikan sosialistipuolueeseen kuuluvat sosialidemokraattiset henkilöt. Tuo ilmianto on sellaisenaan saanut kaikkien Amerikan suomalaisten sosialidemokraattien ihastelevan kannatuksen. Toiselta puolen silloiset taistelutoverini, moneen sataan nouseva Negauneen työläisjoukko ja minä vastustimme tuota ilmiantoa ja selitimme sen olevan köyhälistön luokkatunteille ja köyhälistön luokkamoraalille vastaisen.

Me silloiset Negauneen köyhälistöläiset olimme ja olemme yhäkin sitä mieltä, että tuollaiset ylempänä esitetyt ilmottelut köyhälistöläisistä ja heidän mielipiteistänsä omistavalle luokalle eivät voi olla muuta kuin suoranaista palkatun urkkijan tointa ja voidaan milloin tahansa asettaa Harry Orchartin ja McManigalin ilmiantojen kanssa rinnan ja ainoa, mikä niitä itse käytännössä erottaa on se, että näistä Negauneen ilmiannon yhteydessä syytetyistä ei ollut yksikään sattunut olemaan minkäänlaisessa työmaarettelössä joten ilmianto oli, mutta ei mitään tekoja mihin tuota ilmiantoa olisi voitu sovittaa. Mutta sikäli kuin Orchartin, McManigalin ja Negauneen sosialidemokraattien ilmiantoja katsellaan köyhälistön luokkamoraalin näkökannalta niin **ei niillä ole moraalisesti mitään eroa.**

Mainitun injunksionin ottajat vannomassaan asiapaperissa sanovat: ''**sanotut syytetyt ovat sabotage oppiin uskojia ja sen puolustajia**''. Se tahtoo sanoa että Negauneessa ja ympäristöllä työtä antavien kaivantokomppanioiden tulee varoa antamasta työtä estetuomiossa mainituille ja kaikille heitä kannattaville, noin 500 henkeen nousevalle työläisjoukolle sen tähden, että he voivat muka särkeä komppanian omistamia työkaluja ja tuotannon välineitä yleensä ja niin ollen tuottaa niille suurta vahinkoa. Meidän silloisten Negauneen sosialistiosaston jäsenien mielestä tuollainen ilmianto oli **katala teko**, sikäli kuin se koski kokonaan syytöksen ulkopuolella olevaa syytöntä väkeäkin, joka ei ollut missään varsinaisessa tekemisessä sosialidemokraattisen hounailun kanssa, vaan muuten olivat tavallisia hyvän päivän tuttavia syytetyille, ja kävivät joskus rahallista apua antamassa syytettyjen tanssi- ja muissa iltamissa.

Suomalais-savolaiset lahkolais-sosialidemokraatit yli maan vakuuttivat syytöksen olevan kohtuullisen vieläpä sosialidemokraattisenkin, ja kehuivat sellaisen menettelytavan kuuluvankin juuri sosialidemokraattien pyhimpiin velvollisuuksiin siten, että kansainvälinen köyhälistö aina pysyisi kurinalaisena. On ymmärrettävää, että meidän kahden ryhmän tiet auttamattomasti erosivat tuon sosialidemokraatian omaaman kummallisen ja samalla surullisen ilettävän kannan takia.

Sitten sanotaan, että syytetyt "**puolustivat persoonallisten ja omaisuus-oikeuksien kunnioittamattomuutta**". Tällä väitteellä nimenomaan asetettiin estetuomiossa mainitut henkilöt ja heidän kannattajansa, Negauneen varsinaiset kaivantomiehet (suomalaiset), tavallisen taskuvarkaan, maantienrosvon ja murtovarkaan tasolle. Jos injunksionin ottajat olisivat tyytyneet sanomaan että me syytetyt emme kunnioita yksityistä omistus-oikeutta tuotannon ja jaon välineisiin, niin olisivat he sanoneet jokaisen köyhälistöläisvallankumouksellisen hyväksymän totuuden. Mutta he eivät sitä sanoneet, vaan nimenomaan selittivät meidät, useamman sata Negauneen kaivantomiestä, tavallisen "kädet ylös nostattajan" veroiseksi, esiintuomalla ettemme kunnioita "**persoonallisten omaisuuksien oikeutta**". Tosi on, ettemme tietysti sosialidemokraattien tavoin yhtämittaa lohdutelleet Negauneen porvareita sillä, että kyllä heidän omaisuutensa on turvassa kun **me** teemme yhteiskunnallisen vallankumouksen. Me hyvin tiesimme että yhteiskunnalliseen vallankumoukseen on vielä kotvanen aikaa, ja siihen mennessä ehtii monet mielet ja miehet muuttua, tiesimme myöskin sen, että yhteiskunnallinen vallankumous ei riipu juuri sanottavasti siitä, mitä Negauneessa tehdään, taikka mitä siellä jätetään tekemättä. Varmaa on, etten milloinkaan kuullut Negauneen syytettyjen puhuvan sanaakaan kenenkään yksityisen henkilön omaisuuden anastamisesta missään muussa ymmärryksessä kuin siinä, että köyhälistö on lopulta pakotettu ottamaan pakkoluovutuksen kautta tuotannon välineet yhteiskunnan omaksi.

Jos tuollainen lausunto kuten tämä injunksionin ottajien olisi tehty jollakin sellaisella paikkakunnalla, missä suomalainen asutus olisi ollut ainoastaan muutaman vuoden vanha, niin sillä lausunnolla olisi ollut hyvin tuhoisa merkitys suomalaisten työläisten luottoon nähden. Nyt sattui sentään niin, että lausunto tehtiin sellaisessa kylässä, missä suomalaiset olivat asustaneet yli neljäkymmentä vuotta ja suomalaisten porvarillinen rehellisyys englanninkielisen väestön kesken yläpuolella kaiken epäilyksen ja se, että injunksionin päämestari oli, voidaan sanoa paikkakunnan väestön hallitsevan osan keskuudessa kaikkea luottoa vailla, joten tuo pahassa mielessä ja syyttömille työläisille turmioksi ja kostoksi tarkotettu lause ei sentään vaikuttanut.

Sosialidemokraatit eivät sanallakaan tuominneet edes tuonkaan lauseen takia estetuomion ottajia, päinvastoin antoivat kaiken tukensa heille. Ja että estetuomiolla todella tahdottiin osottaa syytetyt olevan "**personallisen" omaisuuden varkaita**, selviää saman lauseen jatkosta, jossa meistä sanotaan että: he opettivat "**persoonal-**

lista väkivaltaa''. Persoonallinen väkivalta kulkee sangen usein juuri persoonallisen omaisuuden varkauden yhteydessä, joten ei ole vähintäkään epäilystä siitä, etteikö tarkotuksena ollut mustata meidät persoonallisiksi rikoksellisiksi. Ja jos meidän joukossa olisi ollut yksikään henkilö, joka olisi jotenkin sattunut sekaantumaan, vaikka syyttömästikin johonkin persoonalliseen varkausjuttuun, niin silloin olisi ollut itsestänsä selvää, että myöskin meidät kaikki toiset olisi leimattu varkaiksi, ja selitetty Negauneessa oleskelemisemme tarkotuksena olevan järjestellä ''hold up''. Meidän joukossamme ei ollut ketään sellaista, johon olisi voinut syytöksen sovelluttaa ja kun ei sellaista ollut, niin injunksionin ottaneet sosialidemokraatit koettivat syyttää meitä edes sen perusteella ''hold up'' miehiksi, kun joku entinen Negauneen sosialistisen seurakunnan jäsenen kerrottiin joskus anastaneen rahaa tovereiltansa, jossakin Duluthin kadulla. Meillä ei tietysti ollut mitään tekemistä sellaisen asian kanssa, sillä henkilö, josta tuo huhu oli nostettu, oli noin puolivuotta ennen injunksionin ottamista lähtenyt Negauneesta. Tämän mainitsenkin vain osotuksena, miten saastaisesti tuo joukkio sosialidemokratian nimessä yritti sotkea omia rikoksiansa syyttelemällä muita. Joukkiossa, jotka varsinaisesti injunksionia puuhasivat oli entinen Negauneen osaston taloudenhoitaja, jonka tilit taloudenhoitonsa ajalta osottautuivat olevan sellaiset, ettei niistä kukaan tilintarkastaja ilman asianomaisen tilivelvollisen läsnäoloa ja selityksiä koskaan selvää saanut, ja joka sotku juuri meidän syytettyjen taholta vedettiin päivänvaloon, kun sattumalta päästiin tuon arvoisan savolaisen sosialidemokraatin, sittemmin Työmiehen taloudenhoitajan kirjanpidollisesta sosialidemokratiasta perille. Oli toisia, kuten pääinjunksionijehu, jolla oli kynnet rappaantuneet Western Federationin y. m. pikkujutuissa; oli sellainenkin herra kuin entinen postinvaras Jyväskylän maaseurakunnasta, joka teki useita pikkukähvelyksiä osaston luottotoimissa ja jota aina joskus oli meidän syytettyjen taholta lyödä rapistettu kynsille. Heillä usealla oli jotakin persoonallista maksettavana minulle ja taistelutovereilleni ja siitä tuo häpeämättömyys, josta kappaleen lainasin. Siinä vielä koetetaan järkyttää Negauneen suomalaisten työläisten persoonallista luottoa ja saattaa heidät ahdinkotilaan sanomalla englanninkielisille näin: ''— **sanotut syytetyt uskoivat ja puolustivat sitä etteivät he eivätkä toiset maksa velkojaan.**''

Jokainen voi itse ajatella onko tuolla lauseella ajettu köyhälistöliikkeen periaatteellista puhtautta takaa, vai onko sillä tarkotettu horjuttaa työläisten luottoa, ja niin ollen yrittää saattaa hei-

tä ahdinkoon. Sosialidemokraatit kuten muistamme hyväksyivät estetuomion aivan täydellisesti, ja siis tuonkin erikoisen kohdan jolla kohdalla ilmeisesti tarkotettiin riistää Negauneen kaivantomiehiltä ja heidän perheiltään leipä suusta. Ja että heidän teollaan totta tarkoitettiin osottaa se, että yksi ainoa estetuomion **allekirjoittaja vain oli niin rehellinen, että kun huomasi tulleensa narratuksi kirjottamaan nimensä asiapaperin alle, jonka sisältöä hän ei ollut tiennyt, ja josta johtavat injunksionisti sosialidemokraatit olivat hänelle selittäneet olevan toista tarkottavan, peruutti tekemänsä erehdykset.** Kaikki toiset injunksionistit eivät ole vielä tähän päivään mennessä peruuttaneet valheellisia syytöksiänsä; heitä tosin on pakotettu oikeudessa laillisilla keinoilla se tekemään. Mutta se mikä heillä on tekemättä on julkinen perääntyminen ja elleivät he sitä tee, nin he osottavat yhäkin hautovansa katalia tuumiansa. Toiset, osalta huomattaviakin Amerikan sosialidemokraatteja, jotka asettuivat syyttäjiä tukemaan, eivät liioin ole puhdistautuneet tuosta yllä osotetusta, meidän mielestämme selvästi **pinkkertonimaisesta liasta.** Amerikan sosialistipuolue ei myöskään ole karkoittanut riveistänsä henkilöitä, jotka ilmiantavat aiheettomasti taikka aiheellisesti työläisiä ja rukoilevat kuten Negauneen injunksionistit omistavan luokan luokkaoikeuslaitokselta apua ja keinoihin ryhtymistä niitä henkilöitä vastaan, jotka ''**uskoivat vallitsevien järjestelmien ja hallitusten kumoamiseen vallankumouksella**'' — ja mikä pahempaa, näiden kirkassilmäisten sosialidemokraattisten lurjusten mielestä ''**väkivallalla**'', jotka uskot ja opit ovat ''**vastakkaisia maan laeille**'' —. Siis yksinkertaisesti omistavan luokan luokkalakien nöyrää palvelemista ja pinkertonin tavoin kapitalistien limaisten varpaiden välien nuolemista — ja kaikki tuo — ''jalon'' ja ''puhtaan'' sosialidemokraatian nimessä. Sosialidemokraatian nimessä polkea tomuun, tuhkaan ja mitä viheliäisimpään likaan kaiken sen, mitä köyhälistölle oli opetettu pitämään puhtaana ja pyhänä.

Ja Amerikan johtavat sosialidemokraatit hyväksyvät kaiken tuon edellä osotetun surkeuden, joka surkeus meidän vallankumouksellisten syndikalistien mielestä **on köyhälistön luokkamoraalin alentamisyritystä pyssyhurttamoraalin tasolle,** mikä pyssyhurttamoraali on ainoastaan pieni oksa omistavan luokan myrkkyisestä moraalipuusta. Muuten tuossa Negauneen estetuomiossa asetutaan juuri edellä lainatun kohdan kautta kansainvälisen sosialidemokraatian kannalle ja osotetaan huolestunein sanoin eli halutaan osottaa Marquetten oikeuslaitokselle, että Amerikan sosialistipuolue ei ole, eikä halua olla köyhälistön puolue muussa paitsi lupauksissa, vaan haluaa

olla pikkuomistajien puolue ja niiden asianajaja — mitenkään muuten ei voida käsittää estetuomion ottajien edellä osotettua huolestuneisuutta omaisuudesta, sillä heillä itsellään ei ollut mitään omaisuuksia hallussansa.

Muuten estetuomio syytöksineen ja väärine valoineen oli vaan pieni esiripun kohotus kaiken sen professionalisen mädännäisyyden edessä, mitä sosialistipuolueen nimen verhon taakse kätkeytyy. Osa siitä porvarillisesta saastasta mitä koko Amerikan sosialidemokraattisten professionalien leiri sisältää, purskahti Negauneen jutussa ulos. Ja senjälkeen kuin Negauneen mätäpaise puhkesi on meille tarjoutunut päivittäin samanluonteisia ja yhtä katalia asioita kansainvälisen sosialidemokratian professionalien huijauksesta sekä täällä Amerikassa että Europassa.

Ei kauan sitten kirjoitti Amerikan suomalaisten sosialidemokraattien lehti Työmies eräästä Joe Hillström-nimisestä I. W. W.-liiton kiertävästä organiseeraajasta, joka sattui liikkuessaan Utahin valtiossa maamiestensä ruotsalaisten mormoonien keskuudessa joutumaan syytetyksi erään kauppiaan ampumisesta. Eräät asianhaarat johtivat näennäiset seikat osottamaan että Hillström oli murhaan syyllinen, jota ei kuitenkaan voitu koskaan todistaa täysin pätevillä todistuksilla. Mainittu mormoonilahkokunta asetti, ja asettaa mustalle listalle jokaisen henkilön, joka uskaltaa astua esiin ja alkaa penkomaan esille mainitun kirkkokunnan mädännäisyyttä, sen jäsenistön moniavioisuutta ja heidän katalaa lapsi- ja naistyön riistämistään. Mainitun kirkkokunnan jäsenet, jotka täydellisesti kontrolleeraavat Utahin valtiota, asettuivat säälittä vainoomaan Hillströmiä kun saivat tietää, että mies on sen vihatun I. W. W.-liiton jäsen. Oikeudenkäynnin alustavassa kuulustelussa saatiin juttu sotkettua siten, että Hillströmiä oli vaikea puolustaa sen jälkeen. Hänet tuomittiin syylliseksi ja ammuttiin.

Tästä asiasta kertoessaan asettui mainittu Työmies-lehti täydellisesti samalle kannalle kuin Utahin valtion kiihkomormonoiset lehdet. Työmies, vaikka tiesi, miten i.w.w.-läiset ponnistelivat avustaakseen toveriansa ulos vankilasta, ei kuitenkaan lainannut pienintäkään huomiota Hillströmin jutulle. ennen jutun oikeudessa ratkaisua. Sitten kun Hillström oli tuomittu kuolemaan ja häneltä kielletty uusi tutkinto, niin selitti mainittu Työmies-lehti **yhdessä mormoonikirkon äänenkannattajien kanssa, että Hillström on syyllinen.** Ja mikä on kuvaavinta Työmiehen köyhälistön asiain omistavalle luokalle ilmiantaja ominaisuuksista, mainitun lehden toimitus ei jaksanut ymmärtää sitä, että Hillström saattoi mennä ennen

kuolemaan kuin pettää hänelle osotetun luottamuksen. Hillström nimenomaan vakuutti että hän voisi pelastaa itsensä, mutta jos hän sen tekisi niin hän silloin olisi pakotettu saattamaan erään aviovaimon huonoon valoon, jonka aviovaimon luona sanoi olleensa sillä hetkellä kun Morrisonin murha tapahtui.

Työmiehen silloinen sosialidemokraattinen toimitus, jonka elämän tehtävään oli myöskin aina siihen asti kuulunut naisten pettäminen ja heidän herkkäuskoisuutensa kustannuksella keljuileminen, ja petkuttamiensa naisten huonoon valoon saattaminen ennakkoluuloisen yleisön silmissä, ei jaksanut ymmärtää Hillströmin puhdasta köyhälistöläistä luokkamoraalia, jonka puhtauden innostamana **voidaan, kun tarvis tulee, kuollakin, ennenkuin alistutaan pettämään toveriluottamusta.**

Itse asiassa ei Työmiehen silloinen toimitus sanonut enempää eikä vähempää kuin mitä ''kohtuulliset sosialidemokraatit'' yleensä hyväksyvät tällaisissa asioissa, ja Työmiehen kustannusyhtiön yhtiökokous sitten talvella 1916 siunasi perämelansa menettelyn täydellisesti.

Paitsi sitä mitä edellä on esitetty on sosialidemokraattien taktiikka täällä maassa ja varsinkin suomalaisten kesken osottautunut köyhälistöläisten työnantajille ilmiantamisen, jota jo näemme Negauneen estetuomio jutussa. Mutta Negauneen sosialidemokraattien ilmiannot eivät ole ainoat sitä laatua. Juuri tätä kirjoittaessani on edessäni vuonna 1916 maaliskuun toisella viikolla painettu Amerikan Työmies lehti; siinä on kirje eräältä mainitun liikkeen tosin savolaiselta asiamieheltä. Hän kirjoittaa Washburn nimisestä kylästä Wisconsinista ja kertoo että siinä lähipaikkakunnalla on Barksdale niminen Du Pont komppanian omistama räjähdysaineiden valmistustehdas. Sanoo että tehtaaseen on hyvin vaikea päästä työhön ja että jokainen mies, joka työhön pääsee valokuvataan, ja että poliisit vartioivat tarkasti tehdasaluetta, koska pelätään, että jotkut Europan sotivista valloista asiamiestensä kautta tahtoisivat räjäyttää tehtaan ilmaan. Sitten selittää ilmiantaja tehtaan parin tuhanen työläisen joukossa olevan noin **pari sataa suomalaistakin ja niiden joukossa** sanoi ilmiantaja tavanneensa myöskin — **sabotasesankareita.** Pankaa merkille — **myöskin sabotasesankareita.** Ketä nuo sabotasesankarit olivat, jättää Työmiehen palveluksessa oleva ilmiantaja mainitsematta, sanoo vain, että he olivat noin parinsadan suomalaisen köyhälistöläisen keskuudessa —? Siis itse asiassa tuo Työmiehen palkkaama ja Työmiehen välityksellä kurjaa ilmiantajan tehtävää harjoittava mullikka jättää ilmiannon teh-

tyään Du Pont de Nemor komppanialle etsiä ylös kuka ja ketä ne sabotase-miehet ovat. Komppania, joka itsestäänkin ilman ilmiantajia pelkää, että sen työläisten keskuudessa on vihollismaiden asioitsijoita, ja niitä, joiden aikomus on räjähytellä ampumavarastaita ilmaan, tarkotuksella avustaa Saksan ja Itävallan asiaa, saa tällä tavalla Työmies-lehden kautta vihjauksen, että sen tehtaissa suomalaisten työläisten keskuudessa on juuri niitä, jotka aikovat toimia vastoin porvareiden liyvä ja paha käsitettä. Ja niin tuo tyypillinen ilmiantaja raukka, sosialidemokraatian nimessä, sosialidemokraattina ja sosialidemokraattisen sanomalehden välityksellä tekee mitä mustinta kätyrin palvelusta suomalaisia köyhälistöläisiä vastaan. He, nuo vapaaehtoiset ilmiantajaraukat ovat niin katalia ja usein niin raukkamaisen typeriä etteivät luule Amerikan työnantajaliiton asiamiestensä kautta tarkalleen seuraavan kaikkia niitä mielipiteitä ja virtauksia, mitä vieraskielisen ja eritoten kapinallisen köyhälistön sanomalehdissä julaistaan. Nuo raukat olivat valmiit saattamaan Washburnissa olevat suomalaiset työläiset mitä suurimman epäluulon alaisiksi ja sitten sama ilmiantaja raukka ilkeää ensin tehtyään ilmiannon vielä kehottaa Washburnin suomalaisia perustamaan sosialidemokraattisen seurakunnan, kaiketi tällä tarkoittaen saada ilmiannot enemmän järjestelmälliseksi, he kun näes aina saarnaavat järjestelmällisestä toiminnasta.

Työmiehen sosialidemokraattinen toimitus ei sanallakaan muistuttanut kirjeenvaihtajaansa sen kurjasta menettelystä, eikä liioin osottanut lehden lukijakunnalle että toimitus olisi ollut eri mieltä kuin kirjeenvaihtaja. Mutta lehden sosialidemokraattiset lukijat eivät liioin ole tästä mainitusta ja monista muista mainitsemattomista köyhälistön asialle tehdyistä karhunpalveluksista ottaneet lehteänsä tilille.

Vallan helppoa olisi osottaa edellisten lisäksi sellaisia tapauksia Amerikan suomalaisten sosialidemokraattien fanaattisesta köyhälistön luokkamoraalin alentamisesta pyssyhurttamoraalin tasolle. Mutta koska tarkotukseni ei ole kirjoittaa muistikirjastani kaikenlaisia tapauksia tähän, niin riittänevät nämä edelläesitetyt tapaukset osottamaan sitä, mitä sosialidemokraattiseen professionaliseen luokkamoraaliin kuuluu.

Mutta joskin nuo edelläosotetut kolme erikoisemmin mainitsemaani tapausta ovat karkeita osotuksia siitä hirmuisesta alennustilasta, jonne köyhälistön luokkamoraali käsitettä on professionalien suosiollisella myötävaikutuksella koetettu kulettaa, niin onneksi köyhälistön suuri enemmistö ei milloinkaan ole hyväksynyt sellaista me-

nettelyä. Paljon katalia tekoja voimme laskea professionalien yksinomaiseksi ansioksi. Niinpä esimerkiksi Michiganin Kuparialueella jälkeen kuparilakon ovat työläiset saaneet monta kertaa tuntea. mihin kaikkeen professionalien toiminta on heidän asiansa kulettanut. Kaivantokomppaniain konttooreihin on kuletettu luettelot entisistä union jäsenistä, ja kaikki mahdolliset tuntomerkit. Samoin on siellä kuten Painesdalessa myöskin South Rangen suomalaisen sosialistiosaston jäsenluettelo ja mainitun komppanian kirjuri kerskui minulle kesällä 1915 että ''**meillä on omat miehet kaikissa seuroissa, yksinpä kirkkokuntienkin johtokunnissa ja me saamme joka päivä varmat tiedot mitä missäkin ryhmässä toimitaan**'' ja tuon väitteensä vakuudeksi näytti minulle pitkiä luetteloja entisistä union jäsenistä, sosialistiosaston y. m. seurojen jäsenistä; samalla levitti hän pienen käärynkirjeitä eteeni, joissa kaikissa ilmiannettiin paikkakunnan taikka sitten toisten kaivannoiden työläisiä. Että urkkijan, joka oli South Rangen sosialistiosaston sisällä, täytyi olla osaston jäsenkirjurin, kävi selville siitä, että mainitulla komppanian kirjurilla oli sellaisia luettelojta, joista näki milloin mikin henkilö oli liittynyt sosialistiseen seurakuntaan, oliko tilannut sosialidemokraattisen lehden, miten pitkäksi aikaa y. m. kaikenlaisia mitä yksilökohtaisempia tunnusmerkkejä. Ja sitten kun kerran köyhälistön luokkamoraalia on näin yritetty alentaa pyssyhurttamoraalin tasolle, — niin selittävät sosialidemokraatit, kuten mainitulla South Rangella, kun siellä mustat voimat kätyröivät miehiä pois kaivannoista, että ne ovat ''**antisosialistit**'' mitkä sillä tavalla tekevät. Ja se onkin totta, mutta ketä ovat nämä ''antit''? Nämä, kuten South Rangella, ovat entisiä ja nykyisiä union ja sosialistiosaston professionaleja: pikkuporvareita, partureita, ''tiskirottia'' ja kaikennäköisiä työläisten kustannuksella eläviä nilviäisiä.

Sen kummempia eivät Kuparialueen kätyrit ole. Käärme on työläisten omalla povella ja tulee pysymään ehdottomasti niin kauan kuin köyhälistöläiset ovat kyllin herkkiä ja vähätietoisia uskoakseen, että pikkuomistajat ja professianaliset nilviäiset tuntisivat tai haluaisivat olla todella samalla tasolla, kuin työläiset. Niinkauan kuin yritetään samaan vormuun valaa kaikennäköiset sekavat ainekset, niin tulevat edelläkerrotunlaiset ilmiöt olemaan päiväjärjestyksessä. Ja nuo ilmiöt tulevat häviämään ainoastaan sikäli, kuin köyhälistö tietoisuudessa pääsee niin pitkälle, että voi itse jokainen kohdastaan, mies ja nainen, hoitaa teknillisestikin asiansa ja silloin, kuin köyhälistö periaatteellisesti on päässyt niin selville, ettei se heilu ja haparoi kaikenväristen auringonperhosten perässä, vaan et-

sii ponnistelujensa pohjaksi lujan taloudellisen pohjan työläisten työmaajärjestön kautta.

Vallankumouksellinen Syndikalismi, I. W. W., revolutsionärit ja nuorsosialistit ovat edelläkerrottujen surkuteltavien pyssyhurttamoraali ilmiöiden kaltaisten tapausten vastapainoksi näyttäneet lukemattoman joukon yksilöluonteisia todistuksia siitä, mitä puhdas köyhälistön luokkamoraali oikeastaan merkitsee, mutta mikä tärkeämpää meille, he ovat osottaneet mitä tarkotetaan todellisella köyhälistön joukkomoraalilla. Mainittiin jo miten sosialidemokraatit suhtautuivat köyhälistön luokkataistelijaan Joe Hillströmiin. He olivat asiasta samaa mieltä kuin Utahin hallitseva lahko, mormoonikirkkokunta ja nyt jälestäpäin, kun Hillström on jo murhattu, niin sosialidemokraatit pyssyhurttamoraalin kaikkia sääntöjä noudattaen parjaavat tapetun toverin muistoakin. Sitävastoin osottivat I. W. W:n miehet pulaan joutuneelle taistelutoverilleen todellista toveriluottamusta, seisoen rehellisesti hänen puolestaan viimeiseen asti ja vielä silloinkin, kun hänet oli murhattu, niin I. W. W:n miehet antoivat kulettaa murhatun toverinsa ruumiin Chicagoon ja hautasivat hänet tavalla mikä jo sinänsä osotti, että todellisissa köyhälistön luokkataistelijoissa ei elänyt pyssyhurttamoraalin hyväksyjiä. I. W. W:n miehet ja naiset ovat täydellisesti vakuutettuja siitä, että Joe Hillström kuoli luokkatuomion uhrina, sillä häntä ei voitu todistaa syylliseksi, paitsi että satunnaiset asianhaarat olivat häntä vastaan ja nekin olivat kovin heikot. I.w.w:läiset köyhälistön luokkataistelijoina asettavat Utahin valtion Joe Hillströmiä vastaan tekemän syytöskirjelmän ja Joe Hillströmin vankilassa kirjoittaman puolustuskirjelmän vastakkain, niin kumpaa näistä kahdesta olisi köyhälistön luokkataistelijoiden uskottava enemmän, sikäli kuin sivuutamme nuo hatarat satunnaistodistukset, joita Utahin valtio esitti syytettyä vastaan, ja joiden nojalla hänet tuomittiin. Sosialidemokraatit asettuivat uskomaan Utahin valtiota ja sen mormoonikiihkoisia kapitalisteja, ja I. W. W:n jäsenet, tuntiessaan taistelutoverinsa vilpittömyyden kaikissa vaiheissa, asettuivat puolustamaan empimättä taistelutoveriansa ja olivat ja ovat hänen selostuksensa perusteella valmiit uskomaan hänen syyttömyytensä.

Tämä asia sellaisenaan ratkaisi monenlaisia käsitteitä, ja oli se monelle asioita vähemmän seuranneelle henkilölle jonkunlainen koetus mille puolelle asettua tällaisessa kysymyksessä. Sillä on muistettava, että aina tällaisissa kysymyksissä työn ja pääoman välisissä kamppailuissa ratkaistaan paitsi sitä yksilöä koskevaa asiaa, joka on sattunut joutumaan porvarillisen oikeuden kynsiin, myöskin

koko köyhälistön luokkaa koskeva luokkataisteluasia. Siinä ei ole läheskään aina kysymys siitä mikä on yksilön tekemä teko, vaan kysymys on siitä, sikäli kuin köyhälistö on asiassa, onko joku teko köyhälistön luokkamoraalikäsityksen mukaan oikea vai väärä. Jos kysymys, teko tai toimenpide voidaan katsoa köyhälistön luokkamoraalin valossa oikeaksi, niin silloin se teko on omistavan luokan luokkamoraalin mukaan väärä. Kapitalistiluokan luokkamoraali pakottaa tuomitsemaan köyhälistöläistä teosta sellaisesta, jota köyhälistön luokkamoraali kieltää ja taistelee sen puolesta ettei henkilöä tuomittaisi. Tulee myöskin muistaa että nämä kysymykset ovat sitä laatua, että niissä voidaan johtaa köyhälistöä monesti harhaan puolelta ja toiselta. Jos sinä lukijani yksilönä ryhdyt ajattelemaan, ja jos vielä olet ajatuksissasi mielipiteesi oikeudellisuudesta vakuutettu, niin sinä pyrit vähemmän taikka enemmän voimakkaasti saattamaan toisissakin yksilöissä oman vakaumuksesi vallitsevaksi. Ja vihdoin, jos vakaumuksesi on köyhälistölle kyllin pätevästi todistettu, ja satatuhat, taikka sitten miljoonalukuiset köyhälistöläislaumat uskovat sinun vakaumuksesi olevan heidän, köyhälistöläisten, oman vakaumuksen mukaisen, jonka sinä elävällä selitystavallasi olet heissä voinut saada syntymään. Jos sinun vakaumuksesi sosialidemokraattina sattuisi olemaan prikulleen samaa kuin Työmiehen vakaumus ja Työmiehen toimituksen vakaumus **prikulleen samaa kuin Utahin valtion mormoonilahkolaiskapitalistien** vakaumus ja mormoonikapitalistien vakaumus on luokka- ja omistussuhteidensa takia kokonaan vastakkainen palkkaorjuudessa raatavan omistamattoman luokan, Joe Hillströmin kannattajien vakaumuselle, niin sinun todellakin tulee, jos tahdot olla rehellinen itsellesi, pysähtyä miettimään suhdettasi siihen, eikä tietesi ja tahallisesti, pelkän kiihkomielisyyden takia asettua puolustamaan moraalia, mikä ei ole sinun moraalisi ja jota vastaan sinä olet aikonut taistella jo silloin, kun ensi kerran avoimesti tunnustit olevasi sosialisti. Sinun luokkavelvollisuutesi maailman köyhälistöä kohtaan on astua rohkeasti aina sellaisessa tapauksessa kuin esim. Joe Hillströmin juttu, syytetyn luokkatoverisi puolelle; taistelet hänen vapautensa puolesta, **etkä usko toveriasi porvarillisestikaan rikolliseksi** niin kauan kun häntä ei ole voitu syylliseksi todistaa kaikinpuolisen tasasuhtaisen oikeudenkäynnin jälkeen. Ja vielä sittekin, vaikka luokkatoverisi on tuomittu jostakin virheestä omistavaa luokkaa vastaan syylliseksi, niin et sinä ole oikeutettu köyhälistön nimessä alentamaan köyhälistön luokkamoraalia alemmaksi omistavan luokan pyssyhurttamoraalia, eikä sen tasolle, siten ettet ottaisi huomioon niitä olosuh-

teita, mitkä mahdollisesti ovat johtaneet asiain kulkua välttämättömyyden pakolla jotain vissiä pistettä kohti.

Omistavan luokan moraalikäsitteihin mahtuu satunnaiset seikat, joille satunnaisseikoille eräänlaisissa oloissa ei kukaan mitään mahda. Minä jo edellä osotin miten Negauneen injunksionijutussa syyttäjät halpamaisessa tarkotuksessa tekivät valheellisia syytöksiä Negauneen työläisiä vastaan. Se teko oli juuri pyssyhurttamoraalin asettamista köyhälistön luokkamoraalin tilalle, ja niin ollen köyhälistön luokkamoraalin likaan polkemista ja se, että injunksioni-joukkio uskoi, uskotteli ja yhä uskoo ja edelleen uskottelee syyttämiensä Negauneen työläisten syyllisyyttä edelläosottamiini syytöksiin, osottaa sitä, että injunksionilaisten moraalikäsite oli kaikkein **alhaisinta lajia pyssyhurttamoraali käsitteestä ja alhaisinpana muotona pyssyhurttamoraalikäsitteestä pitää itse omistava luokkakin oman lapsensa raiskaamista ja oman äitinsä ja vaimonsa prostitueeraamista.**

Osotin Washburnin kirjeenvaihtajan mielipiteiden lainaamisella erään ominaisen muodon tästä pyssyhurttamoraalista, mikä muoto sosialidemokraattien lahkolaisten keskuudessa on saanut suurta jalansijaa. Sellaiset työläistovereittensa ilmiantamiset omistavalle luokalle, joko sitten yksilötoveri, taikka sitten kokonainen ryhmä, kuten Negauneessa ja Washburnissa y. m. annetaan ilmi työnantajille, ovat kokonaan ulkopuolella köyhälistön luokkamoraalin, eikä löydy yhtään ainoata puolustusta mikä oikeuttaisi kenenkään köyhälistöluokkaan kuuluvan henkilön ryhtymään köyhälistön edun nimessä sellaisiin tekoihin. Ja henkilö, joka sellaisiin tekoihin ryhtyy on katsottava aina, joko tietoiseksi tai tahdottomaksi omistavan luokan kätyriksi ja hänen rankaisemisensa tulisi olla kataluutensa suuruinen.

Yksi kaikkien ja kaikki yhden puolesta on se ainoa ja oikea köyhälistön luokkamoraali ja kaikki mitä siihen lisätään **ei ole** köyhälistön luokkamoraalia. Vallankumoukselliset syndikalistit, I. W. W., revolutsionärit ja nuorsosialistit ovat erottamattomasti painaneet olemukseensa ''yksi kaikkien ja kaikki yhden puolesta'' opin. Suuri joukko on jo olemassa köyhälistön luokkataistelujen historiassa sellaisia tapauksia kuin Joe Hillströmin, Moyer, Haywood ja Pettipone, Californian humalan perkaajien, Amalthea miesten Nilsson, Roos ja Stern y. m. samanluontoisia tapauksia ja yhdessäkään näissä tapauksissa ei ole ollut nähtävänä asianomaisten puolelta köyhälistön luokkamoraalin pettämistä. Ja me olemme nähneet, että köyhälistön luokkamoraalin oikein ymmärtäminen on johtanut monta kertaa suuret köyhälistöläisjoukot läpi ahtaista vaikeuksista.

Köyhälistön todellisen luokkamoraalin ilmaus oli McKee Rocks'in kuuluisa lakkotaistelu 1905. Siellä ei löytynyt petturia lakkolaisten joukossa. Samoin Lawrencen ja monet muut tapaukset, erittäinkin Criple Creekin taistelun aikana osottivat kaivosmiehet suurta **köyhälistön luokkamoraalin lujuutta, joka edellyttää että köyhälistöläinenkin osaa käyttää aivojaan, osaa puhua silloin kun tietää puhumisesta olevan köyhälistön asialle hyötyä ja osaa olla höpisemättä silloin kun tietää höpinänsä vahingoittavan köyhälistön luokkataisteluharrastuksia, tai joitakin köyhälistöläisyksilöitä.**

Kun on tottunut vuosikausia lukemaan sosialidemokraattisista lehdistä Negauneen, Washburnin ja Hillström juttujen kaltaisia köyhälistön asian petosjuttuja ja köyhälistön luokkamoraalin alentamista ja kuulee joka päivä työmailla, kotona, ruokataloissa ja kaikkialla vielä muka sosialististen henkilöitten yhtämittaa parjaamassa ja ilmiantamassa pyssyhurttamoraalin ohjeiden mukaisesti köyhälistöläistovereita, niin joutuu todellakin sangen usein selkeällä päivällä, Diogenen tavoin lyhty kädessä etsimään ihmistä ja vihdoin kun löytää sellaisen, eli sellaisia, niin käy kuten kävi eräälle sosialidemokraattiselle puhujalle Seattlessa Washingtonin valtiossa. Tuo puhuja kertoi miten hän luki Seattlen päivälehdistä eräänä aamuna mitä ankarimpia hyökkäyksiä I. W. W.:läisiä vastaan.

Lehdissä oli kerrottu, miten I. W. W:n miehet olivat erään rautatieurakoitsijan työmaalla lähellä Seattlea vaatineet ensin 50 sentin palkankorotusta ja kun urakoitsija ei suostunut maksamaan, niin miehet lopettivat työnsä ja lähtivät kaupunkiin. Ja lehdet kertoivat että I. W. W.:läiset, lähtiessään kaupunkiin olivat tuhonneet kaikki työmaalla olevat koneet ja työkalut. Puhuja kertoi odottaneensa jännittyneenä miesten kaupunkiin tuloa, ja kun he vihdoin puolenpäivän aikana saapuivat, niin alettiin paikallisen I. W. W:n toimesta kuulustelemaan miehiä kadulla, josko he olivat syyllisiä niihin syytöksiin mitä Seattlen porvarilehdet olivat heitä vastaan tehneet.

Puhuja sanoi että hänen hämmästyksensä oli perinpohjainen kun monisatalukuinen miesjoukko oli niin hämmästyttävän yksimielinen, että ei yhtään soraääntä joukosta kuulunut, eikä yksikään halunnut pettää työläistoveriansa. Kun I. W. W:n puhujat lukivat porvarilehdistä syytöksen kerrallaan, ja sitte kysyivät lakkolaisilta:

"Rikoitteko lähtiessänne työkaluja?"

"No!" kuului aivan kuin yhdestä suusta.

"Työnsittekö urakoitsijoiden koneita sillalta alas jokeen?"

"No!"

"Särittekö kämpän ja teltan?"

"No!"

"Pieksittekö työnjohtajaa läksiäisiksi?"

"No!"

"Otitteko urakoitsijan tavaroita mukaanne tänne kaupunkiin?"

"No. Me emme varasta!"

"Otitteko omat makuuvaatteenne mukaanne kun lähditte?"

"Otimme!"

"Lähdittekö sentähden pois työstä kun ette saaneet vaatimaanne 50 sentin palkanylennystä?"

"Lähdimme!"

"Menettekö takaisin työhön samalle urakoitsijalle, jos hän suostuu ylentämään palkkaanne 50 senttiä?"

"Menemme, sillä emme vihaa häntä!"

"Mutta jos hän ei suostu kohottamaan palkkaanne 50 sentillä menettekö sittekin takaisin samalle työmaalle?"

"Me emme skääppää!"

"Estättekö aktiivisella toiminnalla ketään ottamasta työmaatanne?"

"Emme!"

"Miksi ette?"

"Siksi, että me olemme kaikin täällä ja urakoitsijan työmaalle on täältä 10 mailia, kukapa sinne viitsisi mennä!"

Puhuja kertoi, että porvarilehtien raportterit eivät uskaltaneet hiiskahtaa senjälkeen mitään siitä että I. W. W:n miehet olisivat tuhonneet urakoitsijan työkaluja, sillä tuhatlukuinen joukko yleisöä oli jännittyneenä kuunnellut tutkimusta ja kaikki olivat tulleet vakuutetuksi siitä, että ainoa vika asiassa on tuo 50 senttiä, ja että miehet vaativat mikä on kohtuullista. Miesten luokkatunne ja luokkasolidaarisuus oli niin voimakkaasti osottanut Seattlen yleisölle köyhälistöläisen luokkamoraalin puhtauden, että porvarilehti raportteritkaan eivät uskaltaneet jatkaa parjaamistaan. Ja kun kului pari päivää niin urakoitsija suostui miesten vaatimukseen, ja kun miehet palasivat työmaalle niin he nykäsivät koneet ylös puron pohjasta jonne ne lähtökiireessä olivat jääneet, eikä kummaltakaan puolelta puhuttu tapahtuneesta sen kummempaa. Sillä kamppailu oli ollut kahden tahdon ja kahdenlaisen luokkamoraalin välilä, jossa köyhälistön työmaalla syntynyt luokkatunne, luokkaviha, luokkatieto, luokkasolidaarisuus, luokkatahto ja luokkavoima, sekä köyhälistön luokkamoraali tuntuivat olevan eheämmät kuin mitä oli työnantajien pyssyhurttamoraali ja kun köyhälistön joukossa ei ollut mai-

nitun tapauksen yhteydessä niitä, jotka olisivat hyväksyneet pyssyhurttamoraalin ja alentuneet tovereidensa luottoa pettämään, täytyi omistavan luokan taipua. Kuten puhuja minulle hämmästyneenä kertoi, ovat tällaiset ilmiöt ihmeellisiä, sikäli juuri kun on tottuttu aina muunlaista näkemään.

Mutta joskin ne ovat hämmästyttäviä siksi että odotetaan köyhälistön luokkamoraalin kasvavan ja karaistuvan lujaksi ja eheäksi siellä, missä se ei ole mahdollista, niin ei ole ensinkään hämmästyttävää, että nämä puhujan osottamat köyhälistön luokkamoraalin ilmiöt tulevat tavalliseksi ja jokapäiväiseksi siellä, missä köyhälistö kokoaa yhteen luokkavoimiansa oikealle paikalle, se on työmaajärjestöihinsä.

Edellä on osotettu köyhälistön luokkatunne ja luokkatieto kysymyksen yhteydessä miten lapsekasta on toivoa että mitä erilaisemman maailmankatsomuksen omaavat ihmiset sosialistisissa seurakunnissa, joita ihmisiä yhteen liittää kuten suomalaisia palkollisia ja palvelijattaria, talonpoikia ja talontyttäriä, insinöörejä ja luutnantteja y. m. herrassieluja ainoastaan yhteinen huvinsaannin halu, että nämä ihmiset milloinkaan tulisivat olemaan todellisia samaan hiileen puhaltajia. Negauneen estetuomiojuttu sinänsä ei ollut mitään muuta kuin pikkuomistajien tai niiksi aikovien eli sellaisina olleiden täydellisesti porvarillisen maailmankatsomuksen omaavien henkilöiden pyssyhurttamoraalia edustavien ja köyhälistön luokkamoraalia edustavien yhteentörmäys. Siinä törmäsi yhteen pyssyhurtta-moraali, johon oppiin kuului, että tulee taistella kaikilla keinoilla köyhälistöä ja niiden pyrkimyksiä vastaan; tulee levittää katalia ja valheellisia syytöksiä köyhälistöläisistä, ottaa estetuomiolla haltuunsa köyhälistölle kuuluvan omaisuuden, vannoa vääriä valoja köyhälistöläisiä vastaan ja saattaa heidät perheineen mitä suurimpaan ahdinkotilaan, ja komppanioiden mustalle listalle, vieläpä etsiä keinojakin, millä voisi sulkea köyhälistöläiset vankiloihin; ja toiselta puolelta **omistamattoman luokan selvä ja suora sekä TINKIMÄTÖN ''yksi kaikkien ja kaikki yhden puolesta'' moraalikäsite.** Samoin oli Wasburnin työläisten ilmiantaminen komppanioille ja Joe Hillströmin jutussa Työmiehen toimituksen asettuminen Utahin mormoonilahkolaiskapitalistiselle moraalikannalle.

Nämä tällaiset ylempänä osotetut köyhälistön ja omistavan luokan moraalisotkemisilmiöt uusiintuvat aina ja niin kauan kuin köyhälistö antaa sitoa itsensä kaikenlaisiin aineksiin ja niinkauan kuin köyhälistö ei tunne tarvetta hankkia itselleen minkään muunlaista järjestöä kuin sosialidemokraattisen seurakunnan kaltaisen

yhdistyksen, jossa kaikkia siellä olevia ihmislapsia pitää koossa ainoastaan seurustelemisen halu. Niin kauan kuin köyhälistö hautoo mielessään sellaisia harhakäsitteitä että riiston takia sitä kuulutaan yhteen köyhälistöluokkaan, taikka sitten, että persoonallinen viha, kateus eli joitakin muita sivuseikkoja on riittävä takaus siitä, että köyhälistö on myöskin luokkavihainen, saa se maistaa edelläosotetun laatuista sekamoraalia.

Tosiasia kuitenkin on, että köyhälistön luokkamoraalin puhtauden ja eroavaisuuden pyssyhurttamoraalista takaa köyhälistön liittyminen yhteen työmaajärjestöjensä kautta, kuten vallankumoukselliset syndikalistit opettavat. Työmaajärjestöön, sikäli kun köyhälistö tulee teknillisestikin tietoisemmaksi, ei ole läheskään niin suurta mahdollisuutta professionaleilla tunkeutua kuin on sosialidemokraattiseen seurakuntaan. Ja sikäli kuin heille, professionaleille, eivät ole työmaajärjestöjen ovet avoinna, niin vältetään myöskin se ikävä tilanne, johon sosialidemokraattiset seurakunnat ovat joutuneet, nimittäin että professionaliset ainekset saisivat vapaasti levittää työmaajärjestön sisällä köyhälistön luokkamoraalina varsinaista pyssyhurttamoraalia. Sikäli kuin köyhälistön koulutiedot takaavat köyhälistölle itselleen asioiden hoidon työmaajärjestöissään ja he tulevat ymmärtämään Vallankumouksellisen Syndikalismin opin ytimen, niin käy kokonaan mahdottomaksi yrittää alentaa köyhälistön luokkamoraalia pyssyhurttamoraalin tasolle, jossa koetetaan, kuten Negauneen jutussa, kiertää hirttonuoraa työläisten kaulaan ja vielä sitä tehdessä uskotaan, oltavan kunnon sosialisteja ja luullaan ajettavan köyhälistön asiaa eteenpäin. Taikka sitten yhdytään Työmiehen toimituksen tavalla julkisesti parjaamaan yhdessä porvareiden kanssa, vieläpä sosialidemokratian nimessä ja saatetaan väärään valoon ja kaiken epäilyksen alaiseksi rautaristikkojen takana olevan toverin mainetta ja sitten vielä, kun hän on luokkatuomion uhrina murhattu, ryhtyä solvaamaan hänen muistoansa, taikka ilmiantamaan jollakin työmaalla työskenteleviä tovereita.

Vallankumouksellinen Syndikalismi ja I. W. W. opettavat että yhtäläiset lapset leikkivät parhaiten ja taistelevat aina ja kaikkialla **yksi kaikkien ja kaikki yhden puolesta, jossa taistelussa köyhälistön luokkamoraali ei koskaan edellytä toverinsa pettämistä, vaan kehottaa asettamaan, jos tarve vaatii, henkensäkin alttiiksi luokkatoverin ja luokkatovereiden asian puolesta ja kaikki köyhälistön asian puolesta.**

—o—

XXIII Luku.

VALLANKUMOUKSELLINEN SYNDIKALISMI, TAISTELEVA VÄHEMMISTÖ, VÄKIVALTA JA LUOKKAVÄKIVALTA.

''Tavalliset ihmiset eivät kykene kestämään vapautta, vaan pelkäävät sitä enemmän kuin kuolemaa ja tehtyään rikoksen he sortuvat raskaan katumuksen alle. Ainoastaan sankari, kohtalon valittu, on kyllin vomakas vapautta nauttimaan. Hän rikkoo lakia pelkäämättä ja ilman omantunnon vaivoja ja on pahaa tehdessään viaton kuin pedot ja jumalat''. — Machiavelli.

Kuten Machiavellin lauseesta selviää, ei hän voinut nähdä mitään ilman tavallista voimakkaampaa yksilöä. Kaikki vapaus riippui yksilöistä; yksilö ainoastaan oli oikeutettu kaikkeen. Yksilö voi hänen mielestään rikkoa laadittuja lakeja ja yksilö oli kyllin voimakas sellaiset rikkomukset hyvällä mielellä kestämään, aivankuin pedot taikka jumalat, jotka eivät tiedä mitään rikkoneensa. Yksilö, mutta ei joukko, oli Machiavellin mielestä se, joka tehtyään rikoksen vallitsevaa moraalikäsitettä vastaan, ei sorru rikollisuutensa tunteen painon alle. Yksilö hänen mielestään voi myöskin löytää totuuden, mutta ei joukot, kuten hän sanoo: ''**Totuus ei asusta valtatiellä, jota kaikki kulkevat**''. Ja joukot eivät ole koskaan kyllin kykeneviä tutkimaan täydellistä totuutta. Machiavelli sanoo: ''**Täydellinen totuus näyttää aina melkein uskomattomalta**''.

Näiden Machiavellilta lainaamieni ajatusten kanssa, joita hän aikalaisilleen lausueli Italian porvaritasavalloissa 15-vuosisadalla, läheisesti yhtäpitävät ovat jo ennemmin mainitut Saint Simonin ''ihmiskunnan valittujen'' tieteellisesti hallitsevan vähemmistön valta-ajatus.

Hallitseva ja tietoinen vähemmistö ajatus on niin peräti piintynyt käsite ihmiskunnan mielissä, että sellainen käsite kaikenlaisista virheellisyyksistäänkin huolimatta aina saa lujaa kannatusta osakseen, ei ainoastaan niiltä, jotka eivät vielä ymmärrä materialistista historian käsitystapaa, vaan vielä niiltäkin, jotka osittain ymmärtävät materialistisen historiantulkitsemistavan. Erittäin huomattava

on tämä ylläosotettu machiavellilainen yksilöllisyys siellä, missä suuret kansanjoukot tuotannollisen asemansa kautta ovat pysyneet mahdollisimman alkuperäisellä kehitystasolla. Siellä taas, missä kansakunnan tuotannolinen taso on saavuttanut sen luonteen, jonka näemme nykyisissä suurissa, uudenaikaisissa teollisuuden maissa, kuten Amerikassa, Saksassa, Englannissa ja vihdoin Ranskassa, alkaa tuotannollinen elämä itsessään hävittämään machiavellilaisen yksilöllisyyden, ja **totuutta aletaan löytämään ihan valtamaanteiltä, joita kaikki kulkevat.**

Jos lukijani ovat ajatuksella seuranneet uskollisesti selostustani Vallankumoukselisesta Syndikalismista, niin ovat he löytäneet Ranskan köyhälistön erikoisiin menetelmiin, sen järjestymiseen ja teorioihin aivan luonnolliset syyt, jotka ovat johtaneet Vallankumouksellista Syndikalismia etsimään niitä syitä vastaavia, syiden yli astumakeinoja.

Johtava ja taisteleva vähemmistöoppi sopi kuin saapas jalkaan niissä sekavissa oloissa missä Ranskan köyhälistö on ponnistanut itsensä irti omistavan luokan kuristuslakien alta. Muistamme että ne olivat ainoastaan muutamat harvat, maanalaisesti toimivat uskaliaat miehet, jotka aina kaikissa vaiheissa järjestivät valtiollisia yllätyksiä vallanpitäjille. Ja sittenkuin köyhälistö alkoi nostaa päätään taloudellisen leipätaistelun areenalle, niin silloin he saivat tietopuolista tukea juuri ammattivallankumouksellisilta, sen vähän minkä he nimittäin apua saivat ulkopuolelta. Mikäli sitten työtaisteluja seuraa salaista taikka julkista työläisten työmaajärjestymistä, niin aina kulkee työläisten matkassa joku määrä professionalisia henkilöitä. Niiden proefssionalien vaikutus tulee suuremmaksi vanhan internationalen taistelujen aikana, jolloin Bakuninin ja Marxin suunnat törmäävät toisiaan vastaan.

Edellä on osotettu miten Pariisin kommunin jälkeen Internationale jäi elämään yksinomaan Juraliiton osastoissa, ja miten professionaliset ainekset yrittivät keinotella itselleen kaikin tavoin määräämisvaltaa taloudellisten järjestöjen sisällä. Saksassa ja Ruotsissa, joissa professionaliset sosialidemokraatit olivat useimmiten taloudellisien järjestöjen perustajia, oli heillä sangen helppo pitää niissä määräämisvaltaansa. Toisin oli asianlaita Ranskassa. Siellä professionaliset sosialidemokraatit kulkivat suinpäin ministerialismiin ja täten paljastivat itsensä ja parlamentaarisen sosialismin heikkouden niin elävästi, että työläiset eivät muita todisteita ole siitä jutusta kyselleet, mutta joskin professionalisten sosialidemokraattien kävi noin ohraisesti niin se ei vielä edellyttänyt sitä, että köyhälistöläiset

olisivat päässeet selville vesille ja eroon professionalisista johtajista.

Professionalisia johtavia käsiä kulki mukana syndikalistisessakin liikkeessä, aina sen varhaisemmilta salaisen toiminnan ajoilta asti. Niiden luku lisääntyi vanhan internationalen ja Juraliiton toiminnan aikana, ja aina rettelöiden yhteydessä on syndikalistinen liike saanut jonkun uuden professionalin mukaansa, mutta näillä syndikalistisen liikkeen mukana kulkevilla professionaleilla on ollut **nimellisesti** toisenlainen katsantokanta, kuin sosialidemokraattisen liikkeen mukana kulkevilla professionaleilla. Syndikalistisen liikkeen mukana kulkevat proefssionalit ovat ilmoittaneet olevansa puhtaita vallankumouksellisia, ja suurelta osalta myöskin anarkisteja, taikka sitte anarko-syndikalisteja eli syndikalistisia anarkisteja.

Tulee myöntää että noista monivärisistä porfessionaleista on ollut suurta hyötyä syndikalistiselle liikkeelle monessa eri suhteessa, mutta eniten juuri Vallankumouksellisen Syndikalismin teorioiden syventämisessä ja laajentamisessa sekä menettelytapojen analyseeraamisessa. Ilman professionalisia kapinoitsijoita ei Ranskan köyhälistö olisi niin kirjavasti voinut viedä syndikalistista liikettä eteenpäin kaikkien niiden edellä osotettujen suunnattomien vaikeuksien läpi, mitä sen on täytynyt kulkea. Ranskan köyhälistö oli niin tavattoman alhaisella kehitystasolla silloin kuin se selveni suuren vallankumouksen myrskystä, ettei se omin apuinsa kyennyt järjestämään työmaataistelunsa teknillistä puolta juuri nimeksikään ja silloin kun selvään nähtiin, ettei suuri vallankumous Ranskan teollisuusköyhälistölle juuri mitään antanut ja ymmärrettiin, että köyhälistön ja porvariston välinen luokkataistelu nyt vasta toden teolla alkaa, niin silloin käsitettiin myöskin että tietoja ja kykyjä tarvitaan. Mutta professionaleista on ollut myöskin tavattoman paljon haittaa syndikalistisessa liikkeessä. Varsinkin anarko-syndikalistiset professionalit saivat todellisia raivokohtauksia siihen aikaan kun heidän vastapelurinsa sosialidemokraattiset professionalit Millerand ja Briand, ministerialismi-humbuugilla paljastivat parlamentaarisen humalan johtavan köyhälistön asian mitä pahimpaan kohmeloon. Ja yleensäkin pyrki määräämisvalta syndikaateissa aina rautatieläisten suureen lakkoon asti, luisumaan professionalien käsiin, ja he eivät läheskään aina onnistuneet johtamaan asioita kehityksen kulun mukaisesti.

Kuten edellisissä luvuissa on huomautettu pyrkivät professionalit taloudellisiin järjestöihin määrääjiksi, muodostelemalla kuten Pariisissa jonkunlaisia kihvi-syndikaatteja, ne ollen jotenkin samanlaisia hommia kuin Suomen herrasmiesten muodostamat "kirjailija-

liitot'', joilla näiden onnistui purjehtia Suomen työläisten ammatillisen liikkeen johtoon, mikä sittemmin on muodostunut niin turmiolliseksi Suomen työläisille. Ranskassa professionalit saatuansa kerran oven auki syndikaatteihin onnistuivat ''ministerialismi''-kaudella saada melkein kaiken vallan keskitettyä pienen vähemmistön käsiin, ja Confederation General du Travaille'n vuosikokouksissa on voinut tuollaisen pienen, tusinasta herrasmiehestä kokoonpannun syndikaatin edustaja puhua ja edustaa ''tusinaansa'' yhtä isoäänisesti, kun jonkun toisen syndikaatin edustaja, jossa on ehken 10,000 jäsentä, mutta jolla ei kuitenkaan ole ollut oikeutta lähettää kuin yksi edustaja. Tämä asiaintila on johtunut siitä, että syndikaatit alkujaan olivat pieniä ja toimivat maanalaisesti ja silloin, saadakseen toiminnan edistymään ja pysymään virkeänä kaikkialla katsottiin kohtuulliseksi, että kaikilla syndikaateilla on yhtäläinen oikeus syndikaattien yhteisissä vuosikokouksissa huolimatta miten suuri tai miten pieni heidän jäsenlukunsa onkaan. Monessa tapauksessa puhtaasti työläisistä kokoonpannut syndikaatit eivät ole voineet lähettää hyviä puhujia ja suunsoittajia kokouksiin ja niinpä ''kihvi''-syndikaattien professionaliset sosialidemokraatit taikka professionaliset anarko-syndikalistit ovat voineet ''hollata'' asioita aivan mielensä mukaan ja samoin kuin sosialidemokraattiset professionalit ''hollaavat'' asioita sekavissa sosialistisissa huvitteluryhmissä.

Sitten taasen työmaataistelujen yhteydessä joutui sangen usein taistelujen johto samojen professionalien käsiin, jotka määrittelivät liikkeen suunnan ja kannan yleisissä vuosikokouksissa ja syndikaattien virkailijoina hoitivat liikkeen luottotehtäviä rauhallisena aikana. Tämä asiain tila ollen puhtaasti samanlainen kuin vanhoillisessa American Federation of Labor'issa ja sen alaisissa järjestöissä, kuten United Mine Workers ja Western Federation of Miners'issa ja vihdoin täydellisesti sama kuin meidän paasivaltaisessa sosialidemokraatisessa seuraelämässä. On luonnollista, että sikäli **kun** joukot, varsinaiset työläiset syndikaateissa olivat niin puutteellisesti kehittyneitä, etteivät voineet itse asioittensa yhtä vähän käytännöllistä kuin teoreettistakaan puolta hoitaa jäi asiain hoito professionalien yksinomaiseksi huoleksi ja niin nämä myöskin alkoivat professionalisten sosialidemokraattien tavoin näkemään itsensä kaikessa ja kaikkialla välttämättöminä tekijöinä.

Syndikaattien taistelun taktiikankin määritteleminen jäi pienelle ''**hallitsevalle**'' **ja** ''**taistelevalle vähemmistölle**'' aivan samoin kuin oli Western Federation of Miners uniossa ennen sen lopullista

rappeutumista. Siellä kaikkia tärkeitä asioita hoiti Mahoney, Moyer & Davidson koplakunta. Vallankumouksellisessa Syndikalismissa ei kuitenkaan taisteleva vähemmistö ole onnistunut kulettamaan liikettä kohti mustinta taantumusta, kuten kävi Western Federationissa, vaan on liike pysynyt vallankumoukselliseen suuntaan edistyvänä ja elonvoimaisena. Mutta joskaan syndikalistisen liikkeen taisteleva ja hallitseva vähemmistö, ei vanhoillisten unionistien ja professionalis-sosialidemokraattien tavoin ole yrittänyt kulettaa johtamaansa liikettä kaikissa suhteissa mustimman taantumuksen helmaan, niin ovat anarko-syndikalistiset professionalit vointinsa mukaan koettaneet istuttaa joukkoihinsa **''Taisteleva ja hallitseva vähemmistö oppia.''**

Kaikille professionaleille ominaista on että he, olivatpa missä liikkeessä tahansa asioita alulle panevana voimana, pyrkivät aina näkemään yksilöllisen — jumalallisen oman minänsä. Taloudellisissa järjestöissäkin ja sosialidemokraattisessa hounailussa näkevät professionalit välttämättömäksi pelata omistavan luokan kanssa kulissien takana, koska muka on aina olemassa asioita, mistä **ei sovi antaa suurille joukoille tietoa**; suurien joukkojen ei **luulla** jaksavan käsittää asioiden syvällisempää luonnetta. Sitten kun todellinen työmaataistelu tulee, niin täytyy taistelevan vähemmistön taaskin astua esille — (Lännen kaivosmiesliiton U. M. W. of A. y. m. ryhmien virkaryssien) hollaamaan taistelua, kuten Moyer, Mahoney McNaughtonin kanssa salaisissa kokouksissa Scottin hotellissa Hancockissa. Sillä suuret joukot sellaiseen masinoimiseen eivät todellakaan kelpaa eivätkä pystykään vähien tietojensa takia, eikä heillä myöskään ole suuria haluja sellaiseen. Näin tällä tavalla lähtee matkaan ja kehittyy hallitseva vähemmistö ajatus. Professionalit näkevät itsensä kaikessa tekijänä ja menevät yksilöllisyydessään äärimäisyyksiin. Työmaataisteluissa taistelutavatkin pyrkivät muuttumaan kokonaan yksilöluonteisiksi, ja kun professionali joutuu etsimään probleemien ratkaisukeinoja omasta viisaasta päästänsä, niin ovat ne kylläkin yksilöllisessä merkityksessä nerokkaita ajatelmia, mutta usein mahdottomia suuremmassa mitassa käyttää köyhälistön luokkataistelussa.

Anarko-syndikalistiset professionalit ja yksilöllisen maailmankatsomuksen omaavat hienommat ammattilaiset joutuivat etsimään yksilö-taisteluoppinsa perusteella aivan samoin kuin vanhoilliset Amerikan ammattiunionistit jotenkin yhtäläisiä taistelutapoja, se on yksilöllistä kiusantekoa työmaataistelujen ja rauhallisenkin työnteon aikana. Ikivanha ammattilaisten taistelutapa, työnhidastutta-

minen ja työvälineiden yksilöllinen tuhoaminen, ja kaikenlainen kiusanteko tuotannon häiritsemiseksi astuu professionalisten holhoojien näköpiiriin ja sen he selittävät olevan ainoan köyhälistöä autuaaksi tekevän opin ja kaikki muu sen rinnalla on vähäarvoista. Tämä yksilöllinen, taistelevan vähemmistön taktiikka astuu uutena keksintönä näyttämölle Ranskassa ja Amerikassa, noin kymmenen vuotta sitten. Amerikassa muistamme tästä professionalien vouhottelusta tuoreena esimerkkinä ja oikein kirjanpidollisesti todistettuna Structural Iron and Metal Workersin historiallisen McNamarain taistelun, pommien ja dynamiitin avulla, josta aikanaan on paljon porua pidetty. Ranskassa saavutti professionalisten anarko-syndikalistien ''taistelevan vähemmistön'' yksilöllinen taistelu huippunsa suuressa rautatietyöläisten lakossa 1908 sekä monissa muissa pienemmissä lakoissa samoihin aikoihin. Suuren rautatietyöläisten lakon yhteydessä tultiin selvästi näkemään, että mikäli professionalit ovat kysymyksessä, olivatpa he sitten sosialidemokrateja, anarko-syndikalisteja eli puhtaasti anarkisteja, taikka sitten kokonaan porvareja, niin he yrittävät vääntää kehityksen radasta takaperin ja se on kokonaan turhaa työtä. Yrittää nykyaikaista köyhälistöä saada palaamaan vanhanaikaiseen yksilöpahan tekoon, työkalujen turmelemiseen ja vielä koettaa saada köyhälistöläiset uskomaan, että työkalujen turmeleminen on ainoa keino millä muka köyhälistö voi pidellä puoliansa omistavan luokan hyökkäyksiltä on lapsellista loruilemista. On helppo myöntää todeksi, että köyhälistö ymmärtää käyttää porvarillisen laillisuuden sisäpuolella sitäkin asetta hyväkseen, missä se suinkin hyödyttää köyhälistöä, mutta peräti lapsellista on yrittää prorfessionalien tavoin tehdä sabotaasista jonkinlainen patenttilääke, joka muka sopii jokaiseen sairauden lajiin.

Ranskan köyhälistön se osa, jota sanotaan vallankumouksellisiksi syndikalisteiksi on yhä enempi alkanut vetäytymään eroon ''hallitsevasta ja taistelevasta vähemmistöstä'' ja alkavat yhä enempi kieltämään sekä sosialidemokraattisen että anarko-syndikalistisen professionaliyksilöiden yksilöluontoiset taistelukeinot. Tähän pisteeseen, missä yksilöllinen ja joukko-katsantokanta eroavat toisistansa, on tultu seuraavalla tavalla.

Sikäli kun pientuotanto Ranskassakin on alkanut joutumaan syrjään keskittyneiden pääomien ja niiden johtaman suurtuotannon tieltä, on tuotannon ja jaon suurpiirteisyys alkanut vaatimaan kaikilta sen palveluksessa olevilta ihmisiltä suhteellisesti saman teknillisen tietomäärän. Ja vielä tämän lisäksi on omistava luokka var-

sinkin viime vuosikymmenillä esim. Saksassa ja Ranskassa ollut pakoitettu, vaikkapa vastenmielisestikin antamaan kansakoulu-tietoja yleensä koko kansalle, sillä näiden maiden koko omistavan luokan pyrkimys on ollut tähdättynä militaristisen hengen kasvattamiseen, ja koko Ranskan ja Saksan kansa on pari viimeistä vuosikymmentä astunut "**hanhen askelin**" (goose step) kapitalismin edessä. Nämä kapitalistiluokan köyhälistölle antamat tiedot ovat viime vuosina alkaneet yhä enempi tulemaan köyhälistölle itselleen hyödyksi, vaikka ne ovatkin annettu kokonaan toisissa tarkotuksissa. Syndikaateissa on yhä useammin viime vuosina varsinaiset työläiset alkaneet saada johdon käsiinsä, ja kuta tasapuolisemmaksi yleinen tietoisuus jäsenistön kesken tulee, sitä pienemmäksi jää silloin mahdollisuudet muutamille, joko omistavasta luokasta tipahtaneille, tai työläisistä ylös kiivenneille professionaleille toteuttaa "hallitseva ja taisteleva vähemmistö oppia". Ja kuta enemmän tuotantotapa tulee suurpiirteisemmäksi ja tasottaa työläiset tuotannossa samanlaisiin oloihin, sitä varmemmasti työväestö alkaa näkemään itsensä kaikessa lopullisena tekijänä.

Taistelevan vähemmistön yksilöllinen sabotaseoppi ei suinkaan häviä köyhälistön keskuudesta niin kauan kuin työläisiä tuotannon välineillä orjuutetaan, olkoonpa sitten orjuuttajana vaikka sosialidemokraattinen valtio itse. Työläiset yksilöinä harjoittavat sabotasea kaikenlaisilla työmailla ja he ovat ottaneet sabotasen yksilölliseksi oikeudekseen, sikäli kuin se on heidän ainoa yksilöllinen puolustuskeinon omistavan luokan hyökkäyksiä vastaan. Käyttämällä sabotasea taitavasti selittävät työläiset että siitä on työläiselle yksilönä hyötyä ja kaikki sellainen, sanovat he, mikä on työläiselle hyödyksi **EI OLE TYÖLÄISELLE VAHINGOKSI.**

Sitäpaitsi on aivan oikeuden ja kohtuuden mukaista että sikäli kuin omistava luokka suunnattomassa mittakaavassa harjottaa sabotasea köyhälistöä vastaan, niin **tulee köyhälistön yksilöllisestikin puolustaa itseänsä kaikkialla siellä, missä se suinkin käy päinsä. Köyhälistön ei pidä raukkana alistua ottamaan vastaan, mitä vaan sille armosta suvaitaan antaa.** Hullua ja järjetöntä on sellainen oppi ja sellainen menetelmä, että köyhälistöläiset opetetaan pelkäämään niin hirmuisesti porvariston luokka-lakeja ja luokka-oikeuksia etteivät uskalla omassa kodissansa puolustella itseänsä ja omaisiansa omistavan luokan häväistyksiltä. Köyhälistön täytyy työmaajärjestöjensä sisällä kasvattaa itseensä sellaista moraalia, johon aina ja joka paikassa sisältyy köyhälistön luokka-asian puolesta miehekkäällä tavalla taisteleminen.

Mieletöntä ja kokonaan köyhälistön luokkamoraalin vastaista olisi, jos työläinen alistuisi orjamaisuudessaan niin alhaalle, että ei uskaltaisi levähtää työmaalla, jos hän sen voipi tehdä välttämällä työnantajan katseita. Yhtä järjetöntä olisi yksilöllisesti ponnistaa niin kovasti työmaalla, ettei iltasella jaksaisi omin voimin kortteeriinsa kulkea, jos kerta on sille yksilölle mahdollista helpottaa työtänsä, joko vaatimalla apulaisen samaan työhön, taikka sitte hidastuttamalla työvälineellisesti työntekoisuutta. Yleensä puhua yksilön harjottamasta sabotasesta, kieltää siitä taikka käskeä siihen on asia, johon ei ole mitään tarvetta kajota minkään union, seuran taikka ryhmän nimessä. Intelligenssi työläinen, joka kuuluu köyhälistöön eikä omista muuta kuin työvoimansa, ei salli kenenkään professionalin tulla laatimaan itsellensä dogmatiikallisia lakeja asioissa jotka kuuluvat ainoastaan hänelle ja hänen työnantajallensa ja joista asioista ei kutkaan sivulliset kärsi. Mutta intelligenssi köyhälistöläinen ei myöskään salli sitä, että jotkut professionalit, joko anarko-syndikalistit tai sitten sosialidemokraatit, jotka eivät ymmärrä tuotannollista elämää paitsi sen mitä ovat teoreettisista kirjoistansa lukeneet, yrittävät tehdä työläisten työmaalla itsensä puolustamisesta sen yksilöllisestä taistelukeinosta itsellensä jonkunlaista ''isämeitää'', jota pitäisi aina ja kaikkialla höpistä, ja johon sitte turvautua kaikissa vaiheissa kuin itämaiseen taikakaluun ja unhottaa kaikki muut keinot sen autuaan sabotasen rinnalla.

Vallankumoukselliset syndikalistit, eivätkä liioin todelliset I. W. W. miehet ole sabotasea ottaneet rummutuskannalta. He eivät ole koskaan kieltäneet sabotasen merkitystä mutta silloin, kun jotkut pouhongit ovat tulleet kiihkosta mielipuoliksi ja tasakäpälässä hyppineet, milloin sabotasen puolesta, milloin sitä vastaan, niin jokainen tieteellisiin tosiasioihin ja kokemusperäisesti oikeaksi todistettuihin tosiasiatietoihin luottava vallankumouksellinen syndikalisti on vetäytynyt heistä syrjään samallaisella inholla kuin vetäydytään pois vesikauhuisesta koirasta. Sillä lukematon määrä tosiasioita on olemassa täällä Amerikan suomalaistenkin keskuudessa, jotka osottavat, että monet eput aina historian professorista lähtien ovat savolais-lahkolaisten kanssa hihkuneet ja hikoilleet aivan kuin tavalliset pyssyhurtat milloin sabotasen puolesta ja milloin sabotasea vastaan. He ovat tehneet periaatteellisia kuperkeikkoja aina vuoden aikojen mukaan. Väliin ovat sokeassa kiihkossaan omassa viisaassa päässänsä tappaneet I. W. W.:n ja sanoneet ja kehuneet, että työläiset eivät luota sabotaseen ja syndikalismiin. Sitten kun ovat luulleet tappaneensa sen, jonka periaatteita eivät ole ymmär-

täneet, ja jota eivät ole jaksaneet tehdä savolaisuutensa keppihevoseksi, ovat he laskeutuneet murheellisen haamun ritarien tavoin jonekin länsi- taikka itärannikolle odottamaan sitä näkyä, jolloin työläiset juoksevat heidän perässänsä ja siinä odotellessansa kirjoitelleet lähetyskirjeitä, ennen kiroamiinsa keltasten ja punasten sosialidemokraattien sanomalehtiin. Sitten taas kun työläiset eivät ole eronneet I. W. W. ajatuksesta taikka Vallankumouksellisesta Syndikalismista, tai lakanneet niitä etsimästä eivätkä liioin ole nähneet mitään syytä kirota sabotasea, eikä ole antaneet palaneen pennin edestä huomiota sille asialle, jos joku pouhongi on mukana taikka vastaan, niin silloin nämä ''matkailijat'' palaavat takaisin kantaen savolaista ketunhäntäänsä kainalossaan ja palatessaan tekevät taas uuden härkäpyllyn j n. e. vaikka miten pitkälle.

Yksilöllisen väkivallan käytön ohella ja sen ajatuksen johdonmukaiseksi jatkoksi on viime vuosina vallankumousellisten syndikalistien keskuudessa saanut suurta tukea köyhälistön luokkaväkivallan käyttöajatus. Köyhälistön luokkaväkivallan käytön aikoihin ollaan nyt työn ja pääoman välisissä taisteluissa nopeasti kulkemassa, eikä siitä voida parhaalla köyhälistön tahdollakaan välttyä. Me näemme kuinka pääomat vuosi vuodelta ovat kasaantuneet kokoon ja on muodostunut sellaisia suuria trusteja, kuin esim. Standard Oil ja United States Steel Corporation. Näiden trustien suoranaisessa palveluksessa on nyt jo sadoin tuhansin työläisiä, ja yksissä tehdaslaitoksissa voi työskennellä 25—30 tuhanteen työläiseen asti. Nämä työläiset, kuten terästrustin työmailla, ovat nopeasti lähenneet toistensa kanssa tuotannollisesti samaa taloudellista elämän tasoa. Tuotannon muuttuessa suurelta osalta koneelliseksi ovat työläiset yhä enempi lähenneet kaikissa suhteissa toisiansa. Taistelu työmaalla käy päivä päivältä yhä kiihkeämmäksi ja se tulee puhkeamaan tästä lähtein esiin suurina joukkoliikkeinä. Sillä jos se paljon puhuttu industrialisen union ajatus mitään koskaan tulee saamaan aikaan, tulee se juuri ja ennen kaikkea nostattamaan Vallankumouksellisen Syndikalismin hengen mukaisella kiihotustavalla taloudellisien olojen yhä kiristyessä, satoihin tuhansiin kohoavat työläisjoukot taisteluun trustiutuneita pääomia vastaan. Kakesta päättäen nämä taistelut eivät tule ensiksi tapahtumaan Amerikan puolella vaan tulee vanha länsi-Eurooppa olemaan edelleenkin se paikka missä taloudellisen elämän kiehumapiste tulee pysymään. Suurvaltasota tulee kaikesta päättäen olemaan tuon kauan aavistetun kamppailun jouduttajana. Sillä heti sen jälkeen kun rauha Euroopassa solmitaan, tulee kysymys siitä kuka maksaa sodan kus-

tannuukset. Omistava luokka haluaa säilyttää maksuvelvollisuuden kansan vähempiosaisten harteille, ja mikäli mahdollista siitä itse vapautua. Mutta jos sota kestää sillä voimalla ja raivokkuudella, kuin se nyt parhaillaan on menossa, marraskuulla 1917, niin on laskettu yksinään Englannin joutuvan sotalainojen korkoina vuosittain maksamaan, entisen 1000 miljoonan dollarin asemesta **3500 miljoonaa dollaria.** Näissä oloissa joutuvat laajat työtätekevät kansanjoukot raudankylmän todellisuuden kanssa vastakkain. Jos he haluavat olla levollisina eivätkä ryhdy taisteluun omistavaa luokkaa vastaan eivätkä yritä kumota sen etuoikeuksia, niin merkitsee se sitä, kuten olen edellä jo osottanut, että köyhälistöläiset tyytyvät Euroopassa sodan jälkeen tulemaan toimeen vähemmällä kuin puolella siitä rahamäärästä mitä he ennen sotaa elämiseensä kuluttivat. Ja silloin Foulonin ohje täytyy tulla käytäntöön, että ''**työläinen syököön heiniä**''. Mutta jos työläiset Euroopan mantereella sodan jälkeen eivät tyydy syömään heiniä, vaan vaativat yhtä paljon ja yhtä hyvää ravintoa kuin sodan edellä, vaatien vielä kohtuullisen vaatetuksen ja nykyaikaisia sivistysvälineitä, niin silloin puhutaan heti sodan päättymisen aikana suurista sisäisistä taisteluista köyhälistön ja omistavan luokan välillä.

Pääomien keskittyminen, tuotantotapojen koneellistuminen ja yhä suurpiirteisemmäksi tuleminen, kymmenien tuhansien työläisten samoihin työmaihin sullominen, entinen palkkojen alhaisuus, elintarpeiden hintojen kohoaminen ja suurvaltojen sotaverojen välillinen taikka suoranainen lisääntyminen on se vieteri, mikä panee Europan köyhälistölaumat liikkeelle. Köyhälistö joutuu sen vanhan köyhälistön ja omistavan luokan välisen peruskysymyksen, yksityisen omistusoikeuden kanssa vastakkain. Jos Kautskyn väite pitää paikkansa, että keskiluokka sekä pikkuporvaristo joutuvat vararikkoon ja menettävät omaisuutensa suuromistajille, niin merkitsee se silloin, että omaisuutensa menettäneet joutuvat suurelta osalta köyhälistöön tipahtamaan, ja sinne tipahtaneena ne eivät tule vaikenemaan. Ja vaikka niinkin kävisi, että pikkuporvaristo ei joutuisi suoranaiseen vararikkoon vaan joutuisi raskaaseen puristukseen sotaverojen ja korkojen sekä uutta sotaa varten varustelemisen takia, niin pikkuporvaristo ollen lukuisuudessa toinen yhteiskunnallinen luokka, ei tule alistumaan suurporvariston määräämisen vallan alle. Se tulee taistelemaan ja siinä taistelussa se tulee tapansa mukaan hätänsä hetkellä yhtymään köyhälistöön. Kun tapahtuu näin niin silloin työn ja pääoman välinen ilmakehä suuresti puhdistuu, ja köyhälistö selvemmin kuin milloinkaan ennen näkee todellisen vihollisensa,

jota se ennen pikkuporvarillisen sotkun takia ei voinut selvästi erottaa.

Mutta vaikka pikkuporvariston vararikkoutumista ei tapahtuisikaan, niin köyhälistö ei voi välttyä suuremmista yhteentörmäyksistä omistavan luokan kanssa. Me olemme nähneet viime vuosikymmenen ajalla, miten jokainen työtaistelu, maassa missä tahansa, on muodostunut yhä suurpiirteisemmäksi ja kantanut kohdussaan siemenen yhä suurempaan työtaisteluun ja siihen on johtanut suorastaan pääomien kasaantuminen ja samalla kertaa kapitalismin köyhälistöjoukkoja vastaan nostamat kaikki helvetin voimat. Kapitalistiluokka on iskenyt kerta toisensa perästä työväen luokan pyrkimyksinensä verissä päin takaisin. Mutta "suurvalta" sodan jälkeen se ei enään käykään päinsä niin helposti. Siellä missä työläiset sadoin tuhansin ryhtyvät suuriin lakkoihin, siellä kaivetaan heti esille aseet. Ja kiitos läpikäydylle sodalle, työläisetkin jo silloin tietävät miten miehen kuolla käy. Työläisistä juuri parhaillaan kasvatetaan kaikilla Europan sotakentillä veripetoa siinä määrin, että se ei enään livistä pakoon pistinniekkojen edestä. Köyhälistö tulee ryhtymään aseelliseen vastarintaan ja hyökkää kotimaisia rosvoja ja heidän kuristuslaitoksiansa vastaan, samalla raivolla kun se tänäpäivänä hyökkää oletettuja ulkonaisia vihollisiansa vastaan. Omistava luokka ei luovu etuoikeuksistansa millään muulla kuin pakolla. **Voima ja väkivalta** tulevat lopulta määräämään kuka on se, jolle kansakuntien luomat rikkaudet ja tuotannon välineet kuuluvat. Työläiset ovat lukuisampia, ja heidän hallussaan tuottamista varten ovat kaikki tuotannon välineet. Heistä ja heidän yhteisestä tahdostansa riippuvat niiden käyttäminen. He voivat niitä käyttää, olla käyttämättä, suojella niitä ja sikäli kun heidän taistelunsa muuttuu todelliseksi luokkasodaksi, niin he silloin empimättä tuhoavat edestänsä kaikki ne esteet, jotka millään tavalla vastustavat heitä saamasta voiton omistavasta luokasta.

Köyhälistö tulee suurvalta sodan jälkeen Europan kaikilla puolilla tarttumaan kiinni asioihin, ja kapitalistiluokan sotaojasta nousseena hän ei ole enään pelkuriraukka. Hän empimättä käyttää kaikkia niitä keinoja, jotka todella avaavat koko köyhälistön luokalle vapauden oven. Ja siinä onkin Vallankyumouksellisen Syndikalismin saavutuksien parhain puoli, että se on repinyt Ranskan köyhälistön silmiltä harsot pois. Ja että se on jatkuvasti muokannut köyhälistöläisten mielissä vakaumusta siitä, että köyhälistö joutuu kaikenlaisien mahdollisuuksien kanssa tekemisiin, ja silloin sen **tulee osata ymmärtää** ei muutamina yksilöinä, mutta suurina jouk-

koina miten on meneteltävä, jotta köyhälistö voittaisi silloinkin kun **se näyttää häviävän.**

Vallankumouksellinen Syndikalismi on osannut käyttää teoriansa tueksi Ranskan kansan suuren vallankumouksen aikuiselle Kansalliskokoukselle esitettyjen "**cahier**" kirjelmien lausuunnoita yhtä hyvin kuin suuren vallankumouksen taistelijoiden rohkeita puheita; se on yli sata vuotta kestäneen vallankumoustaistelunsa matkalla käyttänyt hyväkseen kaiken sen, mikä on lausuttu ja voitu todistaa käytännön karkaisemilla tosiasioilla todeksi ja köyhälistölle hyödylliseksi. Ja Vallankumouksellinen Syndikalismi **eroaa siinä itsestään I. W. W.:stäkin, että se armotta heittää pois tyköänsä kaiken semmoisen millä ei ole tänäpäivänä enään käyttöarvoa**, kun taas I. W. W. joka nyt tähän asti totta puhuen ei olekaan mikään kiinteästi järjestynyt toiminta, ei ole voinut erottaa itseänsä kaikennäköisestä rojusta ja kaikenlaisista päähänpisto-opeista, jotka ovat jostakin enemmän tai vähemmän nerokkaasta yksilöstä riippuvaisia.

Vallankumouksellisen Syndikalismin romukopassa ovat tänä päivänä Blancen valtiososialismi, sosialidemokraattien professionalien parlamentarismi, Millerand Briand ministerialismi, Saksan sosialidemokraatian patriotismi, natsionalismi ja sveitsiläinen kansan milisismi ja sinne on myöskin mennyt sosialidemokraatian "**lunastusoppi**", sekä sosialidemokraatian professionalien ja federalististen anarko-syndikalistien **jumalallinen johtava taisteleva vähemmistöoppi.** Ihmekö siis, että kaikilla vesiperäisillä sieluilla on syytä aina ja jatkuvasti moittia tätä "**pahaa poikaa joka katkasee dogmatiikan kapalovyöt yhden toisensa jälkeen** ja pyrkii omin köyhälistön taloudellisin voimin, köyhälistön itsensä kautta, kulkemaan ja kulettamaan sitä ulos omistavan luokan erämaasta ja lähenemään mikäli mahdollista elämän lähteiden vapaita virtoja.

Lukija muistaa miten tämän kirjoitussarjan alussa, sen ensimmäisessä luvussa mainitsin, että **Vallankumouksellinen Syndikalismi** on paha ja vaarallinen, **mutta ei ole sitä työläisille.** Nyt olemme kulkeneet läpi tapauksien. Me lähdimme Ranskan suuresta vallankumouksesta ja tuon vallankumouksen aikuinen köyhälistö oli se, mikä antoi testamentin uudelle Ranskalle ja niistä "cahiereista" löysimme Vallankumouksellisen Syndikalismin teoreettisia juuria ja olemme tarkastaneet suuren vallankumouksen miesten testamentin ja sen mitä he Vallankumoukselliselle Syndiakismille antoivat. Me olemme nähneet mikä oli porvariston huomenlahja nousevalle teollisuuspalkkaköyhälistölle ja miten sitä huomenlahjaa suurien haaveilijoiden aatesirut virkistivät ja kuinka asia toiseensa liittyi ja miten

Ranskan köyhälistö joutui taistelemaan ja miten se kerta toisensa jälkeen on lyöty verissä päin takaisin ja vihdoin kuinka Ranskan köyhälistö taistelujensa helteessä on jaksanut itsellensä rakentaa teorian ja opin, jonka ohjaamana se kulkee kohden lopullista ratkaisuansa, se on kapitalistisen riistojärjestelmän kukistamista kohden, joka aika ei voine olla kaukana. Me olemme nähneet, että Vallankumouksellinen Syndikalismi on oppi, jolla on historiansa, teoriansa, taktiikkansa ja henkensä ja että se on imenyt aina oppinsa jokapäiväisestä taloudellisesta elämästä ja, ettei se kulje lainatulla ja varastetulla tavaralla eteenpäin, kuten sosialidemokraatia ja, että vallankumoukselliset syndikalistit eivät tarvitse kiittää, eivätkä liioin jumaloida teorioistansa ketään yksilöä erikseen; vaan voimme sanoa, että **Vallankumouksellisen Syndikalismin teoriat ovat muodostaneet köyhälistöläiset itse ja, että niitä teorioita ovat paperille olleet asettamassa viime vuosisadalla Euroopan huomatuimmat miehet ja naiset.**

Ja se mikä meille köyhälistöläisinä on tärkeintä, on se tieto mikä tämän selostelun yhteydessä on selvinnyt, että Vallankumouksellinen Syndikalismi on oppi työläistensä itsensä kautta ja työläisten itsensä hyväksi, ja on se myöskin tänä päivänä juuri se hirviö, joka uhkaa maailman riistäjäluokkaa ja **tulee myöskin leppymättä taistelemaan siksi kunnes riistäjät on sivuttu maan tasalle** ja tämän kaiken tietää kapitalistiluokka ja pelkää ja niinpä juuri heidän varottajansa Brooks mainitseekin seuraavaa: ''**Saakoonpa sitten sellainen yksimielinen joukko täydellisesti käsiinsä uniomahdin, niin tämä ase on sellaisessa kädessä jonka kanssa kapitalismi ei voi pitää puoliansa.**'' Ja hän, Brooks näkee, ettei ole mitään voimaa olemassa, joka voisi estää eli millä voitaisiin estää köyhälistöä saamasta yhteiskunnallista voimaa käsiinsä, se on tuotannon ja jaon koneistoa ja silloin kun työläiset varsinaisesti älyävät, että tuo jättiläiskoneisto on heidän käsissänsä ja että he yksin sitä kykenevät hallitsemaan, niin osottaa Brooks seuraavin sanoin tilanteen vakavuuden kapitalistiluokalle: ''**Meidän siis on tietäessämme, että syndikalismi ja industrialistinen unionismi on juuri yksi niitä yhteiskunnallisia tekijöitä, jotka jouduttavat kapitalismin häviötä, käsiteltävä sitä myöskin sellaisena.**''

Näin sanoo Brooks ja me vallankumoukselliset syndikalistit emme häntä muistuta lausunnostaan, sillä totta hän on puhunut ja me toivomme, että jokainen köyhälistöläinen ottaisi yhtä rehellisellä vakaumuksella nämä tässä kirjoitussarjassa mainitut tosiasiat huomioonsa ja oppisi käsittelemään kysymyksiä ja asioita sellaisina,

kuin ne todella ovat eikä antaisi fanatismille enään tilaa. Tieto ainoastaan eikä fanatismi on se mitä köyhälistö tarvitsee ja **Vallankumouksellinen Syndikalismi on tiedettä, jonka teoriat kestävät arvostelujen kiirastulessa ja niihin teorioihin nojaten köyhälistö itse itsensä vapauttaa.**

———o0o———